POȘTAȘUL

DAVID BRIN

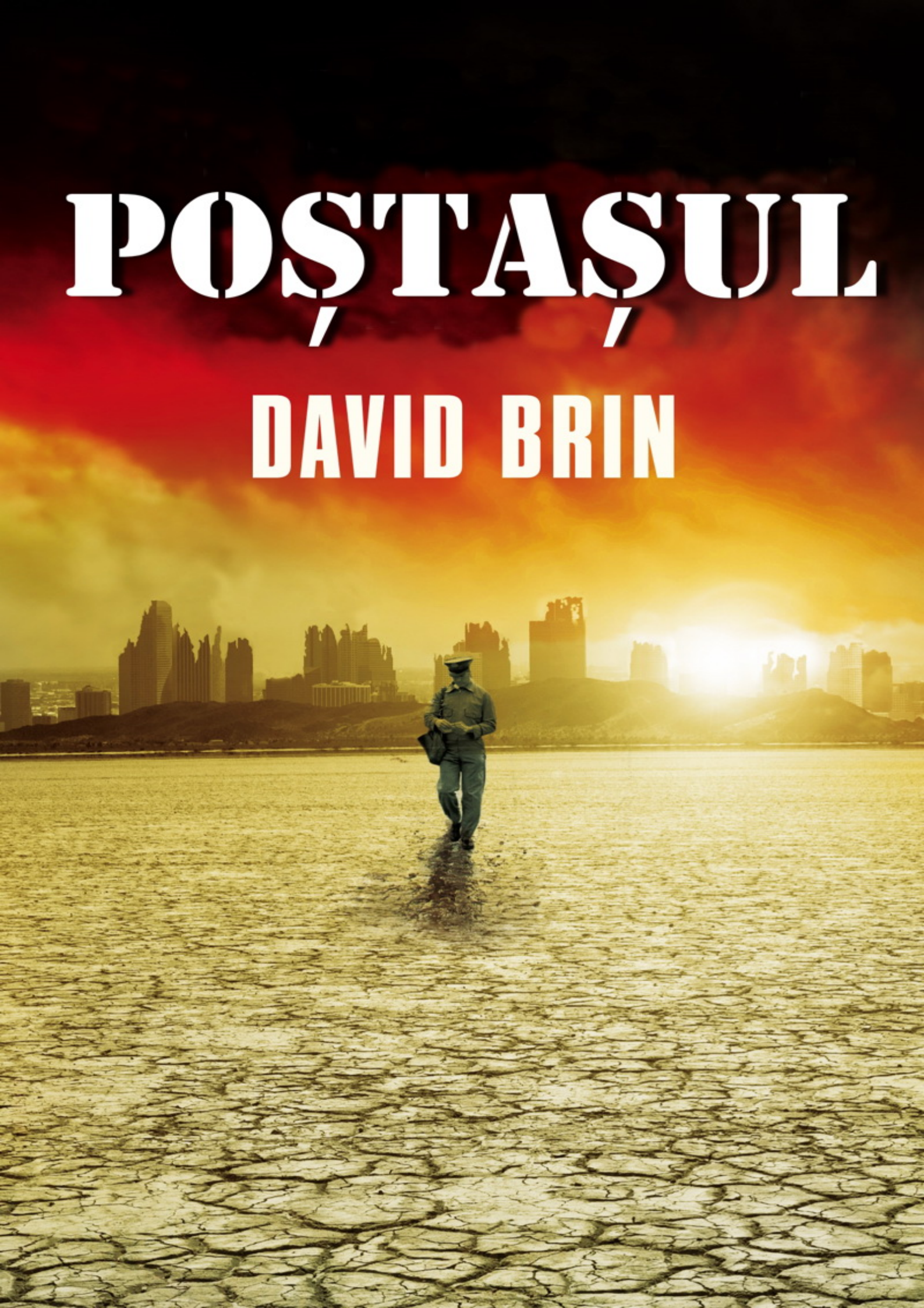

DAVID BRIN

POŞTAŞUL

Traducere de **HORIA ARAMA**

DAVID BRIN **„THE POSTMAN”** 1985

EDITURA BARICADA 1993

PARTEA ÎNTÂI
MUNŢII CASCADELOR

PRELUDIU

Dezgheţul din anul şaisprezece. Vântul bătea fără încetare. O zăpadă prăfoasă cădea din cer. Dar marea străveche nu se grăbea.

Terra împlinise şaisprezece ani de când înfloriseră flăcările şi pieriseră oraşele. Acum, după şaisprezece revoluţii în jurul Soarelui, din pădurile incendiate nu se mai ridicau panaşuri de fum care să prefacă în noapte lumina zilei.

Şase mii de asfinţituri trecuseră unul după, altul strălucitoare, orbitoare din cauza suspensiilor de praf peste care coloane ascendente de aer supraîncălzit răzbăteau până în stratosferă, presărând-o cu minuscule fragmente de piatră şi sol. Atmosfera umbroasă oprea o parte din razele de soare şi se răcea.

Acum nu mai avea importanţă ce anume provocase toate acestea... un meteorit gigantic, un vulcan uriaş ori un război nuclear. Temperatura şi presiunea atmosferică suferiseră un grav dezechilibru şi vântul sufla cu putere.

Peste întreg nordul cădea o zăpadă murdară, care în unele locuri nu se topea nici vara.

Numai Oceanul, veşnic şi încăpățânat, refractar la orice schimbare, conta cu adevărat. Un cer negru lua locul altuia, vântul mătura asfinţiturile portocalii, pe alocuri gheaţa înainta, iar mările mai puţin adânci începeau să se retragă.

Dar numai votul Oceanului avea greutate, iar el încă nu-şi spusese cuvântul.

Pământul se învârtea, pe alocuri oamenii încă mai luptau.

Iar Oceanul scotea un suspin hibernal.

CAPITOLUL UNU

Înconjurat de pulbere şi sânge... pătruns de mirosul acid al groazei... omul poate uneori să facă asociaţii neobişnuite. După ce-şi petrecuse jumătate din existenţă în sălbăticie sau luptând ca să-şi apere pielea, Gordon mai găsea încă ciudat că amintiri de multă vreme uitate pot să reînvie tocmai acum, în plină bătălie pe viaţă şi pe moarte.

În vreme ce se ascundea, respirând greu, într-un desiş de arbuşti uscaţi, târându-se cu disperare în căutarea unui adăpost, fusese dintr-o dată asaltat de o amintire la fel de concretă ca piatra plină de praf pe care o avea înaintea ochilor; în contrast cu tot ce se vedea împrejur, imaginea înfăţişa o după-amiază ploioasă petrecută, cu mult înainte, în atmosfera primitoare şi sigură a unei biblioteci universitare... o lume pierdută, făcută din cărţi, muzică şi divagaţii filozofice lipsite de griji.

Cuvinte imprimate pe o pagină.

Târându-se anevoie printre crengile ţepene şi uscate, i se părea că vede literele negre pe albul hârtiei şi, cum nu-i venea în minte numele autorului, în gând îi apărură, cu o precizie fără cusur, cuvintele:

„În afară de Moarte, nu există înfrângere «absolută»...

Nu există dezastru atât de nimicitor încât un om hotărât să nu poată salva ceva din cenuşă... punând în cumpănă tot ce i-a mai rămas...

Nu există pe lume primejdie mai mare decât un om deznădăjduit.” Gordon îşi dori ca scriitorul acela, mort de mulţi ani, să fie acum şi aici cu el, împărtăşind situaţia în care se afla.

Zgâriat şi cu îmbrăcămintea sfâşiată de fuga prin mărăcinişul des, continuă să înainteze târâș, făcând cât mai puţin zgomot, încremenind cu ochii închişi ori de câte ori praful din aer era pe punctul de a-l face să strănute. Înainta lent şi chinuit şi nici măcar nu ştia încotro se îndreaptă.

Cu numai câteva minute mai devreme avea de toate şi dispunea de atâta bunăstare câtă putea pretinde un rătăcitor singuratic în acele zile, pe când acum averea lui se reducea la o cămaşă ruptă, nişte jeanși decoloraţi şi o pereche de mocasini, toate sfâşiate de spini şi gata să se desfacă în bucăţi.

Cu fiecare nouă zgârietură pe braţ sau pe spinare îl străbătea un alt fior de durere, dar în mijlocul acestei jungle uscate nu era nimic de făcut, nu putea decât să se târască, rugându-se ca itinerarul fără noimă pe care-l urma să nu-l ducă drept spre atacatorii săi... care practic îl şi uciseseră.

În cele din urmă, când începea să se teamă că mărăcinişul infernal continuă la nesfârşit, o deschidere se arătă undeva, înainte. O fisură îngustă despica desişul, deschizându-se asupra unui grohotiş. Ceva mai târziu, scăpat de vegetaţia plină de spini, Gordon se întoarse pe spate şi privi cerul întunecat, mulţumit fie şi numai pentru că aerul nu mai era impregnat de mirosul greţos de lemn uscat şi putred.

Bine aţi venit în Oregon, îşi spuse în gând, cu amărăciune. *Şi eu care credeam că în Idaho este rău!* Ridică un braţ şi încercă să-şi cureţe ochii de praf.

Sau poate, pur si simplu, sânt prea bătrân pentru astfel de încercări?

În definitiv trecuse de treizeci de ani, atingând o vârstă care depăşea durata medie de viaţă a unui rătăcitor în perioada de după holocaust

O, Doamne, cât aş vrea să fiu iarăşi acasă! Nu se gândea la Minneapolis: acum pajiştile se prefăcuseră într-un infern din care fugise după mai bine de un deceniu de luptă. Nu, noţiunea de acasă însemna pentru Gordon ceva mai mult decât un loc anume.

Un hamburger, o baie caldă, muzică...

...o bere rece...

Pe măsură ce respiraţia gâfâitoare i se liniştea, alte zgomote îi ajungeau la urechi... vacarmul confuz şi plin de veselie care însoţea jaful ce se desfăşura la treizeci de metri mai încolo, pe versantul muntelui. Hohote de râs, în timp ce, fericiţi, bandiţii scotoceau prin echipamentul lui.

...câţiva poliţişti din cartier... continuă Gordon inventarul binefacerilor unei lumi apuse.

Atacanţii îl surprinseseră în timp ce îşi bea ceaiul în după-amiaza târzie, lângă foc. Din prima clipă, de când năvăliseră spre el pe cărare, fusese limpede că oamenii aceia cu chipuri crunte l-ar fi omorât fără să şovăie.

Gordon nu aşteptase ca ei să treacă la fapte. Zvârlind ceaiul fierbinte în obrazul celui mai apropiat, se aruncase în tufişuri: îl urmaseră două focuri de armă şi asta fusese tot.

Probabil, pentru bandiţi hoitul său nu făcea cât un cartuş irosit, şi apoi puseseră mâna pe tot ce avea.

Sau cel puţin aşa socoteau ei.

Cu un surâs amar, Gordon se ridică în genunchi şi, precaut, se trase încet înapoi, de-a lungul crestei stâncoase, până ce fu sigur că nu poate fi văzut din josul povârnişului; îşi eliberă centironul din crengile pe care le agăţase, apucă plosca pe jumătate plină şi bău pe măsura setei sale nesfârșite.

Fii binecuvântată, paranoia, îşi spuse. De la terminarea Războiului Judecăţii de Apoi, chiar dacă îşi scotea centironul, şi-l ţinea totdeauna la îndemână, iar acum izbutise să-l înşface înainte de a plonja în mărăciniş.

Metalul cenuşiu-închis al pistolului calibru 38 lucea stins de sub un strat subţire de praf când scoase arma din tocul ei, suflând în ţeava groasă şi controlând mecanismul: un declic docil atestă în modul cel mai grăitor calitatea armei şi precizia ei mortală, care ţineau de o epocă revolută. Lumea trecutului se descurcase bine şi în arta de a ucide.

Mai ales în arta de a ucide, insistă Gordon. De pe panta care urca spre el îi ajunseră la urechi râsete grosolane.

De obicei pornea la drum cu numai patru cartuşe în încărcător, dar acum scoase din cartuşiera de la centiron alte două din gloanţele sale atât de preţioase, completă locaşurile goale şi armă. Normele de siguranţă nu mai preocupau pe nimeni, iar după cum se prezenta situaţia, era foarte probabil că avea să moară chiar în acea după-amiază.

Şaisprezece ani pe urmele unui vis, îşi spuse. *Mai întâi lupta lungă şi zadarnică împotriva prăbuşirii totale... Încercarea de a rămâne în viaţă de-a lungul Iernii de Trei Ani... apoi alţi zece ani de vagabondaj dintr-un loc într-altul, ferindu-mă de boli şi foame, luptând împotriva blestemaţilor de holnişti şi a haitelor de câini sălbăticiţi... o jumătate de viaţă petrecută pe drumuri, declamând ca să-mi plătesc mâncarea şi să mai trăiesc o zi în care să caut...*

...un loc...

Gordon dădu din cap: îşi cunoştea prea bine visele, care nu erau decât fanteziile unui nebun şi nu aveau nici un înţeles în lumea de azi.

...un loc în care cineva să-şi asume răspunderile.

Părăsi gândul acesta. Orice ar fi căutat, strădania lui părea destinată să ia sfârşit aici, în munţii arizi şi înghеţaţi care constituiau odată estul Oregonului.

După zgomotele care urcau din vale, părea că bandiţii îşi strângeau captura şi se pregăteau să plece. Tufişurile uscate îl împiedicau pe Gordon să vadă în vale, prin desişurile de pini, dar curând putu să întrezărească un bărbat voinic, purtând o haină scoţiană de vânătoare foarte decolorată, părăsind zona în care poposise Gordon; omul se îndrepta spre nord-est, apucând pe o cărare ce cobora pe versantul muntelui.

Îmbrăcămintea bărbatului confirmă amintirile lui Gordon asupra clipelor tulburi dinainte de asalt: cel puţin cei care-l atacaseră nu purtau uniforme de camuflaj militare... simbolul holniştilor, survivaliştii lui Holn. *Trebuie să fie tâlhari de rând, numai buni de trimis în Infern*.

Dacă era într-adevăr aşa, exista o mică şansă ca planul care-i înmugurea în minte să reuşească.

O şansă.

Primul bandit purta canadiana abandonată de Gordon în schimbul vieţii şi ţinea pe braţul drept puşca pe care acesta o adusese tocmai din Montana.

— Haideţi! – răcni banditul cel bărbos din locul în care se afla.

— Ajunge cu distracţia: strângeţi boarfele şi plecarea!

Şeful, hotărî Gordon.

Un alt bărbat, mai scund şi cu un aer neîngrijit, intră cu paşi repezi în câmpul său vizual, ducând un sac de pânză şi o puşcă aflată într-o stare jalnică.

— Băieţi, ce lovitură! Ar trebui s-o facem lată. După ce cărăm toate astea unde trebuie, putem să ne destrăbălăm puţin, aşa-i, Jas? – micul ticălos ţopăia ca o pasăre scoasă din minţi.

— Băieţi, Sheba şi celelalte vor plesni de râs când vor auzi de iepurele fricos pe care l-am azvârlit în mărăciniş! N-am mai văzut pe nimeni să fugă aşa de repede ca el!

Râse prosteşte.

Gordon se încruntă când batjocura veni să se alăture pagubei. Aceeaşi stare de lucruri o găsise mai mult sau mai puţin oriunde fusese... cu grosolănia instalată după holocaust nu izbutise să se obişnuiască nici după atâta vreme.

Fără să se arate dincolo de marginea desişului, trase aer în piept şi strigă:

— În locul tău, nu m-aş gândi încă să mă îmbăt, cumetre Urs! Adrenalina îi ascuţise glasul mai

mult decât ar fi dorit, dar nu era nimic de făcut.

Bărbatul cel voinic se aruncă greoi la pământ, punându-se la adăpost după un arbore din apropiere, dar amicul său se mulţumi să cerceteze din ochi versantul muntelui.

— Ce?... Cine-i acolo?

Gordon simţi că respiră mai uşor. Felul în care se purtau demonstra că aceşti papă-lapte nu erau survivalişti de-ai lui Holn, altfel în clipa aceea el ar fi fost un om mort.

Ceilalţi tâlhari, numără cinci cu totul... veneau în fugă pe cărare cu prada în mâini.

— La pământ! – comandă şeful din ascunzătoarea lui.

Slăbănogul izbuti în cele din urmă să înţeleagă că poziţia în care se află e expusă şi se grăbi să se alăture camarazilor lui în adăpostul oferit de vegetaţia scundă.

Se ascunseseră toţi, în afară de unul... un bărbat cu faţa palidă şi favoriţii cărunţi, care purta o pălărie de vânător în loc să se adăpostească, înainta fără grabă, mestecând un ac de pin şi cercetând cu nepăsare tufişurile.

— De ce atâta panică? – întrebă liniştit. Amărâtul acela nu avea pe el mare lucru în afară de pantaloni când l-am atacat. Puşca lui e la noi. Să vedem ce doreşte.

Gordon îşi ţinu jos capul şi nu putu decât să-şi întipărească în minte rostirea leneşă şi voit afectată a bărbatului, singurul din grup proaspăt ras şi cu îmbrăcămintea curată, îngrijită de-a dreptul meticulos.

Şeful bandei mormăi ceva, dar tâlharul ridică din umeri şi înainta mai departe, până la un pin bifurcat: abia ferit de trunchi, strigă spre înaltul muntelui:

— Eşti aici, domnule Iepure? Dacă este aşa, îmi pare rău că nu te-ai oprit să ne inviţi la ceai. Dar cum ştiu în ce fel sânt obişnuiţi Jas şi Wally

Mărunţelul să-şi trateze gazdele, nu pot să te condamn că ai luat-o la sănătoasa.

Lui Gordon nu-i venea să creadă că stă şi schimbă fraze ironice cu tipul.

— Mi-am închipuit de la început – răspunse. Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Dar cu cine am onoarea?

Insul cel înalt surâse larg.

— Cu cine am *onoarea*...? Un om cu carte! Ce plăcere! A trecut atâta vreme de când am auzit vorbind ultima oară un om cu educaţie.

Îşi scoase pălăria de vânător şi se înclină.

— Sunt Roger Everett Septien, odinioară membru al *Pacific Stock Exchange*, acum cel care te pradă. Cât despre colegii mei...

Tufişurile foşniră şi Septien, după ce ascultă, ridică din umeri.

— Vai – îi spuse lui Gordon –, în condiţii normale m-aş fi lăsat ispitit de ocazia de a desfăşura o conversaţie adevărată, care îţi lipseşte, sânt sigur, cum îmi lipseşte şi mie. Din păcate, căpetenia micii noastre confrerii de retezători de gâtlejuri insistă să aflu ce doreşti şi să pun capăt acestui dialog. Aşadar, spune ce ai de spus, domnule Iepure: suntem numai urechi.

Gordon dădu din cap. Era evident că tipul se considera o persoană spirituală, deşi avea un umor de mâna a patra, chiar şi după standardele postbelice.

— Văd că nu v-aţi încărcat cu întreg echipamentul meu. Asta nu cumva pentru că aţi hotărât să luaţi numai ce vă poate folosi, lăsându-mi şi mie cu ce să trăiesc?

Din tufişurile scunde urcă un cor de râsete, urmate de altele, mai răguşite. Roger Septien privi în dreapta şi în stânga, pe urmă ridică mâinile şi scoase un suspin teatral, ca şi cum ar fi vrut să lase să se înţeleagă că el? cel puţin, apreciase ironia din întrebarea lui Gordon.

— Vai – repetă –, ţin minte că am atras atenţia compatrioţilor mei asupra unei asemenea posibilităţi. De pildă, doamnele noastre ar putea găsi o utilizare pentru ţăruşii de aluminiu ai cortului şi scheletul rucsacului, dar am sugerat să-ţi lăsăm cel puţin rucsacul, ca şi cortul de nylon, care nu ne folosesc. Hm, într-un fel se poate spune că am şi făcut-o, deşi nu cred că modificările aduse de Wally vor fi pe placul tău.

Din tufişuri se ridicară iarăşi râsete stridente. Gordon simţi că-l lasă puterile.

— Ce spui de cizme? Aveţi cu toţii încălţăminte bună şi, pe urmă, îi vin vreunuia dintre voi? Puteţi să mi le lăsaţi, împreună cu mănuşile şi canadiana? Septien tuşi uşor.

— Ah, da. Sânt articole de mare interes, nu-i aşa? În afara puştii, desigur, care nu poate constitui obiectul vreunei negocieri.

Gordon scuipă. *Sigur, idiotule. Numai un prost insistă asupra unui lucru evident*

Se auzi iar glasul şefului de bandă, înăbuşit de tufişuri şi urmat de alte râsete. Fostul agent de schimb suspină cu un aer dezolat.

— Şeful meu vrea să ştie ce ai de oferit în loc. Desigur, ştiu că nu ai nimic, dar mi se cere să te întreb.

De fapt, Gordon avea câteva lucruri care i-ar fi interesat pe tâlhari ca, de pildă, busola sau cuţitul militar elveţian, dar cum ar fi putut să trateze cu ei şi să rămână în viaţă? Nu trebuia să fii telepat ca să pricepi că nenorociţii aceia nu făceau altceva decât să se joace cu victima lor.

Turba de furie mai cu seamă din cauza falsei compasiuni a lui Septien. În anii de după Colaps mai avusese ocazia să observe, la oameni cu o brumă de instrucţiune, acest amestec straniu de dispreţ plin de cruzime şi purtări alese, iar după opinia lui asemenea inşi erau mai de plâns decât cei care sfârșiseră prin a ceda în acea epocă a barbariei.

— Auzi! – strigă. Blestematele alea de cizme nu vă folosesc la nimic. Şi nu aveţi nevoie nici de canadiană, de agendă sau de peria de dinţi. Aici e aer curat, ce-o să faceţi cu contorul meu Geiger? Nu-s atât de prost încât să cred c-o să pun iar mâna pe puşcă, dar fără lucrurile celelalte crap, dracu' să vă ia!

Ecoul acestei imprecaţii păru să se rostogolească pe povârnișul muntelui, lăsând în urmă o tăcere fragilă, apoi în tufişuri se auzi un foşnet, iar solidul şef al bandei se ridică în picioare. Scuipând cu dispreţ, pocni din degete.

— Acum ştiu că e dezarmat – le spuse celorlalţi, încruntându-și sprîncenele stufoase şi privind în direcţia lui Gordon. Cară-te de aici, iepuraşule, cară-te dacă nu vrei să te jupuim şi să te mâncăm diseară.

Apucă puşca lui Gordon, ridică din umeri şi porni fără grijă pe potecă.

Ceilalţi îl urmară râzând.

Roger Septien se întoarse către înaltul muntelui, ridică şi el din umeri, cu ironie, şi surâse înainte de a strânge partea lui de pradă şi a-şi urma camarazii.

Grupul dispăru după o cotitură a cărării înguste care şerpuia prin pădure, dar vreme de câteva minute Gordon mai auzi un fluierat vesel şi mereu mai îndepărtat.

Imbecil! Oricât de anemice fuseseră şansele lui, totul se dusese de râpă fiindcă apelase la raţiune şi sentimente omeneşti: într-o epocă a luptei cu ghearele şi cu dinţii, nimeni nu mai făcea una ca asta dacă nu era complet neajutorat. Nesiguranţa bandiţilor se risipise de îndată ce le ceruse, prosteşte, un comportament logic.

Fireşte, ar fi putut să tragă şi să risipească un glonte preţios numai pentru a demonstra că nu e dezarmat, determinându-i să-l ia din nou în serios...

Dar atunci de ce n-am făcut-o? Mi-a fost frică? Probabil, admise. *E mai mult ca sigur că o să mor degerat la noapte, dar până atunci mai sânt câteva ore şi deocamdată e vorba de o ameninţare abstractă, mai puţin înspăimântătoare şi imediată decât cinci oameni înarmaţi şi neîndurători*.

Îşi pocni pumnul în palma stângă.

O, ia mai termină o dată, Gordon. O să te tot psihanalizezi diseară, când o să te congelezi definitiv. *Important este că, oricum, eşti un mare dobitoc şi, mai mult ca sigur, ăsta-i sfârşitul.*

Se ridică, mișcându-se încă ţeapăn, şi începu să coboare cu atenţie povârnișul. Deşi nu era pregătit s-o admită, avea convingerea tot mai fermă că mai exista o soluţie, o singură şi anemică posibilitate de a găsi o ieşire din acest dezastru.

***

Cum părăsi lăstărişul, Gordon merse șchiopătând până la pârâu; îşi spălă faţa şi zgârieturile mai adânci şi-şi ridică de pe ochi şuviţele de păr castaniu, leoarcă de transpiraţie.

Juliturile cu care se alesese îl usturau îngrozitor, dar nici una nu părea destul de gravă încât să-l determine să apeleze la tubul îngust cu tinctură de iod, atât de preţios, de care nu se despărţea niciodată.

Umplu la loc plosca şi rămase pe gânduri.

În afară de pistol, de efectele sfâșiate, de cuţitul elveţian şi de busolă, în buzunarele centironului se mai găsea şi un echipament de pescuit miniaturizat, care i-ar fi fost util dacă ar fi reuşit să treacă muntele şi să ajungă la un râu adevărat Şi apoi, firește, mai avea zece cartuşe pentru pistolul său calibru 38, mici relicve ale societăţii industriale.

La început, în cursul dezordinilor şi al foametei, părea că singurele provizii inepuizabile sânt cele de muniţie. Dacă America sfârșitului de secol ar fi acumulat şi distribuit alimentele cu jumătate din

eficienţa cu care locuitorii ei adunau munţi de proiectile...

Câteva pietre ascuţite îi împunseră piciorul stâng, amorţit, în vreme ce se îndrepta cu paşi iuţi spre locul în care îşi instalase tabăra. Era evident că mocasinii distruşi nu-l puteau duce prea departe, iar îmbrăcămintea sfâșiată ar fi avut, confruntată cu frigul toamnei şi al nopţii, acelaşi efect pe care-l avuseseră rugăminţile lui asupra inimilor de piatră ale bandiţilor.

Rarişte a în care se instalase cu mai puţin de o oră în urmă era acum pustie, dar nici în cele mai sumbre temeri ale sale nu se aşteptase la dezastrul pe care-l găsi aici.

Cortul era redus la o grămadă de fâșii de nylon, iar sacul de dormit devenise un morman de pene de gâscă.

Singurele obiecte rămase neatinse erau arcul zvelt, croit dintr-un trunchi de arbore tânăr, şi câteva corzi de încercare făcute din intestine de vânat.

Au crezut, probabil, că e un baston. La şaisprezece ani după dispariţia ultimei fabrici, agresorii lui Gordon dispreţuiseră valoarea pe care arcul ar fi putut s-o capete atunci când, în cele din urmă, muniţia se va fi epuizat.

Se folosi de bucata de lemn pentru a scotoci printre rămăşiţe, în căutarea vreunui lucru de folos.

Nu pot să cred! Mi-au luat şi jurnalul! Probabil că pedantul ăla de Septien abia aşteaptă să-l citească la iarnă, râzând ca un prost de aventurile şi de naivitatea mea, în timp ce oasele mele vor fi fost curăţate de pume şi vulturi.

Cum era de aşteptat, hrana dispăruse: carnea uscată, săculeţul cu boabe de grâu primite într-un sat din Idaho în schimbul unui cântecel şi al câtorva anecdote, grămăjoara de zaharicale pe care le găsise într-un distribuitor automat de dulciuri, care mai fusese prădat.

Mai bine aşa în ce priveşte zaharicalele, gândi Gordon, în vreme ce dezgropa din pulbere periuţa de dinţi călcată în picioare şi sfărâmată.

Dar de ce dracu' au trebuit să facă asta? Către sfârşitul Iernii de Trei Ani... în timp ce plutonul său făcea de gardă la un siloz de soia, în serviciul unui guvern care de luni de zile nu mai dădea semne de viaţă... cinci dintre camarazii săi muriseră din cauza unor infecţii bucale devastatoare. Era o moarte îngrozitoare şi lipsită de glorie şi nimeni nu fusese în stare să stabilească dacă se datora vreunui virus diseminat de armele bacteriologice sau numai foamei şi frigului, ca şi absenţei totale a igienei.

Tot ce ştia Gordon era că imaginea dinţilor care le putrezeau în gură devenise obsesia lui personală.

Pui de căţea, gândi, zvârlind cât putu mai departe resturile periuţei de dinţi.

Trase o ultimă lovitură de picior grămezii de sfărâmături: nu cuprindea nimic care să-i schimbe părerea despre cei cinci.

Nu mai amâna. Hai. Fă-o.

Gordon porni la drum cu pasul încă ţeapăn, însă curând îşi reveni, înaintând cât putea de grăbit, dar în cea mai mare tăcere, de-a lungul potecii, câştigând teren prin vegetaţia uscată.

Şeful nelegiuiţilor îl ameninţase că-l mănâncă dacă i se mai încurcă o dată printre picioare; canibalismul devenise o practică frecventă la începuturi, iar aceşti oameni ai muntelui se putea să fi prins gust de „porci cu două picioare”, însă el voia să le demonstreze că un om care n-are nimic de pierdut este cineva de care trebuie să ţii seama După vreun kilometru începu să recunoască urmele, pe care nu le scăpa din ochi: doi bărbaţi purtau încălţăminte uzată din piele de dam, ceilalţi trei aveau tălpi de cauciuc dinainte de război. Cei cinci păreau să nu se grăbească, aşa că nu ar fi fost greu să-i ajungă din urmă.

Dar nu aceasta era intenţia lui. Încercă să rememoreze traseul potecii pe care urcase în aceeaşi dimineaţă.

Cărarea coboară când o coteşte spre nord, continuă pe versantul răsăritean al muntelui, înainte de a devia iarăşi către sud şi est, în direcţia văii pustii de dedesubt.

Dar ce s-ar întâmpla dacă aş lua-o pe deasupra cărării şi aş traversa povârnișul mai sus? Aş putea să cad asupra lor cât mai este lumină... iar ei ar mai fi încă beţi de victorie şi nici prin gând nu le-ar trece că pot fi atacaţi.

Dacă există o scurtătură...

Cărarea cobora în serpentină la vale, mergând spre nord-est, în direcţia pustiurilor din Oregonul de răsărit şi Idaho, acolo unde umbrele începeau să se lungească. În ajun, sau chiar în aceeaşi dimineaţă, Gordon fusese probabil observat de santinelele bandiţilor, care merseseră apoi pe urmele lui, așteptând să facă popas. Aşadar, ascunzătoarea lor trebuia să se afle undeva de-a lungul aceleiaşi cărări.

Deşi şchiopăta, Gordon putea merge fără zgomot şi repede, unicul avantaj pe care-l aveau mocasinii asupra cizmelor. Curând auzi glasuri anemice undeva înaintea lui.

Erau nelegiuiţii, care râdeau şi glumeau între ei: chinuitor de auzit Problema nu era că râdeau de el, căci cruzimea constituia în prezent o componentă de bază a vieţii, iar Gordon, deşi nu izbutea să se împace cu aceasta, putea totuşi înţelege că el era o relicvă a secolului douăzeci, rătăcită în sălbăticia modernă.

Nu, mai curând acele râsete îi rememorau alte sunete, ecoul altor glume grosiere, schimbate între bărbaţi care înfruntaseră împreună primejdii nenumărate.

Drew Simms... un student în medicină pistruiat şi cu zâmbetul nesuferit, înzestrat cu o extraordinară îndemânare la şah şi poker...

holniştii l-au omorât după ce au ocupat Wayne şi au dat foc silozurilor...

Tiny Kierke... i-a salvat de două ori viaţa şi tot ce i-a cerut când zăcea pe patul de moarte, devastat de oreionul bacteriologic, a fost să-i citească romane...

Pe urmă fusese locotenentul Van, comandantul de pluton, pe jumătate vietnamez. Gordon descoperise doar atunci când era prea târziu că ofiţerul îşi redusese raţia proprie pentru a-şi hrăni ceva mai bine oamenii. La sfârşit, Van ceruse să fie îngropat cu steagul american.

Gordon era de multă vreme singur, iar acum tânjea după compania unor astfel de oameni, la fel ca după apropierea unei femei.

Ţinând mereu sub observaţie lăstărişul din stânga lui, găsi o deschidere ce părea să promită o cărare... poate o scurtătură... spre nord, urcând pe creasta muntelui.

Tufişurile uscate trosniră când părăsi cărarea ca să-şi croiască o trecere şi avu impresia că-şi aminteşte un loc ideal pentru o ambuscadă, un punct în care poteca înainta în zigzag, strecurându-se pe după o stâncă imensă în formă de arc. Un ochitor bun putea găsi o poziţie potrivită chiar pe acea proeminenţă stâncoasă, de unde să tragă asupra oricui ar veni pe cărare.

Numai de-aş reuşi să ajung înaintea lor...

Atunci ar fi putut să-i ia prin surprindere şi să-i oblige să trateze: acesta era avantajul de a fi singurul care nu are nimic de pierdut. Orice bandit sănătos la minte ar fi preferat să-şi păstreze viaţa, pentru a putea să-i prade pe alţii în viitor, iar ticăloşii aceia ar fi trebuit mai curând să abandoneze cizmele, canadiana şi o parte din hrană decât să rişte să piardă un om sau doi.

Gordon spera să nu fie obligat să tragă.

Oh, fă-te odată băiat mare!

În orele următoare, cei mai periculoşi duşmani ai săi aveau să fie propriile sale scrupule arhaice.

Dar de data asta, fii fără milă.

Glasurile de pe cărare se pierdură pe măsură ce urca flancul muntelui. Fu obligat să ocolească de câteva ori pentru a evita râpele sau potecile cotropite de tufişuri spinoase şi devenite astfel de netrecut, concentrându-se pentru a găsi drumul cel mai scurt spre locul ales pentru ambuscadă.

N-am ajuns prea departe? Întunecat la faţă, continuă să meargă înainte. După amintirile sale imprecise, traseul în zigzag pe care-l avea în minte ajungea pe versantul oriental al muntelui numai după un lung ocol către nord.

O cărare strâmtă, croită de vreo sălbăticiune, îi permise să traverseze un desiş de pini, făcând pauze pentru a controla indicaţiile busolei. Se afla în faţa unei dileme: ca să-şi poată surprinde adversarii trebuia să rămână mai sus decât ei, dar dacă s-ar fi menţinut prea sus îşi asuma riscul de a-i depăşi fără să observe.

Şi nu mai era mult până la apusul soarelui.

Un stol de curci sălbatice se împrăştie la trecerea sa printr-un luminiş. Neîndoios, reducerea populaţiei umane contribuise la refacerea faunei sălbatice, dar aceasta era şi o dovadă a faptului că acum se afla pe un teren mai bine irigat de ape decât suprafeţele aride din Idaho. Arcul s-ar fi putut dovedi util cândva, dacă ar trăi destul ca să înveţe să-l folosească.

O luă în jos, având un singur gând: fără îndoială, aici cărarea principală trebuia să se găsească undeva sub el. Se mai putea întâmpla însă să fi mers prea mult spre nord. În cele din urmă se lămuri că poteca deschisă de animale în pădurea neumblată ducea către vest şi da chiar impresia că suie în direcţia unui alt defileu montan, ascuns aproape complet în ceaţa după-amiezii târzii.

Se opri o clipă să-şi recapete răsuflarea şi să se orienteze. Poate acolo era o altă trecătoare care străbătea Munţii Cascadelor, îngheţaţi şi arizi,

ajungând apoi în valea fluviului Willamette şi la Oceanul Pacific. Nu mai avea harta, dar ştia că două săptămâni de drum în direcţia aceea l-ar fi dus până la mare, la adăpost, la fluvii pline de peşte, la vânat abundent şi poate...

Şi poate l-ar fi condus şi către un grup de oameni care încearcă să facă puţină ordine în lume. Razele soarelui ce străbăteau straturile înalte de nori năşteau un halou luminos, asemănător amintirii vagi a aureolei nocturne a oraşelor, amintire care-l mânase mereu mai departe, spre Middle West, într-o căutare fără sfârşit

Visul său... deşi lipsit de noimă, cum bine ştia... nu voia să piară.

Gordon ridică privirea. Desigur, în munţii aceia îl aştepta zăpada, îl aşteptau pumele şi lipsa de hrană. Dar dacă ţinea cu adevărat să se salveze, nu putea să-şi abandoneze planul.

Căuta zadarnic o cărare care să-l ducă în jos, însă potecile înguste deschise în lăstăriş de sălbăticiuni se încăpăţânau să-l îndrepte spre nord sau vest. Locul căutat de el trebuia să se afle undeva în spatele lui, dar tufărişul stufos şi uscat continua să-l devieze tot mai mult spre trecătoarea abia descoperită.

Din pricina dezamăgirii, puţin a lipsit ca Gordon să nu audă zgomotul, însă când îl desluşi, se opri ascultând încordat Erau cu adevărat glasuri? O râpă abruptă împărţea în două pădurea ceva mai departe; merse într-acolo până când putu să vadă contururile muntelui pe care se afla şi ale altora, din acelaşi masiv, scăldate într-o ceaţă având culoarea chihlimbarului în partea de sus a versanţilor occidentali şi a purpurei întunecate mai jos, unde lumina soarelui nu izbutea să ajungă.

Sunetele păreau să vină din vale şi dinspre răsărit şi, da, erau într-adevăr glasuri.

Răscolindu-şi memoria, Gordon reuşi să localizeze linia sinuoasă a cărării care urma flancul muntelui şi zări în depărtare o pată de culoare,

vizibilă doar pentru o clipă şi în lentă mişcare spre înalt, printre copaci.

Bandiţii! Dar de ce reluaseră urcuşul? Nu trebuiau s-o facă, cel puţin dacă...

Dacă el nu se găsea mult mai la miază-noapte de poteca parcursă în ajun: probabil că depăşise locul ambuscadei plănuite fără să observe şi ieşise mai sus, pe o cărare laterală. Bandiţii urcau din nou o bifurcaţie pe care el n-o băgase de seamă şi care ducea într-acolo, spre acea trecătoare, şi nu spre cea unde căzuse în cursă.

Aceea era cărarea care ducea la vizuina lor! Gordon privi spre culmea muntelui. Da, se vedea o mică depresiune pătrunzând în flancul occidental al masivului pe o coastă de lângă trecătoarea neumblată: o poziţie lesne de apărat şi greu de identificat Cu un surâs mut, coti la rându-i spre vest. Acum ambuscada era o posibilitate ratată, însă dacă s-ar fi grăbit, ar fi putut să ajungă înaintea tâlharilor la vizuina lor şi să câştige câteva minute preţioase pentru a sustrage de acolo cele ce-i trebuiau... hrană, îmbrăcăminte şi ceva în care să le transporte.

Dar dacă ascunzătoarea nu era pustie? Atunci poate ar fi reuşit să ia ostatice femeile lor şi să încerce să ajungă la o înţelegere.

Mda, e mult mai bine; ca şi cum ar fi mai bine să ai în mână o bombă cu ceas decât nişte nitroglicerină.

Sincer vorbind, ambele alternative îi repugnau.

Începu să fugă, evitând crengile şi cioturile uscate, în timp ce urca în mare viteză cărarea deschisă prin lăstăriş.

Curând se simţi cuprins de o stranie euforie; luase o hotărâre şi acum nici una din obişnuitele sale îndoieli nu-i mai puneau beţe-n roate. Adrenalina luptei apropiate i se urcă la cap ca un drog, în timp ce pasul i se lungea, iar tufişurile alergau îndărăt ca nişte imagini confuze. Sări peste

o stâncă pentru a depăşi un trunchi prăbuşit şi crăpat...

Aterizarea de partea cealaltă îi produse un junghi în piciorul stâng: ceva îi străpunsese mocasinul subţire. Căzu cu faţa înainte în pietrişul unui pârâu secat.

Se întoarse cu faţa spre cer, apucându-şi cu mâinile locul dureros; deşi valul de lacrimi şi durerea îi înceţoşau privirea, văzu că se împiedicase de un colac mare de sârmă de oţel ruginită, rămasă desigur, de la vreo veche instalaţie de transport forestier. Încă o dată, deşi piciorul îl durea insuportabil, gândurile sale imediate fură absurd de raţionale.

Optsprezece ani de la ultimul meu antitetanos. Încântător.

Dar firul de sârmă nu-l tăiase, îl făcuse numai să cadă.

Era şi aşa destul de grav, gândi, în timp ce-şi strângea coapsa şi-şi încleşta dinţii, încercând să rabde durerea violentă.

În sfârşit, junghiurile încetară şi reuşi să se târască până la arborele căzut şi să se aşeze. Şuieră printre dinţii încleştaţi, în vreme ce valurile de durere se potoleau încetul cu încetul.

Între timp îi auzea pe tâlhari, care treceau nu cu mult mai la vale, eliminând avansul ce-i despărţea de el şi care fusese singurul său avantaj.

Adio, măreţe planuri de a ajunge înaintea lor la ascunzătoare.

Rămase nemişcat până ce glasurile se pierdură în lungul cărării.

Puţin mai târziu încercă să folosească arcul ca pe un baston pentru a se ridica; când îşi lăsă greutatea pe piciorul lovit, descoperi că acesta poate să-l susţină, deşi mai tremura uşor.

Cu zece ani în urmă puteam să cad şi să reiau fuga fără să stau pe gânduri. Înfruntă realitatea, Gordon: eşti depăşit, uzat. În vremurile astea, să

ai treizeci şi patru de ani şi să fii singur e tot una cu a fi gata de îngropăciune.

Acum nu mai putea să întindă vreo cursă, nici să-i urmărească pe tâlhari sau să-i ajungă până la trecătoare. Ar fi fost inutil să încerce să se ţină pe urmele lor într-o noapte fără lună.

Făcu câţiva paşi; piciorul încetă treptat să-l doară, astfel că putu curând să umble fără să se lase prea mult pe bastonul improvizat.

Foarte bine, dar încotro să se ducă? Poate ar fi trebuit să folosească restul zilei pentru a căuta o peşteră sau o grămadă de ace de pin, un loc unde să poată trece cu bine noaptea care se lăsa.

În frigul mereu mai accentuat, observă umbrele ce suiau din valea pustie, urcând pe munţii din apropiere şi acoperindu-i. Soarele tot mai roşu se infiltra printre fisurile masivului cu vârfuri înzăpezite din stânga lui.

Era întors spre nord, incapabil încă să-şi mobilizeze puterile pentru a se pune în mişcare, când privirea lui surprinse o sclipire de lumină, o strălucire vie în desişul pădurii, pe flancul opus al văii. Atent să nu-şi obosească piciorul bolnav, Gordon avansa câţiva paşi, încruntându-se.

Incendiile forestiere ce devastaseră o parte însemnată a munţilor de aici distruseseră şi pădurea deasă de pe coasta aceea; ei bine, acolo era ceva ce strălucea în soare ca o oglindă. Cercetând neregularităţile versantului, Gordon înţelese că sclipirea se vedea numai din acel punct anume şi numai în amurgul întârziat.

Mai devreme greşise: ascunzătoarea bandiţilor nu se găsea în trecătoare, la înălţime, spre vest, ci mult mai aproape, şi doar o licărire de noroc îi permisese s-o identifice.

Acum începi să-mi furnizezi indicii? Abia acum? îşi impută, supărat pe lumea întreagă. *Nu aveam destule necazuri fără să-mi oferi acest fir de care să mă agăţ?*

Speranţa era însă ca un drog, acelaşi care-l împinsese către vest o jumătate de viaţă. Chiar când ajunsese pe punctul de a se da bătut, Gordon elabora direcţiile unui nou plan.

Putea încercară jefuiască o ascunzătoare plină de oameni înarmaţi? Încercă să-şi imagineze că izbeşte uşa de perete cu o lovitură de picior, spre uimirea bandiţilor, şi-i ţine pe toţi în şah cu pistolul într-o mână în vreme ce-i leagă cu cealaltă! Şi de ce nu? Puteau fi cu toţii beţi, iar el era destul de disperat ca să încerce. Putea să ia ostatici? Drace, până şi o capră cu lapte ar fi fost mai de preţ decât cizmele lui! Iar o femeie ar fi avut o valoare mult mai mare ca obiect de schimb.

Ideea îi lăsă un gust amar. În primul rând, ar fi trebuit să se bazeze pe ipoteza că şeful bandiţilor se va purta în mod raţional; acest pui de căţea ar înţelege oare ce forţă secretă animă un om disperat şi l-ar lăsa să plece cu cele de care avea nevoie? Gordon văzuse mulţi oameni făcând prostii mînaţi de orgoliu. *Dacă se iau după mine, sânt pierdut. În starea în care mă aflu, n-aş putea să las în urmă nici măcar un şoarece.*

Mai privi o dată reflexul strălucitor din trecătoare şi decise că nu are de ales.

La început progresa lent. Piciorul îl durea încă şi era silit să se oprească aproape la fiecare trei metri pentru a scruta cărările ce se încrucişau şi se contopeau, în căutarea urmei duşmanilor. Observă că privea îndelung fiecare umbră, de teama unei posibile curse, şi se sili să înceteze: oamenii aceia nu erau holnişti şi, la drept vorbind, păreau mai curând nepăsători şi leneşi. Santinelele, dacă existau, trebuiau să fie plasate foarte aproape de ascunzătoare.

Anemierea luminii îl împiedica să identifice urmele pe terenul plin de pietriş, dar intuia pe unde să meargă. Chiar dacă nu mai putea să vadă punctul care sclipea, ştia că râpa din partea opusă a şeii muntelui era un V întunecat, mărginit de

arbori. Alese o cărare ce i se păru potrivită şi pomi în grabă.

Întunericul era mereu mai dens şi o adiere umedă şi rece sufla de pe culmile înceţoşate. Gordon sui din nou, şchiopătând, albia secată a unui pârâu şi se sprijini în baston ca să urce de-a lungul unei serii de cotituri.

Apoi, când socoti că se găsea la numai o jumătate de kilometru de ţintă, cărarea se risipi fără veste.

Ridică braţul ca să-şi apere faţa şi încercă să traverseze în tăcere lăstărişul uscat, luptând împotriva nevoii primejdioase şi constante de a strănuta din cauza prafului.

Ceaţa îngheţată a nopţii cobora pe flancurile munţilor şi foarte curând pe pământ începu să sclipească uşor un strat de brumă; Gordon tremura însă mai mult din cauza tensiunii nervoase decât de frig – ştia că acum se află aproape de ţel şi pe punctul de a avea, într-un fel sau altul, o întâlnire cu moartea.

În tinereţe citise multe romane care prezentau eroi adevăraţi sau fictivi şi aproape toţi, când ajungeau în momentul hotărâtor al acţiunii, îşi lăsau deoparte grijile, confuziile şi anxietăţile, cel puţin pe durata confruntării cu personajele negative. Mintea lui Gordon părea să funcţioneze însă altfel, şi rătăcea, copleşindu-l cu gânduri încâlcite şi regrete.

Nu că ar fi avut îndoieli asupra celor ce avea de făcut: după regulile care conduceau modul său de viaţă actual, era cea mai normală comportare, impusă de nevoia de a se apăra. Iar dacă trebuia să moară, cel puţin ar fi putut face ca munţii aceştia să devină ceva mai siguri pentru viitorii drumeţi, luându-i cu el în lumea umbrelor pe unii dintre bandiţi.

Şi totuşi, pe măsură ce momentul decisiv se apropia, îşi dădea tot mai mult seama că nu vrea ca

lucrurile să se sfârșească astfel: nu simţea nici un îndemn să-i ucidă pe oamenii aceia.

Mereu fusese aşa, încă de pe vremea când, împreună cu micul pluton al locotenentului Van, luptase pentru a menţine pacea... şi un crâmpei de naţiune... care acum pierise.

După aceea hotărâse să ducă o viaţă de menestrel, de actor itinerant şi lucrător sezonier... în parte şi pentru a continua să rătăcească în căutarea unei raze de lumină.

Unele din comunităţile care nu pieriseră în război erau dispuse să accepte străini. Fireşte, femeile erau totdeauna bine primite, iar câteodată şi bărbaţii. Totuşi, în cazul acestora din urmă se puneau condiţii: uneori, noul venit avea obligaţia să se dueleze pe viaţă şi pe moarte pentru a-şi câștiga dreptul de a lua loc la masa comună, când nu trebuia să aducă scalpul unui om dintr-un clan inamic, spre a-şi demonstra curajul. În preerie şi în Munţii Stâncoși nu mai existau holnişti adevăraţi, dar unele din comunităţile pe care Gordon le întâlnise cereau cu insistenţă îndeplinirea unor astfel de ritualuri.

Şi acum iată-l pe el numărându-şi gloanţele, în timp ce o parte a minţii îi spunea că, dacă ar nimeri de fiecare dată, ar avea destulă muniţie pentru a-şi elimina toţi adversarii.

Alte tufişuri uscate îi blocară drumul, bogate în spini dacă nu în fructe. De data asta Gordon ocoli obstacolul cu băgare de seamă, atent unde pune piciorul. Simţul de orientare, ascuţit după paisprezece ani de rătăciri... acţiona automat şi-i permitea să avanseze în linişte şi cu atenţie, fără să-l smulgă din vârtejul propriilor gânduri.

Ţinând seama de toate, era de mirare că un om ca el trăise atât de mult. Toţi cei pe care-i cunoscuse ori îi admirase în copilărie muriseră, aşa cum moarte erau speranţele pe care le nutreau. Lumea confortabilă, potrivită unor visători ca el, pierise când avea optsprezece ani şi de atunci îşi

formase convingerea că optimismul său încăpățânat trebuie să fie un soi aparte de nebunie.

La naiba, toţi suntem nebuni în vremurile astea.

Da, îşi răspunse. *Dar acum paranoia şi deprimarea sânt forme de adaptare; idealismul e curată prostie.*

Contemplând culorile peisajului, se opri şi, privind printre crengi, observă un tufiş de afini pe care urşii încă nu-l zăriseră. Ceaţa îi accentua simţul mirosului, iar Gordon sesiză aroma tomnatică, delicată şi mustoasă a fructelor.

Fără să ia în seamă înţepăturile spinilor, întinse o mână printre ramuri şi culese un pumn de fructe, al căror gust acrişor şi dulce îi păru sălbatic, aşa cum era Viaţa însăşi.

Crepusculul aproape se topise şi câteva stele palide tremurau pe cerul acoperit de un giulgiu întunecat. Vântul îi trecea prin cămaşa sfâșiată, amintindu-i lui Gordon că venise momentul să pună punct acelei istorii înainte ca mâinile să-i îngheţe şi să nu mai poată apăsa pe trăgaci.

Îşi şterse de pantaloni degetele pline de sucul lipicios al afinelor, apoi depăşi marginea tufărişului şi, deodată, la vreo treizeci de metri distanţă, un panou mare de sticlă luci în lumina slabă a cerului.

Gordon se aruncă înapoi după desişuri, scoase revolverul şi-l strânse în mâna dreaptă, sprijininduşi-o cu stânga până ce simţi că respiraţia i se calmează. Controla funcţionarea armei, care dovedi o cuminte şi ascultătoare bunăvoinţă mecanică. Muniţia de rezervă atârna greu în buzunarul cămăşii.

Tufişul, gata să foşnească la orice mişcare mai bruscă, cedă în tăcere când se lipi de el fără să-i pese că se va alege cu noi zgârieturi. Gordon închise ochii pentru a reflecta o clipă, spre a se linişti şi, ei da, pentru a-şi găsi o scuză. În întunericul îngheţat, şoapta răsuflării sale era însoţită numai de țârâitul ritmic al greierilor.

Un vârtej de ceaţă rece se încolăci în juru-i. *Nu*, oftă, *altă cale nu există.* Înălţă arma şi sări.

Construcţia avea o înfăţişare de-a dreptul stranie, înainte de toate, depărtatul panou de sticlă era întunecat.

Ciudat, dar aici tăcerea era şi mai deplină. Se aşteptase ca bandiţii să fi aprins un foc şi să petreacă zgomotos.

Acum bezna era atât de adâncă încât nu-şi putea vedea nici mâna, iar copacii îl apăsau din toate părţile, ca nişte uriaşi ameninţători. Părea că sticla neagră era încastrată într-o structură întunecată; filamente subţiri de ceaţă se infiltrau între Gordon şi obiectivul său, făcând imaginea obscură şi tremurătoare.

Începu să avanseze cu pas lent, concentrându-se asupra locului în care punea piciorul: nu era sigur că la un moment dat nu va călca pe o creangă uscată sau pe o piatră ascuţită.

Ridică privirea şi încă o dată avu senzaţia de irealitate: ceva era anapoda în edificiul din faţa lui, acum doar un contur ce înconjura sticla în care se mai oglindea lumina vagă a norilor. Avea o înfăţişare care, într-un fel, nu foarte sigur, semăna cu o ladă având partea superioară alcătuită din geamuri.

Iar partea inferioară lăsa impresia că e făcută mai degrabă din lemn. Unghiurile...

Ceaţa se îndesi şi Gordon îşi spuse că perspectiva lui era greşită. El căuta o casă ori cel puţin o cabană. Apropiindu-se, îşi dădu seama că acea alcătuire se găsea la o distanţă mai mică decât crezuse şi că-i era familiară, ca un...

Puse piciorul pe o ramură uscată, care se rupse cu un zgomot răsunător şi-l făcu să se ghemuiască şi să scruteze întunericul, împins de o disperată nevoie de a trece dincolo de capacităţile sale vizuale. Părea că un soi de putere frenetică

izvorăşte din ochii lui, alimentată de groază, şi cere cetii să se destrame ca să poată vedea.

Ca şi cum l-ar fi ascultat, vălul de ceaţă se sfâșie deodată în faţa lui: cu pupilele dilatate, Gordon îşi dădu seama că se află la mai puţin de doi metri de geam... astfel că acesta îi oglindeşte chipul cu ochii holbaţi şi părul zbârlit... şi văzu, suprapusă peste imaginea lui, o mască a morţii goală şi scheletică... o ţeastă înfăşurată într-o glugă, ce-i adresa un rânjet de bun-venit Se încovoie ca hipnotizat şi un fior de superstiţie îi străbătu şira spinării. Era incapabil să ridice pistolul, să scoată vreun sunet. Ceaţa continua să se învolbureze împrejur, în vreme ce el îşi încorda cu disperare auzul, în căutarea unei dovezi că este nebun de-a binelea... şi dorind din toate puterile ca ţeasta să fie numai o iluzie.

„Vai, sărmane Gordon!” Imaginea funebră acoperea reflexul propriului său chip şi părea să se mişte, salutându-l. Niciodată în aceşti ani îngrozitori Moartea... stăpâna lumii... nu i se înfăţişase ca un strigoi. Mintea tulburată a lui Gordon nu izbuti să facă altceva decât să asculte ordinele acestui chip elsinorian.

Aşteptă, incapabil să-şi desprindă privirea sau să facă vreo mişcare. Craniul şi chipul său... chipul său şi craniul... Imaginea îl fascinase şi acum se mulţumea să rânjească victorios.

În cele din urmă, ceea ce veni în ajutorul lui Gordon a fost un reflex automat, ca al unei maimuţe.

Oricât ar fi de înspăimântătoare, nici o imagine statică nu poate ţine încremenit un om pe vecie, nu atunci când nu intervine nimic şi nu apar schimbări. Dacă îndrăzneala şi educaţia primită îl trădaseră, iar sistemul său nervos clacase, cel care prelua controlul situaţiei fu plictisul.

Expiră încet, îşi simţi suflul şi-l auzi şuierându-i printre dinţi, apoi, fără a fi decis aşa ceva, îşi dădu

seama că ochii i s-au desprins din contemplarea chipului Morţii.

O parte din el observă că geamul era prins într-o uşă, iar clanţa se afla chiar în faţa lui. La stânga se vedea un alt geam, iar la dreapta... la dreapta era capota.

Capota...

Capota unui Jeep.

Capota unui Jeep abandonat şi ruginit, care zăcea într-o uşoară depresiune a trecătorii năpădite de vegetaţie scundă...

Clipi din ochi privind caroseria maşinii ce purta însemnele fostei administraţii a Statelor Unite şi cuprindea scheletul unui biet funcţionar de stat, mort cu fruntea rezemată de micul geam din dreptul locului vecin celui de la volan, cu faţa spre el.

Sunetul înăbuşit pe care-l scăpă părea un oftat, atât erau de palpabile în el şi uşurarea, şi încurcătura. Gordon se ridică şi avu impresia că iese dintr-o poziţie fetală... ca şi cum s-ar fi născut a doua oară.

— Oh! Oh, Doamne – murmură, mai mult ca să-şi audă glasul. Dezmorţindu-şi mâinile şi picioarele, descrise un larg ocol în jurul vehiculului, aruncând priviri obsesive spre cadavrul ocupantului acestuia şi apropiindu-se pas cu pas de realitatea lui. Trase cu putere aer în piept, în vreme ce bătăile inimii i se potoleau iar vuietul din urechi se stingea.

În cele din urmă se aşeză pe jos, cu spinarea rezemată de portiera stângă a Jeep-ului. Tremurând, folosi ambele mâini pentru a-şi asigura din nou arma şi a o lăsa să alunece în toc, apoi luă plosca şi bău încet, cu sorbituri lungi: ar fi preferat ceva mai tare, dar în momentul acela apa avea o savoare dulce ca viaţa însăşi.

Era noapte adâncă şi frigul îi îngheţa oasele, dar Gordon sacrifică alte câteva minute ca să analizeze un fapt evident: nu găsise vizuina bandiţilor

deoarece urmase un drum greşit, afundându-se în pădurea sălbatică şi scăldată într-un întuneric profund. Dacă nu altceva, vehiculul acela îi oferea un adăpost, cel mai bun aflat în preajmă.

Se ridică în picioare şi apăsă clanţa, făcând mişcări ce constituiseră odată a doua natură pentru milioane de conaţionali ai săi şi care, după câteva clipe, siliră broasca încăpățânată să cedeze. Portiera emise un scârțâit strident când o deschise pentru a se apleca peste tapiseria de vinilin crăpat a scaunului şi a examina interiorul.

Era un Jeep cu volanul pe dreapta, pe care Serviciul Poştal îl utilizase în vremurile acum legendare dinaintea Războiului Judecăţii de Apoi. Poştaşul mort, care se găsea pe scaunul din stânga, se rezemase de portieră. Pentru moment Gordon evită să privească scheletul Compartimentul din spate, rezervat încărcăturii, era ticsit cu saci de pânză şi un miros de hârtie veche umplea maşina, împreună cu cel al rămăşiţelor mumificate, însă mult atenuat.

Cu o înjurătură plină de speranţă, Gordon scoase din torpedo un bidon de metal şi auzi un clipocit! Fusese, desigur, bine închis ca să păstreze în interior lichidul vreme de peste şaisprezece ani. Gordon înjură iarăşi în timp ce se lupta să deşurubeze dopul. Îl izbi de rama portierei, apoi reveni la atac.

Lacrimi de ciudă îi umplură ochii, dar în cele din urmă dopul cedă, iar el fu recompensat de răsucirea lui greoaie şi de mirosul puternic şi vag familiar de whisky.

Poate că, în definitiv, am fost un băiat cuminte.

Poate că Dumnezeu există cu adevărat.

Bău o gură şi începu să tuşească atunci când lichidul arzător îi lunecă pe gât. După alte două sorbituri, mai mici, se lăsă pe spătarul scaunului, cu o respiraţie profundă ca un suspin.

Încă nu se simţea în stare să înfrunte trista sarcină de a scoate haina de pe spatele scheletului.

Luă mai mulţi saci... pe care era imprimat US POŞTAL SERVICE... şi-i îngrămădi în jur, apoi, lăsând uşor întredeschisă portiera ca să pătrundă aerul proaspăt de munte, se strecură sub învelitoarea improvizată cu bidonul în mână.

În acel moment se hotărî să privească în direcţia gazdei sale, contemplând ecusonul cu steagul american aplicat pe umărul uniformei.

Deşurubă dopul şi de astă dată ridică bidonul.

— Mă crezi sau nu, domnule poştaş, eu am socotit întotdeauna că îndepliniţi un serviciu necesar şi onest. Oh, pentru mulţi oameni eraţi adesea nişte ţapi ispăşitori, dar ştiu cât de grea poate fi munca voastră şi eram mândru de voi încă înaintea războiului. Dar asta, domnule poştaş... – ridică bidonul – ...asta întrece orice aşteptări! Văd că nu degeaba mi-am plătit impozitele.

Bău în sănătatea poştaşului, tuşind de câteva ori, dar bucuros şi încălzit de whisky.

Se afundă apoi între saci şi privi haina de piele, coastele ce se vedeau lateral şi braţele care atârnau inerte, într-un unghi anormal. Rămânând nemişcat, fu asaltat de o tristă melancolie... ceva ce semăna cu nostalgia.

Jeep-ul, simbolicul şi fidelul poştaş, ecusonul cu steag... toate aceste lucruri aminteau de confort, inocenţă, cooperare, o viaţă liniştită, care permisese atâtor milioane de bărbaţi şi femei să se relaxeze, să surâdă sau să discute, să fie toleranţi unii faţă de ceilalţi... şi să spere că o dată cu trecerea timpului vor deveni mai buni.

Azi Gordon se aştepta să ucidă şi să fie ucis, dar acum se bucura că rătăcise drumul. Oamenii aceia îi spuseseră „domnule Iepure” şi-l lăsaseră să moară singur, însă, fără ca ei s-o ştie, el se bucura că are privilegiul de a-i numi pe acei bandiţi „conaţionali” şi a le permite să trăiască mai departe.

Gordon se lăsă să lunece în somn şi salută întoarcerea optimismului... chiar dacă era un

anacronism stupid.

Drapat în faldurile onoarei sale, îşi petrecu restul nopţii visând lumi paralele.

CAPITOLUL DOI

Zăpada şi funinginea învăluiau ramurile frânte şi coaja bolnavă a bătrânului arbore. Nu era mort, nu încă, ici şi colo mici puncte verzi luptau să iasă la lumină, chiar dacă nu prea izbuteau. Sfârșitul nu era departe.

Se ivi o umbră şi o vietate se opri pe un ram, o fiică a cerului bătrână şi rănită, avându-și sfârșitul aproape, ca şi copacul.

Târându-și penele moi, începu să construiască trudnic un cuib... un loc în care să-şi aştepte sfârșitul. Creangă după creangă, pasărea scotocea printre uscăturile răspândite în jur, adunând ceea ce găsea, până deveni limpede că nu-i vorba de un cuib.

Era un rug.

Creatura însângerată şi muribundă se aşeză pe el şi scoase un sunet de jale cum nu se mai auzise. O flacără prinse să înflorească şi curând înconjură pasărea cu o cunună de văpăi purpurii, peste care urcă o revărsare de flăcări albastre.

Iar copacul păru să învie. Îşi aplecă înainte, spre căldură, crengile bătrâne şi frânte, ca un moşneag ce-şi încălzeşte mâinile. Zăpada tresări şi căzu la pământ, petele verzi se lărgiră şi un parfum de renaştere umplu aerul.

Nu fiinţa de pe rug învie, şi aceasta îl surprinse pe Gordon, chiar şi în vis: pasărea cea mare arsese şi din ea rămăseseră numai oasele.

Dar copacul înflori şi din ramurile sale în floare lucruri noi se iviră, spintecând aerul.

Gordon privi cu încântare când văzu că era vorba de baloane, avioane şi nave cosmice. Vise.

Ele zburară în toate direcţiile şi aerul se umplu de speranţă.

CAPITOLUL TREI

O pasăre de pradă în căutare de gaiţe albastre ateriză pe capota Jeep-ului cu o bufnitură uşoară şi ţipă de două ori... o dată pentru a-şi afirma drepturile de teritorialitate şi încă o dată numai de plăcere... înainte de a începe să ciugulească tabla murdară.

Pe Gordon îl trezi ţăcănitul. Ridică privirea încă tulbure şi urmări pasărea cu pene cenuşii prin sticla plină de praf.

Trecură câteva minute până să-şi amintească unde se află: parbrizul, volanul, mirosul de hârtie şi de metal, totul părea continuarea unuia dintre visele cele mai pregnante pe care le avusese în cursul nopţii, o imagine a vremurilor trecute, dinainte de război. Se dezmetici şi rămase aşezat o vreme, treaz numai pe jumătate, analizându-şi senzaţiile, în vreme ce imaginile visului se risipeau şi piereau, devenind de neatins.

Se frecă la ochi şi apoi trecu în revistă situaţia.

Dacă în cursul nopţii precedente nu lăsase în spatele lui nişte urme de elefant, acum trebuia să se afle în deplină siguranţă. Faptul că whisky-ul rămăsese intact vreme de şaisprezece ani dovedea în mod evident că bandiţii erau nişte vânători mediocri, care băteau zona lor obişnuită, dar nu-şi dăduseră vreodată osteneala să cerceteze întreg muntele.

Gordon se simţea puţin mahmur. Războiul începuse când el avea numai optsprezece ani şi era în anul doi de facultate, iar de atunci avusese rareori prilejul să se deprindă cu alcoolul. Adăugându-se la traumatismele şi descărcările de adrenalină din ajun, whisky-ul îi lăsase gura cleioasă şi o usturime în ochi.

Deplânse încă o dată bunurile pierdute: în dimineaţa aceasta nu va avea ceai cald, nici putinţa de a se spăla sau de a mânca o porţie de carne uscată. Şi nu mai exista periuţa de dinţi.

Gordon încercă totuşi să privească lucrurile cu înţelepciune, în definitiv, era în viaţă. Dar avea sentimentul că, într-un moment sau într-altul, fiecare dintre lucrurile furate îi va lipsi „mai presus ca orice”.

Cu un dram de noroc, contorul Geiger nu ar fi intrat în această categorie. Radiaţiile constituiseră unul din motivele de seamă pentru care se îndreptase mereu spre vest de când părăsise cele două state Dakota. Obosise să tot depindă de nepreţuitul contor şi să trăiască într-o teamă continuă că într-o zi o să i se fure sau o să se defecteze. Despre Coasta de Vest umbla vorba că scăpase în cea mai mare parte de ploaia radioactivă şi suferise doar din cauza epidemiilor aduse de vânt din Asia.

Aşa se desfăşurase acel război ciudat: fără sens, haotic, se oprise cu mult înaintea punctului culminant pe care îl prevedeau cu toţii. Semănase, dimpotrivă, cu o rafală de mitralieră, alcătuită din zece mii de catastrofe de importanţă mijlocie, ce veniseră una după alta. Luat separat, fiecare din dezastre permisese totuşi vieţii să nu piară.

„Războiul tehnologic” iniţial, desfăşurat pe mare şi în spaţiu, n-ar fi fost atât de îngrozitor dacă ar fi rămas între aceste limite şi nu s-ar fi revărsat pe continente.

Bolile nu deveniseră virulente decât în emisfera orientală, unde comandanţii forţelor inamice pierduseră de sub control armamentul, care căzuse în mâinile populaţiei, şi probabil că în America n-ar fi fost atâtea victime dacă ploaia radioactivă nu ar fi reunit într-un singur torent valurile de refugiaţi, ce nimiciseră fragila reţea a serviciilor sanitare.

Iar foametea ar fi fost mai puţin înspăimântătoare dacă, în panica lor, comunităţile nu ar fi blocat şoselele şi căile ferate pentru a evita propagarea epidemiilor.

Cât despre atomul atât de temut, numai o minusculă fracţiune din arsenalul atomic mondial fusese utilizată înainte ca Revoluţia Slavă să sufere o prăbuşire internă şi, pe neaşteptate, să fie proclamată victoria Occidentului.

Cele câteva zeci de bombe folosite fuseseră de-ajuns ca să provoace Iarna de Trei Ani, dar nu Noaptea Lungă de un Secol, care ar fi putut să-i rezerve Omului acelaşi sfârşit ca al dinozaurilor. Vreme de săptămâni păru că un miracol de cumpătare salvase planeta.

Aşa părea. Şi nici combinaţia de bombe, bacterii şi recolte catastrofale n-ar fi putut mina o mare naţiune şi, o dată cu ea, lumea.

Dar mai era o boală, un cancer intern.

Fii blestemat în veci, Nathan Holn, gândi Gordon.

Această imprecaţie devenise o rugăciune obişnuită pe întreg continentul prăbuşit în beznă.

Împinse deoparte sacii poştali şi, fără a ţine seama de frigul matinal, deschise buzunarul stâng al centironului şi scoase la iveală un pacheţel învelit în staniol şi acoperit cu ceară topită.

Când se mai aflase într-o situaţie critică, tot aşa se tratase: avea nevoie de hrană pentru a rezista până la capăt în ziua aceea, dar tot ce-i rămăsese era o duzină de cuburi de supă de vită.

După ce înghiţi primul cub amar şi sărat, cu o gură de apă, Gordon deschise printr-o lovitură de picior portiera stângă a Jeep-ului, lăsând să cadă afară câţiva saci, după care privi scheletul încotoşmănat ce împărţise în tăcere noaptea cu el.

— Domnule poştaş, vreau să te înmormântez cât voi putea de civilizat cu mâinile goale. Ştiu că nu e mare lucru în schimbul celor ce mi-ai dat, dar e tot ce pot să-ţi ofer.

Se întinse peste umărul scheletului şi deschise portiera şoferului.

Mocasinii lunecau pe pământul îngheţat când coborî din vehicul şi-i dădu ocol.

Bine că peste noapte nu a nins. La înălţimea asta soarele bate cu putere, destul ca să dezgheţe pământul şi să pot săpa.

Portiera dreaptă, ruginită, scârții când o deschise.

Scheletul căzu afară. Gordon îl prinse cu un sac poştal gol.

N-a fost prea lesne, dar a reuşit să depună pe jos pachetul de îmbrăcăminte şi oase.

Era uimit de starea de conservare a mortului; clima uscată aproape că mumificase cadavrul, dând insectelor timp să cureţe oasele în mod conştiincios. Jeep-ul însuşi părea să nu fi fost atacat de rugină în toţi aceşti ani.

În primul rând controla îmbrăcămintea poştaşului.

Ciudat... cum de purta sub haină o cămaşă cadrilată? Cămaşa, cândva în culori vii, acum decolorată şi murdară, era irecuperabilă, dar haina de piele reprezenta un dar nepreţuit. Dacă ar fi fost destul de mare, ar fi sporit în mod simţitor şansele lui de a scăpa cu viaţă.

Pantofii erau vechi şi crăpaţi, însă mai puteau fi folosiţi.

Cu băgare de seamă, Gordon îi scutură, pentru a-i elibera de rămăşiţele macabre, şi-i compară cu picioarele lui.

Poate sânt puţin cam mari.

Dar, oricum, erau mai buni decât mocasinii lui distruşi.

Cu maximă delicateţe, făcu să alunece oasele în sacul gol, surprins cât de uşoare erau. Orice urmă de superstiţie pierise în noaptea trecută, iar acum simţea numai un dram de respect şi un fior de recunoştinţă pentru fostul stăpân al acestor lucruri. Scutură hainele, ținându-și respiraţia ca să nu înghită praful, apoi le atârnă de o creangă de pin să se aerisească, şi reveni să examineze Jeep-ul.

Ah! îşi spuse, *iată dezlegat misterul cămăşii*. Chiar alături de locul în care dormise noaptea

trecută se găsea o cămaşă de uniformă, albastră, cu mâneci lungi, cu emblema Serviciului Poştal; părea aproape nouă, cu toată trecerea anilor. *Una pentru comoditate şi alta pentru a face impresie în faţa şefului.*

Încă de copil, Gordon ştia că pentru poştaşi asemenea trucuri erau banale. De-a lungul sufocantelor după-amiezi de vară, unul dintre aceştia distribuia scrisorile purtând un şort hawaian în culorile curcubeului şi era oricând gata să primească, recunoscător, un pahar de limonada rece. Ar fi vrut să-şi amintească numele lui.

Tremurând în răcoarea dimineţii, îşi trase peste cap cămaşa poştaşului: îi era largă, dar nu cu mult.

— Măcar să mă îngraş destul ca să-mi vină bine – mormăi, glumind amar cu sine însuşi. La treizeci şi patru de ani cântărea mai puţin decât la şaptesprezece.

În torpedo găsi o hartă veche a Oregonului, care s-o înlocuiască pe cea furată, apoi, cu un strigăt de bucurie, înşfacă un cub de plastic transparent: un scintilator! Era mai bun decât vechiul contor Geiger – micile lui cristale străluceau ori de câte ori erau atinse de radiaţiile gama! Şi nu avea nevoie de alimentator! Gordon îşi prinse la ceafă braţele instrumentului şi-l fixă în dreptul ochilor, observând câteva rare scântei provocate de radiaţia cosmică. În rest, cubul rămânea opac.

Dar ce naiba făcea un poştaş dinainte de război cu o jucărie ca asta?

Gordon îşi puse întrebarea în vreme ce înfunda scintilatorul în buzunarul pantalonilor.

Desigur, lanterna din torpedo se dovedi de nefolosit, ca şi rachetele de semnalizare.

Şi acum geanta! Lângă scaunul şoferului se afla o geantă mare de poştaş, uscată şi scorojită; chingile se dovediră rezistente când trase de ele, iar închizătoarea ferise de umezeală conţinutul.

Nu era, firește, de calitatea raniţei pierdute, dar, în condiţiile în care se găsea, reprezenta un

progres. Deschise compartimentul principal şi o grămadă de scrisori vechi se răspândiră la picioarele lui, amestecându-se cu fărâmele fâșiilor de elastic putred care le menţinuseră în ordine.

Gordon culese unele din plicurile cele mai apropiate.

— Din partea primarului din Bend, Oregon, către decanul Facultăţii de Medicină, Universitatea statului Oregon din Eugene – declamă, citind adresa ca şi cum ar fi jucat rolul lui Polonius. Examina alte câteva scrisori, iar adresele îi sunară pompos şi arhaic. – Doctorul Franklin Davis din micul oraş Gilchrist expediază... cu menţiunea URGENT imprimată pe plic... o scrisoare cam lungă directorului regional al aprovizionării sanitare... fără îndoială pentru a cere prioritate.

Surâsul ironic al lui Gordon se risipea pe măsură ce citea o adresă după alta: ceva i se părea straniu.

Se aştepta să se amuze răsfoind anunţuri publicitare şi oarecare corespondenţă privată, dar în toată geanta nu se afla nici o singură reclamă şi, chiar dacă existau destule scrisori particulare, majoritatea misivelor proveneau de la persoane care ocupau funcţii publice.

Totuşi, nu avea vreme să dezlege misterul. Alese o duzină de scrisori ca să se distreze şi să folosească spatele alb al filelor ca pe un bloc-notes nou.

Evită să se gândească la cel pe care-l pierduse: şaisprezece ani de adnotări, aflaţi acum la dispoziţia fostului agent de schimb, devenit hoţ la drumul mare. Era sigur că jurnalul său va fi citit şi păstrat împreună cu volumaşele de poezie care se aflau în raniţă, dacă intuise bine ce fel de om era Roger Septien.

Într-o zi se va întoarce pentru a redobândi totul.

***

Dar ce căuta aici un Jeep al poştei şi cine-l ucisese pe poştaş? Găsi în parte răspunsul când trecu în spatele maşinii... sub forma unor găuri în

geam, grupate astfel că alcătuiau parcă o floare, la o înălţime mijlocie şi pe latura dreaptă.

Se duse să controleze: într-adevăr, atârnate pe creanga de pin, atât cămaşa cât şi haina erau găurite în partea superioară a spatelui.

Încercarea de agresiune şi jaf nu putuse avea loc înainte de război: factorii poştali nu fuseseră atacaţi vreodată, nici chiar în cursul dezordinilor din timpul depresiunii, către sfârșitul anilor optzeci, înaintea „epocii de aur” din anii nouăzeci.

Şi apoi, un vehicul poştal dispărut ar fi fost căutat cu asiduitate, până ce ar fi fost găsit.

Aşadar, atacul se produsese după Războiul de Şapte Zile. Dar ce făcea un poştaş hoinărind singur prin ţară, după ce Statele Unite încetaseră practic să mai existe? La câtă vreme după război se petrecuse faptul?

Probabil că tipul scăpase dintr-o ambuscadă şi o luase pe drumuri fente pentru a-i încurca pe urmăritori. Poate nu-şi dădea seama de gravitatea rănilor sale sau pur şi simplu îl cuprinsese panica.

În sinea lui, Gordon era convins că altul fusese motivul care-l împinsese pe poştaş să se afunde în vegetaţie şi să se piardă în inima pădurii.

— Îşi apăra scrisorile – şopti. El a pus în cumpănă câte şanse are să rămână în drum fără cunoştinţă şi câte să primească ajutor... şi a hotărât să salveze scrisorile în loc să-şi scape viaţa.

Aşadar, era un fidel poştaş postbelic, un erou din amurgul jalnic al civilizaţiei. Gordon îşi aminti vechea baladă a poştaşului...

— Nici grindina, nici neaua... – şi se minună că cineva încercase cu atâta deznădejde să menţină o rază de lumină.

Iată cum se lămurea prezenţa scrisorilor oficiale şi lipsa reclamelor. Nu-şi dăduse seama că viaţa păstrase o aparenţă de normalitate vreme atât de îndelungată. Desigur, ar fi fost greu pentru un recrut de şaptesprezece ani să vadă ceva normal; răscoalele mulţimii şi jefuirea principalelor centre

de aprovizionare dăduseră mult de lucru armatei şi epuizaseră forţele miliţiei, făcând-o să se dizolve în focul tulburărilor pe care era chemată să le stingă. Că mai rămăseseră bărbaţi şi femei ce se purtau ca nişte fiinţe omeneşti în cursul acelor luni de groază, până atunci Gordon nu ştiuse.

Fapta curajoasă a poştaşului nu făcu decât să-l deprime; această istorie a luptei împotriva haosului dusă de primari, profesori universitari şi poştaşi avea un aer de „ce-ar fi fost dacă”... era prea tristă pentru ca el să se poată concentra îndelung asupra ei.

Portiera din spate se deschise cu greu. Împingând sacii cu scrisori, găsi şapca poştaşului împodobită cu o insignă patinată, o cutie de alimente goală şi o preţioasă pereche de ochelari de soare, sub un strat de praf, pe roata de rezervă.

O lopată mică, destinată să elibereze Jeep-ul dacă se împotmolea pe drum, avea să slujească la îngroparea poştaşului.

În cele din urmă, chiar în spatele scaunului şoferului, găsi o chitară aproape strivită sub mai mulţi saci. Un glonte de mare calibru îi retezase gâtul. Alături, un săculeţ de plastic îngălbenit conţinea o jumătate de kilogram de ierburi uscate, care emanau un puternic parfum de mosc.

Amintirile lui Gordon nu erau atât de palide încât să nu recunoască mirosul de marijuana.

Îşi imaginase poştaşul ca pe un om de vârstă mijlocie, cu un început de chelie, cu idei conservatoare, dar acum renunţă la această viziune şi-şi reprezenta un ins asemănător cu sine însuşi, slab, cu barbă, având o expresie veşnic uimită, mereu pe punctul de a scoate un strigăt de încântare.

Un neohippy, poate... un membru al unei subgeneraţii care abia începuse să înflorească înainte ca războiul s-o stingă împreună cu orice altă formă de optimism... un neohippy mort în apărarea instituţiei poştale. Gordon nu era deloc

surprins: avusese prieteni care făceau parte din aceeaşi mişcare, oameni sinceri, chiar dacă destul de bizari.

Luă şi corzile chitarei şi, pentru prima oară, se simţi puţin vinovat.

Poştaşul nici măcar nu avusese cu el o armă! Îşi aminti: citise o dată că în timpul Războiului de Secesiune curierii poştali menţinuseră legăturile peste linia frontului vreme de trei ani. Poate că acest necunoscut crezuse în respectul pentru tradiţie al conaţionalilor săi.

Dar America Posthaosului nu cunoştea nici o tradiţie şi asculta numai de legile supravieţuirii. În cursul rătăcirilor sale, Gordon găsise unele comunităţi izolate care-l primiseră cu bunăvoinţa rezervată pretutindeni menestrelilor ambulanţi din evul mediu. În alte locuri întâlnise nenumărate forme de paranoia; şi chiar atunci când aflase căldură sufletească şi oamenii păreau dispuşi să accepte un străin, în scurtă vreme pleca. De fiecare dată visa roţi învârtindu-se şi maşini zburătoare.

Trecuse de jumătatea dimineţii şi lucrurile găsite aici erau suficiente ca să-i asigure mijloace de trai mai bune decât cele pe care le-ar fi obţinut printr-o confruntare cu bandiţii. Prin urmare, cu cât mai repede părăsea locurile, cu atât ar fi fost mai bine.

Acum, cel mai urgent era să găsească un râu plasat dincolo de raza de acţiune a bandiţilor, în care să poată pescui un păstrăv pe măsura foamei sale.

Dar mai avea ceva de făcut. Apucă sapa.

Oricât ai fi de flămând, asta i-o datorezi.

Privi împrejur în căutarea unui loc umbrit, unde pământul să fie destul de moale ca să poată fi săpat

CAPITOLUL PATRU

— „Ele mi-au spus: «N-ai teamă, Macbeth, cât timp pădurea Birnam nu va porni spre Dunsinane»; şi-acuma, iată că o pădure vine spre Dunsinane! La arme! Toţi pe ziduri. Dacă acest... lucrul acela, acolo, afară... se-adevereşte ce mi-a vestit vrăjitoarea... nu-i rost de fugă, nici de-a sta nu este!”

Gordon strânse mânerul sabiei de lemn înjghebată dintr-o şipcă şi nişte tinichea şi făcu semn unui aghiotant nevăzut.

— „Mă simt de soare istovit deodată şi-aş vrea să văd pierind zidirea toată. Să sune-alarma! Vino vânt, pierzare! Măcar murim cu zaua pe spinare!”[11])

Gordon îşi îndreptă spatele şi-l făcu pe Macbeth să iasă din scenă, trimițându-l să-şi înfrunte destinul.

Ajuns în afara cercului luminos format din lămpile de seu, se întoarse, aruncând o privire auditoriului.

Reprezentaţiile precedente plăcuseră, dar poate nu înţeleseseră „Macbeth” în această versiune monologată şi masacrată.

Totuşi, îndată după ieşirea lui, porniră aplauze furtunoase, însufleţite de doamna Adele Thompson, conducătoarea micii comunităţi. Adulţii fluierau şi băteau din picioare, tinerii aplaudau cu stângăcie, iar adolescenţii trăgeau cu ochiul la cei mari, încercând să-i imite, ca şi cum ar fi participat pentru prima dată la un ritual neobişnuit.

Era evident că apreciaseră versiunea prescurtată a vechii tragedii, iar Gordon respiră uşurat. La drept vorbind, simplificase unele părţi nu atât de dragul scurtimii, cât pentru că nu-şi mai amintea bine originalul. Trecuse aproape un deceniu de când văzuse ultima oară un exemplar al tragediei, şi era vorba de un fragment aproape distrus.

Era, totuşi, sigur că ultimele versuri ale monologului rămăseseră ca în original: niciodată nu putuse uita „vântul şi pierzarea”! Surîzînd, Gordon reveni pe scenă ca să se încline .. era o rampă de garaj îmbrăcată în scânduri şi aflată în ceea ce altădată fusese unicul service din Pine View.

Foamea şi singurătatea îl îndemnaseră să vadă cât de ospitalier era acest sat de munte construit din bârne şi având ogoarele înconjurate cu garduri solide, iar încercarea se desfăşurase mai bine decât îndrăznise să spere. Schimbul pe care-l propusese între o serie de spectacole şi găzduirea completă, plus o mică provizie pentru drum fusese acceptat de majoritatea adulţilor cu drept de vot, iar acum acordul părea ratificat

— Bravo! Minunat!

Doamna Adele Thompson se afla în rândul întâi şi bătea energic din palme. Femeia, care avea părul alb şi un fizic osos, dar încă robust, se întoarse să-i încurajeze pe cei de faţă, vreo patruzeci cu copii cu tot, să-şi manifeste entuziasmul Gordon făcu o mişcare elegantă cu mâna şi se plecă mai adânc.

Sigur că spectacolul său era de mâna a patra, dar, foarte probabil, pe o rază de o sută de mile în jur, el era singurul care interpretase vreodată pe scenă un rol, fie şi secundar, în America erau iarăşi „ţărănoi” şi, la fel cu aceia care-l precedaseră în profesia de menestrel, Gordon învăţase să fie cât mai explicit în reprezentaţiile sale.

Executând ultima plecăciune cu o clipă înainte ca aplauzele să înceapă a slăbi din intensitate, Gordon sări jos de pe scenă şi începu să-şi scoată costumul improvizat.

Pusese condiţia fermă să nu i se ceară bisuri: teatrul era marfa lui şi ţinea ca publicul să nu ajungă la saţiu.

— Minunat! Pur şi simplu minunat! – exclamă doamna Thompson când el se alătură locuitorilor

satului, acum strânși lângă o masă lipită de perete şi folosită drept bufet.

Copiii mai mari îl înconjurară, privindu-l ca fermecaţi.

Pine View era o localitate oarecum prosperă dacă era comparată cu atâtea sate înfometate risipite pe câmpii şi în munţi. Din unele aşezări, o generaţie lipsea cu totul, din cauza efectelor devastatoare pe care Iarna de Trei Ani o avusese asupra copiilor. Aici, totuşi, văzuse câţiva băieţi şi tineri, şi chiar nişte bătrâni, ce fuseseră probabil trecuţi de jumătatea vieţii când venise Judecata de Apoi.

Trebuie să se fi luptat să-i salveze pe toţi – era un comportament destul de rar, dar pe care-l mai întâlnise uneori.

Pretutindeni se observau semnele lăsate de anii aceia.

Unii purtau stigmatele bolilor, urmele istovirii şi ale războiului; două femei şi un bărbat suferiseră amputări, iar un altul vedea cu un singur ochi, dreptul fiind scos din uz de o cataractă rebelă.

Era obişnuit cu asemenea lucruri... cel puţin la suprafaţă. Adresă un zâmbet de recunoştinţă gazdei sale.

— Mulţumesc, doamnă Thompson. Apreciez cuvintele amabile ale unui critic pătrunzător. Mă bucur că spectacolul v-a plăcut.

— Nu, nu, vorbesc serios – insistă femeia, ca şi cum Gordon ar fi încercat s-o facă pe modestul. Sânt ani de când n-am mai avut parte de ceva atât de admirabil. Scena finală a lui Macbeth a făcut să mă treacă fiorii! Aş fi vrut să pot vedea piesa la televiziune, când mai exista aşa ceva. Nu ştiam că poate fi atât de frumos! Şi discursul acela inspirat pe care l-ai recitat la început, al lui Abraham Lincoln... ştii, noi am încercat să înfiinţăm o şcoală aici, în primii ani, dar nu a mers. Aveam nevoie de aportul tuturora, chiar şi de al copiilor. Dar acum, iată, acest frumos discurs m-a pus pe gânduri. Am

păstrat câteva cărţi vechi şi poate că a venit momentul să facem o nouă încercare.

Gordon aprobă din cap ca un om bine crescut. Mai văzuse apărând acest simptom... cel mai bun dintre modurile în care fuseseră primite producţiile sale în cursul acestor ani, totuşi unul din cele mai triste. Se simţea veşnic un şarlatan atunci când spectacolul său făcea să înflorească speranţe măreţe, însă zadarnice în inima unora dintre oamenii mai vârstnici, care-şi aminteau de frumoasele zile de odinioară... speranţe care, pe câte ştia, piereau întotdeauna după câteva săptămâni sau luni.

Pentru ca seminţele civilizaţiei să reînceapă să germineze, ar fi fost nevoie de mai mult decât de buna intenţie sau nostalgia bătrânilor, iar Gordon se întrebase adesea dacă nu ar putea s-o facă mai curând simbolul potrivit sau ideea potrivită. Ştia că micile sale spectacole, deşi destul de bine primite, nu reprezentau soluţia. Uneori puteau să arunce o scânteie, dar ulterior entuziasmul se risipea iute.

El nu era un Mesia rătăcitor, iar legendele pe care le prezenta nu ofereau tipul de stimuli necesari pentru a zdruncina inerţia epocii de întuneric în care trăiau.

Pământul se-nvârteşte şi foarte repede ultimii reprezentanţi ai generaţiei trecute se vor duce. Grupurile risipite din loc în loc vor domina continentul. Poate peste o mie de ani aventura va reîncepe. Dar până atunci...

Gordon fu scutit să asculte celelalte proiecte fără şanse de realizare ale doamnei Thompson de către o femeie micuţă, de culoare, cu părul argintiu, ce se ivi pe neaşteptate din mulţime, uscată şi slabă, şi care-i strânse mâna ferm, dar prietenos.

— Haide, Adele – spuse, întorcându-se spre matriarha clanului –, domnul Krantz n-a mâncat nimic de la prânz. Cred că, dacă mâine seară vrem

să poată da un alt spectacol, am face bine să-l hrănim. Aşa-i?

Femeia cea scundă strânse braţul drept al lui Gordon şi demonstra limpede că-l socotea subalimentat... o părere pe care el nu se simţea tentat s-o contrazică, având în vedere mirosul plăcut ce-i gâdila nările.

Doamna Thompson aruncă celeilalte femei o privire de răbdătoare indulgenţă.

— Desigur, Patricia. O să mai vorbim despre toate acestea mai târziu, domnule Krantz, după ce doamna Howlett vă va face să luaţi puţin în greutate.

Surâsul şi ochii strălucitori ai femeii ascundeau o umbră de ironie inteligentă şi Gordon se surprinse că-şi schimbă părerea despre Adele Thompson Fără îndoială, era departe de a fi naivă.

Doamna Howlett îl conduse prin mulţime, iar Gordon surâse atunci când mai multe mâini îndrăzniră să-i atingă mâneca. Ochi dilataţi îi urmăreau fiecare mişcare.

Foamea trebuie să fi făcut din mine un actor mai bun. Nici un public n-a reacţionat în felul acesta până acum. Aş vrea să ştiu mai precis ce am făcut ca să provoc aceste sentimente.

Dintr-un alt punct al mesei îl fixa o femeie tânără, nu mult mai înaltă decât doamna Howlett, cu ochi adânci, migdalaţi şi părul cel mai negru pe care-l văzuse Gordon vreodată. De două ori tânăra se întoarse pentru a lovi uşor peste mână un copil ce încerca să se servească înaintea oaspetelui de onoare. De fiecare dată, ea revenea în grabă cu privirea la Gordon şi-i surâdea.

Lângă ea se afla un tânăr bărbat înalt şi masiv, cu barba roşcată, care lansă spre Gordon o privire stranie... cu ochii plini de o resemnare fără speranţă... şi Gordon avu o singură clipă ca să cerceteze perechea înainte ca doamna Howlett să-l împingă în faţa graţioasei brunete.

— Abby – zise –, pregăteşte pentru domnul Krantz o farfurie cu câte puţin din tot ce avem. Pe urmă va putea să spună dacă mai vrea dintr-un fel anume. Tarta cu afine am copt-o chiar eu, domnule Krantz.

Ameţit, Gordon îşi fixă în minte să ia două porţii de tartă; îi venea greu să se conformeze bunelor maniere atunci când de ani întregi nu văzuse sau nu adulmecase asemenea bunătăţi. Aroma lor îi distrase atenţia de la privirile concentrate asupra lui şi de la mâinile care-l atingeau.

Pe masă trona un curcan mare, îndopat şi bine fript, lângă un castron fumegând cu cartofi fierţi şi carne uscată marinată în bere, cu morcovi şi ceapă. Mai departe, se vedea sosul de mere şi un butoiaş deschis cu felii de mere uscate. *Înainte de plecare, să-i conving să-mi dea o mică rezervă*.

Renunțând să continue inventarul, primi cu entuziasm farfuria pe care i-o întindea Abby, continuând să-l privească.

Brusc, tânărul masiv cu barbă roşie murmură ceva nedesluşit şi strânse dreapta lui Gordon cu ambele mâini.

Acesta tresări, dar insul taciturn nu-i dădu drumul până ce nu răspunse strângerii sale de mână cu aceeaşi fermitate.

Omul mai mormăi ceva, mult prea încet ca să poată fi auzit, apoi eliberă mâna lui Gordon, se aplecă s-o sărute pe brunetă şi se depărta cu paşi mari şi privirea în pământ.

Gordon clipi din ochi. *Mi-a scăpat ceva?* Avea impresia că se petrecuse un lucru important, a cărui semnificaţie n-o surprinsese.

— Era Michael, bărbatul lui Abby – explică doamna Howlett. Se duce să-l schimbe pe Edward la capcane; însă mai întâi a vrut să vadă reprezentaţia dumitale. În copilărie era nebun după teatrul televizat...

Aburul plin de arome îmbietoare care se ridica din farfurie îl învălui pe Gordon, făcându-l să-şi dea seama că e mort de foame. Abby roşi, apoi surâse când el îi mulţumi, iar doamna Howlett îl conduse să se aşeze pe un morman de anvelope vechi.

— O să poţi vorbi cu Abby mai târziu – spuse. Acum mănâncă şi destinde-te.

Gordon nu avea nevoie de încurajări şi atacă farfuria, pe când cei de faţă continuau să-l privească ciudat, iar doamna Howlett nu înceta să flecărească.

— E bună, nu-i aşa? Acum stai jos, mănâncă şi nu ne băga în seamă. Când o să fii sătul şi o să vrei să stăm iar de vorbă, ne-ar place să mai auzim o dată cum ai devenit poştaş.

Gordon privi chipurile sfioase care-l fixau, apoi se grăbi să soarbă o gură de bere, ca să le ţină tovărăşie cartofilor fierbinţi.

— Sânt numai un rătăcitor – spuse cu gura plină, în timp ce apuca o pulpă de curcan. Povestea despre cum am găsit uniforma şi geanta nu e mare lucru.

Nu-l deranja că-l atingeau şi-l priveau, şi nici că-i vorbeau, era destul că-l lăsau să mănânce! Doamna Howlett îl privi câteva clipe, apoi, neputându-se stăpâni, reveni la atac.

— Ştii, când eram o fetiţă, aveam obiceiul să-i oferim poştaşului lapte şi prăjiturele. Iar în seara de revelion tatăl meu lăsa totdeauna la barieră un păhărel de whisky. Mai obişnuia să recite o poezie, aceea care spune: „Prin zăpadă, prin noroi, fără teamă de bandiţii cei răi, de-ale nopţii negre clăi...”

Gordon aproape se sufocă înghiţind strâmb; tuşi şi-şi ridică privirea, să vadă dacă femeia vorbeşte serios. O fărâmă din el era gata să danseze de bucurie auzind versurile amintite de bătrână inexact, dar încântător. Era minunat.

Strălucirea momentului păli însă destul de repede când trecu la pasărea friptă: nu avea putere

să-şi bată capul ca să priceapă unde vrea să ajungă doamna Howlett.

— Poştaşul nostru avea obiceiul să cânte pentru noi!

Vorbise un uriaş cu părul brun şi barba striată cu argint, ai cărui ochi se umeziseră sub valul amintirilor.

— Sâmbăta, când plecam acasă de la şcoală, îl auzeam venind încă de departe, de peste un cvartal de locuinţe! Era un negru mult mai închis la culoare decât doamna Howlett sau decât Jim Horton, cel de colo. Oameni buni, ce voce frumoasă avea! Cred că tocmai de asta îl angajaseră! Îmi aducea întotdeauna timbre pentru colecţia mea filatelică şi mă striga la poartă, să-mi dea chiar mie ce-mi adusese...

Vocea uriaşului era şoptită, pătrunsă de minunea legată de trecut.

— Când eram mică – spuse cu un aer nostalgic o femeie măruntă, cu faţa brăzdată de zbârcituri adânci –, poştaşul nostru se mulţumea să fluiere. Dar era un om foarte de treabă. Când m-am făcut mai mare, într-o zi, la întoarcerea de la şcoală, am aflat că scăpase viaţa unuia dintre vecinii noştri. Îl auzise cum se sufocă şi-i făcuse respiraţie, gură la gură, până a venit ambulanţa.

Un suspin general se ridică din cercul ascultătorilor, ca şi cum ar fi urmărit şirul faptelor de vitejie ale unui erou antic. Copiii ascultau şi ei, în tăcere şi cu ochii zgâiți, în timp ce istorisirile deveneau mereu mai complicate şi mai elaborate. Acea porţiune din mintea lui Gordon care rămăsese atentă socoti că trebuiau să fie inventate, căci prea erau absurde pentru a fi crezute.

Doamna Howlett îi atinse un genunchi.

— Povesteşte-ne încă o dată cum ai devenit poştaş.

Gordon ridică din umeri cu o umbră de disperare.

— N-am făcut decât să găsesc lucrurile poştaşului! – exclamă cu gura plină.

Savoarea mâncării îl copleşise, dar se simţi aproape cuprins de panică văzând cum oamenii îl încercuiesc. Dacă adulţii de faţă voiau să încununeze cu o aură romantică amintirea celor care odinioară erau socotiţi simpli funcţionari de categoria a doua, n-aveau decât s-o facă. Pe cât se părea, ei asociaseră reprezentaţia lui cu modul cum se comportau poştaşii pe care îi cunoscuseră atunci când erau copii, şi asta le făcea plăcere. N-aveau decât să continue, cu condiţia să-i dea pace să mănânce!

— Aha!... Câțiva dintre cei prezenţi schimbară o privire cu aerul că ştiu multe şi dădură din cap, ca şi cum răspunsul lui Gordon ar fi avut o semnificaţie ascunsă, iar el îşi auzi cuvintele repetate celor aflaţi mai departe.

— A găsit lucrurile poştaşului... pe urmă, fireşte, şi el.

Probabil că acest răspuns le dăduse o anume satisfacţie, pentru că mulţimea se subţie şi toţi porniră să se servească, pe rând, la bufet. Numai mult mai târziu a înţeles Gordon adevăratul sens al celor ce se petrecuseră acolo, sub ferestrele de lemn şi la lumina lămpilor de seu, pe când se îndopa, să plesnească, nu alta.

CAPITOLUL CINCI

„...am găsit în clinica noastră o rezervă serioasă de dezinfectante şi analgezice de tot felul.

Am auzit că aceste produse vă lipsesc la Bend şi în centrele de aprovizionare din nord.

Putem să vă oferim o parte din ceea ce avem... împreună cu un camion de bare de răşină deionizată pe care l-am găsit din întâmplare.

În schimbul a o mie de doze de tetraciclină, ce ne-ar permite să combatem epidemia de ciumă bubonică dezlănţuită în Est.

Ne-am mulţumi şi cu o cultură de fermenţi balomicinogenici dacă aţi trimite pe cineva să ne instruiască în ce fel s-o menţinem activă.

În plus, avem o nevoie disperată de...”

Primarul din Gilchrist fusese un om dotat cu o mare putere de convingere dacă obţinuse acordul Comitetului de Urgenţă local pentru a propune un astfel de schimb.

Spiritul de acaparare, deşi era un comportament ilogic, necooperativ, devenise principala urmare a colapsului, şi Gordon rămase uimit constatând că în primii doi ani ai haosului mai existaseră oameni cu atâta bun simţ.

Se frecă la ochi. Nu era uşor de citit la flacăra a două luminări făcute în casă; nu putea să adoarmă pe salteaua prea moale, dar era hotărât, în ruptul capului, să nu se culce pe podea după ce visase atâta vreme să se poată odihni într-un pat şi într-o cameră ca aceasta! Ceva mai devreme se simţise rău; masa prea îmbelşugată şi berea îl făcuseră să treacă de la euforie la nişte chinuri îngrozitoare. Cu greu izbutise să se menţină pe linia de plutire în cele câteva ore ale festivităţilor, de care-şi amintea nedesluşit, până să ajungă, clătinându-se, în camera lui.

Aici găsise o periuţă de dinţi care-l aştepta pe noptieră şi o cadă de fier cu apă caldă.

Şi apoi săpunul! În cursul băii, stomacul i se liniştise, iar pielea lui căpătase un luciu cald şi curat.

Gordon surâse când observă că uniforma lui de poştaş, spălată şi călcată, fusese aranjată pe un scaun, rupturile şi sfâșieturile cârpite de el grosolan fiind acum reparate cu grijă.

Nu putea să-i învinovăţească pe oamenii acestui sătuc dacă neglijaseră singura lui dorinţă încă neîndeplinită... ceva de care fusese lipsit atâta vreme încât i se întâmpla să nici nu se mai gândească la asta. Destul: acela era Paradisul.

Întins între nişte cearşafuri cam vechi, dar foarte curate şi aşteptând liniştit să-i vină somnul, continuă să citească scrisorile schimbate între doi oameni morţi de multă vreme.

Scrisoarea primarului din Gilchrist mai spunea:

„*Ne aflăm în mare dificultate din cauza grupurilor de «holnişti».*

Din fericire, aceşti monştri de egoism sânt prea paranoici pentru a se grupa şi cred că-şi fac probleme unii altora aşa cum ne fac şi nouă.

Oricum, au devenit o sursă de îngrijorare.

Asupra şerifului nostru se trage mereu de către bărbaţi înarmaţi şi purtând uniforme militare de camuflaj.

Fără îndoială, idioţii aceia îl socotesc un «lacheu rus», ori ceva asemănător Au început să vâneze pe scară largă, ucigând orice găsesc în pădure şi risipind carnea într-un mod iresponsabil.

Doi dintre vânătorii noştri s-au întors dezgustaţi de acest comportament, după ce se trăsese în ei de mai multe ori, fără provocare.

Ştiu că cer prea mult, însă imediat ce puteţi retrage un pluton din serviciul destinat prevenirii dezordinilor în cursul distribuirilor, v-am ruga să-l trimiteţi aici, pentru a ne ajuta să-i nimicim pe aceşti acaparatori nemernici în micile lor fortăreţe, prefăcute în adevărate arsenale.

Poate nişte unităţi militare ar izbuti să-i convingă de faptul că am câştigat războiul şi de acum înainte va trebui să colaborăm cu toţii...”

Puse jos scrisoarea.

Aşadar, lucrurile se desfăşuraseră la fel şi aici. Tipica „ultimă picătură” o constituise plaga „survivaliştilor”..., în special a celor care urmau învăţăturile papei anarhiei violente, Nathan Holn.

Una din îndatoririle lui Gordon ca membru al miliţiei fusese aceea de a participa la distrugerea câtorva bande de tăietori de gâtlejuri şi maniaci ai trăgaciului apăruţi în oraşe.

Numărul de peşteri şi de cabane fortificate pe care le descoperise grupul său... în preerie sau pe insuliţele de pe lacuri... era de necrezut... şi toate acele mici bastioane fuseseră ridicate dintr-un impuls paranoic în deceniul care precedase războiul.

Culmea ironiei era că reuşisem să răsturnăm situaţia! Depresiunea se încheiase, lumea se reapucase să lucreze şi să conlucreze şi, cu excepţia câtorva minţi bolnave, părea că suntem pe punctul de a declanşa o nouă renaştere în America şi în lume.

Dar uitasem câte prejudicii pot aduce Americii şi lumii nişte minţi bolnave, chiar dacă sânt puţine.

Când a intervenit colapsul, micile fortăreţe, de nepreţuit, diseminate pretutindeni de survivalişti n-au rezistat prea mult: încă din primele luni, majoritatea lor îşi schimbaseră stăpânul de cel puţin zece ori... erau ţinte prea tentante.

Luptele bântuiseră cu furie în preerie şi nu încetaseră până ce ultimul colector de energie solară nu fusese demolat, ultima centrală eoliană nu fusese distrusă şi ultima rezervă de medicamente nu fusese spulberată în căutarea drogurilor celor mai puternice.

În final rămăseseră în picioare numai fermele şi satele care opuseseră agresiunii o duritate bine susţinută de coeziune internă şi realism.

Atunci când unităţile Gărzii Naţionale au căzut pe poziţii ori s-au transformat ele însele în haite de prădători, puţini dintre singuraticii care, îngropaţi în tranşee, se apăraseră cu arma în mână mai erau în viaţă.

Gordon mai privi o dată timbrul poştal de pe scrisoare.

Aproape doi ani după război.

Clătină din cap, mirat.

N-am auzit să fi rezistat cineva atâta vreme.

Constatarea îl duru ca o rană vie: era sfâșietor să se gândească la câte s-ar fi putut face pentru evitarea nenorocirilor din ultimii şaisprezece ani.

Un zgomot uşor se auzi, iar el ridică privirea, întrebându-se dacă imaginaţia nu-i joacă vreo festă. Apoi înregistra, doar puţin mai tare, un ciocănit discret în uşă.

— Intră – zise, iar cel ce bătuse deschise uşa pe jumătate: Abby, tânăra cu ochi migdalaţi, îi surâse cu sfială din prag.

Gordon împături la loc scrisoarea şi o strecură în plic.

— Bună, Abby. Ce s-a-ntâmplat?

— Eu... am venit să văd dacă nu ai nevoie de ceva – răspunse ea, puţin cam precipitat. Ţi-a plăcut baia?

— Dacă mi-a plăcut! Gordon suspină şi se surprinse reintrând în pielea lui Macbeth. Da, copilă. În mod special am apreciat periuţa de dinţi. Un adevărat dar al Cerului.

— Ai pomenit de pierderea periuţei tale.

Abby îşi coborî privirea.

— Am atras atenţia că avem în depozit cinci sau şase periuţe noi. Sânt fericită că ţi-a făcut plăcere.

— A fost ideea ta? Atunci îţi rămân dator.

Abby ridică iar privirea şi zâmbi.

— Ce scrisoare citeai? Mi-arăţi şi mie? N-am mai văzut niciodată o scrisoare.

Gordon râse.

— O, dar nu eşti chiar atât de mică! Ce-ţi aminteşti dinainte de război?

Râsul lui o făcu pe Abby să roşească.

— Aveam numai patru ani când a început. A fost ceva atât de înspăimântător şi de neînţeles că... într-adevăr, nu-mi amintesc mare lucru din ce-a fost înainte.

Gordon clipi din ochi. Trecuse chiar atât de multă vreme? Da, şaisprezece ani erau destui ca pe lume să apară femei frumoase, care nu cunoşteau decât această epocă de întuneric.

Uluitor, gândi.

— Atunci, de acord.

Apropie scaunul de pat şi ea se aşeză surâzând; Gordon vârî mâna în geanta poştaşului, scoase un alt plic, la fel de sfărâmicios şi îngălbenit ca şi celelalte, deschise cu grijă scrisoarea şi o întinse fetei.

Abby o privi atât de atent că el crezu că o citeşte până la capăt; se concentrase adânc, sprîncenele delicate aproape că i se atingeau pe fruntea încruntată, dar în cele din urmă fata înapoie fila.

— Cred că nu ştiu să citesc destul de bine. Vreau să zic, pot să citesc etichetele de pe borcane şi astfel de lucruri, însă nu sunt obişnuită cu scrisul de mână.

Glasul ei se stinse asupra ultimelor cuvinte; părea încurcată, dar în toate acestea nu era nici urmă de teamă, ci numai încredere, de parcă fata s-ar fi destăinuit unui prieten apropiat.

El îi zâmbi încurajator:

— Nu contează. O să-ţi spun eu despre ce-i vorba.

Apropie scrisoarea de flacăra unei lumînări, iar Abby se aşeză pe marginea patului, se sprijini cu coatele pe genunchi şi privi pagina cu ochi visători.

— Vine din partea lui John Briggs din Fort Rock, Oregon, şi e adresată fostului său patron, la Klamath Falls... după desenul din antet aş zice că acest Briggs era un mecanic la pensie, un dulgher sau aşa ceva.

Gordon se concentra asupra scrisului abia lizibil.

— S-ar părea că Briggs a fost un om cu adevărat de treabă. Se oferă să-i ia la el pe copiii fostului său patron până la ridicarea stării de urgenţă. Mai spune că are un atelier de mecanică auto cu garaj, sursă proprie de energie şi un stoc de piese de schimb. Vrea să ştie dacă celălalt are nevoie de ceva, în special de lucruri care nu se găsesc...

Vocea i se stingea. Îşi revenise cu greu după excesele din seara aceea şi numai acum îşi dădea seama că pe patul lui stătea o femeie frumoasă, iar adâncitura făcută de trupul ei în saltea îl obliga să alunece spre ea, puţin câte puţin. Se grăbi să-şi dreagă glasul şi continuă să citească.

— Briggs pomeneşte despre ultimele cantităţi de energie pe care le mai produce barajul de la Fort Rock... Spune că telefoanele nu funcţionează, dar că el, ciudat, îşi menţine legătura la Eugene prin computerul său...

Abby îl privi: nu era nici o îndoială că o parte din cele ce auzea îi sunau ca într-o limbă străină. Iar „atelier de mecanică” şi „computer” ar fi putut fi la fel de bine nişte formule magice.

— Cum se face că n-ai adus nici o scrisoare aici, la Pine View? – întrebă deodată fata.

Lipsa de legătură îl surprinse pe Gordon, care făcu ochii mari. Era evident că fata era isteaţă, dar atunci de ce înţelesese atât de greşit cele spuse de el la sosire şi în cursul serii? Abby continua să creadă c-ar fi un poştaş adevărat, cum, de altfel, credeau toţi locuitorii micii aşezări, poate cu câteva excepţii.

Cine îşi închipuiau ei că le-ar fi putut scrie? Mai mult ca sigur, Abby nu-şi dădea seama că scrisorile

pe care Gordon le avea la el fuseseră expediate cu mult înainte, de oameni care muriseră, şi că erau adresate altor morţi; şi nu înţelegea că le luase cu sine... din motive personale.

Mitul ce se născuse din senin aici, la Pine View, îl întrista; era un alt semn al măsurii în care se deterioraseră inteligenţele civilizate, inteligenţele unor oameni ce absolviseră liceul sau chiar universitatea. Se întrebă dacă n-ar fi fost oportun să le spună adevărul în modul cel-mai direct şi brutal, ca să pună capăt odată pentru totdeauna oricăror năluciri şi chiar începu s-o facă.

— Scrisori pentru voi nu sânt fiindcă...

Se întrerupse, devenind din nou conştient de apropierea ei, de parfumul ei, de rotunjimile ispititoare ale trupului femeii. Şi, în plus, de încrederea lui Abby în el.

Suspină şi-şi întoarse privirea.

— Nu sânt scrisori adresate vouă din cauză că eu vin din Idaho, şi acolo nimeni nu vă cunoaşte pe voi, cei din Pine View. De aici o iau către coastă, unde poate mai există oraşe mari...

— Şi poate că oamenii care trăiesc acolo ne-ar răspunde dacă le-am trimite o scrisoare!

Abby avea ochii strălucitori.

— Pe urmă, când vei trece iar pe aici, în drum spre Idaho, o să ne aduci scrisorile pe care ţi le-au dat şi o să ni le citeşti şi chiar o să ne reciţi, ca astă seară, iar noi o să-ţi pregătim tarte şi bere după pofta inimii!

Fata săltă uşor pe marginea patului.

— Promit că atunci când te vei întoarce o să ştiu să scriu şi să citesc!

Gordon dădu din cap şi surâse: nu avea dreptul să curme asemenea visări.

— Poate, Abby, poate. Dar, ştii, ai putea învăţa foarte uşor să citeşti şi să scrii. Doamna Thompson o să pună la vot propunerea ca eu să rămân aici o vreme. Cred că voi avea îndatorirea oficială de a vă învăţa carte, chiar dacă va trebui să arăt că sânt

la fel de bun ca oricine la vânătoare sau la muncile câmpului. Aş putea da şi lecţii de tragere cu arcul...

Se întrerupse fiindcă Abby îl privea cu gura căscată; apoi fata dădu cu putere din cap.

— Încă n-ai aflat? S-a votat de îndată ce te-ai dus să faci baie. Doamnei Thompson ar trebui să-i fie ruşine că a încercat să smulgă de la datorie un om ca tine, cu o misiune atât de importantă!

Gordon se aplecă spre ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce spui?

Sperase să se poată opri la Pine View măcar peste iarnă, dacă nu un an sau mai mult. Cine ştie? Poate că dorul de ducă avea să-l părăsească şi. ar fi putut, în sfârşit, să-şi afle un loc sub soare.

Stupoarea i se risipi şi luptă să-şi ascundă supărarea: să vadă spulberându-se o astfel de ocazie din cauza fanteziilor puerile ale acestor oameni!

Abby observă agitaţia lui şi se grăbi să adauge:

— Desigur, acesta nu a fost singurul motiv. Mai era problema că nu avem o femeie pentru tine. Şi pe urmă...

Glasul îi coborî simţitor.

— Şi apoi doamna Howlett s-a gândit că tu eşti omul cel mai potrivit să ne ajuţi pe mine şi pe Michael să avem un copil...

Gordon clipi din ochi.

— Hm – mormăi, exprimând astfel, fără cuvinte, toate nedumeririle din mintea lui.

— De cinci ani încercăm – îi explică Abby –, şi dorim neapărat copii. Însă domnul Horton crede că Michael nu poate să aibă copii, deoarece, la doisprezece ani, a avut o formă foarte grea de oreion. Ţii minte când a fost epidemia?

Gordon aprobă din cap, amintindu-şi de prietenii care-i muriseră atunci. Sterilitatea ce urmase epidemiei dusese la găsirea unor soluţii neobişnuite pe oriunde trecuse.

Totuşi...

Abby urmă în grabă.

— Înţelegi ce dificil ar fi dacă am cere unuia dintre bărbaţii de aici să... să devină tatăl copilului nostru. Vreau să spun, când trăieşti mereu printre aceiaşi oameni, eşti obligat să-i consideri pe ceilalţi bărbaţi ca şi cum n-ar fi „într-adevăr" bărbaţi... cel puţin în acest înţeles. Eu... mie nu mi-ar place şi ar putea să ne facă probleme.

Roşi.

— De altfel, îţi voi destăinui ceva, dacă promiţi să păstrezi secretul. Nu cred că printre ceilalţi bărbaţi ar fi vreunul în stare să-i aducă lui Michael copilul pe care-l merită. El e foarte inteligent, ştii, e singurul dintre noi, cei tineri, care ştie cu adevărat să citească...

Acest flux de cuvinte urmând o logică ciudată era cam prea iute pentru ca Gordon să-i poată prinde toate sensurile. O parte a lui observă cu detaşare că era vorba de o adaptare tribală complicată şi subtilă la o anumită situaţie socială; o altă parte a eului său... intelectualul secolului douăzeci... era încă năucită, însă restul gândirii sale începea să priceapă unde voia să ajungă Abby.

— Tu eşti altfel – surâse fata –, până şi Michael şi-a dat seama de la început. Nu e foarte fericit, dar socoteşte că vei trece pe aici doar o dată pe an sau aşa ceva şi va putea să suporte. Preferă asta decât să nu aibă copii.

Gordon îşi drese glasul.

— Eşti sigură că aşa vede el situaţia?

— Oh, da. De ce crezi că doamna Howlett ne-a prezentat într-un mod atât de caraghios? O făcea pentru ca lucrurile să fie clare fără a o spune de-a dreptul. Doamna Thompson nu e grozav de mulţumită, fiindcă voia să rămâi.

Gordon îşi simţi gura uscată.

— Dar tu ce gândeşti? Expresia lui Abby era un răspuns îndestulător; îl privea ca şi cum ar fi fost un fel de profet sau măcar un erou ieşit din paginile unei cărţi.

— Aş fi mândră dacă ai zice da – răspunse cu glas liniştit, plecându-şi privirea.

— Şi ai putea să te gândeşti la mine ca la un bărbat „în sensul acela”?

Abby surâse şi, în loc de răspuns, lipindu-se de el, îşi apăsă buzele de ale lui.

***

Tânăra femeie îşi lepădă îmbrăcămintea, iar Gordon se întoarse să sufle în luminările de pe noptieră. Alături de ele se afla şapca gri a poştaşului; insigna de alamă proiecta reflexe multiple sub lumina şovăitoare; chipul călăreţului aplecat înainte pe calul în galop şi cu desagii plini de scrisori părea viu.

Iată că-ţi mai datorez ceva, domnule poştaş.

Simţi alături pielea netedă a lui Abby şi mâna ei lunecând peste a lui, în vreme ce trăgea aer în piept şi stingea amândouă lumânările.

CAPITOLUL ŞASE

Vreme de zece zile, viaţa lui Gordon a cunoscut o desfăşurare nouă. Ca pentru a răscumpăra cele şase luni de călătorii obositoare, dormea în fiecare dimineaţă până târziu; când se deştepta, Abby era totdeauna departe, ca visele nopţii.

Oricum, căldura prezenţei sale mai stăruia în aşternut atunci când el se întindea şi deschidea ochii; soarele care intra în valuri pe fereastra orientată către sud-est aducea un suflu proaspăt, o primăvară pentru sufletul său, şi nu lumina calmă a toamnei ce se înstăpânea.

Rareori putea s-o vadă pe Abby în timpul zilei; imediat cum se scula, dădea şi el o mână de ajutor la feluritele munci... spărgând lemne şi clădindu-le în stive pentru iarnă, săpând la groapa pentru sera cea nouă. Când majoritatea oamenilor se reuneau pentru masa de prânz, Abby revenea cu turma de la păscut şi începea să se ocupe de copiii mai mici, înlocuindu-l pe domnul Lothes, un bărbat şchiop care avea de obicei grija lor. Copiii râdeau când ea îi antrena la joacă, desprinzând smocurile prinse de hainele lor după ce-şi petrecuseră dimineaţa la darac, pregătind lâna pentru torsul de iarnă, atentă ca firele cenuşii să nu ajungă în mâncarea copiilor.

Izbutea rareori să privească spre Gordon, dar pentru acesta un surâs fugar era suficient; el ştia că peste câteva zile nu va mai avea dreptul nici măcar la acel surâs, însă privirea schimbată la lumina zilei îl făcea să simtă că tot ce se întâmplă ţine de realitate, şi nu de vis.

La prânz se întâlnea cu doamna Thompson şi ceilalţi vârstnici şi-i ajuta să facă inventarul cărţilor şi altor bunuri, de mult neglijate. Din când în când dădea şi lecţii de tir cu arcul sau de citire.

Într-o zi, el şi doamna Thompson făcură „schimb de experienţă” în acordarea primului ajutor, îngrijind un sătean rănit de „tigru”, termen prin care oamenii locului denumeau noua specie

apărută prin împerecherea pumelor cu leoparzii, care, în haosul de după război, fugiseră din grădinile zoologice. Vânătorul surprinsese fiara împreună cu prada ei, însă, după ce-l rănise, felina se mulţumise să-l alunge pe om în tufişuri şi-l lăsase să scape. Gordon şi matriarha satului erau siguri că rana se va vindeca.

Seara, toată suflarea micii comunităţi se aduna în garaj pentru a-l asculta pe Gordon recitind fragmente din Tsvain, Sayles şi Keiller; cântau apoi împreună vechi melodii populare şi chiar unele refrene publicitare, de care-şi aminteau cu nostalgie, sau fredonau „Ţii minte când".

Îmbrăcat în zdrenţe şi staniol, Gordon devenea John Paul Jones sfidând lumea de pe puntea *Bunului Richard* sau era Anton Perceval în plină explorare a unor lumi îndepărtate şi periculoase, ca şi a forţelor sale nebănuite, în compania unui robot nebun. Sau îl întruchipa pe doctorul Hudson, care, înconjurat de ororile conflictului din Kenya, îngrijea victimele războiului bacteriologic.

La început Gordon se simţea prost când îmbrăca un costum improvizat şi păşea pe scenă gesticulând şi declamând replici pe care abia şi le mai amintea, dacă nu le improviza pe loc. Înainte de război nu văzuse în teatru o profesie ispititoare.

Totuşi acesta îi permisese să traverseze jumătate din continent, iar el se străduia să fie un actor bun. Observa „din mers" publicul, intensa lui dorinţă de a cunoaşte miracolele din afara văii înguste în care trăia, şi asta îl ajuta mult. Ciupiţi de vărsat şi plini de cicatrice, aplecaţi de spate după anii lungi de trudă neobosită pe care-i pretinsese lupta pentru viaţă, aceşti oameni îl urmăreau purtând în ochii lor înneguraţi o dorinţă fierbinte, cerând să fie ajutaţi pentru a reuşi ceea ce nu erau în stare să facă singuri... să-şi amintească.

Întruchipând felurite roluri, le oferea crâmpeie sau părţi întregi din romane sau legende pierdute şi, când se stingea ecoul ultimei replici a

solilocviului său, se trezea că şi el uitase prezentul, cel puţin pentru o vreme.

În fiecare noapte, după ce urca în camera lui, Abby îl ajungea din urmă. Rămânea un timp aşezată pe marginea patului, vorbindu-i despre viaţa ei, despre turme, despre copiii din sat şi despre Michael. Îi aducea cărţi pentru a-i cere să i le povestească şi-i punea întrebări privitoare la tinereţea lui... dornică să ştie cum se desfăşura viaţa unui student în acele zile fermecate dinaintea Războiului Judecăţii de Apoi.

Mai târziu, Abby surâdea, punea deoparte cărţile pline de praf şi se strecura în aşternut, aproape de el, pe când Gordon se întindea să stingă luminarea.

***

În a zecea dimineaţă, Abby nu s-a mai făcut nevăzută la primele licăriri ale zorilor, ci l-a trezit pe Gordon cu un sărut.

— Hmmmm, bună dimineaţa – mormăi el, încercând s-o sărute la rându-i, dar ea se feri, strângându-şi veşmintele.

— Ar fi trebuit să te las să dormi – spuse –, însă vreau să-ţi cer ceva – îşi ţinea la piept, făcută ghem, îmbrăcămintea.

— Mmmm? Ce anume?

Gordon îşi îndesă perna sub cap, ca să şi-l ridice.

— Pleci astăzi, da?

— Da, confirmă el serios. Cred că-i mai bine aşa. Mi-ar fi plăcut să mai rămân, dar, întrucât nu se poate, e timpul să-mi reiau drumul spre vest.

— Ştiu – replică ea tot atât de serioasă. Tuturor ne pare rău să te vedem plecând, însă... În seara asta vreau să mă duc după Michael, la capcane. Îmi lipseşte grozav.

Îi atinse obrazul.

— Nu te superi, aşa-i? Vreau să spun, a fost minunat să fiu cu tine, dar el e soţul meu şi...

Gordon surâse şi-i strânse mâna. Se întrebă ce simte, însă nu era nici un dubiu: mai curând îl

invidia pe Michael decât să fie gelos pe el. Logica disperată a dorinţei cuplului de a avea copii şi dragostea unuia pentru celălalt repuneau lucrurile în ordine. Era suficient pentru ca relaţia sa cu Abby să se încheie definitiv. Spera doar să fi îndeplinit dorinţa celor doi, din cauza căreia, indiferent ce-şi imaginau ei, era puţin probabil ca el să mai calce pe aici.

— Am ceva pentru tine – continuă Abby. Vârî o mână sub pat şi scoase la lumină un obiect care atârna de un lanţ şi un pachet mic, învelit în hârtie. E un fluier. Doamna Howlett spune că un poştaş trebuie să aibă un fluier.

I-l trecu pe după gât şi-l aranja atent.

— De altfel, ea m-a ajutat să scriu această scrisoare – adăugă, apucând pacheţelul. Am găsit nişte timbre într-un sertar, la service, însă nu vor să se lipească, aşa că am adus nişte bani. Sânt paisprezece dolari. Ajung?

Îi întinse o grămăjoară de bancnote decolorate.

Gordon nu izbuti să-şi reţină un zâmbet în ajun, cinci sau şase locuitori i se adresaseră pe furiş în acelaşi scop, iar el primise plicurile şi banii cu maximă seriozitate. Ar fi putut profita de ocazie pentru a cere în loc de bani ceva de utilitate reală, dar comunitatea îi şi oferise o provizie de carne uscată pentru o lună, mere conservate şi douăzeci de săgeţi pentru arc. Altceva nu-i trebuia şi, oricum, nu voia să abuzeze de încrederea unor oameni atât de cumsecade.

Unii dintre bătrâni avuseseră rude la Eugene, la Portland sau în alte oraşe din valea Willamette şi, fiindcă avea să se îndrepte într-acolo, Gordon le primise scrisorile.

Câteva erau adresate unor oameni care locuiseră la Oakridge şi la Blue River; le înfundă în colţul cel mai adânc al genţii. Cât despre celelalte, pentru cât erau de utile, ar fi putut să le arunce în lacul Crater, dar le luă cu el.

Numără cu seriozitate banii şi opri câteva bancnote, înapoind restul acestor hârtii fără valoare.

— Şi cui i-ai scris? – o întrebă pe Abby, luând scrisoarea. Avea impresia că joacă rolul lui Moş Crăciun şi-i plăcea.

— Am scris la Universitate, la Eugene. Am pus o sumedenie de întrebări: vreau să ştiu dacă se fac înscrieri şi dacă se primesc studenţi căsătoriţi.

Abby roşi.

— Ştiu că va trebui să citesc mult mai bine ca să reuşesc. Dar Michael e de pe acum pregătit şi, până vom primi răspuns, voi face şi eu progrese.

— Când veţi primi... Gordon lăsă privirea în jos.

Abby aprobă.

— Curând o să citesc foarte bine. Doamna Thompson a promis c-o să mă ajute, iar soţul ei o să deschidă la iarnă o şcoală. Eu o să mă ocup de copiii mai mici. Sper să deprind destul până atunci ca să pot fi învăţătoare. Ţi se pare că e o prostie?

Gordon clătină din cap. Crezuse că nimic nu-l mai poate surprinde, dar de astă dată era mişcat şi, cu toate că optica lui Abby era cu totul ruptă de realitate, speranţa ei îi încălzi sufletul şi se surprinse visând o dată cu ea. La urma urmei, de ce nu?

— De fapt – adăugă Abby confidenţial, răsucindu-şi poala rochiei –, unul dintre motivele pentru care am scris e acela că aş vrea să am un corespondent. Aşa se spune, nu? Sper să-mi răspundă cineva din Eugene, pentru ca şi aici să ajungă scrisori. Mi-ar plăcea la nebunie să primesc măcar una. Şi apoi... continuă, coborându-şi privirea ... asta ţi-ar da un alt motiv să te întorci, peste un an... altul decât să vii să vezi copilul.

Îl privi şi surâse.

— Ideea asta mi-a venit de la comedia ta cu Sherlock Holmes. Este un „motiv ascuns”, nu-i aşa? Era atât de încântată de isteţimea ei şi atât de dornică să obţină aprobarea lui... Gordon se simţi

cuprins de un elan de duioşie şi lacrimile îi umeziră genele, în vreme ce o îmbrăţişa.

O ţinu strâns, legănând-o uşor, cu ochii bine închişi în faţa realităţii, umplându-şi plămânii cu parfumul părului ei şi aroma dulce a luminii şi optimismului, acel optimism despre care crezuse că a pierit de pe faţa pământului.

CAPITOLUL ŞAPTE

— Bun, aici mă întorc.

Doamna Thompson strânse mâna lui Gordon.

— Pe drumul acesta ar trebui să fii în siguranţă până la lacul Davis. Ultimii survivalişti singuratici care se aflau prin partea aceea s-au spintecat între ei acum câţiva ani, însă, oricum, în locul tău aş fi atent.

Aerul era rece, căci toamna se instalase definitiv.

Gordon îşi încheie vechea geacă de poştaş şi-şi potrivi geanta de piele, în timp ce femeia îi întindea o hartă rutieră de odinioară.

— I-am cerut lui Jimmie Horton să noteze locurile în care ştim că s-a instalat cineva, dar e mai bine să nu te apropii de nimeni dacă nu e neapărată nevoie. În general oamenii sânt neîncrezători şi e probabil că vor trage înainte de a întreba cine bate la poarta lor. Noi am făcut câteva schimburi cu cei mai apropiaţi, dar numai pentru scurt timp.

Gordon dădu din cap şi împături cu grijă harta, vârând-o în geantă. Se simţea odihnit şi gata să-şi reia drumul, cu toate că regreta Pine View, aşa cum regretase cele câteva locuri primitoare întâlnite în vremea din urmă. Totuşi, acum când se împăcase cu gândul plecării, simţea o nerăbdare sinceră de a porni la drum, de a vedea ce s-a întâmplat în restul Oregonului.

În anii care trecuseră de când părăsise ruinele Minnesotei, întâlnise numai semne ale instaurării unei epoci de întuneric, tot mai îngrijorătoare. Acum însă, depăşise munţii şi pătrunsese în ceea ce odată fusese un teritoriu prosper, semănat cu mici fabrici şi ferme productive şi bucurându-se de un nivel cultural ridicat. Poate îl contaminase naivitatea lui Abby, dar, dacă mai exista vreo urmă de civilizaţie, ea trebuia căutată în valea Willamette.

Mai strânse o dată mâna femeii.

— Doamnă Thompson, nu cred că voi putea să vă răsplătesc vreodată pentru tot ce vă datorez.

Ea clătină din cap; obrazul cu pielea uscată îi era extrem de ridat, încât Gordon conchise că femeia număra mai mult decât cei cincizeci de ani pe care-i mărturisea.

— Nu, Gordon, ai plătit îndeajuns prin ce ne-ai dat. Mi-ar fi plăcut dacă te-ai fi oprit la noi, să mă ajuţi să pun pe picioare şcoala, dar acum sânt încredinţată că o s-o facem şi singuri, fără prea mare dificultate.

Îşi lăsă privirea să lunece peste valea îngustă.

— Ştii, noi am trăit aici într-o stare de somnolenţă în anii aceştia din urmă, în care am început să obţinem recolte mai bune, iar vânatul a revenit în vechile locuri. Lucrurile merg foarte rău atunci când oameni care cândva au citit cărţi şi reviste şi, slavă Domnului, şi-au completat singuri formularele de impunere la taxe, ajung să trateze un actor itinerant ca pe un trimis al Cerului. Îi întâlni privirea. – Jim Horton ţi-a dat nişte scrisori, nu-i aşa?

Gordon îşi simţi obrazul în flăcări şi o clipă fu prea încurcat ca să răspundă. Apoi, pe neaşteptate, pufni în râs şi-şi şterse ochii de lacrimi, uşurat de a nu mai fi singurul purtător al himerelor celor din sat.

Doamna Thompson râdea cu sughiţuri.

— Oh, cred că a fost ceva inofensiv şi chiar binevenit. Dumneata ai servit ca... ştii, aparatul acela, de la vechile automobile... un catalizator. Copiii au şi început să exploreze ruinele pe o rază de mai mulţi kilometri... în timpul dintre orele de lucru şi masa de seară... şi-mi aduc toate cărţile pe care le găsesc. Nu va fi greu să fac din orele de şcoală un adevărat privilegiu. Închipuieşte-ţi, să-i ameninţi pe copii cu suspendarea de la cursuri! Sper că Abby şi cu mine vom face lucrurile să meargă.

— V-o doresc din toată inima, doamnă Thompson – răspunse cu sinceritate Gordon. Doamne, e minunat să vezi o lumină undeva, în această lume dezolantă.

— Adevărat, băiete. E o binecuvântare.

Doamna Thompson suspină.

— Te sfătuiesc să aştepţi un an, după care să te întorci. Eşti un om drăguţ şi te-ai purtat frumos cu sătenii mei, fără a mai socoti că ai fost discret în unele privinţe, ca de pildă în legătură cu Abby şi Michael. Se încruntă o clipă. – Cred că înţeleg ce s-a întâmplat şi sânt convinsă că e bine aşa. Va fi nevoie să ne adaptăm realităţilor. În orice caz, după cum am zis, vei fi totdeauna binevenit la noi.

Doamna Thompson se întoarse, gata de plecare, făcu câţiva paşi, dar se opri şi mai privi o dată spre Gordon.

Pentru o secundă, chipul ei trăda un amestec de confuzie şi uimire.

— Nu eşti cu adevărat poştaş, nu-i aşa? îl întrebă fără veste.

Gordon surâse, aranjându-şi pe cap şapca uşoară, cu insigna ei strălucitoare, de alamă.

— Dacă o să vin cu scrisori, o să vă convingeţi.

Ea dădu din cap, scurt, şi porni pe asfaltul distrus al drumului. Gordon o urmări cu privirea până la prima curbă, apoi se întoarse cu faţa spre vest şi-şi începu lunga coborâre către Pacific.

CAPITOLUL OPT

Baricadele fuseseră abandonate de multă vreme; din parapetul autostrăzii 58, la est de Oakridge, nu mai rămăseseră decât sfărâmături de ciment şi fâşii de oţel ruginit şi contorsionat. Oraşul însuşi era tăcut şi, cel puţin în această parte, părea pustiu şi părăsit.

Gordon contemplă îndelung strada principală, descifrând în aspectul ei încercările prin care trecuse: aici se desfăşuraseră două, poate trei bătălii violente; în mijlocul zonei celei mai devastate rămăsese faţada unei clădiri purtând inscripţia... SPITAL DE URGENŢĂ.

Trei geamuri încă intacte de la ultimul etaj al unui hotel reflectau soarele dimineţii, însă în orice alt loc, fie şi acolo unde ferestrele fuseseră bătute în scânduri, pe pavajul dislocat sclipeau mii de cioburi de sticlă.

Nu se aşteptase la ceva mai bun, dar sentimentele cu care plecase din Pine View îl făcuseră să spere că va mai afla oaze de relativă prosperitate, mai cu seamă acum, când pătrunsese în terenurile mai puţin aride ale văii Willamette.

Chiar dacă Oakridge nu mai era un oraş activ, ar fi putut afla în el semne generatoare de optimism, poate chiar încercări metodice de refacere. Dacă în Oregon exista încă o civilizaţie industrială, dintr-un oraş ca acesta ar fi trebuit să dispară orice lucru folositor.

Dimpotrivă, la numai douăzeci de metri de punctul său de observaţie, Gordon zări, într-un service distrus, un dulap mare, plin de unelte, zăcând pe o parte, un sortiment de chei, de cleşti şi un colac de cablu metalic – toate împrăştiate pe podeaua pătată de ulei; o stivă de cauciucuri noi stătea neatinsă pe rampa de gresaj.

Văzându-le, Gordon deduse că Oakridge era locul cel mai rău cu putinţă, cel puţin din punctul său de vedere.

Echipamentul necesar unei civilizaţii mecanizate zăcea pretutindeni la îndemână, intact, însă atacat de rugină... şi ce se putea deduce din asta decât că în preajmă nu se afla nici o societate tehnologică. Iar ca să găsească ceva folositor unui drumeţ solitar ca el, trebuia să scotocească prin rămăşiţele dispreţuite de cele cincizeci de valuri de jefuitori care-l precedaseră.

Bun, suspină, *am mai făcut-o şi altădată*.

Atunci când căutase printre ruinele din Boise descoperise, chiar în centru, că cei dinaintea lui trecuseră pe lângă un mic tezaur, o cantitate de conserve aflate la etajul întâi al unui magazin de pantofi... o rezervă pe care şi-o făcuse cineva, cine ştie când, şi care rămăsese neatinsă. Era nevoie însă de metodă pentru o căutare de felul acesta, iar punerea la punct a uneia putea să dureze ani de-a rândul; Gordon îşi formase o metodă proprie.

Lunecă de-a lungul baricadei ce continua parapetul autostrăzii până la pădure, urmând o linie în zigzag pentru cazul, puţin probabil, când l-ar fi zărit cineva. Se opri într-un loc pe care l-ar fi putut regăsi bazându-se pe trei repere diferite, puse geanta şi şapca sub un cedru cu frunzele înroşite de toamnă, aşeză deasupra haina maro închis a poştaşului şi acoperi totul cu câteva crengi.

Era hotărât să facă orice pentru a evita un conflict cu oamenii locului, dar numai un nebun ar fi pătruns în oraş fără o armă. O situaţie de felul acesta putea duce la două feluri de confruntări şi, după caz, era de preferat fie silenţiozitatea arcului, fie folosirea unuia din preţioasele cartuşe de 38, imposibil de înlocuit.

Gordon controla funcţionarea pistolului, apoi îl puse la loc în tocul său şi reveni spre oraş ţinând în mână arcul şi săgeţile, împreună cu un sac pentru posibila recoltă.

În primele case în care intră, observă că predecesorii lui fuseseră mai curând exuberanţi decât meticuloşi: adesea amploarea distrugerilor

din asemenea locuri îi descuraja pe următorii vizitatori, făcându-i să nu observe obiecte folositoare, fapt pe care Gordon îl verificase în alte împrejurări.

Totuşi, până să ajungă la a patra casă, găsise puţine, lucruri care să-i confirme teoria. Sacul cuprindea doar o pereche de cizme aproape de nefolosit din cauza mucegaiului, o lupă şi două mosoare de aţă. Scotocise în toate ascunzătorile, obişnuite sau nu, unde acaparatorii de alimente îşi ascundeau de obicei proviziile, fără să găsească nimic.

Carnea uscată adusă de la Pine View încă nu se terminase, dar nici nu mai avea multă; chiar dacă îndemânarea lui la vânătoarea cu arcul crescuse – cu două zile mai devreme izbutise să doboare un curcan sălbatic – în cazul în care nu izbutea să-şi mărească rezerva de hrană, ar fi fost nevoit să părăsească valea Willamette şi să-şi amenajeze o tabără de iarnă.

Ceea ce dorea cu adevărat era un alt paradis ca Pine View, însă în ultima vreme destinul fusese prea darnic cu el, iar norocul excesiv îl făcea suspicios.

Ajunse la a cincea casă.

Patul cu polog se găsea în ceea ce odinioară fusese reşedinţa elegantă, cu două etaje, a unui medic. La fel ca şi restul casei, camera de dormit fusese în întregime devastată, mai puţin mobilierul; dar, așezându-se pe covorul gros, Gordon avu impresia că observă ceva ce scăpase predecesorilor săi.

Covorul părea nelalocul lui: patul călca pe el numai cu partea dreaptă, în timp ce latura stângă se sprijinea direct pe lemnul uscat al pardoselii. Proprietarul plasase neglijent marele covor oval sau...

Gordon puse jos ceea ce avea în mână şi apucă o margine a covorului.

Drace, cât e de greu!

Începu să-l înfăşoare, înaintând către pat

Da! Pe pardoseală, sub covor, se vedea un chepeng dreptunghiular, iar un picior al patului apăsa pe una din balamalele lui de alamă.

O ascunzătoare.

Împinse patul cu putere, însă acesta abia se ridică puţin şi căzu bufnind. Mai împinse de două ori, provocând tot atâtea ecouri.

La a patra încercare, o coloană ce susţinea baldachinul se rupse în două, iar Gordon evită cu greu să nu fie tras în ţeapă de vârful neregulat al stâlpului rupt, care se prăbuşi pe saltea. Pologul îi veni în spate şi vechiul pat se nărui cu zgomot. Gordon înjură, luptându-se cu stofa putredă şi strănutând cu putere din cauza norului înăbuşitor de praf.

În cele din urmă, revenindu-şi, izbuti să evadeze de sub ţesătura distrusă şi ieşi poticnindu-se din cameră, fără a înceta să tuşească şi să strănute. Se potoli încet, în vreme ce se ţinea de balustrada palierului şi strângea pleoapele, în acea stare de buimăceală care urmează unei serii de strănuturi, în urechi îi vibra parcă un murmur de glasuri omeneşti.

Încă puţin şi o să aud clopotele de la biserică, îşi spuse.

Strănută din rărunchi pentru ultima oară. Uscându-și lacrimile, intră iarăşi în cameră: trapa se vedea acum în întregime, sub un strat de praf; Gordon fu nevoit să forţeze închizătoarea chepengului de lemn, care se deschise cu un scârțâit prelung şi strident.

Din nou i se păru că aude un zgomot venit din afara casei, dar, când se opri ascultând atent, nu mai auzi nimic.

Nerăbdător, se aplecă şi îndepărtă pânzele de păianjen, ca să vadă ce anume găsise.

Înăuntru se afla o casetă blindată. Privi în jur, cu speranţa de a mai găsi ceva. La urma urmei, ceea ce putea să ascundă un medic dinainte de război...

bani şi hârtii de valoare... era incomparabil mai puţin folositor decât nişte conserve stocate în timpul valului de acumulări fără limite care urmase ostilităţilor. Dar era numai caseta blindată, iar Gordon o trase afară gâfâind.

Doamne, cât e de grea! Acum să sperăm că nu e vorba de aur sau alte prostii.

Balamalele şi lacătul ruginiseră. Ridică mânerul cuţitului ca să lovească lacătul, dar se opri deodată.

Acum nu se înşela. Vocile erau aproape, prea aproape.

— Cred că venea din casa asta! – strigă cineva în grădina, rămasă de mult în grija buruienilor, care înconjura clădirea; urmă zgomotul unor paşi pe frunzele uscate şi pe treptele de la intrare.

Gordon apucă iar cuţitul şi-şi luă lucrurile, apoi, lăsând caseta lângă pat, se grăbi să iasă din cameră în casa scării.

Ocazia nu era dintre cele mai favorabile pentru a face noi cunoştinţe. La Boise şi printre ruinele răspândite prin munţi funcţiona un fel de cod, ce trebuia respectat... prădătorii care veneau de la vreun ranch aflat în zonă puteau scotoci în voie şi, cu toate că, în grup sau individual, erau neîncrezători, rareori se atacau unii pe alţii. Un singur lucru îi putea uni... glasul cuiva care ar fi observat un holnist. Altminteri, exista o marcantă tendinţă de izolare.

În alte locuri, dimpotrivă, acţiona regula teritorialităţii, respectată cu stricteţe. Poate că Gordon se apucase să cotrobăiască prin teritoriul de vânătoare al vreunui clan; oricum, era cazul să se îndepărteze fără întârziere.

Şi totuşi... mai aruncă o privire anxioasă casetei blindate. *Mii de draci! E a mea!*

De jos venea un tropăit de cizme. Era prea târziu pentru a închide ascunzătoarea ori a camufla caseta. Cu o înjurătură mută, Gordon traversă în mare viteză palierul, până la scăriţa ce urca în pod. Acesta era în formă de A, iar Gordon mai

cotrobăise printre vechiturile nefolositoare din mansardă; însă acum căuta o ascunzătoare. Rămase lipit de peretele înclinat, pentru a împiedica podeaua să scârțâie şi, alegând o ladă aflată lângă o lucarnă, puse înăuntru sacul şi tolba cu săgeţi înainte de a se grăbi să monteze coarda arcului.

Îl căutau? În cazul acesta caseta blindată avea să le atragă atenţia.

Puteau s-o ia ca pe o ofertă de a împărţi prada şi deci să-i lase o parte din conţinut. Văzuse întâmplându-se asemenea lucruri în locuri în care mai existau rudimente ale ideii de onoare.

De unde se găsea, ar fi putut ţine sub tirul armei pe oricine ar fi pătruns în pod şi totuşi nu se considera într-o situaţie favorabilă... blocat cum era într-o clădire de lemn.

Oamenii de aici mai ştiau, fără îndoială, chiar şi în miezul acestui ev mediu reînviat, cum se aprinde un foc.

Acum desluşea tropăitul a cel puţin trei perechi de cizme care urcau scara într-o rapidă serie de bocănituri, oprindu-se pe paliere.

Când ajunseră la etajul al doilea, Gordon auzi un strigăt:

— Ei, Karl, aruncă o privire aici!

— Ce? Ce-i? Aţi găsit nişte puşti care se joacă de-a doctorul în patul cel vechi?

Urmă o bufnitură puternică, urmată de lovituri de metal pe metal.

— Drace!

Gordon clătină din cap. Acel Karl părea să dispună de un vocabular limitat, dar pitoresc.

Urmară o serie de zgomote de obiecte târâte şi de ambalaje sfâșiate, însoţite de înjurături. La urmă, o a treia voce se făcu auzită, puţin prea sonor.

— Tipul a fost amabil că a scos la iveală toate astea pentru noi. Aş vrea să-i mulţumim. Ar trebui

să încercăm să-l cunoaştem, ca nu cumva să-l ciuruim din greşeală în caz că ne-om întâlni.

Dacă era o cursă, Gordon nu reacţiona şi rămase în aşteptare.

— Merită cel puţin un sfat – adăugă glasul dinainte, încă mai tare cu un ton. Aici, la Oakridge, domneşte regula de a trage întâi şi a discuta pe urmă. Aşa că ar face bine să se care înainte ca vreunul să-i facă undeva o gaură mai mare decât golul dintre urechile unui survivalist.

Gordon aprobă din cap, apreciind avertismentul.

Paşii se depărtară duduind pe scară, apoi afară, pe alee.

De la lucarna care da spre intrarea principală, Gordon văzu trei oameni părăsind casa şi pierzându-se printre brazii din apropiere, cu mâinile ocupate de arme şi rucsacuri bine umplute. Se grăbi să se plaseze lângă altă lucarnă, în timp ce grupul dispărea în pădure, dar nu observă nici o altă mişcare, pe nimeni care să se întoarcă din altă direcţie.

Fuseseră trei perechi de picioare, de asta era sigur, şi trei glasuri, şi era puţin probabil ca un om să fi rămas în urmă, singur, pentru a-l surprinde. Oricum, era silit să iasă din ascunzătoare. Se întinse lângă chepengul deschis al podului, cu sacul, arcul şi săgeţile rânduite lângă el şi se plasă astfel încât să-şi poată scoate prin deschizătură capul şi umerii.

Pregăti apoi pistolul şi-şi lăsă dintr-o dată în jos capul şi torsul, printr-o pendulare neaşteptată. Sângele îi inundă creierul, însă din această poziţie Gordon putea să tragă cele şase focuri asupra oricărui intrus care ar fi mişcat.

Dar nimic nu se clinti şi nu era nimeni pe palierul etajului al doilea.

Fără să-şi desprindă privirea de pe culoar, întinse mâna către sacul de pânză şi-l aruncă jos cu zgomot Nu era nici o cursă.

Atunci Gordon îşi adună lucrurile şi sări, lăsându-se să cadă în poziţie ghemuită şi deplasându-se de-a lungul coridorului cu mişcări prudente.

Caseta metalică zăcea lângă pat, deschisă şi goală, înconjurată de hârtii rupte. După cum se aştepta, înăuntru fuseseră fleacuri, ca reţete medicale, o colecţie de mărci poştale şi actul de proprietate al casei, dar mai fuseseră şi alte lucruri.

Pe capacul unei cutii de carton rupte în bucăţi, aflată până acum în învelişul său de celofan, se vedea imaginea plină de viaţă a doi bărbaţi într-o canoe, înarmaţi cu o puşcă demontabilă. Privind arma înfăţişată pe cutie, Gordon îşi înăbuşi un strigăt. Neîndoielnic, fusese livrată cu muniţie cu tot!

Tâlhari blestemaţi, îi pomeni plin de amărăciune.

Restul ambalajelor îl făcu să turbeze. EMPIRINĂ CU CODEINĂ, ERITROMICINĂ, COMPLEX MEGAVITAMINIC, MORFINĂ... etichetele şi cutiile erau împrăştiate pretutindeni, însă flacoanele lipseau.

Negociate cu grijă, păstrate cu atenţie... medicamentele i-ar fi permis lui Gordon să-şi cumpere intrarea în orice comunitate. Cu această zestre, ar fi putut chiar să fie admis ca membru stagiar într-una din bogatele comunităţi agricole din Wyoming! Îşi aminti de un medic de treabă, a cărui clinică – aflată între ruinele din Butte – era un sanctuar protejat şi respectat de toate clanurile şi satele din jur, şi-şi imagină ce-ar fi putut face acel om generos cu medicamentele.

Dar ceea ce-l făcu să vadă negru în faţa ochilor era o cutiuţă de carton goală pe care scria PRAF PENTRU DINŢI...

Praful meu pentru dinţi!

Numără până la zece, însă nu era destul şi atunci încercă respiraţia controlată; aceasta-i permise doar să se concentreze asupra urii care-l copleşea.

Rămase cu umerii căzuţi, incapabil să suporte această ultimă sfidare din partea lumii.

O să fie bine, îşi spuse. *Sânt în viaţă şi probabil voi continua să fiu dacă voi reuşi să-mi recuperez geanta. Anul viitor, dacă o să mai exist, o să mă pot ocupa de dinţii care-mi putrezesc.*

Luându-și lucrurile, Gordon părăsi acea casă a speranţelor înşelate.

***

Un om care petrece singur o vreme îndelungată în locuri sălbatice sfârșește prin a căpăta un mare avantaj chiar şi faţă de un bun vânător... dacă, seara, vânătorul se întoarce în casa unor prieteni sau camarazi.

Singuraticul intră într-o relaţie specială cu animalele, cu natura însăşi; este ceva la fel de greu de definit ca senzaţia care alimenta acum nervozitatea lui Gordon şi-l făcea să simtă că ceva nu era în regulă, cu mult înainte de a putea stabili ce anume. O senzaţie persistentă.

Revenea către periferia estică a oraşului, unde-şi ascunsese lucrurile, când se opri şi începu să analizeze situaţia. Poate că exagerează? Fără îndoială, el nu era un Jeremiah Johnson, apt să tălmăcească sunetele şi mirosurile pădurii la fel de uşor ca semnele de circulaţie dintr-un oraş. Trebuia să găsească însă motivele neliniştii sale.

Pădurea se compunea mai cu seamă din brazi şi paltini, iar între aceştia tufele de arini tineri invadaseră orice luminiş. Era o pădure foarte diferită de cele uscate pe care le traversase urcând pe versantul oriental în Munţii Cascadelor, de rarişteа de pini unde fusese jefuit. Aici stăruia o viaţă vegetală mai bogată decât oriunde rătăcise de la Iarna de Trei Ani încoace.

Până ce se oprise locului, înregistrase puţine sunete, dar acum, când stătea nemişcat, în colţul de pădure în care se afla începu din nou să răsune ciripitul păsărilor. Cârduri de zburătoare cu pene cenuşii săreau neastâmpărate din loc în loc, ducând

un fel de război de gherilă cu alte păsări, mai mici, pentru desişurile care mişunau de insecte.

În locul acela, făpturile înaripate nu păreau atrase de om, dar nici nu-şi dădeau osteneala să-l evite dacă acesta se mişca în tăcere.

Atunci de ce sânt încordat ca o pisică?

În stânga lui se auzi un foşnet sec, lângă unul din omniprezentele tufişuri de mure, la vreo douăzeci de metri distanţă. Gordon se răsuci într-acolo, dar nu văzu decât păsări.

Corectură. O singură pasăre. Un sturz batjocoritor.

Apăru dintre ramuri şi se instala pe o grămadă de crenguţe care-i constituiau, probabil, cuibul. Se opri aici pentru o clipă, obraznic şi plin de orgoliu ca un mic senior al locului, apoi scoase un ţipăt şi plonja iar în tufişuri. În vreme ce pasărea dispărea în verdeaţă, un alt foşnet slab se auzi, apoi sturzul apăru iarăşi.

Gordon răscoli distrat pământul negru cu vârful arcului în vreme ce trăgea piedica pistolului, străduindu-se să-şi păstreze aerul nepăsător. Apoi, fluierând cu buzele uscate de teamă, porni agale nu spre tufiş, nici în direcţia contrară, ci către un brad gigantic.

În spatele tufişului se afla ceva sau cineva, ce-l determina pe sturz să-şi apere cuibul şi care încerca să nu ia în seamă atacurile păsării... pentru a nu-şi trăda prezenţa.

Alertat, Gordon merse înainte, cu o nepăsare bine jucată, dar, de îndată ce se află în spatele arborelui, scoase pistolul şi se afundă în pădure, încercând să menţină trunchiul arborelui între el şi tufişul suspect.

Bradul îl proteja câteva momente, iar elementul-surpriză îl mai apără o clipă. Apoi trei focuri pornite din arme diferite răsunară printre copaci şi Gordon se aruncă lângă un arbore căzut, într-o adâncitură a terenului. Alte trei împuşcături se auziră în vreme ce sărea în spatele trunchiului şi

ateriza, înregistrând concomitent un trosnet uscat şi un junghi ascuţit în braţul drept.

Avu o clipă de panică teribilă când simţi că mâna care ţinea pistolul îi amorţeşte. Dacă braţul era rupt...

Manşeta cămăşii era plină de sânge, iar teama îi spori durerea până ce nu-şi suflecă mâneca, scoțând la iveală o zgârietură lungă, dar nu profundă, în care rămăseseră înfipte câteva aşchii de lemn. Arcul se sfărâmase, iar Gordon se rănise căzând asupra resturilor lui.

Dădu deoparte rămăşiţele armei şi, în patru labe, se îndreptă către un şanţ îngust aflat în dreapta lui, ținându-se jos, pentru a rămâne la adăpostul pereţilor lui laterali şi al vegetaţiei. În spate, strigăte vesele anunţau începutul vânătorii.

Clipele următoare fură o succesiune tulbure de crengi încrucişate şi goană în zigzag. Pătrunzând cu zgomot în albia unui pârâu, schimbă direcţia şi porni să urce cu paşi iuţi în susul muntelui, împotriva curentului.

Deseori, oamenii urmăriţi fug la vale, îşi aminti, sufocându-se de oboseală; nădăjduia că o ştiau şi duşmanii, începu să sară de pe o piatră pe alta, în speranţa de a nu răscoli prea vizibil mâlul, apoi se repezi iar în pădure.

Strigătele răsunau încă în spatele său, iar Gordon avea impresia că zgomotul paşilor lui ar putea să trezească până şi un urs adormit. De două ori se opri, ținându-și respiraţia, la adăpostul unei stânci sau al unui desiş, judecind situaţia în trecere.

În cele din urmă, strigătele se pierdură în depărtare. Cu un suspin, Gordon se rezemă de un stejar imens şi deschise trusa de prim ajutor. Nu avea nici un motiv să creadă că lemnul curat şi lustruit al arcului putea să-i provoace o infecţie. Rana îl supăra îngrozitor, dar nu fuseseră atinse vase sanguine importante sau tendoane, astfel încât se mulţumi să acopere rana cu o bucată de bandaj

steril şi făcu abstracţie de durere; privi în jur şi se ridică în picioare.

Spre surprinderea lui, recunoscu de îndată două din punctele sale de reper... firma înaltă şi deformată a motelului Oakridge, ce se zărea peste vârfurile copacilor, şi un ţarc pentru animale în care sfârșeau resturile unui drum asfaltat.

Curând regăsi locul unde îşi ascunsese lucrurile: erau acolo, la fel cum le lăsase. Pe cât se părea, Destinul nu acţiona atât de liniar încât să-i dea o lovitură după alta.

Gordon ştia că nu se întâmplă aşa. Destinul permite întotdeauna speranţei să subziste o lungă perioadă de vreme înainte de a zdrobi de-a binelea pe cineva.

Acum vânatul se prefăcu în vânător. Gordon descoperi tufişul de mure de unde fusese pândit şi în care-şi avea cuib sturzul cel iritabil: precum se aştepta, locul era gol. Se târî în spatele tufişului, pentru a găsi punctul de observaţie al atacanţilor săi şi rămase acolo câteva minute, privind împrejurimile dus pe gânduri, în timp ce amiaza începea să treacă spre asfinţit.

Îl avuseseră în bătaia armei, era limpede, şi nu izbutea să priceapă de ce-l rataseră toţi trei.

Fuseseră într-atât de surprinşi de plonjonul său neaşteptat lângă arbore? Probabil că aveau arme semiautomate, dar el îşi amintea că auzise numai şase focuri. Erau foarte săraci în muniţie sau...

Se apropie de bradul imens din cealaltă parte a luminişului; în coaja copacului se zăreau două cicatrice proaspete la trei metri de pământ.

Trei metri. Nu pot fi trăgători atât de proşti.

Atunci, totul era limpede. Nu avuseseră intenţia să-l ucidă. Ţintiseră dinadins înalt, pentru a-l speria şi a-l pune pe fugă. N-ar fi fost de mirare ca, în cursul goanei prin pădure, urmăritorii săi să nu fi vrut nici un moment să se apropie destul ca să-l prindă.

Scrâșni din dinţi. În mod paradoxal, faptul îl făcea să-i urască mai tare pe cei care-l atacaseră. Se învăţase să accepte răutatea lipsită de logică, aşa cum te resemnezi cu vremea proastă sau cu vecinătatea primejdioasă a sălbăticiunilor. Mulţi americani deveniseră fiinţe prea puţin superioare barbarilor.

Însă un dispreţ lucid îl rănea până în adâncul sufletului.

Aceşti oameni aveau încă noţiunea de milă, dar îl prădaseră, îl umiliseră, îl terorizaseră.

Îi reveni în minte Roger Septien, cel care-şi bătuse joc de el pe povârnișul arid al muntelui. Puii aceştia de căţea nu erau cu nimic mai buni decât el.

Gordon le descoperi urmele la o sută de metri vest de locul de pândă; amprentele cizmelor erau clare, semn că nici unul nu se ostenise să le şteargă... erau arogant de încrezători.

Înainta fără grabă, dar nici nu se gândi să renunţe.

Soarele se apropia de crepuscul când zări palisada ce înconjura New Oakridge. Un teren viran, care odinioară fusese parking-ul de la intrarea în oraş, era apărat acum de o împrejmuire înaltă de bârne, iar din interior se auzeau mugete de vite şi nechezat de cai. Gordon simţi mirosul fânului şi cel greu al bălegarului.

Ceva mai departe, o palisada şi mai înaltă decât prima înconjura trei cvartale de locuinţe din ceea ce fusese odată cartierul de sud-vest al oraşului Oakridge. Un şir de clădiri cu două etaje, care ocupau jumătate de cvartal, constituiau centrul localităţii. Gordon putu deduce înălţimea construcţiilor după a împrejmuirilor şi a rezervorului de apă, pe care se afla un post de pază, de unde o santinelă înarmată şi atentă scruta pădurea.

Părea să fie o comunitate prosperă, poate cea mai înfloritoare din cele pe care le întâlnise de

când părăsise Idaho.

Mai mulţi copaci fuseseră doborâți pentru a se crea o zonă de siguranţă împotriva incendiilor în jurul palisadei exterioare, dar asta se întâmplase mai de mult, fiindcă vegetaţia crescuse iarăşi deasă şi înaltă de peste un metru pe terenul despădurit.

În zonă nu par să mai fie survivalişti, îşi spuse Gordon, *altfel n-ar fi atât de nepăsători.*

Să vedem intrarea principală.

Ocoli suprafaţa despădurită, îndreptându-se spre partea sudică a aşezării, apoi, auzind voci, se ascunse după o perdea de verdeaţă.

O poartă mare de lemn se deschise; ieşiră doi bărbaţi, care priviră în jur şi făcură semn cuiva aflat în interior. Cu strigăte de îndemn şi scuturat de hăţuri, un car tras de doi cai de povară ieşi pe poartă şi se opri. Căruţaşul se întoarse către unul dintre paznici.

— Spune-i primarului că-i mulţumesc pentru împrumut, Jeff. Ferma mea e la pământ, însă la secerişul viitor mă pun pe picioare, nu încape îndoială. Acum o parte din pământ e a lui şi asta-i o bună investiţie pentru el.

Unul dintre paznici dădu din cap.

— O să-i spun, Sonny. Dar să fii atent la drum, ai înţeles? Azi nişte băieţi au zărit un tip la marginea de răsărit a oraşului vechi. S-au tras şi focuri de armă.

Fermierului i se opri respiraţia.

— A fost cineva rănit? Sunteţi siguri că era doar unul?

— Da, suntem siguri. După cum spune Bob, a luat-o la picior ca un iepure.

Inima lui Gordon începu să bată mai repede. Nu putea suporta încă o jignire. Îşi puse cămaşa albastră de poştaş, atingând fluierul dăruit de Abby, pe care-l purta la gât: se linişti, amintindu-şi că mai existau oameni de treabă.

— Tipul i-a făcut însă un mare serviciu primarului – continuă primul paznic. – înainte ca

oamenii lui Bob să-l alunge, a găsit o ascunzătoare plină cu doctorii. Primarul va împărţi o parte din ele unora dintre proprietari la serbarea de diseară, să vadă ce efect au. Cum aş vrea să fiu printre ei!

— Şi eu – adăugă bărbatul mai tânăr. Ei, Sonny, crezi că anul ăsta primarul o să fie de acord să-ţi dea o parte din ce ţi se cuvine în medicamente? Atunci chiar că am putea s-o facem lată!

„Sonny" surâse stânjenit şi ridică din umeri. Apoi, fără veste, lăsă capul în jos, iar paznicul mai în vârstă îl privi cu un aer nedumerit.

— Ce-ai păţit?

Sonny dădu din cap şi Gordon izbuti cu greu să audă când răspunse.

— Nu ne mai trebuie, nu-i aşa, Gary?

Gary se posomorî

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă tânjim să ajungem oamenii primarului, de ce n-am dori, dimpotrivă, ca primarul să nu-şi mai aibă oamenii săi?

— Totuşi...

— Sally şi cu mine aveam trei băieţi şi trei fete înaintea Judecăţii, Gary

— Îmi amintesc, Sonny, dar...

— Hal şi Peter au murit în timpul războiului, dar eu am crezut că Dumnezeu ne ocrotea pe mine şi pe Sally pentru că toate cele trei fetiţe au scăpat cu bine şi au crescut mari. Am crezut că suntem binecuvântați!

— Nu e vina ta, Sonny. A fost numai ghinionul.

— *Ghinion*? – replică celălalt. Una a fost violată şi ucisă de bandiţii vagabonzi, Peggy a murit la naştere, iar mica mea Susan... are părul cărunt, Gary! Să crezi că-i sora lui Sally!

Urmă o lungă tăcere, apoi paznicul mai vârstnic puse mâna pe braţul fermierului.

— Mâine o să vin la tine cu ceva de băut, Sonny, îţi promit, şi o să vorbim despre vremurile de altădată, cum obişnuiam noi.

Fermierul dădu din cap fără să ridice privirea, apoi îndemnă caii, plesnind hăţurile.

Mestecând un fir de iarbă, paznicul urmări o vreme cu privirea carul scârțâind, apoi se întoarse către însoţitorul său mai tânăr:

— Jimmy, ţi-am povestit vreodată de Portland? Înainte de război, Sonny şi cu mine aveam obiceiul să ne ducem acolo. Când eram copil, era în Portland un primar care...

Însă cei doi se îndepărtaseră prea mult pentru ca Gordon să-i mai poată auzi.

În alte împrejurări, Gordon ar fi putut medita ore întregi asupra scurtei convorbiri la care asistase şi care dezvăluia structura socială din Oakridge şi împrejurimi. Folosirea recoltei viitoare pentru a plăti o datorie, de pildă... era clasicul stadiu de început al iobăgiei. Citise ceva în legătură cu aceasta într-un curs de istorie, şi era în măsură să recunoască trăsăturile feudalismului.

Dar acum nu avea vreme pentru consideraţii filozofice ori sociologice, deoarece clocotea de furie. Paguba suferită era nimic pe lângă modul în care oamenii aceia aveau intenţia să folosească medicamentele găsite de el: când se gândea cum le-ar fi utilizat acel doctor din Wyoming... majoritatea lor nici nu erau produse halucinogene, ca să le provoace visuri acestor ignoranţi!

Pentru Gordon era prea mult şi, în plus, braţul rănit îi zvâcnea dureros.

Pariez pe orice că aş putea sări fără probleme împrejmuirea, aş putea găsi depozitul şi aş putea lua înapoi cele găsite de mine... ba şi ceva în plus, care m-ar despăgubi pentru insulte, pentru durere şi pentru arcul rupt.

Dar această idee nu opunea îmbogăţirii fără scrupule o imagine la fel de satisfăcătoare ca apariţia sa la serbarea primarului, pentru a provoca panică printre blestemaţii ce prefăceau acest petic de ţară întors la evul mediu într-un mic imperiu. Se

închipui pe sine dotat cu putere, puterea de a face bine... puterea de a-i sili pe aceşti nespălaţi să-şi amintească învăţăturile primite în tinereţe, înainte ca generaţia instruită să dispară pentru totdeauna de pe faţa pământului.

De ce oare nimeni, de nicăieri, nu-şi asumă răspunderea de a repune lucrurile în ordine? L-aş ajuta, aş fi gata să-mi dedic viaţa unui asemenea conducător.

Dar toate marile visuri par să se fi spulberat şi toţi bărbaţii în putere, ca locotenentul Van şi Drew Simms, au pierit apărându-le. Probabil că sânt ultimul care mai crede în ele.

Să plece era de neconceput: un amestec de mândrie, încăpățânare şi sfântă mânie îl ţintuia locului. Aici se va bate. Punct.

S-ar putea să existe o miliţie a idealiştilor în infern sau în paradis şi cred că o voi descoperi curând.

Din fericire, pornirea impulsivă îi lăsase în creier destul spaţiu ca să aleagă o tactică şi, în vreme ce lumina zilei scădea, Gordon hotărî ce avea de făcut.

Reveni în umbra copacilor şi o creangă îl mângâie, trecând prin părul lui şi agățându-i şapca; o prinse din zbor, până să atingă pământul, şi, înainte să şi-o pună la loc, o privi o clipă.

Imaginea strălucitoare a călăreţului răspundea privirii sale, chip de alamă presat în relief, peste care o flamură purta înscrisă o deviză în limba latină. Gordon contemplă luminile ce jucau pe insignă şi, treptat, pe chip i se răspândi un surâs.

Ar fi fost o tentativă temerară, mult mai riscantă decât încercarea de a sări palisada la adăpostul întunericului, însă ideea prezenta o simetrie amuzantă, chiar seducătoare: rămăsese poate singurul om în stare să aleagă calea cea mai periculoasă din motive pur estetice, iar asta-l făcea fericit.

Chiar dacă ar fi dat greş, era cel puţin spectaculos.

Pentru aceasta trebuia să facă o scurtă incursiune în vechiul Oakridge, departe de aşezarea împrejmuită după război... până la o clădire care, mai mult ca sigur, fusese ocolită de hoţi. Îşi înfundă şapca pe cap şi porni la drum încercând să profite de ultimele reflexe ale zilei.

***

Un ceas mai târziu, Gordon părăsea clădirile distruse ale vechiului oraş şi mergea cu pas hotărât de-a lungul şoselei ciuruite, întorcându-se pe unde venise. Făcu apoi un lung ocol prin pădure, până când găsi drumul folosit de „Sonny", din partea sudică a noului Oakridge. Ajuns aici, se apropie cu mult curaj, condus de lumina singuratică a felinarului atârnat la poartă.

Paza era neglijată în mod criminal, astfel că Gordon izbuti să ajungă la treizeci de metri de palisada fără să-l oprească nimeni. Putea să vadă silueta nedesluşită a unei santinele, în picioare lângă parapet, la extremitatea cea mai depărtată a palisadei, dar imbecilul privea în altă direcţie.

Gordon trase adânc aer în piept, duse la buze fluierul lui Abby şi suflă de trei ori cu putere. Sunetele ascuţite răsunară printre clădiri şi arbori ca strigătele unei păsări de pradă ce se aruncă asupra vânatului, fiind urmate de zgomotul unor paşi care grăbeau pe puntea ce dubla partea superioară a palisadei. O clipă mai târziu, trei bărbaţi înarmaţi cu lămpi de ulei şi cu puşti ajungeau deasupra portalului şi-l priveau pe Gordon în lumina muribundă a apusului.

— Cine eşti? Ce vrei?

— Trebuie să stau de vorbă cu cineva din conducerea oraşului – strigă Gordon. Este o problemă oficială şi cer să mi se deschidă poarta!

Desigur, aceasta era o ruptură cu obiceiurile locului.

Urmă o tăcere lungă şi confuză, în cursul căreia fiecare paznic privi mai întâi către Gordon şi apoi spre camarazii săi, cu ochii cât cepele. În cele din urmă, unul din cei trei se depărta în pas vioi, iar cel care vorbise îşi drese glasul.

— Hm, vrei să mai spui o dată? Eşti cumva bolnav? Te-a lovit Febra?

Gordon negă din cap.

— Nu. Sânt obosit şi înfometat şi mai sânt furios, fiindcă s-a tras după mine. Dar de asta o să mă ocup ulterior, după ce-mi voi îndeplini misiunea care m-a adus aici.

De astă dată glasul pazniculuiu trăda o imensă perplexitate.

— Să-ţi îndeplineşti... Despre ce dracu' vorbeşti, omule?

Răsunară alţi paşi, ce anunţau sosirea mai multor bărbaţi, urmaţi de femei şi copii, care apărură pe creasta palisadei, în dreapta şi în stânga porţii. Pe cât se părea, la Oakridge nu prea domnea disciplina: tiranul local şi slugile lui deţineau puterea de prea multă vreme.

Gordon repetă calm şi cu fermitate cele spuse, prezentând cea mai reuşită încarnare a lui Polonius din viaţa lui.

— Pretind să vorbesc superiorilor tăi. Pui răbdarea mea la grea încercare ţinându-mă să aştept afară şi voi menţiona asta în raportul meu. Cheamă de îndată pe cineva care să aibă dreptul să ordone deschiderea porţii!

Mulţimea se îndesa pe puntea înaltă, formând o adevărată pădure de capete care priveau spre Gordon, în vreme ce, în partea dreaptă a palisadei, apărea un mic grup înarmat cu felinare. Cei aflaţi acolo cedară locul noilor veniţi.

— Auzi, amice – spuse paznicul. Tu ai chef de un glonte. Noi nu avem „treburi oficiale” cu nimeni din afara văii acesteia şi n-am avut de când am rupt orice legătură cu centrul de comunicaţii de la Blackville, cu ani în urmă. Şi poţi să te dai cu

capul de poartă, că tot n-o să-l tulbur pe primar pentru un nebun ca tine...

Omul se întoarse, surprins, către grupul de demnitari care se apropia de poartă.

— Domnule primar, îmi pare rău pentru încurcătura asta, dar...

— Oricum eram pe aproape şi am auzit. Ce se petrece aici?

Paznicul arătă cu mâna.

— Afară e unul care stâlcește cuvintele cum n-am mai auzit din perioada Haosului. O fi un bolnav ori unul din scrântiții ăia ce treceau pe aici.

— Văd eu.

În înserarea tot mai adâncă, silueta cea nouă se aplecă peste parapet.

— Sânt primarul din Oakridge – vesti. Aici nu credem în caritate. Dar dacă tu ai găsit comoara aceea, azi după prânz, şi ai dăruit-o cu atâta bunăvoinţă oamenilor mei, avem o datorie faţă de tine. O să ţi se lase jos o masă caldă şi o învelitoare. O să poţi dormi acolo, la marginea drumului, însă mâine dimineaţă să nu te mai vedem aici. Nu vrem boli pe la noi şi, după cum zice paznicul, tu aiurezi.

— Generozitatea dumneavoastră este impresionantă, domnule primar – surâse Gordon –, dar misiunea oficială ce mi s-a încredinţat mă aduce de prea departe ca să mă pot întoarce chiar acum. Mai întâi, îmi puteţi spune dacă la Oakridge mai sânt aparate de radio sau cu fibre optice aflate în funcţiune?

Această lipsă de şir în vorbirea lui provocă o tăcere lungă şi apăsătoare, iar Gordon îşi imagină nedumerirea primarului, care în cele din urmă răspunse:

— Sânt zece ani de când nu mai avem nici un radio. De atunci nu mai merge nimic. Dar de ce întrebi? Ce legătură are asta cu...

— Mare păcat. Evident, după război comunicaţiile radio au fost perturbate peste

măsură... – improviza –, ...cu toată radioactivitatea aceea, ştiţi bine. Speram totuşi să utilizez emiţătorul de aici ca să prezint superiorilor mei raportul.

Rosti această ultimă frază cu multă siguranţă şi de astă dată cuvintele lui nu au fost urmate de tăcere, ci de un val de şoapte uimite, care se propagă de-a lungul întregului parapet.

Gordon intui că acolo trebuie să se afle majoritatea populaţiei din Oakridge şi speră că palisada e solidă: n-avea de gând să pătrundă în oraş cum a pătruns Josua în Ierihon.

El avea în vedere cu totul altă legendă!

— Aduceţi aici un felinar! – ordonă primarul. Nu ăla, prostule! Celălalt, reflectorul! Aşa, acum îndreaptă-l spre omul ăsta; vreau să-l văd mai bine.

Urmă un scârțâit şi un soi de far improvizat fu îndreptat asupra lui Gordon, care însă aştepta valul de lumină şi nu-şi feri ochii, nici nu-i închise, aranjându-şi, dimpotrivă, geanta de piele, având grijă ca uniforma lui să apară sub unghiul cel mai favorabil şi potrivindu-şi şapca de poştaş cu insigna ei lucitoare.

Rumoarea crescu.

— Domnule primar – zise –, răbdarea mea are o limită. Va trebui să discut cu dumneavoastră despre tratamentul la care am fost supus astă seară. Vă rog să nu mă constrângeţi să uzez de autoritatea mea într-un mod regretabil pentru amândoi. Sunteți pe punctul de a rata privilegiul de a putea să reintraţi în comunicaţie cu întreaga naţiune.

Primarul nu-şi găsea locul.

— Comunicaţie? Naţiune? Ce înseamnă prostiile astea? Există numai comuna de la Blackville, fariseii de la Pulp Creek şi dracu' ştie ce alţi sălbatici. Dar, la urma uimelor, cine naiba eşti tu?

Gordon duse mâna la şapcă.

— Gordon Krantz din Serviciul Poştal al Statelor Unite. Sânt însărcinat să restabilesc legăturile poştale în Idaho şi în sudul Oregonului şi mai sânt inspector federal pentru această zonă.

Şi când te gândeşti că se simţea încurcat când o făcea pe Moş Crăciun la Pine View! Nici nu se gândise la titlul de „inspector federal”, cuvintele-i veniseră singure pe buze; fusese o inspiraţie sau era nevoia lui de a sfida?

Bun, dacă tot voi sfârşi în ştreang, restul nu mai contează – gândi.

Mulţimea era în fierbere. De mai multe ori Gordon auzi repetându-se cuvintele „străin”, „inspector”... şi încă mai des „poştaş”. Când primarul strigă pentru a impune tăcere, aceasta se lăsă numai treptat, iar Gordon simţi că-i creşte inima.

— Aşadar eşti un poştaş.

Tonul era sarcastic.

— Ne iei drept idioţi, Krantz? Crezi că ajunge o uniformă frumoasă ca să devii trimis al guvernului? Şi al cărui guvern? Ce dovezi ai? Demonstrează-ne că nu eşti un aiurit care bate câmpii fiindcă s-a molipsit de febra radiaţiilor.

Gordon scoase la iveală documentele pe care le pregătise un ceas mai devreme, cu ajutorul unei ştampile găsite la Oficiul Poştal din Oakridge.

— Am aici hârtiile care mă deleagă... începu, dar fu iute întrerupt.

— Ţine-ţi hârtiile, aiuritule. N-o să te lăsăm să vii atât de aproape încât să ne molipseşti pe toţi!

Primarul îşi îndreptă spinarea şi agită un braţ către supuşii săi.

— Vă amintiţi câţi şarlatani şi nebuni apăreau pe aici în anii Haosului, pretinzând că sânt cine ştie cine, de la Anticrist la unul din cei trei purceluşi din poveste? Ei bine, iată un fapt pentru care putem garanta cu toţii: nebunii vin şi se duc, dar există un singur „guvern”... cel de aici.

Reveni spre Gordon.

— Fii fericit că nu mai suntem în anii ciumei, lunaticule. Pe vremea aceea, pentru cazuri ca al tău exista un tratament de urgenţă... arderea!

Gordon înjură în tăcere. Tiranul local era descurcăreţ şi greu de indus în eroare; dacă nu voia să vadă „hârtiile" pe care le contrafăcuse, drumul său din acea după-amiază până la oraşul vechi devenea inutil. Trebuia să uzeze de ultimul său atu. Surâse mulţimii, dar de fapt ar fi vrut să sucească gâtul cuiva.

Dintr-o despărţitură a genţii de piele, scoase la iveală un teanc subţire de scrisori, făcându-se că le răsfoieşte şi citeşte adresele pe care le învăţase pe dinafară.

— Există... la voi un anume Donald Smith? – întrebă întors către oamenii din oraş.

Deodată, mai multe capete se rotiră la dreapta şi la stânga şi începu o agitaţie timidă. Încurcătura oamenilor era vizibilă cu tot întunericul mereu mai adânc. În cele din urmă, cineva răspunse.

— A murit la un an după război! În ultimul asalt asupra depozitelor!

În glasul celui care vorbise stăruia un tremur: era mai mult decât surpriza, însă Gordon avea nevoie de ceva mai tare, mult mai tare. Primarul continua să-l privească perplex, ca şi ceilalţi, dar era limpede că, atunci când va intui ce încearcă Gordon să facă, lucrurile se vor complica.

— Da, bine – spuse Gordon. Trebuia să verific.

Înainte să poată vorbi altcineva, reîncepu să răsfoiască scrisorile.

— Există în oraş un domn sau o doamnă Franklin Thompson sau vreun urmaş al lor?

Acum fluxul murmurelor ascundea o urmă de superstiţie.

— Morţi cu toţii! – răspunse o femeie. Băiatul a trăit până anul trecut. Lucra la ferma lui Jascowics. Părinţii lui erau la Portland când oraşul a sărit în aer.

Blestem! Îi mai rămăsese un singur nume: era foarte bine că-i şoca pe oameni cu informaţiile lui, dar cu adevărat util ar fi fost să găsească pe cineva în viaţă.

— În regulă – spuse. Aveam nevoie de o confirmare şi în acest caz. În sfârşit, există o domnişoară Grace Horton? *Domnişoara Grace Horton!*

— Nu există nici o Grace Horton! – izbucni primarul, cu vocea din nou sigură şi plină de ironie. Îi cunosc pe toţi cei care trăiesc pe teritoriul meu. În zece ani de când am venit aici n-a existat nici o Grace Horton, impostorule!

Şi către ceilalţi:

— Tot nu pricepeţi ce-a făcut? A găsit în oraş o carte de telefon veche şi a copiat câteva nume ca să ne impresioneze.

Întinse pumnul spre Gordon.

— Amice, am hotărât că tulburi liniştea şi pui în pericol sănătatea publică! Ai cinci secunde ca să dispari înainte să ordon oamenilor mei să deschidă focul!

Gordon respiră adânc: acum nu mai avea nici o ieşire.

Cel puţin putea să bată în retragere, doar cu mândria rănită.

Era un bluf reuşit, însă ştiam că are puţine şanse de succes. Măcar l-am pus pe jăratic pe puiul ăla de căţea de colo, de sus.

Venise vremea să plece, dar, nu fără mirare, Gordon observă că trupul său refuză să se întoarcă, picioarele nu vor să i se mişte; orice dorinţă de a fugi dispăruse şi partea raţională a eului său asistă îngrozită cum Gordon ridică din umeri, hotărât să blufeze până la capăt.

— Agresarea unui factor poştal este una din puţinele crime federale pe care congresul provizoriu nu a suspendat-o pentru perioada reconstrucţiei naţionale; domnule primar, Statele Unite şi-au protejat întotdeauna poştaşii.

Fixă cu sânge rece lumina felinarului.

— *Dintotdeauna* – întări şi, pentru o clipă se lăsă purtat de exaltare: era un factor poştal, cel puţin în sufletul său.

El constituia un anacronism pe care acest modern ev mediu neglijase să-l nimicească atunci când eliminase din lume în mod sistematic orice formă de idealism.

Gordon privi drept la silueta întunecată a primarului şi, în sinea lui, îl sfida să ucidă ceea ce mai rămăsese din suveranitatea poporului.

Tăcerea se prelungi câteva secunde, pe urmă primarul ridică o mină.

— Unu!

Începu să numere fără grabă, fie pentru a-i da lui Gordon vreme să fugă, fie de dragul efectului sau din sadism.

— Doi!

Partida era pierdută şi Gordon ştia că trebuie să plece de îndată, dar chiar şi acum corpul său refuza să se pună în mişcare.

— Trei!

Aşa moare ultimul idealist, gândi. Aceşti şaisprezece ani de supravieţuire constituiau un caz, o scăpare din partea Naturii, ce era pe punctul de a fi corectată. În cele din urmă, pragmatismul pe care şi-l impusese cu atâta efort îl părăsise... În favoarea unui gest gratuit.

Pe parapet se iscă agitaţie: cineva din latura stângă se străduia să iasă în faţă.

Paznicii ridicară puştile şi Gordon observă că unii o făceau cu destulă ezitare... fără convingere. Nu că aceasta i-ar fi fost de vreun folos.

Primarul prelungea la nesfârşit numărătoarea, tulburat poate de încăpățânarea lui Gordon, iar pumnii lui ridicaţi începeau să coboare.

— Domnule primar! – interveni tremurător un glas, ascuţit sub imperiul spaimei, pe când o femeie apuca mâna conducătorului. Vă rog... eu...

Primarul îşi eliberă mâinile.

— Du-te, femeie. Îndepărtaţi-o de aici.

Silueta delicată dădu înapoi în faţa paznicilor, dar strigă:

— Eu... eu sânt Grace Horton!

— Ce?

Primarul nu era singurul care se întorsese s-o privească.

— Este... numele meu de fată. M-am căsătorit în anul de după a doua foamete, înainte ca dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră să sosiţi aici...

Reacţia mulţimii a fost un val de strigăte; primarul răcni.

— Proştilor! Ascultaţi-mă pe mine: şi-a copiat numele dintr-o carte de telefon!

Cu un surâs, Gordon ridică scrisoarea pe care o avea în mână şi-şi atinse şapca în chip de salut.

— Bună seara, doamnă Horton. Frumoasă noapte, nu-i aşa? Am aici o scrisoare din partea domnului Jim Horton din Pine View, Oregon... mi-a încredinţat-o acum douăsprezece zile...

Părea că oamenii cocoţaţi pe culmea palisadei vorbesc toţi odată, apoi urmară gesturi neaşteptate şi strigăte; Gordon trebui să asculte cu atenţie ca să distingă exclamaţia de surpriză a femeii şi fu silit să strige la rândul său ca să se facă auzit.

— Da, doamnă, părea că se simte foarte bine. Mă tem că asta e tot ce am de data aceasta, dar, când mă voi întoarce la Pine View, după ce voi încheia ocolul văii, voi putea să-i duc fratelui dumneavoastră un răspuns.

Înainta, apropiindu-se de lumină.

— Există totuşi o problemă, doamnă Horton. Fratele dumneavoastră de la Pine View nu avea timbrele necesare, aşa că sânt silit să vă cer zece dolari...

Mulţimea urla.

Lângă felinarul orbitor, silueta primarului se răsucea în toate părţile; răcnea şi dădea din mâini, însă nimeni nu-l asculta, în vreme ce poarta era

larg deschisă şi oamenii se revărsau afară, în noapte. O masă de bărbaţi, femei şi copii îl înconjurară pe Gordon. Unii şchiopătau, alţii aveau cicatrice livide sau respiraţia grea a tuberculoşilor, dar în clipa aceea suferinţa celor vii părea neînsemnată sub lumina încrederii regăsite.

Aflat în centrul atenţiei, Gordon îşi păstră calmul şi se îndreptă cu pas liniştit spre poartă, surâzând şi salutându-i pe cei care se întindeau să-i atingă cotul sau geanta plină de scrisori. Tinerii îl priveau cu un respect superstiţios, în vreme ce lacrimile curgeau pe mulţi obraji însemnaţi de ani.

Acum Gordon era gata să cedeze, după atâta încordare nervoasă, dar izbuti să domine acea tresărire a conştiinţei vinovate... ruşinea pentru minciuna la care apelase.

La naiba! Nu e vina mea dacă vor să creadă în poveşti. În sfârşit, m-am făcut băiat mare şi vreau să-mi aparţin!

Naivii!

El continuă să împartă surâsuri celor ce se străduiau să-l atingă şi o revărsare de dragoste îl înconjură, antrenându-l pe valul unei speranţe fără noimă şi fără nădejde până în inima oraşului Oakridge.

LEGE DE RECONSTRUCŢIE NAŢIONALĂ
Congresul Provizoriu al „Statelor Unite Restaurate”
DECLARAŢIE

Către toţi cetăţenii: Se aduce la cunoştinţa tuturor celor care trăiesc în prezent între graniţele legale ale Statelor Unite ale Americii că poporul şi instituţiile fundamentale ale naţiunii supravieţuiesc. Duşmanii noştri au eşuat în agresiunea lor împotriva umanităţii şi au fost nimiciţi. Un guvern provizoriu, care acţionează în numele şi ca succesor direct al ultimului Congres şi al ultimului Executiv al Statelor Unite alese prin

vot liber, acţionează energic pentru reîntronarea legii, ordinii publice şi libertăţii, în spiritul Constituţiei şi prin graţia Atotputernicului.

În acest scop: Se aduce la cunoştinţă că toate legile minore şi regulamentele în vigoare în Statele Unite, ca şi toate datoriile, obligaţiile şi sentinţele dinaintea declanşării Celui de-Al Treilea Război Mondial sânt suspendate. Până la elaborarea noilor legi, conducerile locale sânt libere să rezolve problemele urgente în mod corespunzător, ţinând seama că...

1. Libertăţile garantate prin Declaraţia Drepturilor Omului nu vor fi refuzate nici unui bărbat şi nici unei femei de pe cuprinsul Statelor Unite. Procesele pentru crime grave se vor desfăşura în faţa unui juriu alcătuit din persoane de acelaşi rang ca şi incriminatul. În afara cazurilor care implică recurgerea la legea marţială, judecăţile sumare şi execuţiile capitale ce încalcă procedura convenţională sânt interzise cu desăvârşire.

2. Sclavia este interzisă. Aservirea pentru datorii nu se poate aplica pe viaţă şi nu poate fi transferată de la părinţi la copii.

3. În toţi anii pari, în districte, oraşe şi celelalte forme de comunităţi se vor desfăşura alegeri prin vot secret, la care pot lua parte toţi bărbaţii şi toate femeile ce au împlinit 18 ani. Nimeni nu poate aplica în mod oficial vreo constrângere asupra altor cetăţeni dacă nu a fost ales în acest scop sau însărcinat de o persoană aleasă în mod corespunzător.

4. In scopul colaborării la reconstrucţia naţională, cetăţenii trebuie să salveze resursele fizice şi intelectuale ale Statelor Unite. Pretutindeni şi ori de câte ori va fi posibil, vor fi păstrate şi depozitate în beneficiul generaţiilor viitoare cărţile şi utilajele dinainte de război. Districtele vor organiza şcoli pentru instruirea tineretului.

5. Guvernul provizoriu speră să restabilească legăturile radio la scara întregii ţări în 2021. Până atunci, toate comunicaţiile vor folosi poşta terestră. Serviciul poştal va fi restabilit în statele centrale şi 115 estice până în anul 2011, iar în vest până în 2018. Se cere tuturor cetăţenilor să coopereze cu Factorii Poştali ai Statelor Unite. Imixtiunea în însărcinările factorilor poştali constituie o crimă care se pedepseşte cu moartea.

În numele Congresului Provizoriu
al „Statelor Unite Restaurate" ale Americii
Mai, 2009

INTERLUDIU

Pâlpâind în culori de aprilie,
Străbunilor le sclipeşte cenuşa.
Ceţurile răcoresc Pământul.

PARTEA A DOUA
CYCLOPS

CAPITOLUL UNU
Curtin

Câinele negru, amestec de ciobănesc şi terrier, mârâia şi spumega de furie, smucindu-şi cu putere lanţul şi împroșcând stropi de bale în direcţia oamenilor care ţipau şi-l ațâțau, aplecându-se peste zidul scund al arenei. O corcitură brăzdată de cicatrice şi cu un singur ochi rânjea fioros la ciobănescul din partea opusă a spaţiului circular, iar frânghia ce-l ţinea locului vibra ca şi coarda întinsă a unui arc, amenințând să smulgă din perete inelul de fier de care era legat.

Arena pentru lupte de câini duhnea, iar fumul greţos şi dulceag al tutunului local... amestecat cu marijuana... se ridica în spirale groase.

Fermierii şi locuitorii oraşului strigau asurzitor din rândurile de bănci care dominau arena înroşită de sânge, iar cei aflaţi în apropierea terenului de luptă băteau cu pumnii în băncile de lemn, sporind agitaţia isterică a câinilor.

Dresorii câinilor purtau mănuşi de piele şi-şi trăgeau înapoi gladiatorii cu patru labe, gata să se înşface de gât; din timp în timp se întorceau spre banca rezervată personalităţilor, ce domina centrul arenei.

Un demnitar voinic şi bărbos, îmbrăcat mai îngrijit decât ceilalţi şi care trăgea dintr-o ţigară de foi făcută în casă, aruncă o privire scurtă şi prevenitoare către un bărbat ceva mai zvelt decât el, care se afla la dreapta lui, cu ochii lăsaţi în umbră de o şapcă cu cozoroc

Străinul stătea cu totul imobil şi nu lăsa să i se ghicească în vreun fel sentimentele.

Demnitarul se întoarse spre cei doi dresori, făcând un semn cu mâna.

Peste o sută de bărbaţi strigară la unison când, dezlegaţi, cei doi câini se repeziră unul asupra celuilalt.

Sânge şi smocuri de blană zburară de fiecare parte, în vreme ce lumea aplauda.

Pe banca rezervată lor, bătrânii satului strigau cu acelaşi entuziasm ca şi ceilalţi locuitori, la fel ca ei, aproape toţi încheiaseră pariuri. Dar bărbatul voluminos, cu trabuc... Preşedintele Siguranţei Publice din oraşul Curtin, Oregon... continua să fumeze cu furie, fără să se amuze, bântuit de gânduri negre şi tainice. Aruncă încă o privire către străinul aşezat la dreapta lui.

Insul cel slab nu semăna cu ceilalţi. Avea barba tăiată cu grijă, iar părul negru, pieptănat atent, abia dacă-i acoperea urechile. Ochii albaştri, ascunşi sub cozoroc, păreau că străpung tot ce privesc şi analizează orice în mod critic, amintindu-i preşedintelui unele imagini ale profeţilor din Vecinul Testament pe care le văzuse la şcoala duminicală, când era copil, cu mult înainte de Războiul Judecăţii de Apoi.

Şi omul avea talia subţire a unuia obişnuit să călătorească. Şi purta o uniformă... pe care nici un cetăţean din Curtin nu se aştepta s-o mai vadă.

Pe calota şepcii străinului sclipea, la lumina felinarului, imaginea lustruită a unui călăreţ şi, nu ştiu cum, ea părea mai strălucitoare decât ar fi avut dreptul să fie orice soi de metal.

Preşedintele îşi privi oamenii care urlau şi aplaudau; în seara aceea simţea la ei o diferenţă: bărbaţii din Curtin strigau cu mai mult entuziasm decât manifestau de obicei cu ocazia luptelor de miercuri noaptea. Şi ei erau conştienţi de prezenţa vizitatorului, care, în urmă cu cinci zile, sosise călare la poarta oraşului, drept şi mândru ca un zeu, cerând hrană şi adăpost şi un loc unde să-şi afişeze înştiinţările...

...şi care începuse să distribuie poşta.

Chiar şi preşedintele pariase pe unul din câini... bătrânul Saşiu al lui Jim Schmidt, dar mintea lui nu putea să se concentreze asupra luptei sângeroase aflate în desfăşurare pe nisipul arenei;

nu putea să nu privească din când în când spre poştaş.

Organizase lupta special în cinstea oaspetelui, ştiind că a doua zi acesta urma să plece din Curtin în direcţia Cottage Grove.

Nu se amuză, gândi cu tristeţe preşedintele; bărbatul care le răvăşise viaţa încerca în mod vădit să se poarte politicos; era totuşi limpede că nu aproba luptele de câini.

Preşedintele se aplecă înainte, ca să se adreseze musafirului.

— Am impresia că acolo, în est, nu se organizează asemenea jocuri, aşa e, domnule inspector?

Privirea rece care apăru pe chipul bărbatului era cât se poate de grăitoare, iar preşedintele îşi regretă prostia. Era evident că nu se organizau lupte de câini... nici la St. Paul City, nici chiar la Topeka sau la Odessa şi în nici o altă regiune civilizată din „Statele Unite Restaurate”. Dar aici, aici, în devastatul Oregon, rămas atâta vreme rupt de orice suflu civilizator...

— Comunităţile locale sânt libere să-şi conducă treburile cum consideră mai potrivit, domnule preşedinte – răspunse bărbatul, iar vocea lui autoritară, dar stăpânită, se răspândi în arena zgomotoasă. Obiceiurile se adaptează vremurilor, iar guvernul de la St. Paul City o ştie. Am văzut lucruri cu mult mai grave în deplasările mele.

Preşedintele citi în ochii inspectorului că este absolvit şi se relaxa uşor, luându-şi privirea de la oaspete.

Strânse pleoapele; în prima clipă se gândi că fumul îi iritase ochii. Lăsă să-i cadă trabucul şi-l strivi cu tocul, dar înţepăturile nu dispăreau; arena i se părea înceţoşată, de parcă ar fi zărit-o în vis... Ca şi cum o vedea pentru prima oară.

Dumnezeule! gândi preşedintele. *Facem noi aşa ceva? Şi când te gândeşti că în urmă cu*

şaisprezece ani eram membru în Societatea pentru protecţia animalelor din valea Willamette!

Ce s-a-ntâmplat?

Ce mi s-a-ntâmplat?

Ridicând o mână ca pentru a tuşi, îşi acoperi ochii. Pe urmă, când privi înapoi, observă că nu este singurul: ici şi colo, în mulţime, cel puţin o duzină de bărbaţi încetaseră să strige şi-şi priveau mâinile. Câțiva plângeau fără să se ascundă, cu lacrimile curgând pe chipurile lor asprite şi minate de lunga bătălie pentru supravieţuire.

Dintr-o dată, unora dintre cei de faţă anii scurşi de la izbucnirea războiului le părură o explicaţie mărginită... neîndestulătoare.

Aplauzele ce însoţiră încheierea luptei au fost anemice.

Dresorii câinilor îl ridicară din arenă pe învingător pentru a-i da îngrijiri şi pe cel învins ca să-l îndepărteze, dar jumătate din public arunca priviri neliniştite în direcţia conducătorului comunităţii şi a figurii severe a omului în uniformă.

Bărbatul zvelt îşi îndreptă şapca.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, însă cred că acum trebuie să mă retrag. Mâine mă aşteaptă un drum lung. Noapte bună tuturora. Făcu semn cu capul către ceilalţi bătrâni, apoi se ridică şi-şi îmbrăcă haina de piele cu stema multicoloră pe umăr... un însemn alb, roşu şi albastru, în timp ce bărbatul se îndrepta fără grabă spre ieşire, cetăţenii se ridicară în tăcere şi, cu privirile plecate, îi făcură loc.

După o scurtă ezitare, preşedintele din Curtin îl urmă pe oaspete, în vreme ce un murmur de voci se ridica în spatele lui în seara aceea, a doua luptă n-a mai avut loc.

CAPITOLUL DOI
Cottage Grove

Cottage Grove,
Oregon
16 aprilie 2011

Doamnei Adele Thompson
Primar al satului Pine View
Statul Nereconstituit Oregon

Prin Cottage Grove, Curtin,
Culp Creek, Mc Farland Pt,
Oakridge, Pine View

Stimata doamnă Thompson,

Aceasta este a doua scrisoare pe care v-o trimit prin noua noastră reţea poştală din zona pădurii Willamette.

Dacă aţi primit-o pe precedenta, ştiţi că vecinii dumneavoastră din Oakridge au hotărât să coopereze... după câteva neînţelegeri iniţiale.

L-am numit şef al Oficiului Poştal din localitate pe domnul Sonny Davis, locuitor în zonă încă dinainte de război, respectat de toata comunitatea. Până acum probabil că a şi restabilit contactul cu dumneavoastră, cei din Pine View

Gordon Krantz ridică creionul de pe topul de file îngălbenite pe care oamenii din Cottage Grove i le dăruiseră pentru folosinţa lui personală.

Câteva lămpi de ulei arămii şi două luminări împrăştiau o lumină tremurătoare pe tăblia vechii mese de scris, dând naştere la reflexe vii pe cele patru afişe ce decorau pereţii camerei.

Oamenii locului insistaseră ca Gordon să primească cea mai bună locuinţă pe care o putea

oferi oraşul, iar odaia era comodă, curată şi caldă.

Era o mare schimbare faţă de modul cum se desfăşurau lucrurile cu numai câteva luni în urmă. În scrisoare, de pildă, spusese prea puţin despre greutăţile întâmpinate în octombrie trecut la Oakridge.

Locuitorii acelui oraş de munte îşi deschiseseră sufletul în faţa lui de îndată ce declarase că reprezintă „Statele Unite Restaurate", dar tiranicul „primar" aproape că-l asasinase pe oaspetele nedorit, înainte ca acesta să poată lămuri că singura sa intenţie este să organizeze un oficia poştal şi să plece mai departe... şi că nu reprezintă nici un fel de ameninţare pentru puterea locală...

Poate că micul tiran se temuse că oamenii îl vor privi cu ochi răi dacă nu-l ajută. Oricum, în cele din urmă Gordon obţinuse proviziile cerute şi un cal – dar nepreţuit, chiar dacă animalul era cam bătrân. La plecarea din Oakridge reţinuse expresia de uşurare înscrisă pe chipul primarului, care acum era sigur că-şi poate continua dominaţia fără a ţine seama de tulburătoarea noutate că undeva există Statele Unite.

Totuşi, oamenii îl urmaseră pe Gordon vreo doi kilometri, ivindu-se dintre copaci ca să-i înmâneze, cu sfială, o scrisoare, vorbindu-i despre viitoarea reconstituire a Oregonului şi despre ajutorul pe care-l pot da. Toţi se plânseră de tiranul local, iar când, în sfârşit, se îndepărtă şi de cel din urmă, Gordon era sigur că în zonă se va produce o schimbare.

Pe cât se părea, zilele primarului erau numărate.

După ultima mea scrisoare, expediată din Culp Creek, am înfiinţat oficii poştale la Palmerville şi Curtin, iar azi am încheiat discuţiile cu primarul din Cottage Grove

Alătur acestei scrisori un raport asupra progreselor obţinute de mine până acum, ce va

trebui înaintat superiorilor mei, în Statul Reconstituit Wyoming

Vă rog, atunci când curierul care vine după mine va sosi la Pine View, să-i încredinţaţi raportul şi salutările mele sincere

Aveţi cu toţii răbdare, dacă va mai dura o vreme

La vest de St. Paul City drumul e primejdios şi s-ar putea să mai treacă un an până să sosească alt curier.

Gordon îşi imagina lesne care va fi reacţia doamnei Thompson la lectura acestui paragraf. Matriarha osoasă şi bătrână avea să clatine din cap şi chiar să râdă citind născocirile patente ce umpleau fiecare pagină.

Adele Thompson ştia, mai mult decât orice alt locuitor al teritoriului sălbatic ce fusese odată marele stat Oregon, că nici un curier din estul civilizat nu mai sosise şi că nu exista nici un cartier general căruia Gordon să-i datoreze vreun raport. St. Paul City nu era decât „capitala" unui cot încă parţial radioactiv al fluviului Mississippi.

Nu exista nici un Stat Reconstituit Wyoming, aşa cum „Statele Unite Restaurate" nu fiinţau decât în imaginaţia unui actor itinerant de tip medieval, care făcea tot ce putea ca să supravieţuiască într-o lume ucigător de suspicioasă.

Doamna Thompson era una din rarele persoane întâlnite de Gordon după război, capabile încă să vadă lucrurile aşa cum sânt şi să gândească în mod logic. Iluzia provocată de el... la început din întâmplare, iar apoi din deznădejde... nu reprezenta nimic pentru ea. Gordon îi plăcuse aşa cum era, iar ea îl primise cu amabilitate, fără ca el să fie obligat s-o consoleze cu o minciună.

Îi scria în chip învăluit... cu o mulţime de referiri la lucruri ce nu mai existau... pentru alţi ochi care ar fi citit scrisoarea, dat fiind că poşta avea să treacă de multe ori din mână în mână, pe

circuitul organizat de el, înainte de a ajunge la Pine View. Dar ştia că doamna Thompson va şti să citească printre rânduri.

Şi nu-l va da de gol, Gordon era sigur de asta.

Spera doar că ea va izbuti să-şi stăpânească râsul.

Pentru moment, în această porţiune din Coast Fork e linişte. Diversele comunităţi au început să facă schimb, în anumite limite, înfrângându-şi vechea teamă de epidemii şi de survivalişti. Sânt speriate însă de veştile din lumea exterioară.

Asta nu înseamnă că totul e în ordine

Am raportat că în Rogue River, la sud de Roseburg, legea este încă absentă acel teritoriu îi aparţine lui Nathan Holn

Drept urmare, mă îndrept spre nord, spre Eugene

De altfel, către această zonă sânt adresate majoritatea scrisorilor pe care le am.

În fundul sacului, sub mormanele de scrisori pe care le primise pe drum de la oamenii recunoscători şi exaltaţi, se afla şi aceea încredinţată lui de Abby; Gordon era hotărât să încerce s-o ducă la destinaţie, indiferent ce s-ar întâmpla cu celelalte misive.

Acum trebuie să plec.

Poate, odată, nu peste mult, voi fi ajuns din urmă de o scrisoare de la dumneavoastră sau din partea altor prieteni dragi.

Până atunci, vă rog să transmiteţi toată afecţiunea mea lui Abby, Michael şi celorlalţi.

„Statele Unite Restaurate" ale Americii sânt vii şi viguroase în frumosul Pine View, ca şi în orice alt loc

Sincer al dumneavoastră,

Gordon K

Ultima frază putea să se dovedească ceva mai primejdioasă, dar Gordon era obligat s-o includă, dacă nu din alt motiv, măcar ca să-i demonstreze doamnei Thompson că nu căzuse în propria-i cursă... minciuna care, nădăjduia, îi va permite să parcurgă fără pierderi ireparabile acel spaţiu fără lege până la...

Până unde? După toţi aceşti ani, Gordon încă nu ştia cu precizie ce caută.

Poate doar pe cineva care, undeva, să-şi ia răspunderea... să încerce să întreprindă ceva pentru a face mai bun acest nou ev mediu. Dădu din cap. După atâția ani, visul nu voia încă să piară cu totul.

Puse scrisoarea într-un plic vechi, făcu să curgă puţină ceară pe el de la o luminare şi aplică sigiliul găsit la Oficiul Poştal din Oakridge. Scrisoarea fu alăturată „raportului asupra progreselor” la care se referise, un ansamblu de năluciri adresate membrilor unui guvern inexistent.

Lângă scrisoare se afla şapca de poştaş, iar lumina lămpilor tremura pe chipul de aramă al călăreţului din Pony Express, care de luni de zile devenise pentru Gordon un camarad tăcut şi un inspirator.

Îşi elaborase planul de supravieţuire cu ajutorul unui dram de spirit şi al câtorva coincidenţe, dar acum, pe măsură ce trecea dintr-un oraş în altul, oamenii mureau de dorinţa de a-l crede, mai cu seamă după ce înmânase destinatarilor câteva scrisori provenind din locurile pe unde fusese. După atâția ani, oamenii regretau încă luminoasele vremuri de odinioară, de armonie şi ordine, şi marea naţiune spulberată. Această nostalgie înfrângea resemnarea, obţinută cu atâta greutate, aşa cum dezgheţul primăverii sparge crusta de gheaţă a unui râu.

Gordon îşi înăbuşi senzaţia de ruşine. Nimeni nu se mai simţea inocent după aceşti şaisprezece ani; iar ficţiunea lui părea să aducă efectiv ceva bun pe

oriunde trecea. În schimbul câtorva provizii şi al unui loc de odihnă, el vindea speranţă.

Făcea un lucru necesar.

Auzi două ciocănituri în uşă.

— Intră – spuse Gordon.

Se arătă Johnny Stevens, de curând numit şef-adjunct al Oficiului Poştal din Cottage Grove. Pe figura copilăroasă a băiatului apăreau tuleiele abia vizibile ale unei bărbi aproape blonde, dar picioarele lungi lăsau să se întrevadă că tânărul este capabil să traverseze câmpia destul de iute, şi apoi Johnny era socotit un foarte bun trăgător.

Ce putea să-i spună? Cel puţin acest băiat ar fi fost în stare, într-adevăr, să ducă poşta.

— Domnule? – Era evident că Johnny nu doreşte să întrerupă o activitate atât de importantă. E ora opt. Dacă vă amintiţi, primarul dorea să bea o bere cu dumneavoastră la pub, având în vedere că e ultima seară pe care o petreceţi în oraş.

Gordon se ridică în picioare.

— Ai dreptate, Johnny, mulţumesc.

Îşi puse şapca şi haina, apoi luă de pe masă raportul fictiv şi scrisoarea către doamna Thompson.

— Ia plicurile astea. Sânt scrisorile oficiale pentru primul tău drum până la Culp Creek. Şefa Oficiului Poştal e Ruth Marshall şi aşteaptă să vină cineva. Oamenii ei te vor primi bine, sânt sigur de asta.

Johnny apucă plicurile ca şi cum ar fi fost aripi de fluture.

— O să le apăr cu viaţa mea, domnule. Mândria strălucea în ochii băiatului, o dată cu hotărârea fermă de a răspunde cum se cuvine încrederii lui Gordon.

— Nici vorbă! – sări Gordon.

Ultimul lucru pe care îl voia era ca un puşti de şaisprezece ani să fie rănit în tentativa de a apăra o himeră.

— Trebuie să apelezi la bunul simţ, cum ţi-am mai spus.

Johnny înghiţi în sec şi dădu din cap, însă Gordon nu era cu desăvârșire convins că înţelesese. Desigur, era foarte probabil că băiatul va avea numai o aventură excitantă dacă, ajuns în pădure, va urma alte poteci decât cele pe care locuitori oraşelor le-au tăiat de un deceniu încoace, iar apoi se va întoarce ca un erou, cu un sac de istorisiri. Pe dealuri mai erau câţiva survivalişti izolaţi, dar Rogue River era departe şi Johnny putea să se ducă la Culp Creek şi să se întoarcă fără impedimente.

Gordon izbuti să-l convingă să fie totuşi prudent.

Oftă zgomotos şi strânse umărul tânărului.

— Ţara ta nu are nevoie să mori pentru ea, Johnny, ci să trăieşti şi s-o slujeşti. Ai să ţii minte?

— Da, domnule – aprobă, serios, băieţandrul. Am înţeles.

Gordon se întoarse să stingă lumânările.

Johnny se dusese probabil să scotocească prin ruinele vechiului Oficiu Poştal din Cottage Grove, deoarece, ajuns pe coridor, Gordon văzu pe spatele cămăşii făcute în casă a băiatului o emblemă cu inscripţia POŞTA U.S., având culorile încă vii după atâția ani.

— Am şi primit zece scrisori de la oamenii din Cottage Grove şi de la fermele învecinate – spuse Johnny. Cred că majoritatea lor nu cunosc pe nimeni în est, dar au scris de dragul de a scrie şi în speranţa că o să le răspundă cineva.

Cel puţin, vizita lui Gordon îi îndemnase pe oamenii locului să-şi pună la lucru înzestrările literare, iar aceasta cântărea cât hrana şi locuinţa pentru câteva nopţi.

— I-ai prevenit că la est de Pine View drumul este încă greu şi nesigur?

— Bineînţeles, dar nu i-a interesat.

— Atunci totul e în regulă – surâse Gordon. Întotdeauna serviciul poştal a făcut să circule o mulţime de visuri.

Băiatul îl privi mirat, dar Gordon îşi puse şapca şi nu mai adăugă nimic.

***

De când părăsise ruinele din Minnesota, cu multă vreme în urmă, Gordon văzuse puţine sate atât de prospere şi, pe cât se părea, fericite precum Cottage Grove. Aici fermele izbuteau să dea o recoltă bogată în fiecare an, miliţia cetăţenească era bine instruită şi, spre deosebire de Oakridge, defel opresivă. Pe măsură ce speranţele de a regăsi adevărate urme de civilizaţie se spulberau, amploarea visurilor lui Gordon se redusese într-atât încât acum un asemenea loc îi părea un paradis.

Era o crudă ironie faptul că aceeaşi minciună ce-i permisese să treacă nevătămat prin suspecte sate de munte acum îl împiedica să se oprească aici. Dacă voia să menţină vie himera pe care o crease, trebuia să-şi urmeze drumul.

Îl credeau toţi, dar dacă le-ar fi spulberat iluzia, chiar şi oamenii de treabă din acest loc s-ar fi revoltat împotriva lui.

Satul fortificat ocupa o parte din acel Cottage Grove dinainte de război, iar pubul era un subsol adânc, mare şi comod, înzestrat cu două vetre şi un bar la care amara bere locală se servea în căni de pământ.

Primarul Peter Von Kleek şedea într-un colţ, prins într-o convorbire serioasă cu Eric Stevens, bunicul lui Johnny, noul şef al Oficiului Poştal din Cottage Grove...

Cei doi bărbaţi studiau un exemplar din „Regulamentul Federal”, când Gordon intră în local cu Johnny.

La Oakridge copiase într-un număr de exemplare această circulară cu un multiplicator manual pe care izbutise să-l repună în funcţiune în

oficiul poştal vechi şi pustiu. Redactarea îi ceruse multă gândire şi atenţie, deoarece hârtia trebuia să aibă un aer autentic şi în acelaşi timp să nu reprezinte o ameninţare pentru micii tirani locali... să nu nască în sufletul lor nici o teamă faţă de miticele „State Unite Restaurate" născocite de Gordon... sau faţă de el însuşi.

Până acum aceste file reprezentau cea mai inspirată dintre contrafacerile sale.

Peter Von Kleek, înalt şi slab, se ridică să strângă mâna lui Gordon şi-l invită să ia loc. Barmanul sosi de îndată cu două căni înalte de bere densă şi brună: era caldă, firește, dar delicioasă... ca pâinea de secară. Primarul aşteptă, fumându-și pipa de argilă, până ce Gordon puse jos cana, plescăind din buze.

Von Kleek primi complimentul implicit cu un semn din cap, dar fruntea lui rămase încruntată în vreme ce bătea cu un deget în foaia dinaintea lui.

— Regulamentul ăsta nu e foarte amănunţit, domnule inspector.

— Spuneţi-mi Gordon, vă rog. Trăim vremuri în care formalismul e deplasat.

— Ah, da, Gordon. Iar mie spune-mi Peter, te rog.

Era evident că primarul se simţea stânjenit.

— Aşadar, Peter – consimţi Gordon –, „Statele Unite Restaurate" au primit câteva lecţii dintre cele mai dure, iar una din ele e aceea de a nu impune standarde rigide unor localităţi foarte îndepărtate, unde există probleme care la St. Paul City nu pot fi nici măcar imaginate şi cu atât mai puţin rezolvate.

Se lansă într-unul din discursurile sale pregătite cu grijă.

— Mai întâi, problema banilor. Majoritatea comunităţilor au renunţat la folosirea banilor dinainte de război, îndată după dezordinile provocate de distribuirea hranei. Pretutindeni este în vigoare trocul şi de obicei acesta dă cele mai

bune rezultate, în afară de cazurile în care serviciul datorat în schimb nu se preface într-un soi de sclavie.

Era adevărat. În drumurile sale, Gordon văzuse apărând pretutindeni diferite variante de iobăgie. Banul nu mai era folosit.

— Autorităţile din St. Paul City au declarat fără valoare toată moneda dinainte de război, acolo există pur şi simplu prea multe monede şi bancnote pentru nevoile rarelor comunităţi rurale. În acelaşi timp, încercăm să încurajăm comerţul, iar unul din modurile în care o facem este acceptarea vechilor bancnote de doi dolari ca taxă de expediţie pentru scrisorile încredinţate Poştei Statelor Unite. Aceste bancnote nu au circulat foarte mult şi e imposibil să fie falsificate cu tehnologia actuală. Acceptăm şi monede de argint dinainte de 1965.

— Am şi adunat patruzeci de dolari! – interveni Johnny Stevens. Oamenii caută monedele şi bancnotele vechi şi au început să le folosească şi pentru a-şi achita datoriile pentru care îşi zălogiseră recolta.

Gordon ridică din umeri. Fenomenul se declanşase. Se întâmpla uneori ca detaliile pe care le adăuga poveştilor sale, pentru un spor de credibilitate, să capete în chip neaşteptat o viaţă independentă. Nu i se părea totuşi că repunerea în circulaţie a unor mici sume de bani, revalorizaţi prin mitul local al „Statelor Unite Restaurate”, ar putea face vreun rău acestor oameni.

Von Keek dădu din cap şi trecu la punctul următor.

— Partea asta în care se interzice orice constrângere fără alegeri... – bătu cu un deget în foaie. Iată, noi ţinem periodic întruniri cetăţeneşti, la care iau parte chiar şi locuitori din satele înconjurătoare atunci când apare o problemă însemnată, dar nu pot să spun că eu sau comandantul miliţiei am fost aleşi prin vot... prin vot secret, cum scrie aici.

Ridică privirea.

— Şi a trebuit să luăm unele hotărâri destul de grave, în special la început. Nădăjduiesc că nu vom fi judecaţi prea sever pentru asta, domnule inspec... Gordon. Am făcut cum am putut mai bine. Avem o şcoală, de pildă, şi majoritatea copiilor mai mici o urmează după perioada de seceriş. Putem să începem să recuperăm utilaje şi vom organiza şi alegeri, cum se spune aici...

Von Kleek dorea să fie încurajat şi încerca să întâlnească privirea lui Gordon, ce ridică însă cana de bere cu scopul precis de a o evita.

Unul dintre paradoxurile cu care se confruntase în cursul peregrinărilor sale era chiar acest fenomen... anume că aceia care cedaseră cel mai puţin modului de viaţă barbar se ruşinau cel mai mult că au făcut concesii.

Tuşi şi-şi limpezi glasul.

— Cred că... mi se pare că aţi făcut o treabă cu adevărat bună aici, Peter. Trecutul nu contează atât cât viitorul; oricum, eu nu cred că trebuie să vă îngrijoreze vreun amestec al guvernului federal.

Von Kleek păru uşurat, iar Gordon avu certitudinea că în curs de câteva săptămâni va organiza alegeri prin vot secret.

Iar oamenii locului ar fi meritat să li se taie capul dacă ar fi ales pe altul în locul acestui om ursuz şi chibzuit.

— Mă frământă o problemă.

Vorbise Eric Stevens. În ochii lui Gordon, bătrânul cel vioi fusese alegerea potrivită pentru funcţia de şef al Oficiului Poştal. Deocamdată supraveghea schimbul de bunuri şi era omul cel mai învăţat din oraş, fiindcă înainte de război urmase liceul.

Un alt motiv era faptul că Stevens se arătase foarte suspicios când Gordon se prezentase în oraş, cu câteva zile în urmă, şi proclamase că Oregon este pe punctul de a intra într-o eră nouă sub guvernul „Statelor Unite Restaurate”.

Numirea ca şef de oficiu poştal părea să-l fi convins, dacă nu din alt motiv, cel puţin din amor propriu.

Rămânea însă o problemă: bătrânul ar fi depus o bună activitate... însă numai atâta vreme cât mitul stătea în picioare.

Eric Stevens îşi roti cana pe masă, desenând un oval mare.

— Ce nu înţeleg eu e cum de n-a mai venit nimeni până acum de la St. Paul City. Desigur, ştiu că pentru a ajunge aici trebuie străbătute o mulţime de teritorii sălbatice şi că aproape întreg drumul trebuie făcut pe jos, aşa cum ai zis. Dar ceea ce vreau să ştiu este de ce nu au trimis pe cineva cu un avion.

Urmă o clipă de tăcere, iar Gordon îşi dădu seama că-l ascultau toţi oamenii din vecinătatea mesei lor.

— Bunicule!

Johnny Stevens era stânjenit.

— Nu-ţi dai seama cât de serios a fost războiul? Avioanele şi maşinăriile complicate sânt de nefolosit din cauza radiaţiilor care au stricat toate radiourile şi aparatele de felul ăsta la începutul războiului! După aceea nu s-au mai găsit specialişti în stare să repare chestiile alea. Şi nici piese de schimb!

Gordon clipi, luat prin surprindere. Băiatul era cu adevărat sigur de sine! Se născuse după prăbuşirea civilizaţiei industriale, dar izbutise să intuiască problemele de bază! Fireşte, cu toţii auziseră de fluxurile de radiaţii penetrante provocate de giganticele bombe H care explodaseră în spaţiu şi distruseseră orice echipament electronic din lume în acea fatală primă zi. Dar înţelegerea lui Johnny mergea mai departe şi se extindea şi asupra interdependenţei din sânul unei civilizaţii bazate pe maşinism.

Oricum, dacă era atât de inteligent, băiatul o datora probabil bunicului său, judecând după

privirea maliţioasă pe care acesta i-o aruncă lui Gordon.

— Aşa e, inspectore? Nu mai sânt mecanici sau piese de schimb?

Gordon ştia că explicaţia nu rezistă unei analize profunde şi binecuvântă ceasurile lungi şi plictisitoare petrecute pe drumurile distruse, în care îşi elaborase povestea în cele mai mici detalii.

— Nu, nu-i chiar aşa. Fluxurile de radiaţii, exploziile şi ploaia radioactivă au distrus multe, iar epidemiile şi tulburările din Iarna de Trei Ani au provocat moartea a destui specialişti, dar acum n-ar dura prea mult repunerea în funcţiune a câtorva maşini. La numai câteva zile după catastrofă existau avioane capabile să zboare. „Statele Unite Restaurate" au câteva duzini, dar ele nu pot decola şi n-o vor putea face încă ani de acum încolo.

— De ce, inspectore?

Bătrânul era uimit.

— Pentru acelaşi motiv pentru care dumneata nu ai putea să recepţionezi nimic nici dacă ai repara un radio – răspunse Gordon şi făcu o pauză pentru efect, adăugând apoi: Din cauza sateliţilor laser.

Peter Von Kleek izbi cu pumnul în masă.

— Puii de năpârcă!

În toată încăperea capetele se întoarseră către el.

Eric Stevens oftă şi privi spre Gordon: capitula fără condiţii, sau îşi exprima admiraţia faţă de mincinosul mai tare ca el.

— Ce.. ce-i cu ei...

— Sateliţii laser – le explică Stevens. Noi am învins în război.

Rosti un vers batjocoritor dedicat acelei victorii faimoase şi neînsemnate care fusese preamărită săptămâni în şir înainte de începerea dezordinilor.

— Dar duşmanul trebuie să fi lăsat pe orbită câţiva sateliţi inactivi, programaţi să aştepte câteva luni sau chiar ani, pentru ca pe urmă să lovească

orice aparat care ar emite cel mai neînsemnat mesaj radio sau ar încerca să zboare!

Reteză aerul cu o mişcare hotărâtă.

— Nu mă mir că nu am mai recepţionat nimic la micul meu detector cu galena.

Gordon aprobă. Povestea se potrivea atât de bine că ar fi putut fi şi adevărată, şi chiar spera că este. Aceasta ar fi dezlegat misterul tăcerii şi vidului ce domneau în eter, dacă nu fuseseră nimicite toate formele de civilizaţie.

Şi cum altfel s-ar explica nenumăratele antene distruse pe care le văzuse în drumurile sale?

— Ce face în legătură cu asta guvernul? întrebă, serios, Von Kleek.

Basme, gândi Gordon; minciunile lui se făceau mereu mai complexe pe măsură ce mergea mai departe şi, într-o zi, cineva avea să-l demaşte.

— Mai sânt în viaţă unii oameni de ştiinţă. Nădăjduim să găsim în California echipamentul necesar pentru obţinerea razelor.

Lăsă în suspensie implicaţiile.

Ceilalţi părură dezamăgiţi.

— Dacă ar exista un mod mai operativ de a elimina sateliţii aceia blestemaţi – comentă primarul. Când te gândeşti la toate avioanele astea silite să rămână la sol! Vă închipuiţi ce mutre ar face holniştii cei mai apropiaţi, de pe afurisitul de Rogue River, dacă ne-ar afla pe noi, fermierii, apăraţi de aviaţie şi de câteva îndrăcite de A-l0?

Gordon emise un sunet şuierător şi imită cu mâinile un avion în picaj, în vreme ce primarul simula destul de bine pârâitul unei puşti automate. Gordon râse o dată cu ceilalţi şi, ca nişte copii, timp de o clipă visară cu toţii o salvare iminentă şi o revenire a puterii în mâinile oamenilor de treabă.

Alţi bărbaţi şi alte femei se alăturaseră mesei, acum când convorbirea oficială dintre primar şi inspectorul poştal părea să se fi încheiat, şi cineva scoase la iveală o armonică. Un altul îi trecu o chitară lui Johnny Stevens, care dovedi că ştie s-o

folosească şi curând mulţimea începu să fredoneze vechi cântece populare şi sloganuri publicitare.

Moralul tuturora era ridicat, speranţa era densă ca şi berea caldă şi brună şi avea un gust la fel de bun.

***

În aceeaşi seară, târziu, Gordon auzi pentru prima dată sunetul. În timp ce ieşea de la toaleta pentru bărbaţi... mulţumit că în clădirile de la Cottage Grove mai existau instalaţii sanitare... se opri brusc la picioarele scării din spate.

Auzise ceva.

Grupul de lângă vatră cânta... „*Veniţi şi ascultaţi povestea mea... povestea unei drumeţii fatale...*”

Gordon se ghemui: oare sunetul acela şi-l închipuise doar? Era ceva neclar, iar mintea lui mai era întrucâtva confuză din cauza berii băute.

Dar acea stranie senzaţie la ceafă, acea intuiţie refuză să piară şi-l îndemnă să se întoarcă şi să urce treptele abrupte ce duceau spre clădirea în al cărui subsol se afla pubul.

Trecerea strâmtă era slab luminată de o lumânare care ardea pe palierul intermediar, iar zgomotele de beţie veselă răsunau în spatele său pe măsură ce suia cu atenţie treptele care scârțâiau.

Se regăsi pe un palier întunecat, unde rămase, ascultând zadarnic ceea ce i se păru o vreme fără sfârşit.

După câteva momente se întoarse, hotărând că totul fusese o festă a imaginaţiei.

Dar pe urmă auzi iarăşi.

...O serie de sunete slabe şi ciudate, aproape imperceptibile; ele îi treziră amintiri care făceau să-i treacă un fior prin şira spinării. Nu mai auzise nimic de acest fel... de mult, foarte de mult.

La capătul coridorului plin de praf, o lumină slabă lăsa să se întrevadă un uşor prost geluit. Se lipi de el în tăcere.

Bloop!

Atinse delicat clanţa rece de metal: era lipsită de praf, semn că înăuntru era cineva.

Wah-wah...

Lipsa greutăţii revolverului... lăsat în camera lui în ideea că la Cottage Grove nu e în pericol... îl făcu să se simtă pe jumătate gol în vreme ce apăsa clanţa şi deschidea uşa.

Piei prăfuite acopereau mormane de lăzi pline cu o diversitate de obiecte, de la pneuri recuperate la unelte sau bucăţi de mobilă.

Prin striurile dintre lăzi ajungea până la el o slabă lumină tremurătoare; era însoţită de glasuri stăpânite, care şopteau, excitate. Şi de acel sunet...

Bloop! Bloop!

Gordon înainta pe furiş pe lângă turnurile de lăzi puse una peste alta... asemănătoare unor munţi primejdioşi, formaţi din vechi depuneri sedimentare... mereu mai încordat pe măsură ce se apropia de capătul şirului. Lumina se făcu mai puternică: era o lumină rece, lipsită de căldură.

O scândură pârâi sub greutatea lui.

Cinci capete se ridicară dintr-o dată, cu trăsăturile subliniate de lumina stranie şi, în acea clipă de tensiune, Gordon văzu că erau copii care îl priveau fix, cu o teamă respectuoasă... intensificată de faptul că îl recunoscuseră.

Aveau ochii dilataţi şi nu mişcau.

Dar nimic din toate acestea nu era important pentru Gordon; pe el îl interesa numai obiectul semănând cu o cutie care zăcea pe un covor, în centrul micului grup; nu putea să-şi creadă ochilor.

În partea de jos a obiectului se afla un şir de butoane minuscule, iar în centru un ecran plat, cenuşiu, ce emana o lumină perlată.

Mici păianjeni roz țâșneau din farfurii zburătoare şi coborau de-a lungul ecranului cu un pas ritmat şi războinic.

Ajungând la capătul ecranului fără opoziţie, emiteau un sunet victorios, apoi refăceau rândurile, iar asaltul reîncepea.

Gordon avea gâtul uscat.

— Unde... murmură.

Copiii se ridicară şi unul din ei înghiţi în sec.

— Domnule?

Gordon ridică obiectul.

— Pe toţi sfinţii, de unde aţi luat asta?

Arătă cu capul.

— Şi, ceea ce-i mai important... unde aţi găsit bateriile?

Unul dintre copii începu să plângă.

— Vă rog, domnule, nu ştiam că facem ceva rău. Timmy Smith a zis că e numai un joc pe care-l aveau odinioară copiii! Se găsesc peste tot, dar nu funcţionează...

— Cine e Timmy Smith? insistă Gordon.

— Un băiat. În ultimii doi ani, tatăl lui vine mereu cu căruţa de la Creswell ca să facă schimb. Timmy ne-a dat asta în locul altora găsite de noi şi care nu mergeau.

Gordon îşi rememora harta studiată în camera lui puţin mai devreme. Creswell era ceva mai la nord, nu departe de drumul pe care avea intenţia să apuce ca să ajungă la Eugene.

Era cu putinţă?

Speranţa era prea fierbinte şi lipsită de şanse ca să fie cu adevărat plăcută, sau măcar să poată fi acceptată.

— Acest Timmy Smith v-a spus de unde avea jucăria? – încercă să nu-i sperie pe copii, dar teama răzbătea din glasul lui şi urmarea era că-i teroriza.

— A spus că-l are de la Cyclops! – plânse o fetiţă.

Pe urmă copiii o luară la fugă, risipindu-se în meandrele depozitului şi Gordon rămase dintr-o dată singur, nemişcat, privind cum micii invadatori coboară pe ecranul cenuşiu şi luminos.

— Crunch-crunch-crunch – mărşăluiau.

Din joc se auzi un *bloop* al victoriei, apoi partida reîncepu pentru a nu se ştie câta oară.

CAPITOLUL TREI
Eugene

Scoțând pe nări fuioare de aburi, poneiul înainta cu greu prin ploaie, condus de un bărbat ce purta un poncho de pe care se scurgea apa şi al cărui singur bagaj erau şaua şi doi saci protejaţi cu folie de plastic.

Panglica cenuşie a autostrăzii interstatale lucea, plină de apă, iar spărturile adânci răspândite pe asfaltul ei se transformaseră în adevărate lacuri. În anii de secetă de după război, autostrada cu patru benzi fusese acoperită cu un strat gros de praf, pe care, după reluarea ploilor tradiţionale de nord-vest, crescuseră buruienile. Acum, o bună parte din autostradă nu mai era decât o panglică de ierburi ce şerpuia printre colinele împădurite şi paralel cu fluviul.

Gordon îşi ridică poncho-ul peste cap, ca să consulte harta la adăpostul acestuia. În faţă, la dreapta, o mlaştină întinsă se formase în locul în care braţul de sud şi cel de răsărit ale văii Willamette se uneau înainte de a coborî spre vest şi a trece între Eugene şi Springfield. După harta lui veche, în aval se aflase o zonă industrială modernă, dar acum din mlaştină se mai vedeau numai câteva acoperişuri sparte, iar aleile, parking-urile şi peluzele intraseră în stăpânirea păsărilor de apă, care nu se plângeau de umezeală.

Cei din Creswell îi spuseseră lui Gordon că, mai la nord, autostrada interstatală devine impracticabilă, ceea ce însemna că trebuia să facă un ocol, să treacă prin Eugene, pentru a găsi un pod aflat încă în picioare şi a trece fluviul, apoi să dea de autostrada care ducea spre Coburn.

Locuitorii din Creswell rămăseseră destul de imprecişi; după război, foarte puţini călători făcuseră acest drum.

Nu-i o problemă: de luni de zile vreau să arunc o privire prin Eugene, să văd ce a mai rămas din el.

Numai o privire, îşi spuse. Acum oraşul devenise o simplă piatră kilometrică în drumul său către nordul încă necercetat.

Furia elementelor nu venise încă de hac întregii autostrăzi; aceasta era invadată de iarbă şi ciuruită de gropi, dar numai podurile în ruine peste care trecuse Gordon prezentau semne de violenţă. Ai fi zis că ceea ce omul a construit cu grijă poate fi distrus numai de timp sau tot de om. *Şi construiam bine*, îşi spuse Gordon. Poate că generaţiile viitoare de americani, rătăcind prin păduri şi interdevorându-se, vor crede că aceste construcţii sânt opera zeilor.

Clătină din cap. *Numai ploaia mi-a provocat o dispoziţie atât de proastă.*

Curând ajunse lângă un mare indicator, pe jumătate îngropat într-o mocirlă. Când izbuti să îndepărteze, cu gheata, resturile care-l acopereau, examina tabla roasă de rugină... ca un căutător de urme care a identificat o amprentă străveche.

— Bulevardul Treizeci – citi cu voce tare.

Un drum larg pornea din autostradă către colinele din vest. După hartă, centrul oraşului Eugene trebuia să se afle după o înălţime împădurită.

Se ridică şi plesni uşor cu mâna crupa calului.

— Hai, Dobbin, dă din coadă şi semnalizează virajul la dreapta.

Animalul îşi suflă resemnat fuioarele de aburi pe nări şi Gordon trase uşor de Mu, conducându-l pe racordul şoselei, care trecea pe sub autostradă, pentru a urca din nou panta spre vest.

Din vârful colinei, ruinele oraşului îi apărură printr-un văl subţire de ceaţă. Ploaia spălase de mult urmele incendiilor şi plantele agăţătoare crescute în crăpăturile trotuarelor acopereau majoritatea imobilelor, ascunzându-le rănile.

Cei din Creswell îi spuseseră la ce să se aştepte, dar totdeauna este o încercare grea să pătrunzi într-un oraş mort.

Gordon coborî străzile fantomatice şi acoperite cu sticlă spartă; pe asfaltul spălat de ploaie străluceau cioburile geamurilor aparţinând altei epoci.

În zona joasă a oraşului, arinii crescuseră în mijlocul drumului, avându-şi rădăcinile în mâlul rămas când, în urma minării barajelor de la Fall Creek şi Lookout Point, un fluviu de noroi se abătuse asupra oraşului.

Revărsarea lacurilor de acumulare ştersese de pe faţa pământului drumul 58 la vest de Oakridge, obligându-l pe Gordon la un mare ocol pe la sud şi vest, prin Curtin, Cottage Grove şi Creswell, înainte de a se putea îndrepta spre nord.

Distrugerile erau importante. *Şi totuşi*, îşi spuse Gordon, *aici s-a opus o rezistenţă serioasă şi se pare că erau aproape salvaţi.*

La Creswell... între reuniuni desfăşurate cu ocazia alegerii noului şef al Oficiului Poştal şi planuri entuziaste de extindere a comunicaţiilor poştale spre est şi spre vest... localnicii se întrecuseră să-i povestească lui Gordon cu cât curaj se apărase Eugene, cum rezistase oraşul patru ani lungi după ce războaiele şi epidemiile îl izolaseră de restul lumii. Datorită unei alianţe insolite între comunitatea universitară şi fermierii din zonă, oraşul-stat rezistase tuturor ameninţărilor... până ce un grup de bandiţi îi dăduseră lovitura de graţie aruncând în aer concomitent barajele din amonte şi lipsindu-l astfel de energie, ca şi de apă necontaminată.

Faptele luaseră proporţii legendare, ceva în genul căderii Troiei, dar cei care le povesteau nu o făceau cu tristeţe, ci păreau să considere dezastrul ca pe un obstacol temporar, care în puţini ani va fi depăşit.

Aceasta se datora faptului că peste Creswell, înainte de sosirea lui Gordon, mai trecuse un val de optimism, pentru oraş, povestea lui era a doua aducătoare de veşti bune în mai puţin de trei luni.

În iarna precedentă, aici se prezentase un alt vizitator... venit din nord, un om zâmbitor, purtând o tunică în alb şi negru... care împărţise copiilor daruri uimitoare şi apoi plecase, rostind un nume magic: *Cyclops*.

Cyclops, zisese necunoscutul.

Cyclops va pune totul în ordine, Cyclops va readuce în lume confortul şi civilizaţia de altădată, eliberându-i pe oameni de corvezi şi deznădejde, moşteniri ale Războiului Judecăţii de Apoi.

Tot ce aveau de făcut era să colecteze maşinăriile vechi pe care le aveau, în special pe cele electronice. Cyclops primise donaţiile de aparatură inutilă şi stricată, ca şi hrană pentru întreţinerea slujitorilor săi voluntari, şi le dăduse în schimb celor din Creswell obiecte care funcţionau!

Jucăriile reprezentau doar un simbol a ceea ce avea să urmeze; cândva se vor produce adevărate minuni.

Gordon eşuase încercând să obţină de la oamenii din Creswell o relatare coerentă: erau prea fericiţi ca să fie logici. Jumătate din ei credeau că în spatele lui Cyclops există „Statele Unite Restaurate", despre care vorbea Gordon, iar cealaltă jumătate că lucrurile stau invers.

Nimănui nu-i dădea prin minte că două minuni nu pot să nu fie legate între ele... două legende în curs de răspândire întâlnindu-se în inima unei lumi de întuneric.

Gordon nu îndrăznise să le spulbere iluziile, nici să pună prea multe întrebări. Plecase cât putuse de repede... mai încărcat cu scrisori ca oricând... hotărât să urmărească pista până la capăt.

Era aproape de ora prânzului când o apucă spre nord, pe strada Universităţii. Ploaia măruntă nu-l supăra şi avea timp să dea o raită prin Eugene

înainte de a porni spre Coburn, unde se spunea că există o aşezare agricolă şi unde avea să petreacă noaptea. Ceva mai la nord de Coburn se afla teritoriul de unde discipolii lui Cyclops începuseră să răspândească vestea noii mântuiri, ai cărei purtători de cuvânt erau.

Înaintând fără grabă printre clădirile distruse, Gordon se întrebă dacă era cazul să perpetueze şi în nord mitul „poştaşului". Mereu îi revenea în minte imaginea păianjenilor şi a farfuriilor zburătoare ce străluceau în penumbră şi-i venea greu să ţină în frâu speranţa.

Poate ar fi fost cazul să renunţe la minciuna lui şi să găsească în sfârşit un adevăr în care să creadă el însuşi.

Poate că, totuşi, cineva se bătea să spulbere domnia întunericului.

Faţadele ruinate ale clădirilor cedară locul Străzii Optsprezece, campus-ului Universităţii din Oregon şi marelui său complex sportiv.

Terenul descoperit devenise o pădurice de arini şi plopi tineri, dintre care unii atingeau şase metri. Gordon încetini, apoi opri cu o mână fermă poneiul.

Animalul fornăi şi bocăni cu picioarele din faţă.

Gordon rămase în ascultare; curând, aşteptările lui fură confirmate.

Undeva, nu prea departe, cineva striga.

Ţipătul crescu în intensitate, apoi slăbi şi se stinse: era glasul unei femei; exprima suferinţă şi groază. Gordon deschise tocul pistolului şi scoase arma. De unde se auzise ţipătul? Dinspre nord? Sau de la est? Pătrunse în pădurica crescută ca o junglă între clădirile Universităţii, căutând o ascunzătoare. De când părăsise Oakridge, cu câteva luni în urmă, dusese o viaţă liniştită, prea liniştită, şi sfârșise prin a deprinde obiceiuri rele. Era o minune că nimeni nu-l auzise hoinărind pe străzile goale ca la el acasă.

Conduse calul pe poarta care dădea într-o sală de atletism, îl legă de o tribună, fără să-i scoată şaua, şi-i lăsă o porţie de ovăz.

Şi acum? Aştept să se termine? Sau merg să văd ce se întâmplă?

Luă arcul şi-i prinse coarda, luă şi săgeţile; având în vedere ploaia, era, probabil, un mijloc de apărare mai demn de încredere şi mai silenţios decât pistolul sau carabina.

Înfundă apoi unul din sacii poştali într-o conductă de ventilaţie, unde nu putea fi văzut, şi căuta o ascunzătoare pentru al doilea când îşi dădu seama ce face.

Cu un surâs ironic, lăsă sacul jos şi porni să caute sursa ţipătului.

***

Zgomotele veneau dintr-o clădire de cărămidă aflată chiar în faţa lui, ale cărei ferestre mai străluceau încă, neatinse. Pe cât se părea, bandiţii socotiseră că în acest loc prada nu merita osteneala.

Acum Gordon putea să audă zvon de glasuri şi un uşor nechezat de cai, ca şi bocănitul unor ghete cu ţinte.

Cum nu se vedeau santinele pe acoperişuri sau la ferestre, traversă în fugă o porţiune acoperită de ierburi înalte, până la cele câteva trepte largi de beton ale clădirii şi se lipi de o uşă plasată după colţul acesteia, respirând muteşte, cu gura deschisă.

Încuietoarea uşii era ruginită, iar deasupra se vedea un dreptunghi de plastic purtând gravată o inscripţie:

CENTRUL MEMORIAL THEODORE
STURGEON
Inaugurat în mai 1989
Orarul barului
11 - l4,30
17-20

Glasurile veneau dinăuntru, prea înăbuşite ca să se poată auzi cuvintele. O scară exterioară ducea către uşile situate deasupra acesteia, la etajele superioare. Trăgându-se înapoi câţiva paşi, Gordon văzu cu trei etaje mai sus una deschisă.

Era conştient că şi acum se comportă prosteşte şi că, de vreme ce localizase sursa zgomotului, ar fi trebuit să-şi ia poneiul şi s-o şteargă.

În interior glasurile deveneau mânioase şi prin uşă se auzi plesnetul unei palme, urmat de strigătul de durere al unei femei şi râsul grosolan al unui bărbat.

Gordon suspină resemnat, blestemând acea trăsătură nenorocită a caracterului său care-l împiedica să plece... orice om cu scaun la cap ar fi luat-o la fugă... şi începu să urce scara, ferindu-se să facă vreun zgomot.

***

Igrasia şi mucegaiul acopereau pereţii în imediata apropiere a intrării, dar, în afară de aceasta, etajul al patrulea al centrului studenţesc rămăsese, ca prin minune, intact: nici o porţiune din marele vitraliu nu era spartă, deşi scheletul metalic se oxidase. Sub lumina palidă a holului, o scară acoperită cu mochetă cobora în spirală, făcând legătura între etaje.

Apropiindu-se foarte prudent de centrul clădirii, Gordon avu impresia că se întoarce în timp: jefuitorii lăsaseră intacte birourile cu mormanele lor de documente, iar panourile de afişaj erau încă pline de avize decolorate de timp care anunţau manifestări sportive, spectacole şi întruniri politice.

Numai în extremitatea cea mai depărtată a etajului apăreau câteva anunţuri scrise într-un roşu intens şi având legătură cu starea de asediu... cu criza finală, care se abătuse aproape fără veste, grăbind sfârşitul. În rest, atmosfera te ducea cu

gândul la intimitatea dintr-un cămin, la pasiuni dezlănţuite... la tinereţe...

Gordon lungi pasul, apropiindu-se de scară şi de vocile de dedesubt.

La etajul al doilea, un balcon se deschidea peste holul principal; mergând de-a buşilea, Gordon coborî până acolo.

Pe latura sudică a clădirii, în dreapta, o parte dintr-un vitraliu înalt de două etaje fusese spart ca să permită trecerea a două căruţe mari şi a şase cai, care suflau din greu, legaţi acum în dreptul zidului vestic, în spatele unui şir de flipperi stinşi.

Afară, peste spărturile de sticlă, ploaia întindea pete mereu mai mari şi mai roşii în jurul a patru bărbaţi împuşcaţi de curând. Numai una din victime izbutise să scoată arma; pistolul zăcea într-o mocirlă, la câţiva centimetri de mâna inertă.

Vocile veneau din stânga lui Gordon, unde balconul făcea un cot. Se târî înainte cu mare atenţie şi privi spre cealaltă parte a încăperii în formă de L.

Peretele vestic era acoperit de oglinzi înalte până la plafon şi neatinse care îi permiteau să ţină sub observaţie întreg parterul. Într-un amplu cămin încastrat în peretele de oglinzi ardea un foc alimentat cu fragmente de mobilier.

Culcat pe mocheta mucegăită, Gordon ridică uşor capul şi văzu discutând în jurul focului patru bărbaţi înarmaţi până în dinţi, în timp ce al cincilea stătea pe o canapea, la stânga, îndreptând o puşcă automată spre doi prizonieri... un băiat de vreo nouă ani şi o femeie tânără.

Pe chipul femeii, câteva semne roşii sugerau forma unei palme, iar părul castaniu îi era murdar şi încâlcit; prizoniera îl strângea la piept pe băiat, fără să-şi scape din ochi paznicul: nici unul din cei doi captivi nu mai găsea putere să plângă.

Cei cinci aveau barbă şi purtau cu toţii combinezoane de camuflaj militare. Fiecare arbora unul sau mai mulţi cercei de aur la urechea stângă.

Survivalişti. Gordon simţi un val de repulsie.

Cândva, înainte de război, cuvântul avea semnificaţii diferite, care mergeau de la indicarea unei persoane gata să înfrunte orice primejdie, dar înzestrată cu bun simţ şi conştiinţă civică, până la etichetarea elementelor antisociale, a paranoicilor cu degetul veşnic pe trăgaci. Dintr-un anumit punct de vedere, Gordon însuşi ar fi putut fi caracterizat drept „survivalist", însă sensul definitiv pe care-l căpătase cuvântul în urma catastrofei provocate de categoria cea mai neagră de răufăcători devenise cel negativ.

Oriunde îl purtaseră drumurile, Gordon văzuse oamenii având aceeaşi reacţie: mai mult decât pe inamic – ale cărui bombe şi ai cărui viruşi provocaseră atâta nenorocire în cursul Războiului de Şapte Zile – lumea din aproape toate comitatele şi satele devastate îi blama pe aceşti nelegiuiţi pentru teribilele dezordini care duseseră la prăbuşirea finală.

Iar cei mai siniştri fuseseră discipolii lui Nathan Holn, înghiţi-l-ar iadul! Dar în valea Willamette nu mai erau survivalişti! La Cottage Grove, Gordon aflase că, în urmă cu ani, ultimul grup important fusese respins la sud de Roseburg şi obligat să se refugieze în zonele sălbatice dinspre Rogue River! Ce dracu' făceau atunci aici monştrii aceştia? Gordon se apropie încă puţin ca să asculte.

— Nu ştiu, şefule. Nu cred că trebuie să ducem mai departe recunoaşterea asta. Am avut destule surprize cu istoria lui „Cyclops", pe care păsărică a lăsat-o să-i scape înainte de a închide pliscul. După mine ar trebui să ne întoarcem iute la bărci, la Site Bravo, şi să raportăm ce-am descoperit.

Vorbea un bărbat scund şi chel, slab şi uscat, care-şi încălzea mâinile la foc stând cu spatele la Gordon; o puşcă de asalt SAW, înzestrată cu aruncător de flăcări, îi atârna pe spate, cu gura în jos.

Namila căreia i se adresase cu termenul de „şef” arbora o cicatrice între ureche şi frunte, numai în parte ascunsă de barba presărată cu fire albe. Când rânji, scoase la iveală o dantură plină de lipsuri.

— Vrei să spui că ai crezut tot ce ţi-a înşirat fata? Tâmpeniile alea despre un mare computer care vorbeşte? Prostii! Ţi le-a zis numai ca să câștige timp.

— Aşa să fie. Atunci cum îţi explici astea?

Bărbatul cel scund arătă spre căruţe. În oglindă, Gordon putea să vadă o parte din cea mai apropiată: vehiculul era încărcat cu o diversitate de lucruri culese din campus-ul universitar, părea să prevaleze aparatura electronică.

Gordon vedea pentru prima oară o căruţă plină cu obiecte recuperate de acest fel şi semnificaţia implicită a faptului îi făcu inima să bată cu putere, până ce-i răsună în urechi. Era atât de incitat că abia izbuti să se aplece la vreme când scundul se întoarse să ia ceva de pe masa de alături.

— Şi ce spui de asta? – întrebă.

Avea în mână o jucărie... un joc video ca acela pe care Gordon îl văzuse la Cottage Grove.

Câteva lumini clipiră şi cutiuţa emise cât se poate de sonor o melodie veselă; şeful patrulei fixă obiectul o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu înseamnă nimic.

Unul dintre ceilalţi bandiţi interveni.

— Eu sânt de-o părere cu micu' Jim...

— Numele lui e Albastru Cinci – strigă şeful cel masiv. Păstraţi disciplina.

— O.K.! O.K.!

Al treilea bărbat aprobă din cap, în aparenţă netulburat de mustrare.

— Atunci zic şi eu ca Albastru Cinci. Cred că trebuie să raportăm întâi colonelului Bezoar şi generalului. Ar putea dăuna invaziei. Ce facem dacă descoperim că fermierii din nord au cu adevărat o tehnică mai bună? Pornim la asalt

contra laserelor grele sau cine ştie... mai ales dacă au pus pe roate aviaţia sau marina de război!

— Ăsta-i un motiv în plus ca să continuăm recunoaşterea – mârâi şeful. Trebuie să mai aflăm câte ceva despre acest Cyclops.

— Dar ai văzut cât a trebuit să ne chinuim până am făcut-o pe femeie să ne spună puţinul pe care-l ştie! Şi n-o putem lăsa aici dacă mergem mai departe! Dar dacă ne întoarcem putem s-o luăm într-una din bărci şi...

— La dracu', femeia asta blestemată! La noapte o să isprăvim cu ea, şi cu băiatul. Ai rămas prea multă vreme în munţi, Albastru Patru. Văile dimprejur mişună de păsărele din astea! N-o să riscăm să dea alarma şi nici n-o s-o luăm cu noi în recunoaştere!

Discuţia nu-l surprinse pe Gordon. Pretutindeni unde se implantaseră temeinic, aceşti nebuni de după război manifestaseră tendinţa de a face incursiuni pentru a-şi procura femei, alimente şi sclavi. După primii ani de masacre, în cea mai mare parte a enclavelor holniste devenise notorie disproporţia dintre bărbaţi şi femei; în prezent acestea din urmă erau socotite bunuri de preţ în societăţile hipersurvivaliştilor.

Nu era de mirare că unii dintre bărbaţii de la parter voiau să ia cu ei fata; Gordon aprecie că, fără vânătăile de pe faţă şi spaima din priviri, ar fi fost destul de drăguţă.

Băiatul din braţele ei îi privea pe bandiţi, cu o ură făţişă.

Gordon deduse că bandele din Rogue River se uniseră în cele din urmă sub comanda unui singur om. Acum, pe cât se părea, proiectau o invazie pe mare, pentru a evita fortificaţiile de la Roseburg şi Carnas Valley... unde fermierii respinseseră atacurile dinainte.

Era un plan îndrăzneţ, care ar fi putut să stingă ultimele licăriri de civilizaţie ce mai pâlpâiau aici, în valea Willamette.

Până atunci Gordon îşi spusese mereu că poate găsi o cale de a rămâne în afara conflictului, dar ultimii şaptesprezece ani îl siliseră pe fiecare om în viaţă să ia poziţie în această luptă ieşită din comun. Chiar şi satele între care existaseră străvechi rivalităţi sângeroase, treceau peste animozităţile lor când era vorba de holnişti. Vederea combinezonului de camuflaj şi a cerceilor de aur era suficientă pentru a-i uni pe fermieri împotriva lor.

Gordon ştia că nu va putea să părăsească locurile, fără să lovească în aceşti emisari ai răului.

Când ploaia încetă o vreme, doi dintre bandiţi ieşiră pentru a mutila cadavrele, adunând apoi trofeele însângerate. Când reîncepu să cearnă, răufăcătorii îşi mutară atenţia asupra carelor, cercetându-le, în căutarea vreunui lucru de folos; osteneală zadarnică, socoti Gordon după înjurăturile lor. Auzi zgomotul componentelor electronice delicate şi de neînlocuit strivite sub cizmele grele.

Unicul survivalist încă vizibil era cel ce păzea prizonierii; întorsese spatele atât lui Gordon cât şi oglinzilor, şi-şi curăţa arma cu o concentrare care-l făcea să nu ia seama la nimic altceva.

Deşi n-ar fi vrut să se lase condus de sentimente, Gordon se hotărî să-şi asume riscul: înălţă fruntea peste nivelul podelei şi ridică o mână. Această mişcare o făcu pe femeie să privească în sus şi ochii i se dilatară de surpriză.

Gordon duse arătătorul la buze, rugându-se ca fata să înţeleagă că oamenii aceia erau şi duşmanii lui; ea clipi din ochi şi o clipă Gordon se temu că va spune ceva, dar femeia lansă o privire scurtă către paznicul concentrat încă asupra armei.

Revenind cu privirea spre Gordon, prizoniera înclină imperceptibil capul, iar el răspunse cu un semn de încurajare înainte de a se trage înapoi.

Cum ajunse la adăpost, înşfacă bidonul şi bău îndelung; îşi simţea gura uscată şi gâtul parcă

înfundat cu cenuşă; găsi un birou în care praful nu era prea gros... căci acum nu-şi putea permite să strănute... se aşeză pe podea şi, mestecând a bucată de carne uscată primită la Creswell, începu să aştepte.

***

Ocazia se ivi puţin după apusul soarelui. Trei dintre bandiţi ieşiseră să arunce o privire în jur; Jim cel mărunţel frigea la focul din cămin o halcă de carne, iar un holnist cu faţa uscăţivă şi trei cercei de aur, care-i supraveghea pe prizonieri, privea mereu spre tânăra femeie, cioplind fără grabă o bucată de lemn. Gordon se întrebă cât va mai dura până ce dorinţa bărbatului va întrece teama lui de a-şi înfrunta şeful: era limpede că holnistul îşi face curaj.

Gordon pregătise o săgeată în arc şi două lângă el, pe mochetă, tocul pistolului era deschis şi arma sta gata să tragă. Acum trebuia să prindă momentul.

Holnistul de pază încetă să cioplească şi se ridică în picioare. Femeia îl strânse puternic la piept pe băiat şi-şi întoarse privirea când banditul se apropie de ea.

— Lui Albastru Unu n-o să-i placă – îl avertiză cu jumătate de voce omul din faţa focului.

Banditul se opri lângă femeie, care încercă să nu se cutremure, dar nu-şi putu stăpâni un fior când holnistul îi atinse părul. Ochii băiatului străluceau de ură.

— Albastru Unu a spus că mai târziu o s-o facem afară, după ce-o să tragem la sorţi. Nu văd de ce n-aş fi eu primul. Poate chiar o s-o conving să spună ceva în plus despre povestea cu „Cyclops”. Ce zici, micuţo? – urmă uscăţivul, ironic, aplecat către femeie. Dacă loviturile de cizmă nu te-au făcut să deschizi gura, ştiu eu ce-o să te domesticească!

— Şi băiatul? – insistă Jim cel scund.

Omul cu arma ridică din umeri a nepăsare.

— Ce facem cu el?

Deodată, un cuţit de vânătoare apăru în mâna dreaptă a banditului, care cu stânga îl apucă pe copil de păr, smulgându-l din braţele tinerei femei; aceasta ţipă.

Gordon acţiona instinctiv... nu era timp de gândire.

Procedă imprevizibil, dar aşa cum era necesar. În loc să tragă asupra omului cu cuţitul, ridică arcul şi trimise o săgeată în burta lui Jim cel mic.

Acesta făcu un salt înapoi şi privi cu surprindere aripa săgeţii, apoi se prăbuşi la pământ, lăsând să se audă un gâlgâit.

Gordon se grăbi să pună în arc o nouă săgeată şi-şi ridică privirea tocmai la vreme pentru a-l vedea pe al doilea holnist scoțându-și cuţitul din umărul femeii, ce apărase băiatul cu trupul ei. Copilul zăcea într-un colţ, mut de spaimă.

Rănită grav, femeia îşi zgârie sălbatic adversarul cu unghiile, împiedicându-l pe Gordon să ţintească. Surprins, banditul începu să se apere, blestemând, încercând să-i prindă mâinile şi zvârlind-o în cele din urmă la pământ.

Scos din minţi... şi încă neobservând moartea camaradului său... holnistul rânji, ridicându-și cuţitul ca să termine ceea ce începuse; înainta cu un pas către femeia care abia mai respira.

Atunci săgeata lui Gordon îi sfâșie combinezonul de camuflaj, făcând o tăietură lungă, dar superficială în spinarea bărbatului înainte de a pătrunde în canapea, unde rămase înfiptă, vibrând.

Demni de dispreţ în toate celelalte privinţe, survivaliştii erau probabil cei mai buni luptători din lume. Într-o secundă, înainte ca Gordon să poată pune în arc ultima săgeată, bărbatul plonja lateral şi înălţă arma. Gordon se aruncă înapoi, ferindu-se de ploaia de gloanţe ce loveau grilajul balustradei, ricoșând, exact în locul în care se aflase.

Puşca mitralieră avea montat amortizorul de zgomot, obligându-l pe bandit să tragă foc cu foc; însă gloanţele şuierau chiar pe la urechile lui Gordon, în vreme ce acesta se rostogolea spre un alt punct al balconului şi scotea pistolul.

Cel de la parter avea un auz foarte fin, căci tirul se deplasă o dată cu Gordon, obligându-l să se lipească de mochetă.

Urmă o clipă de linişte, în care Gordon îşi auzi sângele bubuindu-i în urechi.

Şi acum? se întrebă.

Deodată se auzi un urlet asurzitor. Gordon ridică puţin capul şi văzu în oglindă o mişcare rapidă şi confuză...

Tânăra îşi atacase adversarul cu un scaun! Survivalistul se întoarse şi trase. Pete roşii apărură pe pieptul fetei, care se prăbuşi, în timp ce scaunul cădea la picioarele banditului.

Gordon auzi cum percutorul puştii lovea în gol: banditul trebuia să schimbe încărcătorul! Fără să şovăie, se ridică dintr-un salt, îndreptă pistolul asupra lui şi trase, iar şi iar... până când butoiul făcu o rotaţie completă, golindu-se la rându-i.

Adversarul rămase în picioare, în mână cu un încărcător plin, gata să fie introdus în locaş. Dar câteva pete de culoare închisă se şi lărgeau pe combinezonul de camuflaj, iar privirea sa, în care se citea stupoarea, o întâlni pe a lui Gordon, peste ţeava fumegândă a pistolului acestuia.

Puşca se înclină şi căzu cu zgomot din mâna inertă, apoi survivalistul se prăbuşi.

Gordon coborî fulgerător scara, sări peste balustradă pentru a evita un ocol şi se asigură că bandiţii sânt morţi de-a binelea. Apoi se grăbi să ajungă la tânăra femeie, rănită de moarte.

Când îi înălţă capul, buzele ei schiţară o întrebare:

— Cine...

— Nu vorbi – o sfătui Gordon, ştergându-i firul de sânge care-i curgea din colţul gurii.

Cu pupilele dilatate şi pline de o ciudată strălucire în pragul morţii, fata îi privi chipul şi uniforma... cu inscripţia POŞTA STATELOR UNITE RESTAURATE cusută pe buzunarul cămăşii de o femeie din Creswell... având vreme de o clipă o expresie nedumerită şi parcă fermecată.

S-o lăsăm să creadă, îşi spuse Gordon. *Moare. S-o lăsăm să creadă că e adevărat.*

Dar nu putu să articuleze cuvintele înşelătoare... minciuna repetată de atâtea ori şi care-l ajutase să reziste de-a lungul atâtor luni de drumeţie. De astă dată nu izbuti s-o rostească.

— Sunt numai un călător, domnişoară.

Clătină din cap.

— Sunt... sunt doar un om care a încercat să vă ajute.

Ea dădu din cap... foarte puţin dezamăgită, căci şi aceasta era o mică minune.

— Nord... – sughiţă. Du băiatul... anunţă... anunţă *Cyclops*.

În acest ultim cuvânt, rostit în chiar clipa în care ea îşi dădea ultima suflare, Gordon desluşi respect, loialitate şi o adâncă încredere într-o mântuire finală... totul în legătură cu maşina al cărei nume îl pronunţase.

Cyclops, repeta în minte la nesfârşit, în timp ce-i lăsa jos capul. Avea încă un motiv să urmărească legenda până la izvoare.

Nu era vreme de îngropăciune. Puşca banditului avusese amortizor, dar pistolul lui Gordon bubuise ca un tun şi ceilalţi nemernici îl auziseră, de bună seamă. Ceea ce însemna că-i rămâneau numai câteva clipe ca să ia copilul şi să dispară.

Dar la trei metri de el se aflau mai mulţi cai de furat, iar undeva, spre nord, ceva pentru care curajoasa femeie crezuse că merită să mori.

Dacă ar fi măcar adevărat, îşi spuse Gordon, luând arma şi muniţiile adversarului.

Ar fi renunţat fără ezitare la ficţiunea lui poştală dacă ar fi găsit pe cineva, undeva, care să-şi ia răspunderea... care să încerce, într-adevăr, să facă ceva pentru a combate puterea întunericului. I-ar fi dat întregul său sprijin, oricât de puţin reprezenta el.

I l-ar fi dat chiar dacă acel „cineva” ar fi fost doar un computer gigantic.

Strigăte se auziră în depărtare... apropiindu-se în viteză.

Se întoarse către băiat, care îl privea cu ochii mari dintr-un colţ al camerei.

— Hai, vino – îi spuse, întinzându-i mâna. E timpul să mergem.

CAPITOLUL PATRU
Harrisburg

Ţinând copilul în şa dinaintea lui, Gordon se îndepărtă de clădire în cea mai mare grabă la care consimţi calul furat. O privire aruncată în urmă îl făcu să vadă câteva siluete neclare ce-l urmăreau pe jos, dintre care una îngenunchease pentru a ţinti mai bine.

Gordon se aplecă peste copil, scutură frâul cu putere şi dădu pinteni. Fornăind, calul coti după un magazin ruinat, în chiar momentul în care gloanţele iuţi ca fulgerul rupeau bucăţi din faţada de granit, făcând ţăndările să traverseze şuierând Strada Şase.

Gordon se felicitase că a pierdut câteva minute pentru a goni ceilalţi cai, dar în vreme ce dădea colţul văzu un călăreţ galopând în spinarea poneiului său! O clipă fu asaltat de o spaimă iraţională: dacă găsiseră calul, atunci găsiseră sau distruseseră scrisorile.

Alungă acest gând lipsit de importanţă cu o mişcare a capului, în timp ce făcea calul să gonească pe o stradă laterali.

La naiba cu scrisorile! Oricum serveau numai drept accesorii ale unui fals; important rămânea acum faptul că numai unul dintre survivalişti îl urmărea: erau la paritate.

Sau aproape.

Plesni din frâu şi înfipse tocurile în burta animalului, mânându-l într-un galop rapid pe străzile pustii şi tăcute din centrul oraşului. Auzi bătaia altor copite, aproape, prea aproape. Fără să arunce vreo privire înapoi, se înfundă într-o altă stradă laterală; calul depăşi fără dificultate stratul de cioburi de sticlă şi străbătu în goană strada următoare, un pasaj plin şi el de sfărâmături.

Gordon îndreptă apoi calul către o pată de verdeaţă, traversă în viteză o piaţă şi se opri în

spatele unui stejăriş tânăr şi des, care crescuse la întâmplare.

Un soi de uruit făcea să vibreze aerul şi doar într-un târziu Gordon îşi dădu seama că nu-i vorba decât de respiraţia lui şi bătăile inimii sale.

— E-n regulă? – întrebă privind spre băiat.

Copilul de nouă ani înghiţi în sec şi dădu din cap, fără să scoată vreo vorbă, mulţumindu-se să cerceteze figura lui Gordon, care scruta împrejurimile prin vegetaţia ce se dezvoltase fără nici o îngrijire vreme de şaptesprezece ani.

Deocamdată, cel puţin, părea că scăpaseră de urmăritori.

Desigur, tipul se putuse opri la cincizeci de metri de ei, ascultând la rându-i fără să facă o mişcare.

Gordon nu-şi putea stăpâni tremurul mâinii; scoase totuşi pistolul şi-l încarcă, făcând efortul de a judeca situaţia. Dacă aveau de-a face cu un singur urmăritor, ar fi fost mai bine să aştepte ascunşi, lăsându-l pe bandit să-i caute şi în cele din urmă să se îndepărteze.

Pe de altă parte, ceilalţi holnişti aveau să-l ajungă din urmă foarte curând, astfel că era mai potrivit să fugă, riscând să facă zgomot, decât să permită, acelor experimentaţi căutători de urme şi vânători din Rogue River să se adune şi să organizeze o cercetare a zonei în toată regula.

Mângâie coama calului, dând animalului încă un scurt răgaz, să-şi regăsească suflul.

— Cum te cheamă? – îl întrebă pe băiat.

— M... Mark.

— Mie-mi spune Gordon. Cea care ne-a salvat viaţa, acolo, era sora ta?

Mark negă din cap. Ca un fiu demn al epocii întunericului, îşi păstra lacrimile pentru mai târziu.

— Nu... domnule... era mama mea.

Gordon lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză. În aceste vremuri, rareori o femeie mai păstra o înfăţişare atât de tinerească după ce avea copii.

Mama lui Mark trăise în condiţii neobişnuite... un alt indiciu asupra întâmplărilor tainice din partea de nord a Oregonului.

Lumina zilei scădea şi, neauzind nimic, Gordon îndemnă calul, ghidându-l cu genunchii şi făcându-l să calce, pe cât posibil, pe pământul revărsat pe asfalt.

Avansând, privea mereu în urmă, atent, şi din când în când se oprea să asculte.

După câteva minute se auzi un strigăt, ce-l făcu pe băiat să tresară, dar care venea de la o depărtare de câteva cvartale. Gordon se îndreptă în direcţia opusă, încercând să-şi amintească unde mai existau poduri peste Willamette.

Soarele apuse înainte să parcurgă toată Strada 105 până la podul din prelungirea ei. Ploaia încetase, dar norii îşi proiectau umbrele peste ruine, ascunzând lumina primelor stele. Gordon privi drept înainte, încercând să străpungă întunericul. În sud se spunea că podul acesta mai era în picioare şi nu se vedea nici urmă de ambuscadă.

Pădurea de traverse negre ar fi putut însă ascunde orice, chiar şi un trăgător de elită.

Gordon clătină din cap: n-ar fi trăit atâta vreme dacă-şi asuma riscuri prosteşti. Intenţia lui fusese să urmeze vechea autostradă interstatală, calea cea mai dreaptă spre Corvallis şi misteriosul domeniu al lui Cyclops, dar mai erau şi alte drumuri într-acolo.

Întoarse calul şi se îndreptă spre vest, departe de traversele suspecte ale podului.

Urmă un itinerar încâlcit prin străzile mărginaşe, în cursul căruia se rătăci de mai multe ori şi fu obligat să meargă la întâmplare, însă în cele din urmă găsi vechea autostradă 99 datorită zgomotului pe care-l făcea fluviul.

Aici podul era o structură deschisă şi plată, ce părea puţin prielnică ambuscadelor. Oricum, era ultima variantă pe care o cunoştea. Aplecându-se

peste copil ca să-l apere cu trupul, trecu podul în galop şi continuă să înainteze rapid, până când avu siguranţa că a lăsat în urmă orice posibil urmăritor.

Atunci descăleca şi merse o vreme pe jos, ca să îngăduie animalului istovit să-şi revină.

Când urcă iarăşi în şa, văzu că tânărul Mark adormise şi-l acoperi cu o parte din poncho, în timp ce avansa lent către nord, în căutarea unei lumini.

***

Cu un ceas înaintea zorilor, ajunseră în sfârşit la satul fortificat Harrisburg.

Cele auzite de Gordon despre nordul Oregonului se dovedeau inferioare faptelor. Părea că această aşezare trăise în pace de multă, prea multă vreme: jur împrejurul palisadei, o mare de tufişuri acoperea zona despădurită cândva pentru evitarea incendiilor, iar din turnurile de pază lipseau santinelele. Gordon fu silit să strige cinci minute până să vină cineva la poartă.

— Vreau să stau de vorbă cu conducătorii voştri.

Îi spuse celui care-i deschisese, adăpostindu-se de ploaie sub streaşină unui magazin.

— Vă ameninţă un pericol cum n-aţi mai cunoscut de ani de zile.

Vorbi despre întâlnirea lui cu grupul de bandiţi, despre acei oameni duri şi perfizi, ca şi de intenţia lor de a cerceta nordul atât de calm al văii Willamette, în care vedeau o zonă bună de jefuit.

Iuţeala era de primă importanţă: trebuiau să acţioneze în grabă şi să-i nimicească pe holnişti înainte ca ei să-şi aducă la îndeplinire planul.

Spre consternarea sa, cetăţenii umflaţi de somn erau puţin înclinaţi să creadă în spusele lui şi încă mai puţin să organizeze o expediţie pe o vreme atât de urâtă. Îl examinară pe Gordon cu suspiciune şi clătinară din cap cu priviri întunecate când le ceru insistent să pregătească un detaşament de urmărire.

Tânărul Mark era doborât de epuizare şi mărturia lui n-ar fi avut greutatea necesară ca să-i întărească spusele; se vedea limpede: oamenii locului considerau că exagerează.

Fără să se tulbure, câţiva opinară că Gordon trebuie să fi dat peste vreun bandit local venit de la sud de Eugene, unde influenţa lui Cyclops era încă redusă: de mulţi ani nu mai văzuseră holnişti şi îşi închipuiau că aceştia se uciseseră probabil între ei.

Oamenii îl băteau liniştitor pe spate şi începeau să se împrăştie la casele lor. Patronul magazinului îi propuse lui Gordon să petreacă noaptea într-o dependinţă a casei sale.

Nu-mi vine să cred. Aceşti imbecili nu-şi dau seama că în joc e chiar viaţa lor? Dacă patrula holnistă se întoarce la bază, bestiile vor năvăli încoace!

— Ascultaţi... – insistă, dar încăpățânarea rurală a interlocutorilor săi era impermeabilă la logică şi, pe rând, aceştia se îndepărtară.

Deznădăjduit, epuizat şi furios, Gordon zvârli pe spate poncho-ul... scoțând la iveală uniforma de inspector poştal pe care o purta. Plin de mânie, schimbă tonul.

— Se pare că nu aţi înţeles. Nu vă cer nimic pentru mine. Şi credeţi că-mi pasă de amărâtul vostru de cătun? Ceva mai important mă supără. Bandiţii au pus mâna pe doi saci cu scrisori pe care i-au furat cetăţenilor Statelor Unite şi vă ordon, în calitatea mea de funcţionar federal, să organizaţi un detaşament de oameni înarmaţi şi să mă ajutaţi să-i recuperez!

În ultimele luni, Gordon îşi perfecţionase rolul, însă până acum nu mai îndrăznise să adopte un ton atât de drastic. De astă dată se lăsă dus de patos şi, când un fermier încurcat încercă să spună ceva, îi tăie vorba cu un glas care tremura de mânie în timp ce-i explica ce se va întâmpla cu satul lor când naţiunea restaurată va fi pusă la curent cu acest fapt ruşinos... că un cătun obtuz s-a ascuns

tremurând după fortificaţii, lăsându-i pe duşmanii ţării să scape de pedeapsa meritată.

Cu ochii ca două lame de cuţit, mârâi:

— Ignoranţi fără minte, aveţi zece minute ca să adunaţi miliţia locală şi să vă puneţi în mişcare; în caz contrar vă avertizez că veţi suporta consecinţe mult mai grave decât un marş forţat prin ploaie!

Oamenii locului clipiră din ochi, consternaţi. Cei mai mulţi nu mişcaseră, continuând să privească uniforma lui Gordon şi stema lucioasă de pe şapca lui; mai puteau încerca să ignore pericolul care-i pândea, dar o astfel de poveste fantastică ori era crezută aşa cum era prezentată, ori nu.

Un moment parcă fără sfârşit nimeni nu schiţă un gest... iar Gordon continuă să-i ţintuiască pe fermieri până ce momentul trecu.

Deodată, oamenii începură să strige şi să alerge în toate direcţiile, ca să se înarmeze, în timp ce femeile pregăteau echipamentul şi puneau şeile pe cai. Gordon rămase neclintit, cu poncho-ul fluturându-i pe spate în bătaia vântului, înjurând în şoaptă, în vreme ce garnizoana din Harrisburg se aduna în juru-i.

Pentru Dumnezeu, ce m-a apucat? se întrebă.

Rolul pe care şi-l asumase începea să-l pătrundă din moment ce în acele clipe de tensiune în care înfruntase mulţimea crezuse el însuşi în cuvintele sale! Simţise forţa rolului său... a indignării unui slujitor al poporului împiedicat de oameni mărunţi şi fără personalitate să-şi împlinească datoria...

Episodul îl epuizase şi-l făcea să-şi pună întrebări asupra echilibrului său mintal.

Un lucru era limpede: sperase, o dată ajuns în Oregonul de Nord, că va putea renunţa la ficţiunea inspectorului poştal, dar nu era cazul. Se confunda iarăşi cu acesta, la bine şi la rău.

Într-un sfert de oră erau gata de drum şi Gordon, lăsându-l pe băiat în grija unei familii, porni cu detaşamentul sub ploaia fără sfârşit.

De astă dată, la lumina soarelui şi cu cai de schimb, drumul a fost parcurs mult mai repede. Gordon trimise cercetaşi înainte şi pe flancuri, ca să evite orice ambuscadă, şi-şi împărţi detaşamentul în trei grupe. Când ajunseră, venind din trei direcţii, la campus-ul Universităţii din Oregon, coborâră din şa şi încercuiră centrul studenţesc.

Deşi oamenii lui erau de opt ori mai numeroşi decât survivaliştii, Gordon socoti că şansele sânt egale. Tresărind la fiecare zgomot făcut de fermierii neîndemânatici în vreme ce se apropiau de locul masacrului, continuă să ţină sub observaţie acoperişurile şi ferestrele.

Mi s-a spus că în sud holniştii au fost opriţi numai datorită curajului şi hotărârii localnicilor. Acolo au, se pare, un comandant legendar, care i-a bătut pe survivalişti de trei ori din patru. De aceea, probabil, nemernicii s-au gândit să încerce, venind pe coastă, în direcţia asta: aici lucrurile stau altfel.

Dacă are loc o invazie, fermierii din această zonă n-au nici o şansă.

Când năvăliră în centrul studenţesc, ucigaşii plecaseră de mult. Căminul era rece, iar pe strada înceţoşată urmele duceau către vest, înspre trecătorile din munţi şi spre mare.

Victimele masacrului fură găsite în bar, cu urechile şi alte... părţi... retezate ca trofee. Oamenii satului văzură dezastrul făcut de puştile automate şi în memoria lor se reaprinse amintirea îngrozitoare a trecutului apropiat.

Gordon le atrase atenţia că victimele trebuie îngropate.

A fost o dimineaţă penibilă. Bandiţii nu puteau fi prinşi, nu fără a-i urmări, iar Gordon nu putea să încerce o astfel de acţiune cu trupa lui greoaie de fermieri care se şi gândeau la întoarcerea acasă, la calmul din spatele palisadei lor înalte şi sigure.

Suspinând, Gordon le ceru să facă un ultim popas înainte de plecare.

În sala de atletism umedă şi ruinată îşi găsi sacii de scrisori, unul intact, acolo unde îl ascunsese, celălalt sfâșiat şi cu scrisorile împrăştiate pe jos şi călcate în picioare.

Gordon spumegă de furie: era o reprezentaţie în beneficiul celor de faţă, care se repeziră, supuşi, să adune scrisorile. El juca rolul inspectorului indignat, cerând răzbunare împotriva celor ce îndrăzniseră să obstrucţioneze activitatea serviciului poştal.

De astă dată era însă teatru: în sinea lui, Gordon îşi spunea numai că este înfometat şi sătul de toată istoria asta.

Drumul de întoarcere, printr-o ceaţă deasă şi îngheţată, a fost un iad, iar chinul s-a prelungit la Harrisburg, unde Gordon a fost obligat să parcurgă toate etapele jocului...

Împărţind câteva scrisori culese în localităţile de la sud de Eugene... asistând la manifestările de bucurie scăldate în lacrimi ale câtorva fericiţi care aflaseră de existenţa unei rude sau a unui prieten crezut mort de cine ştie când... numind un şef al Oficiului Poştal al satului... suportând încă o festivitate fără noimă.

În ziua următoare se trezi ţeapăn, cu trupul îndurerat şi puţină febră. Avusese coşmaruri îngrozitoare... care se încheiau toate cu expresia interogativă şi plină de speranţă din ochii unei muribunde.

Rugăminţile localnicilor nu-l convinseră să rămână nici un ceas în plus. Înşeuă un cal odihnit, încărcă sacii cu scrisori şi, după ce mâncă ceva, porni spre nord.

Sosise în sfârşit momentul să-i facă o vizită lui *Cyclops*.

CAPITOLUL CINCI
Corvallis

18 mai 2011
Prin Sheddy Harrisburg,
Creswell, Cottage Grove,
Culp Creek, Oakridge

Stimată doamnă Thompson,

În sfârşit, cele trei scrisori ale dumneavoastră m-au ajuns din urmă la Sheddy, ceva mai la sud de Corvallis. Nu vă pot spune cât m-a bucurat primirea lor. M-a încântat ştirea cu privire la Abby şi Michael... sunt foarte fericit pentru ei şi sper că va fi fetiţă.

Am luat notă de lărgirea reţelei poştale până la Gilchrist, New Bend şi Redmond. Vă trimit alăturat atestatele provizorii pentru directorii oficiilor recomandaţi de dumneavoastră, care vor fi confirmaţi ulterior. Iniţiativa merită toate elogiile.

Am aflat şi despre schimbarea de regim de la Oakridge. Sper să fie una definitivă.

În cămăruţa rezervată oaspeţilor domnea liniştea şi numai stiloul de argint scârțâia pe fila de hârtie uşor îngălbenită. Pe fereastra deschisă, o dată cu lumina palidă a lunii ce se strecura prin spărturile norilor, Gordon auzea sunetul îndepărtat al muzicii şi râsetele de la serbarea părăsită de el cu puţin înainte, cu scuza că este obosit.

Se obişnuise cu aceste festivităţi exuberante ale primei zile, manifestări la care localnicii participau cu bucurie, onorându-l pe „reprezentantul guvernului” venit în vizită.

Diferenţa era că nu mai văzuse vreodată atâta lume strânsă la un loc din epoca dezordinilor

legate de distribuirea alimentelor, cu mulţi ani în urmă.

Muzica era şi ea tradiţională; o dată cu Prăbuşirea, oamenii redescoperiseră vioara şi banjoul şi se întorseseră la dansurile populare.

Într-un sens, totul îi era familiar.

Dar sânt şi alte diferenţe.

Gordon roti între degete stiloul şi atinse mângâietor scrisorile primite de la prietenii din Pine View, scrisori ce îi fuseseră de mare ajutor în demonstrarea bunei sale credinţe. Curierul poştal venit din sudul văii Willamette... un tânăr pe care Gordon însuşi îl numise cu două săptămâni în urmă... sosise pe un cal aburind şi refuzase fie şi un pahar cu apă înainte de a-şi prezenta raportul în faţa „inspectorului".

Comportamentul tânărului spulberase dubiile pe care oamenii locului le-ar fi putut avea: povestea lui Gordon mai avea efect.

Cel puţin deocamdată.

Gordon reluă stiloul şi scrise:

Cred că aţi primit până acum avertismentul meu cu privire la posibilitatea unei invazii din partea survivaliştilor din Rogue River şi ştiu că veţi lua toate măsurile necesare pentru a apăra Pine View. Dar aici, în ciudatul domeniu al lui Cyclops, întâmpin greutăţi în a convinge pe cineva să ia în serios această ameninţare.

Considerând după standardele actuale, cei de aici trăiesc în pace de multă vreme. Se poartă frumos cu mine, dar, pe cât se pare, ei cred că exagerez.

Mâine, în sfârşit, voi avea o întâlnire cu Cyclops şi poate voi reuşi să-l conving de realitatea pericolului.

Ar fi foarte trist dacă această mică şi stranie societate condusă de o maşină ar cădea în mâinile barbarilor: este cel mai bun lucru pe care l-am văzut de când am părăsit civilizaţia estului.

În minte, Gordon îşi rectifică remarca. Aici, în josul văii Willamette, se afla zona cea mai civilizată pe care o întâlnise de cincisprezece ani încoace, punct; un miracol de pace şi prosperitate datorat unui computer inteligent şi slujitorilor săi umani, foarte devotaţi.

Gordon încetă scrisul şi ridică privirea spre lampa de pe masă, care începuse să pâlpâie. Sub abajurul de cinz, becul de patruzeci de waţi mai clipi o dată, reîncepând să strălucească atunci când generatoarele eoliene îşi regăsiră ritmul. Era o lumină blândă, dar lui Gordon îi dădeau lacrimile ori de câte ori privea lampa, fie şi numai în treacăt.

Încă nu se obişnuise. Ajungând la Corvallis, văzuse primele lumini electrice după un deceniu; fusese nevoit să se scuze faţă de notabilităţile locale care ieşiseră să-i ureze bun venit şi să se refugieze la toaletă pentru a-şi veni în fire. N-ar fi fost demn de un aşa-zis reprezentant al „Guvernului de la St. Paul City" să plângă în public numai pentru că a văzut câteva becuri cu lumină fluctuantă.

Corvallis şi împrejurimile lui sânt împărţite în cantoane autonome, fiecare având două-trei sute de locuitori. Pământul este folosit pentru păşunat sau cultivat utilizându-se tehnici agricole moderne şi hibrizi produşi chiar aici.

Desigur, se ară cu ajutorul cailor, dar fierarii locali au obţinut un oţel de bună calitate, care le-a îngăduit să fabrice manual turbine de apă şi de vânt... după proiectele lui Cyclops.

Meşteşugarii de aici şi-au exprimat interesul de a face comerţ cu amatori din sud şi din est, sub formă de troc, drept care anexez o listă cu articolele pe care pot să le ofere. Vreţi s-o multiplicaţi şi s-o faceţi să circule?

Dinainte de război nu mai văzuse Gordon atâția oameni fericiţi şi bine hrăniţi şi tot de atunci nu mai auzise să se râdă atât de frecvent şi cu inima uşoară. Aveau o gazetă, o bibliotecă de împrumut şi toţi copiii din vale urmau cel puţin patru clase. Aici găsise, într-adevăr, ceea ce căuta de când unitatea sa militară se risipise în confuzie şi disperare, cu peste cincisprezece ani în urmă... o comunitate de oameni de treabă angajaţi într-un viguros efort de reconstrucţie.

Ar fi dorit să se numere printre ei, să nu fie numai un cabotin venit să stoarcă de la ei gratuit casă şi masă.

Culmea ironiei era că oamenii aceştia l-ar fi primit cu dragă inimă în rândul lor pe vechiul Gordon Krantz, însă el era marcat pe veci de uniforma pe care o purta şi de cele ce făptuise la Harrisburg: să fi dat la iveală adevărul, n-ar fi fost iertat.

În ochii lor trebuia să rămână un semizeu sau să devină o nulitate: dacă vreodată a fost cineva prizonierul minciunii sale...

Gordon clătină din cap, resemnat. Trebuise să primească scrisorile lor. Poate că aveau, într-adevăr, nevoie de un poştaş.

Până acum n-am reuşit să aflu mare lucru despre Cyclops. Mi s-a spus că acest supercomputer nu guvernează direct, dar insistă ca toate satele şi oraşele ce uzează de serviciile lui să trăiască in pace şi în respectul democraţiei.

Practic, a devenit un fel de judecător-arbitru pentru tot bazinul inferior al fluviului Willamette, până în Columbia canadiană.

Consiliul mi-a comunicat că Cyclops se arată foarte interesat de posibilitatea constituirii unei reţele poştale oficiale şi a oferit întregul său ajutor. Pare nerăbdător să coopereze cu „Statele Unite Restaurate.” Fireşte, cu toţii s-au bucurat să

afle că în curând vor reintra în legătură cu întreaga ţară...

Gordon privi lung aceste ultime rânduri, cu stiloul în aer, şi-şi dădu seama că în seara aceea nu poate continua să înşire minciuni. Nu-l mai amuza nici faptul că doamna Thompson avea să descifreze adevărul pe care-l ascundeau.

Şi aceasta îl întrista.

Totuna, îşi spuse. *Mâine mă aşteaptă o zi grea.*

Închise stiloul şi se ridică; trebuia să se culce.

Pe când se spăla pe faţă, se duse cu gândul la ultima sa întâlnire cu unul din acele supercomputere legendare. Era cu numai câteva luni înainte de izbucnirea războiului, avea optsprezece ani şi urma anul doi de facultate. Pe atunci nu se vorbea decât despre noile maşini „inteligente" ce intraseră în funcţiune în mai multe puncte ale planetei.

Fusese un moment de efervescenţă, când presa scrisese mult şi entuziast. Lunga singurătate a omenirii luase sfârşit; numai că, în loc să vină din spaţiu, aceste „inteligenţe diferite" cu care omul avea să împartă lumea erau chiar creaţia lui.

Tinerii ce-şi spuneau neohippies şi editorii care publicau revista studenţească *New Renaissance Magazine* organizaseră o mare petrecere pentru a marca ziua în care Universitatea din Minnesota prezenta publicului unul din noile supercomputere. Se lansaseră baloane, răsuna muzica, pe iarba campus-ului se desfăşurau picnicuri.

Iar în mijlocul tuturor acestora... în interiorul unei gigantice cuşti Faraday din reţea metalică, suspendat pe o pernă de aer... se afla, sigilat, cilindrul refrigerat cu heliu în care se afla *Millichrome*. Aşa cum fusese conceput, dotat cu alimentare internă, era imposibil ca răspunsurile supercomputerului să fie contrafăcute dinafară.

În după-amiaza aceea, Gordon stătuse la coadă ore în şir, iar când, în sfârşit, îi venise rândul să se

instaleze în faţa maşinii, scoase la iveală o listă de întrebări, două şarade şi un complicat joc de cuvinte.

Trecuse multă vreme din ziua aceea de primăvară plină de speranţe, dar Gordon şi-o amintea ca şi cum fusese ieri... vocea binevoitoare, râsul prietenos, parcă omenesc, al computerului. În ziua aceea, *Millichrome* dejucase toate capcanele lui şi-i răspunsese cu un joc de cuvinte mai mult decât rafinat.

După încheierea timpului la care avea dreptul, Gordon se îndepărtase, cuprins de o imensă bucurie la gândul că specia Iui crease o asemenea minune.

Războiul Judecăţii de Apoi se dezlănţuise curând şi, vreme de şaptesprezece ani îngrozitori, fusese convins că toate aceste superbe supercomputere pieriseră o dată cu speranţele nimicite ale naţiunii sale şi ale lumii. Dar aici, printr-o minune, unul din ele exista încă! Plini de ingeniozitate şi de curaj, specialiştii din Oregon reuşiseră să menţină în funcţiune maşina în toţi aceşti ani cumpliţi, iar el nu putea să nu se simtă jalnic şi prezumţios, cu ficţiunea lui, printre bărbaţi şi femei de o asemenea calitate.

Plin de respect, Gordon stinse lumina electrică şi se culcă, ascultând şoaptele nopţii. În depărtare, muzica festivităţilor se încheie cu aplauze prelungite; apoi auzi oamenii răspândindu-se la casele lor.

În cele din urmă se instaura liniştea, o tăcere întreruptă de foşnetul vântului în copacii din faţa ferestrei şi de pufăitul compresoarelor ce menţineau umiditatea şi temperatura necesare creierului delicat al lui Cyclops.

Şi mai era ceva. În noapte ajunse până la el un sunet amplu, maiestuos şi plin de armonie, pe care cu greu îl putea identifica, deşi îi amintea de... Mai apoi înţelese: cineva, probabil un tehnician, asculta la un stereo muzică clasică.

Un *stereo*... Gordon savura cuvântul. Nu avea nimic împotriva viorilor şi a banjoului, dar după cincisprezece ani, să auzi iarăşi Beethoven!

În sfârşit adormi, iar simfonia se insinua în visele sale; sunetele se amplificară şi descrescură, iar apoi se uniră într-un glas dulce şi melodios care-i vorbea peste ani, în vreme ce o mână articulată de metal apărea din ceaţa trecutului şi-l arăta cu degetul.

— *Mincinosule*! – murmura vocea. *M-ai dezamăgit. Cum să vă ajut, creatori ai mei, dacă nu faceţi decât să minţiţi?*

CAPITOLUL ŞASE
Dena

— În această uzină dezafectată stocăm aparatura recuperată pentru „Proiectul Millenium”. Suntem însă abia la început. Nu putem construi roboţi adevăraţi, aşa cum prevede pentru viitor planul elaborat de Cyclops, înainte de a atinge un nivel de industrializare corespunzător.

Ghidul îl conducea pe Gordon printr-un fel de labirint plin de rafturi pe care se adunaseră lucruri din altă eră.

— În primul rând se impunea, desigur, salvarea de distrugere şi de acţiunea intemperiilor a tot ce se putea. Aici păstrăm numai o parte a materialului recuperat: ceea ce nu se pretează la o valorificare rapidă se înmagazinează în altă parte, pentru mai târziu.

Peter Aage, un bărbat slab şi blond, doar cu câţiva ani mai în vârstă decât Gordon, fusese probabil student la Universitatea de Stat din Corvallis atunci când izbucnise războiul. Era printre cei mai tineri purtători ai hainei albe garnisite cu negru a slujitorilor lui Cyclops, dar şi el avea fire argintii la tâmple.

Aage era unchiul şi singura rudă în viaţă a băiatului pe care Gordon îl salvase la Eugene. Nu manifestase o gratitudine zgomotoasă, dar era limpede că se simţea îndatorat faţă de Gordon şi nici unul din slujitorii superiori în grad nu obiectaseră când Aage insistase să-i prezinte el programul pe care Cyclops îl elaborase pentru a scoate Oregonul ide sub domnia întunericului.

— Aici am început să reparăm microordinatoare şi unele aparate simple – explică Aage însoţindu-l pe Gordon printre rândurile de componente electronice sortate şi etichetate cu grijă. Cea mai dificilă este înlocuirea circuitelor arse în primele minute ale războiului, sub acţiunea fluxurilor de

radiaţii de mare intensitate pe care inamicul le-a dezlănţuit asupra continentului... ştiţi, o dată cu primele bombe.

Gordon surâse indulgent şi Aage roşi, ridicând o mână în chip de scuză.

— Îmi pare rău. De obicei trebuie să explic şi lucrurile cele mai simple... Natural, dumneavoastră, în est, ştiţi mai multe decât noi despre aceste fluxuri de radiaţii.

— Eu nu am o pregătire tehnică – replică Gordon, care ar fi vrut ca bluful să nu-i fi reuşit atât de bine, căci i-ar fi plăcut să mai ceară explicaţii.

Aage reluă ideea principală.

— Cum spuneam, aici se desfăşoară majoritatea lucrărilor de reparaţii. Este un efort notabil, dar, imediat ce se va putea produce electricitate pe scară mai mare şi vom acoperi nevoile de bază... avem intenţia să distribuim din nou aceste microordinatoare în satele limitrofe, în şcoli şi ateliere. Este un obiectiv ambiţios, însă Cyclops crede că vom putea să-l atingem încă în cursul vieţii noastre.

Marele depozit dădea într-o hală de producţie. Şiruri lungi de luminatoare lăsau lumina zilei să pătrundă prin plafon, permițând folosirea limitată a electricităţii; se auzea totuşi zumzetul neonului şi al micilor motoare atunci când tehnicienii porneau transportoarele pline. Lîngă pereţi se vedeau grămezi de materiale, tributul oraşelor şi satelor din jur... plata pentru asistenţa benefică a lui Cyclops.

În fiecare zi soseau alte aparate de tot felul şi o cantitate de hrană şi îmbrăcăminte pentru asistenţii lui Cyclops.

Oamenii văii se lipseau bucuroşi de vechiturile recuperate.

De altfel, la ce puteau folosi aceste aparate scoase din uz? Nu era de mirare că nimeni nu se plângea de „tirania maşinii”; preţul cerut de

supercomputer era lesne de achitat, iar în schimb ţinutul avea un Solomon al său... şi poate chiar un Moise care să-i conducă prin deşert. Amintindu-şi glasul blând şi binevoitor auzit cu atâta vreme în urmă, Gordon se gândi că era un târg foarte convenabil.

— Cyclops a proiectat în detaliu faza de tranziţie – explică Aage. Aţi vizitat banda noastră de montaj pentru turbine anemo şi hidroelectrice. În afară de asta, îi ajutăm pe micii metalurgişti din zonă să-şi optimizeze cuptoarele şi pe fermieri să-şi programeze recoltele. Iar împărţind copiilor jocuri video sperăm să facem ca mai târziu să fie atraşi de domeniile tehnicii, cum este cel al computerelor.

Trecură prin faţa unui banc de lucru; câţiva tehnicieni cu părul cărunt erau aplecaţi peste lumina tremurătoare a display-urilor. Puţin ameţit de ceea ce vedea, Gordon avea impresia că a nimerit într-un laborator de basm, în care gnomi cu înfăţişare severă, dar plini de bunăvoinţă dau viaţă visurilor.

Majoritatea specialiştilor erau maturi sau chiar vârstnici, iar Gordon intui că strădania lor este să realizeze tot ce-i omeneşte posibil înainte ca generaţia instruită să piară pentru totdeauna.

— Desigur, acum, că am restabilit contactul cu „Statele Unite Restaurate” – continuă Peter Aage –, nădăjduim în progrese mai rapide. Aş putea, de pildă, să vă dau o lungă listă de microelemente pe care nu le putem fabrica şi care ar fi mult superioare celor de care dispunem. Dacă St. Paul City ni le poate trimite... n-ar cântări mai mult de 250 de grame... ar fi suficient pentru a scurta cu patru ani programul lui Cyclops.

Gordon evită să întâlnească privirea celuilalt şi se aplecă peste un computer demontat, făcându-se că examinează complexa lui structură internă.

— Nu prea mă pricep – spuse, înghiţind în sec. Oricum, în est avem alte priorităţi decât

distribuirea de jocuri video.

Formulase astfel fraza încât să nu fie nevoit să mintă mai mult decât era necesar, dar slujitorul lui Cyclops păli de parcă fusese pălmuit.

— Oh! Spun prostii. Dumneavoastră a trebuit să luptaţi împotriva radiaţiilor, a epidemiilor, a foametei şi a holniştilor... Cred că noi am avut un imens noroc, aici, în Oregon şi va trebui să ne descurcăm în continuare singuri până când restul ţării va fi în măsură să ne ajute.

Gordon încuviinţă. Amândoi spuneau adevărul, însă numai unul dintre ei ştia în ce tristă măsură el corespundea realităţii.

În tăcerea jenantă care urmă, Gordon se agăţă de prima întrebare ce-i veni în minte.

— Aşadar, distribuind jocuri cu baterie, faceţi un fel de prozelitism? Aage râse.

— În termenii aceştia vi s-a vorbit despre noi, nu-i aşa? Sună primitiv, ştiu, dar are efect. Veniţi, vă voi prezenta-o pe şefa proiectului. Dacă cineva reprezintă cu adevărat un caz de revenire la secolul douăzeci, aceasta este Dena Spurgen. O să înţelegeţi ce vreau să spun când o veţi cunoaşte.

Îl conduse pe Gordon pe un coridor lateral şi traversă un hol plin de materiale, ajungând într-o încăpere unde domnea un abia perceptibil zumzet electric.

Pretutindeni erau sârme şi cabluri ce păreau că se caţără pe pereţi cu un capăt, iar cu celălalt se înfundă în zeci de mici cuburi şi cilindri. Deşi trecuseră atâția ani, Gordon recunoscu un set de acumulatori care primeau curent de la generatorul principal din Corvallis.

În altă parte a încăperii, trei femei care nu purtau costumul tipic pentru aceste locuri ascultau cu atenţie o a patra; aceasta avea plete lungi, blonde şi purta haina alb cu negru a slujitorilor lui Cyclops.

— Trebuie să vă previn – îi murmură la ureche Aage – Dena este cea mai tânără dintre noi, dar

într-un sens este o adevărată piesă de muzeu. O feministă naturală, agresivă, dură.

Aage surâse ironic. O dată cu prăbuşirea civilizaţiei dispăruseră atâtea lucruri, încât existau cuvinte, cândva cât se poate de banale, care de atunci nu mai fuseseră auzite.

Curios, Gordon se întoarse să privească grupul.

Dena era înaltă, mai cu seamă pentru o femeie ce crescuse în această perioadă; cum stătea cu spatele la el, nu putea să-i vadă chipul, dar se adresa cu o voce gravă şi sigură celorlalte fete, care o ascultau atent.

— Aşa că, Tracy, la viitorul tău drum nu vreau să mai aud că ţi-ai asumat asemenea riscuri. Ai auzit? Mi-a trebuit un an, în care mi-am ţinut respiraţia gata să mă sufoc, înainte de a reuşi să obţin pentru noi această însărcinare. Nu contează care va fi soluţia cea mai logică... satele mai depărtate se simt mai puţin ameninţate când emisarul este o femeie. Dar toată logica din lume nu va servi la nimic dacă una dintre voi păţeşte ceva!

— Dar, Dena – protestă o brunetă cu glas hotărât –, Tillamook a auzit de Cyclops! Din satul meu până acolo e numai un salt şi, pe urmă, de câte ori îi iau cu mine pe Sam şi Homer, ei mă întârzie...

— N-are importanţă! – o întrerupse femeia mai înaltă. Data viitoare o să-ţi iei copiii cu tine. Vorbesc foarte serios! Dacă nu, să ştii că te trimit înapoi la Beaverville, să predai şi să faci plozi...

Femeia se întrerupse brusc văzând că asistentele sale nu-i mai dau atenţie, ci îl măsoară pe Gordon.

— Dena, vino să ţi-l prezint pe inspector – zise Peter Aage. Sânt sigur că i-ar plăcea să viziteze unitatea de încărcare a acumulatorilor şi să te audă vorbind despre... activitatea ta misionară.

Aage se întoarse către Gordon şi-i suflă cu un surâs acru.

— Sau vă prezint, sau risc să mă trezesc cu o mână în ghips. Fii atent, Gordon.

Cum femeia în haină alb cu negru se apropia, el adăugă cu voce tare:

— Trebuie să controlez ceva. Mă întorc în câteva minute, să vă însoţesc la convorbiri.

Gordon privi în urma lui; nu se simţea deloc în siguranţă cu tinerele acestea, care-l priveau insistent.

— Pentru azi ajunge, fetelor. Ne vedem mâine după-amiază, ca să întocmim programul următorului raid.

Celelalte protestară, cu priviri rugătoare, dar Dena nu vru să audă, iar ele ieşiră. Surâsurile lor timide şi felul în care pufniră în râs fără motiv când Gordon le salută, contrastau violent cu pumnalele pe care le purtau la centură şi cizmele lor.

Abia în momentul în care Dena Spurgen surâse şi-i întinse mâna îşi dădu seama Gordon cât de tânără era.

Nu putea să aibă mai mult de şase ani când au căzut bombele!

Strângerea ei de mână era tot atât de fermă ca şi comportamentul ei, însă palma netedă vorbea despre o viaţă dusă mai curând printre cărţi decât la coarnele plugului. Ochii ei verzi priveau drept în ochii lui, examinându-l fără nici o reţinere, iar Gordon se întrebă când a întâlnit ultima oară o asemenea femeie.

Minneapolis, acel smintit an doi de facultate, îşi răspunse. *Numai că fata era în ultimul an. E totuşi bizar că-mi amintesc de ea tocmai acum.*

Dena începu să râdă.

— Îmi daţi voie să vă anticipez întrebările? Da, sânt tânără, sânt femeie şi n-am calificarea necesară pentru a deveni slujitor al Cyclops-ului, cu atât mai puţin pentru a conduce un proiect.

— Scuzaţi – recunoscu el –, chiar la asta mă gândeam.

— Oh, nu-i nici o problemă. Oricum, cu toţii mă consideră un anacronism. Realitatea este că după moartea părinţilor mei, în cursul dezordinilor antitehnologice, am fost adoptată încă de mică de către doctorul Lazarensky, doctorul Taigher şi alţii. De atunci, am fost alintată şi am învăţat să profit din plin de asta. După cum, nu mă îndoiesc, aţi ghicit când m-aţi auzit vorbind cu celelalte fete.

Gordon hotărî că expresia „bine făcută" se potriveşte cel mai bine pentru a o descrie. Poate avea maxilarele prea lungi şi pătrate, dar când râdea, ca acum, i se lumina faţa.

— În orice caz – adăugă arătând mulţimea de cabluri şi acumulatori –, dacă nu putem deveni ingineri, nu e nevoie de prea mult creier ca să înveţi cum se îndoapă bateriile cu electroni.

— Sunteți nedreaptă cu dumneavoastră – râse Gordon. Eu a trebuit să repet examenul de fizică în anul întâi. Iar Cyclops a ştiut ce face încredințându-vă această activitate.

Cuvintele lui o făcură pe Dena să roşească şi să-şi plece privirea.

— Da, cred că da.

Modestie? se întrebă Gordon. *Fata asta e cu adevărat surprinzătoare. Nu m-aş fi aşteptat din partea ei.*

— Drace. E vremea. Iată că Peter se întoarce – spuse Dena.

Peter Aage îşi croia drum printre mormanele de materiale îngrămădite la intrare. Gordon aruncă o privire la vechiul său ceas mecanic... pe care un tehnician din Corvallis i-l reparase, astfel că nu o lua înainte decât un minut pe oră.

— Nu mă mir. Întâlnirea mea cu Cyclops e programată peste zece minute – răspunse, în vreme ce el şi cu Dena îşi dădeau iarăşi mâna. Dar cred c-o să mai avem ocazia să stăm de vorbă, Dena.

Ea îşi recapătă surâsul.

— Oh, fiţi sigur. Vreau să vă pun câteva întrebări despre cum trăiaţi înaintea războiului.

Întrebări despre trecut, nu despre „Statele Unite Restaurate. Neobişnuit. Dar de ce să mi le pună mie? Ce i-aş putea povesti eu despre anii aceia şi nu ar putea să afle din amintirile oricui ar avea peste treizeci şi cinci de ani?

Nedumerit, îi ieşi înainte lui Peter şi refăcură împreună drumul până afară.

— Îmi pare rău că vă grăbesc – îi spuse Aage –, însă nu putem întârzia. Dacă există ceva care nu ne place, e să primim observaţii de la Cyclops!

Aage surâse, dar Gordon avu impresia că glumea numai în parte. Câțiva paznici înarmaţi cu puşti şi purtând brasarde albe îi salutară pe cei doi când ieşiră din clădire sub cerul înnorat.

— Sper că discuţia cu Cyclops va decurge bine, Gordon – îi spuse însoţitorul. Pe toţi ne-a fascinat ideea de a reînnoda legăturile cu întreaga ţară şi sânt sigur că Cyclops va accepta orice posibilă colaborare.

Cyclops! Gordon reveni la realitate. *Întâlnirea nu poate fi amânată şi nici nu ştiu dacă o aştept cu spaimă sau cu nerăbdare.*

Îşi adună tot curajul ca să-şi joace rolul până la capăt; altă alegere nu exista.

— Împărtăşesc aceleaşi sentimente – răspunse –, şi doresc să ajut comunitatea dumneavoastră pe toate căile.

Vorbea serios, din toată inima.

Peter Aage îi făcu loc şi traversară împreună peluza bine îngrijită din faţa casei lui Cyclops; Gordon avea însă o îndoială: i se păruse sau văzuse într-adevăr, o clipă, în ochii tehnicianului... o tristă şi profundă expresie de vinovăţie?

CAPITOLUL ŞAPTE
Cyclops

Holul de intrare al casei lui Cyclops... cândva laboratorul de inteligenţă artificială al Universităţii de Stat din Oregon... amintea în mod izbitor o altă epocă. Mocheta aurie era foarte curată şi numai puţin uzată, lămpile fluorescente se oglindeau în mobilierul elegant şi pereţii lambrisaţi, aici unde fermieri, primari veniţi uneori de la peste şaizeci de kilometri îşi răsuceau, nervoşi, cererile făcute sul, aşteptându-şi rândul pentru o scurtă discuţie cu maşina.

Când îl văzură intrând pe Gordon, se ridicară cu toţii în picioare, iar unii mai curajoşi se apropiară şi strânseră mâna, solemn, presupusului inspector poştal, cu palmele lor pline de bătături. Speranţă şi admiraţie deopotrivă se citeau în privirile lor şi se desluşeau în glasurile lor intimidate şi respectuoase. Gordon îşi ascunse îngrijorarea sub un surâs cordial şi salută cu multă căldură, dorind ca el şi Aage să poată aştepta în altă parte.

O secretară drăguţă surâse şi le făcu semn către uşile din cealaltă extremitate a holului. Gordon şi însoţitorul său pătrunseră într-un coridor lung ce ducea spre sala de primire, în întâmpinarea lor veneau alţi doi bărbaţi. Unul din ei, slujitor al lui Cyclops, era în obişnuita haină albă tivită cu negru, iar celălalt... purtând un costum dinainte de război, decolorat, dar întreţinut cu grijă... privea posomorât o foaie lungă de hârtie ieşită din imprimantă.

— Nici acum nu sânt sigur că am înţeles, doctore Grober. Cyclops zice să săpăm puţul lângă valea dinspre nord sau nu? După mine, răspunsul n-a fost foarte clar.

— Haide, Herb, le vei spune alor tăi că nu e treaba lui Cyclops să elaboreze fiecare lucru în

amănunt. El poate să restrângă aria posibilităţilor, dar nu poate lua hotărâri în locul vostru.

Fermierul trase de gulerul prea strâmt.

— Aşa-i, asta o ştiu. Dar în trecut primeam răspunsuri mai lesne de înţeles decât acesta. De ce acum nu a fost mai limpede?

— În primul rând, Herb, sânt douăzeci de ani de când hărţile geologice stocate în memoria lui Cyclops n-au fost aduse la zi. Apoi îţi dai seama că Cyclops a fost proiectat pentru a fi contactat de experţi. Este deci natural ca multe din explicaţiile sale să rămână de neînţeles... uneori şi pentru puţinii oameni de ştiinţă care au supravieţuit.

— Da, d... dar... în momentul acela, ridică ochii şi-l văzu pe Gordon, care se apropia. Deodată făcu gestul de a se descoperi, deşi nu avea nimic pe cap, îşi şterse palma cu o mişcare nervoasă de pantaloni şi i-o întinse.

— Sunt Herb Kalo, din Sciotown, domnule inspector. Am onoarea.

Gordon mormăi o frază de politeţe şi strânse mâna omului, cu senzaţia că seamănă mai mult ca oricând cu un politician.

— Chiar aşa, domnule inspector. O adevărată onoare! Sper că aveţi în proiectele dumneavoastră să veniţi şi la noi să instalaţi un oficiu poştal. În cazul ăsta vă promit o primire cum n-a mai fost...

— Haide, Herb – îl întrerupse tehnicianul. Domnul Krantz se duce la Cyclops.

Şi-şi privi atent ceasul electronic.

Kalo dădu din cap.

— Să ţineţi minte invitaţia mea, domnule Krantz. O să avem grijă de dumneavoastră...

Omul făcu o adevărată reverenţă în chip de salut, în timp ce se îndrepta, mergând de-a-ndoaselea, către hol. Ceilalţi nu observară nimic, dar vreme de o clipă Gordon îşi simţi obrajii în flăcări.

— Sunteți aşteptat, domnule, îi spuse tehnicianul şi-l conduse de-a lungul coridorului.

***

Viaţa în natură ascuţise auzul lui Gordon mai mult decât puteau să-şi dea seama oamenii de aici; astfel percepu murmurul unei discuţii... în timp ce se apropia cu însoţitorul său de uşa închisă a sălii de primire... încetini pasul, făcându-se că scutură câteva scame de pe uniformă.

— Cum putem să ne asigurăm că documentele lui sânt autentice? – întreba cineva dinăuntrul sălii. Sigur că sânt pline de ştampile, dar acestea par cam grosolane. Iar povestea cu sateliţii laser e o afurisită de scorneală dacă vreţi să ştiţi.

— Poate. Dar explică de ce nu am auzit nimic cincisprezece ani! – replică o altă voce. Apoi, dacă e un impostor, cum justifici scrisorile pe care le-a adus? Elias Murphy din Albany a primit veşti din partea surorii sale, iar George Seavers şi-a părăsit ferma din Greenbury ca să meargă la Curtin, unde se află soţia lui pe care o credea moartă!

— Nu văd ce importanţă are – interveni, calm, o a treia voce. Oamenii îl cred şi aceasta contează...

Peter Aage se grăbi să deschidă uşa în faţa lui Gordon şi tuşi discret. Când Gordon intră, patru bărbaţi şi două femei, cu toţii în alb, se ridicară din jurul unei mese lustruite de stejar, plasată în centrul sălii de primire.

În afară de Peter, ceilalţi erau oameni în etate.

Gordon strânse mâinile care i se întindeau, mulţumit că sânt persoane ce-i fuseseră prezentate în zilele precedente, întrucât, în condiţiile date, i-ar fi fost imposibil să reţină atâtea nume. Încercă să fie politicos, dar privirea lui era mereu atrasă de un panou mare de sticlă ce împărţea încăperea în două.

Masa sfârșea brusc în acel punct şi, dacă sala de primire era în penumbră, în cealaltă jumătate a încăperii domnea o lumină încă mai slabă, în care un singur spot opalescent cădea pe o suprafaţă rotundă... un chip... o perlă sau o lună plină.

În spatele acelei unice şi strălucitoare pete de lumină se afla un cilindru negru, un obiectiv, iar două rânduri de luminiţe pâlpâitoare descriau sinusoide complexe, al căror desen se repeta. Aceste mişcări uniforme îi aminteau ceva lui Gordon... dar n-ar fi putut spune ce anume. Îi venea greu să-şi ia ochii de la acele intermitente puncte luminoase.

Maşina era scăldată într-un nor dens de vapori congelaţi şi, cu toate că panoul de sticlă era foarte gros, Gordon simţi frigul care iradia din partea cealaltă a încăperii.

Primul slujitor, doctorul Edward Taigher, îl luă pe Gordon de mână şi se întoarse către ochiul de sticlă.

— Cyclops – zise –, aş vrea să ţi-l prezint pe domnul Gordon Krantz. El a adus documente ce atestă calitatea lui de inspector poştal al Guvernului Statelor Unite şi reprezentant al republicii restaurate. Domnule Krantz, vi-l prezint pe *Cyclops*.

Gordon privi lentila perlată... luminiţele sclipitoare şi sulurile de ceaţă... şi-i veni greu să-şi reprime senzaţia că este un copil prins cu minciuna.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Gordon. Ia loc, te rog.

Glasul avea un timbru omenesc şi provenea de la un difuzor aflat la extremitatea mesei de stejar. Gordon se aşeză pe fotoliul oferit de Peter Aage şi, după un timp, Cyclops vorbi iarăşi.

— Ne aduci noutăţi foarte bune, Gordon. După toţi aceşti ani în care am avut grijă de oamenii din bazinul inferior al fluviului Willamette, mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

O altă scurtă pauză, apoi:

— A fost un privilegiu să lucrez cu aceşti prieteni care insistă să se numească „slujitorii” mei. Dar viaţa era apăsătoare şi solitară când ne gândeam că restul lumii este o ruină. Te rog să-mi

spui, Gordon: în est, mai funcţionează vreunul din fraţii mei?

Gordon clipi nedumerit, apoi îşi regăsi glasul şi, clătinând din cap, răspunse:

— Nu, Cyclops. Îmi pare rău, însă nici una din marile maşini n-a putut să reziste. Mă tem că ai rămas unicul reprezentant al speciei tale.

Deşi regreta că este purtătorul unor veşti atât de proaste, spera să fie de bun augur faptul că discuţia începea sub semnul adevărului.

Cyclops păstră tăcere o bucată de vreme. Desigur, oftatul stins pe care Gordon crezu că-l aude în difuzor era numai un joc al imaginaţiei.

În cursul pauzei, luminiţele de sub obiectiv continuară să clipească, de parcă lansau mereu acelaşi semnal într-un limbaj obscur. Gordon înţelese că trebuie să continue a vorbi dacă nu vrea să-şi piardă controlul în acest dans hipnotic.

— Uh, într-adevăr, Cyclops, majoritatea marilor computere au fost distruse în primele secunde ale războiului... ştii, din cauza radiaţiilor. Nu pot să-mi reprim o curiozitate: cum ai reuşit să scapi?

Ca şi Gordon, maşina păru să se smulgă dintr-o meditaţie tristă ca să răspundă.

— Este o întrebare interesantă. Supravieţuirea mea se datorează unei coincidenţe. Războiul a izbucnit când la Universitatea de Stat din Oregon era o zi a porţilor deschise. În momentul în care au pornit radiaţiile, mă aflam în cuşca Faraday, pentru o demonstraţie publică, aşa că înţelegi...

Cât era de interesat de ceea ce spunea Cyclops, Gordon înregistra o trecătoare senzaţie de triumf: izbutise să ia iniţiativa discuţiei, punând întrebări, aşa cum ar fi făcut un „inspector federal”. Aruncă o privire spre feţele austere ale slujitorilor umani şi înţelese că a înregistrat o mică victorie.

Acum îl vor lua în serios.

Poate că, până la urmă, o să meargă.

Continuă totuşi să evite a privi luminiţele intermitente şi curând îşi dădu seama că

transpirase, în ciuda frigului pe care-l emana panoul de sticlă.

CAPITOLUL OPT

În patru zile, discuţiile şi negocierile sfârșiră şi, fără veste, înainte să fie pregătit sufleteşte pentru aceasta, Gordon se găsi iar în ajun de plecare. Peter Aage îl însoţi până la grajduri, unde caii săi erau înşeuaţi, ajutându-l să-şi ducă sacii de drum aproape goi.

— Îmi pare rău că a durat atâta. Ştiu că sunteți nerăbdător să continuaţi organizarea reţelei poştale, dar Cyclops a ţinut să vă elaboreze itinerarul cel mai bun pentru a acoperi nordul Oregonului în mod eficient.

— Nu contează, Peter. – Gordon ridică din umeri cu o nepăsare jucată. Întârzierea nu a fost mare şi apreciez ajutorul primit.

Merseră alături o vreme în tăcere; în mintea lui Gordon era un tumult de gânduri ascunse. *Dacă Peter ar avea idee cât mi-ar fi plăcut să rămân. Dacă ar exista vreun mijloc...*

Gordon începuse să ţină la simplitatea confortabilă a camerei sale de oaspeţi, situată în clădirea de peste drum de casa lui Cyclops, la mesele abundente şi gustoase, şi la enorma bibliotecă de cărţi bine întreţinute. Poate că lucrul pe care-l regreta cel mai mult era lumina electrică de la capul patului. În fiecare dintre aceste patru seri adormise citind, un obicei din tinereţe, iute recâștigat după o lungă eclipsă.

Două santinele în haine de piele salutară cu mina la capelă când Gordon şi Aage apărură după colţul casei lui Cyclops, îndreptându-se, peste o bucată de câmp deschis, către grajduri.

Pe când Cyclops îi pregătea itinerarul, Gordon vizitase o mare parte din zona ce înconjura Corvallis, vorbind cu zeci de fermieri despre agricultură, despre tehnicile simple, dar inteligente, folosite de meşteşugari şi despre teoria pe care se baza supla confederaţie prin care Cyclops menţinea pacea. Secretul era simplu:

nimeni nu ţinea să lupte, riscând prin aceasta să piardă minunăţiile promise de supercomputer, ce aveau să se reverse într-o zi ca dintr-un corn al abundenţei.

O anume convorbire i se imprimase în mod special în memorie; o avusese în seara precedentă cu Dena Spurgen.

Fata îl reţinuse până târziu lângă foc – în compania a două dintre prietenele sale, care-i serveau o ceaşcă de ceai după alta – şi-l bombardase cu întrebări despre viaţa lui dinaintea Războiului Judecăţii.

Gordon dispunea de multe trucuri ca să evite răspunsuri prea detaliate în legătură cu „Statele Unite Restaurate”, dar faţă de un asemenea interogatoriu nu avea mijloace de apărare. Dena părea prea puţin interesată de ceea ce de obicei îi captiva pe alţii, „contactul cu ansamblul naţiunii”, întrucât era evident că pentru aceasta ar fi fost nevoie de decenii.

Nu, Dena voia să afle cum se prezenta lumea înainte şi îndată după căderea bombelor şi părea fascinată mai ales de anul îngrozitor şi tragic pe care Gordon îl trăise în plutonul comandat de locotenentul Van. Voia să ştie totul despre fiecare din oamenii acelei unităţi – defectele lui, slăbiciunile lui, natura curajului său... ori despre obstinaţia ce-l făcuse să continue atâta vreme lupta pentru o cauză pierdută.

Nu... nu pierdută. Gordon îşi aminti la vreme să inventeze un sfârşit fericit bătăliei de la Meeker Country, făcând să intervină cavaleria ca să salveze în ultima clipă depozitele de grâne. Bărbaţii de mare curaj erau morţi... şi nu neglijase nici un detaliu din agonia lui Tiny Kierle sau din rezistenţa plină de eroism a lui Drew Simms... dar în istorisirea sa aceste eforturi şi sacrificii nu fuseseră zadarnice.

Relatase faptele aşa cum ar fi trebuit să se sfârşească, trăind această dorinţă cu o intensitate

care-l surprinse, iar fetele îl ascultau captivate.

Aş vrea să ştiu cu precizie ce găsesc... ce caută să descopere în macabra mea relatare.

Poate cauza era faptul că bazinul inferior al fluviului Willamette cunoscuse o pace atât de lungă, însă Dena îl interogă şi asupra celor mai răi dintre oamenii pe care-i întâlnise... tot ce ştia despre jefuitori, despre hipersurvivalişti, despre holnişti.

Un cancer în inima renaşterii de la finele veacului...

În fundul infernului să arzi, Nathan Holn!

Dena continuase să pună întrebări şi după ce Tracy şi Mary Ann adormiseră lângă foc. În mod normal, lui Gordon i-ar fi plăcut să se bucure de o asemenea atenţie plină de admiraţie din partea unei tinere atât de frumoase, dar nu era ca la Pine View, cu Abby, şi, chiar dacă Dena nu părea indiferentă faţă de el ca bărbat, în ochii ei prima valoarea lui ca sursă de informaţii. Şi, cum ştia că Gordon avea să rămână la Corvallis numai câteva zile, Dena folosea fără ezitare timpul de care dispunea.

Gordon găsea că fata este sufocantă şi puţin obsedată, dar ştia că va regreta când îl va vedea plecând. Era probabil unica: Gordon avea senzaţia că slujitorii lui Cyclops s-ar lipsi bucuros de prezenţa lui. Până şi Peter Aage dorea să-l vadă plecat.

Rolul pe care-l joc poartă vina. E o sursă de nelinişte pentru ei. Poate, în sinea lor, ceva îi avertizează asupra falsului, şi nu pot să-i condamn pentru asta.

Chiar dacă mai toţi tehnicienii credeau în povestea lui, oamenii aceştia n-aveau de ce să se bucure de apariţia unui „reprezentant al guvernului”, care, fără îndoială, avea să-şi bage nasul... mai curând sau mai târziu... În ceea ce realizaseră cu atâtea eforturi. Vorbeau despre nerăbdarea de a intra în contact cu lumea, dar Gordon avea senzaţia că pentru mulţi o asemenea

perspectivă echivala în cel mai bun caz, cu o reluare a plăţii impozitelor.

În realitate, fireşte, n-aveau de ce se teme.

Gordon încă nu cunoştea cu precizie poziţia lui Cyclops. Maşina care-şi asumase răspunderea de a guverna valea Willamette se arătase mai curând ezitantă şi distantă în cursul ultimelor convorbiri. Nu mai fuseseră nici glume, nici jocuri de cuvinte, numai o sobrietate imperturbabilă şi măsurată, iar o asemenea răceală constituia o deziluzie pentru Gordon, în a cărui memorie rămăsese acea zi de odinioară, de la Minneapolis.

Poate că, o dată cu trecerea timpului, amintirea celuilalt supercomputer se înfrumuseţase. Cyclops şi slujitorii săi făcuseră mult pentru cei de aici, iar el nu avea nici o calitate să emită judecăţi.

Gordon privi în urmă, în timp ce, împreună cu însoţitorul său, trecea pe lângă un morman de ruine arse.

— Se pare că s-au dat lupte grele – spuse.

Peter se întunecă privind.

— Una din răscoalele antitehnologice a fost zdrobită chiar lângă vechea hală de lucru. Puteţi vedea transformatorii topiţi, ca şi rămăşiţele generatorului auxiliar. După aruncarea lor în aer, am fost obligaţi să folosim generatoare hidraulice şi eoliene.

Resturile înnegrite ale instalaţiilor de conversiune a energiei marcau încă, prin grămezi de metal răsucit, locul unde tehnicieni şi oameni de ştiinţă luptaseră cu disperare pentru a salva realizările unei vieţi întregi. Aceasta îi permise lui Gordon să revină la preocuparea lui dominantă.

— Cred şi acum că trebuie făcut ceva pentru a preveni posibilitatea unei invazii survivaliste, Peter. Dacă am înţeles bine ce spunea patrula lor, ea se poate produce oricând.

— Însă chiar dumneavoastră ziceţi că aţi auzit numai crâmpeie de discuţie, care puteau fi greşit interpretate. – Aage ridică din umeri. O să întărim

paza, iar între timp vom pregăti planuri de apărare şi le vom discuta. Dar Cyclops este obligat să ţină seama de propria sa credibilitate. Sânt cel puţin zece ani de când n-am mai avut o mobilizare generală. Dacă Cyclops proclamă mobilizarea şi apoi se dovedeşte o alarmă falsă...

Subînţelesul frazei rămase în suspensie.

Gordon ştia că în zonă căpeteniile locale nu fuseseră convinse de relatările lui. Iar Cyclops avea serioase dubii în ceea ce priveşte capacitatea bandelor holniste de a se organiza pentru o adevărată ofensivă la sute de kilometri de bazele lor.

Gordon trebui să se încline în faţa opiniei lui Cyclops în această problemă. La urma uimei, băncile sale de date avuseseră acces la majoritatea testelor psihologice înregistrate vreodată... şi la toate scrierile lui Nathan Holn.

Poate că patrula celor de la Rogue River nu era decât o bandă de criminali care vorbeau ca să-şi dea importanţă.

Poate.

Bun, iată-ne şi aici.

Băieţii de la grajduri îi luară din mâini sacii de drum, ce conţineau câteva obiecte personale şi trei cărţi împrumutate de la bibliotecă. Înşeuaseră noul său cal, un animal frumos, robust, iar pe o iapă masivă şi liniştită încărcaseră proviziile şi cei doi desagi umflaţi de scrisori purtătoare de speranţă. Dacă unul din cincizeci de destinatari s-ar mai afla în viaţă, ar fi o adevărată minune. Dar pentru aceşti câţiva o singură scrisoare ar avea o mare însemnătate şi ar declanşa procesul de refacere a legăturilor cu lumea exterioară.

Poate că rolul pe care şi-l asumase avea totuşi ceva pozitiv... cel puţin destul ca să compenseze falsul...

Gordon urcă în şaua calului, îi mângâie coama şi-i vorbi ca să-l calmeze.

Peter îi întinse mâna.

— Ne vedem peste trei luni, când veţi trece iarăşi spre est.

Sânt aproape cuvintele Denei Spurgen. Poate mă voi întoarce mai repede dacă voi avea vreodată curajul să recunosc adevărul.

— Cyclops a spus că atunci veţi găsi un raport asupra condiţiilor din Oregonul de Nord pentru superiorii dumneavoastră.

Aage îi mai reţinu mâna o clipă şi din nou Gordon rămase nedumerit: acest om lăsa impresia că e muncit de ceva... ceva despre care nu poate vorbi.

— Dumnezeu să vă ajute în activitatea dumneavoastră atât de nobilă – spuse Aage, foarte serios. Dacă pot să fac ceva pentru dumneavoastră, spuneţi.

Gordon clătină din cap. Slavă Domnului, nu era nevoie de cuvinte. Mână calul şi porni pe drumul care ducea spre nord, urmat de animalul de povară.

CAPITOLUL NOUĂ
Buena Vista

Slujitorii lui Cyclops îi spuseseră că autostrada interstatală este distrusă şi nesigură la nord de Corvallis, astfel că Gordon o apucase pe un drum secundar, paralel, ceva mai la vest. Sfărâmăturile şi gropile îi îngreunau înaintarea, şi de aceea trebui să poposească pentru a mânca printre ruinele oraşului Buena Vista.

Era miezul zilei, dar norii întunecau cerul, iar din străzile pline de moloz se ridicau fâșii albe de ceaţă. Din întâmplare, era chiar ziua în care fermierii din zonă se adunau într-o grădină publică din centrul ruinelor pentru a-şi ţine târgul, iar Gordon schimbă câteva vorbe cu ei în vreme ce-şi mesteca pâinea şi brânza scoase din desagi.

— Dar interstatala n-are nimic – îi zise un locuitor din zonă, făcând gesturi de mirare. Se vede că profesorii aceia nu vin prea des pe aici. Nu-s oameni obişnuiţi cu drumul, ca dumneata, domnule Krantz. În mintea lor s-o fi făcut vreun scurt-circuit.

Fermierul râse singur de gluma lui.

Gordon nu se osteni să precizeze că itinerarul său a fost elaborat chiar de Cyclops; mulţumi omului şi se duse să cerceteze harta.

Aceasta era acoperită de o mulţime de semne grafice marcate de computer, trasând cu precizie parcursul pe care trebuia să-l urmeze pentru a stabili o reţea poştală în Oregonul de Nord. I se spusese că itinerarul fusese astfel alcătuit încât să-i permită să ocolească fără să piardă prea multă vreme şi sectoarele cunoscute ca infestate de bandiţi, şi aria radioactivă a Portland-ului cu împrejurimile sale.

Gordon îşi mângâie barba. Cu cât examina mai atent harta, cu atât era mai nedumerit: Cyclops ştia

ce face, dar traseul acesta zigzagat putea fi socotit oricum, dar nu eficient.

Fără voie, începu să bănuiască, dimpotrivă, că a fost elaborat pentru a-l îndepărta de drumul pe care-l avea de urmat, pentru a pierde, şi nu pentru a câștiga timp.

Dar de ce ar fi făcut Cyclops aşa ceva? Era peste putinţă ca supercomputerul să se teamă de amestecul lui: acum Gordon ştia cum să evite asemenea termen ... sublinia cu tărie că „Statele Unite Restaurate" nu ţin să se amestece în problemele locale, iar Cyclops lăsase impresia că-l crede.

Gordon ridică ochii de pe hartă. Vremea era în curs de înrăutăţire şi norii goneau tot mai jos, acoperind părţile superioare ale clădirilor numai în parte ruinate. Ceaţa plutea pe străzi, dusă de vânt şi formând mici vârtejuri între el şi vitrina unui magazin. Îşi aminti deodată de o altă placă de sticlă...

Capul de mort... poştaşul surâzător, craniul suprapus peste chipul meu.

Se înfiora, o amintire resuscitând-o pe alta. Aceste fâșii de ceaţă îi aminteau vaporii congelaţi... reflexul chipului său în peretele rece de sticlă din sala de primire a lui Cyclops, la Corvallis... şi senzaţia stranie pe care o simţise la vederea şirurilor de luminiţe ce repetau la infinit aceleaşi sinusoide...

Repetau...

Deodată simţi că îl ia cu frig.

— Nu – şopti –, te rog, Doamne, nu.

Încinse ochii, invadat de o dorinţă irezistibilă de a-şi schimba şirul ideilor, de a se gândi la vreme, la Dena sau la gingaşa Abby de la Pine View, la orice în afară de...

— Dar cine ar fi capabil de asta? – strigă în gura mare. Şi de ce ar face-o?

Cu neplăcere, îşi dădu seama că ştie răspunsul: era expert în cunoaşterea motivelor care-i fac pe

oameni să mintă.

Amintirea câmpurilor de ruine arse din spatele casei lui Cyclops îl făcu să se întrebe cum ar fi fost cu putinţă ca tehnicienii să realizeze tot ce pretindeau că au făcut.

Trecuseră douăzeci de ani de când Gordon nu se mai aplecase asupra unei pagini de fizică şi nu mai fusese preocupat de ceea ce era şi ce nu era posibil în tehnică: anii scurşi între timp fuseseră dedicaţi luptei neîncetate, duse zi de zi, pentru supravieţuire... şi visului său obsedant de a găsi un loc din care să se poată declanşa o nouă renaştere. El nu putea spune cu certitudine dacă aceasta era sau nu cu putinţă.

Dar acum trebuia să se convingă dacă bănuiala lui absurdă avea o bază: nu va mai avea linişte până când nu va şti cu certitudine cum stau lucrurile.

— Auzi! – strigă după unul din fermieri, care îi răspunse cu un surâs ştirb şi se apropie șchiopătând.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule inspector? – întrebă acesta.

Gordon arătă un punct pe hartă, la vreo cincisprezece kilometri de Buena Vista în linie dreaptă.

— Locul acesta, Sciotown, ştii cum se ajunge acolo?

— Sigur că da. Dacă iuţiţi pasul, puteţi ajunge diseară.

— O să-l iuţesc – îl asigură Gordon. Pe cinstea mea c-o să-l iuţesc.

CAPITOLUL ZECE
Sciotown

— Numai un minut! Un blestemat de minut! Vin! – strigă primarul din Sciotown.

Dar bătaia în uşă continua, insistent.

Herb Kalo aprinse cu grijă lampa cu ulei... produsă într-o comună de meşteşugari, la şapte kilometri de Corvallis. De curând schimbase un chintal din vesela de faianţă pe care o produceau pentru zece lămpi frumoase şi trei mii de chibrituri de Albany, un schimb care, era sigur, îi va asigura, în toamnă, realegerea.

Bătăile în uşă deveneau tot mai puternice.

— Bine! Măcar să fie ceva important!

Trase zăvorul şi deschise.

Era Douglas Kee, care în noaptea aceasta era de serviciu la poarta satului. Kalo clipi din ochi.

— E vreo problemă, Doug? Ce s-a-ntâmplat...

— Cineva vrea să te vadă, Herb – îl întrerupse santinela. Nu l-aş fi lăsat să intre la ora asta, dar ne-ai vorbit de el când te-ai întors de la Corvallis... şi n-am vrut să-l las să aştepte în ploaie.

Din ceaţa nopţii umede ieşi un om înalt învelit într-un poncho. În lumina lămpii, o insignă strălucea pe şapca lui... Omul întinse mâna.

— Îmi face plăcere să vă revăd, domnule primar. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

CAPITOLUL UNSPREZECE
Corvallis

Gordon nu s-ar fi aşteptat să ajungă vreodată să refuze un pat şi o masă caldă pentru a porni în galop întins, pe o noapte ploioasă, însă acum nu avea de ales. Rechiziţionase cel mai bun cal din grajdurile de la Sciotown, dar, dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut acelaşi drum gonind pe jos.

Iapa tânără alerga cu pasul sigur pe un vechi drum secundar care se îndrepta spre Corvallis; era un animal curajos şi înainta cu viteză prin ceaţa nocturnă, inegală, din fericire, prin golurile ei răzbătea uneori luna scăpată dintre nori şi luminând vag peisajul.

Gordon se temea că provocase o mare nedumerire primarului din Sciotown de cum păşise în casa lui, fără a pierde timpul cu schimb de politeţuri, trecuse la subiect, expediindu-l pe Herb Kalo la birou, să aducă o lungă foaie de hârtie de calculator perforată lateral şi pliată atent.

Gordon pusese foile imprimate sub lumina lămpii şi citise cu atenţie conţinutul.

— Cât a costat această consultaţie, domnule primar? – întrebase fără să ridice privirea.

— Puţin, domnule inspector – îi răspunse omul, nervos. Preţurile lui Cyclops au scăzut de când ni s-au alăturat şi alte sate. Mi s-a mai făcut o reducere pentru că răspunsul nu-i foarte limpede.

— Cât? – insistase Gordon.

— Păi, să vedeţi. Am găsit zece din jocurile acelea video de buzunar şi cincizeci de baterii care se reîncarcă, dintre care zece mai erau bune. A, şi un calculator de casă nu prea ruginit.

Gordon bănuia că Sciotown are o rezervă mult mai mare de obiecte recuperate, dar le păstrează pentru tranzacţii viitoare. El ar fi făcut la fel.

— Şi altceva, primarule?

— Poftim?

— Întrebarea e destul de clară – îi replicase, pe un ton sever. Ce altceva aţi dat ca plată?

— Nimic altceva! – Kalo nu înţelegea ce vrea Gordon. În afară, bineînţeles, de o căruţă cu grâne şi faianţă de-a noastră pentru slujitori. Însă astea n-au nici o însemnătate faţă de rest: ceva pe deasupra, pentru ca învăţaţii să aibă din ce trăi câtă vreme îl ajută pe Cyclops.

Gordon avea respiraţia grea, iar bătăile inimii nu i se linişteau: fiecare detaliu îşi găsea locul în acel puzzle...

Cu un efort, începu să citească fragmente din textul imprimat.

— Infiltraţii incipiente prin delimitările tectonice ale zonei... variabilitatea reţinerii apei în sol...

Cuvinte pe care nu le mai citise.. nici măcar nu le mai gândise... de şaptesprezece ani şi cărora le simţea pe limbă gustul de odinioară.

— ...Variaţia apei în straturile freatice... analize exclusiv experimentale din cauza incertitudinilor teleologice...

— Cred că am priceput ce-a vrut să spună Cyclops – comentă Kalo. De cum se luminează vremea, începem să săpăm în cele două locuri mai promiţătoare. Sigur, dacă nu iese nimic, înseamnă că n-am înţeles bine îndrumările lui Cyclops, şi nu e vina lui. O să încercăm atunci în alte locuri arătate de el...

Glasul primarului se stinse, deoarece inspectorul rămăsese inert şi privea în gol.

— *Delphi* – murmură Gordon aproape inaudibil.

Urmase galopul turbat prin ceaţă şi noapte.

***

Anii trăiţi într-o lume întoarsă la sălbăticie făcuseră din Gordon un om puternic, în vreme ce pe oamenii din Corvallis prosperitatea îi moleşise. Izbuti extrem de uşor să treacă printre posturile de gardă din jurul oraşului, să ajungă la campus-ul

universitar, apoi la Moreland Hall, de mult lăsat în părăsire.

Îşi acordă zece minute ca să lege iapa şi să-i umple traista: animalul trebuia să fie în formă pentru cazul în care ar fi fost obligat să fugă pe neaşteptate.

O goană prin ploaie şi se apropie de casa lui Cyclops; când ajunse în apropiere, încetini, deşi dorea cu disperare să termine ce avea de făcut.

Se ascunse sub ruinele vechiului generator, când doi paznici trecură pe lângă el, cu spinările încovoiate sub poncho-uri, de sub care se ghicea vârful armei protejate de umezeală. Ghemuit printre ruinele ce păstraseră urmele incendiului... un miros îi umplu nările... după atâția ani... mirosul de ars care mai exala din bârnele înnegrite şi cablurile cu izolaţia calcinată.

Ce spunea Peter Aage despre acele zile de început, zile de nebunie, în care orice autoritate se prăbuşise şi răzmeriţa bântuia cu furie? Spunea că, după incendierea generatorului, recurseseră la energia vântului şi apei.

Gordon ştia că o asemenea trecere ar fi fost cu putinţă dacă era pregătită din vreme: dar dacă nu?

Când paznicii se îndepărtară, alergă spre intrarea laterală a casei lui Cyclops. Folosind o rangă luată cu el anume, smulse lacătul dintr-o mişcare. Rămase o clipă neclintit, ascultând cu încordare, apoi, când se convinse că nu apare nimeni, pătrunse în clădire.

Încăperile din spatele laboratorului de inteligenţă artificială arătau mult mai rău decât cele accesibile publicului.

Rafturile pline de benzi magnetice, de cărţi şi dosare uitate de timp erau acoperite de un strat gros de praf şi, îndreptându-se spre coridorul principal, Gordon se împiedică de grămezi de materiale.

Cineva se apropie fluierând. Gordon se ascunse lângă o uşă dublă. Când necunoscutul intră,

Gordon se ridică şi privi prin crăpătura dintre cele două laturi ale uşii.

Un bărbat purtând mănuşi groase, îmbrăcat cu haina în alb şi negru a slujitorilor lui Cyclops, înainta până la o altă uşă, punând pe podea un coş frigorific pentru picnicuri, foarte uzat.

— Ei, Elmer! – Bărbatul bătu în uşă. Uite o altă porţie de zăpadă carbonică pentru domnul şi stăpânul nostru. Hai, mişcă! Lui Cyclops i-e foame!

Zăpadă carbonică, notă Gordon. Un fir subţire de aburi scăpă de sub capacul coşului frigorific.

O altă voce se auzi, înăbuşită de uşă.

— Gura! Cyclops n-o să păţească nimic dacă mai rabdă puţin.

În sfârşit, uşa se deschise, iar coridorul fu străbătut de un jet de lumină şi se umplu de ritmul unui vechi rock and roll.

— De ce n-ai deschis mai iute?

— Îi trăgeam o partidă! Făcusem o sută de mii de puncte la Missile Command şi nu voiam să întrerup.

Închiderea uşii reteză laudele lui Elmer; Gordon părăsi dintr-un salt poarta dublă şi se grăbi să se îndepărteze pe coridor. Ajunse la o altă uşă, de astă dată uşor întredeschisă: din interior venea o fâșie subţire de lumină şi se auzea o discuţie. Încremeni recunoscând câteva dintre voci.

— Cred în continuare că trebuie să-l ucidem – spuse cineva.

Părea să fie doctorul Grober.

— Tipul poate distruge tot ce am realizat aici.

— Oh, exagerezi, Nick. Nu cred că reprezintă un mare pericol.

Era glasul celei mai în vârstă dintre slujitorii-femei... Gordon îi uitase numele.

— De fapt, omul mi-a părut mai curând inofensiv şi serios.

— Serios? N-ai auzit ce întrebări i-a pus lui Cyclops? De astă dată nu-i vorba despre unul din

fermierii limitaţi în care s-au transformat concetăţenii noştri. Omul ăsta are o minte ascuţită! Şi-şi aminteşte incredibil de multe din vremurile de odinioară!

— Şi atunci? Poate că ar trebui încercată o recrutare.

— Nici vorbă! E un idealist, asta sare în ochi. N-o să vrea niciodată. Singura ieşire e să-l ucidem! Acum! Şi să sperăm c-or să treacă ani până să trimită altul în locul lui.

— Eşti nebun – răspunse femeia. Dacă fac o anchetă şi ajung până la noi, consecinţele vor fi catastrofale.

— Sânt de acord cu Marjorie – interveni glasul doctorului Taigher. Nu numai oamenii... oamenii noştri din Oregon... s-ar ridica împotriva noastră, dacă am fi descoperiţi, dar am fi supuşi la represalii din partea întregii ţări.

Urmă o lungă tăcere.

— Eu încă nu sânt întru totul convins că e cu adevărat...

Însă Grober fu întrerupt de vocea liniştită a lui Peter Aage.

— Aţi uitat cu toţii motivul pentru care nimeni nu trebuie să se atingă de el, cu atât mai puţin să ridice obstacole în calea lui?

— Şi care ar fi acela?

Vocea lui Peter era un murmur.

— Dumnezeule! Nu v-aţi gândit nici o clipă cine-i omul acesta? Şi ce reprezintă? Atât de jos am ajuns încât să lovim în cel căruia îi datorăm toată loialitatea noastră şi întregul nostru ajutor?

— Te laşi influenţat de faptul că ţi-a salvat nepotul, Peter – spuse cineva, fără convingere.

— Poate, sau poate de cele spuse despre el de Dena.

— Dena! – pufni Grober. O puştoaică plină de sine şi de idei trăsnite!

— De acord. Chiar dacă-i aşa, rămân steagurile.

— Steaguri? – în vocea doctorului Taigher se distingea o notă de mirare. Ce steaguri?

— Peter – explică femeia, pe gânduri, se referă la steagurile ce au fost arborate în toate localităţile din zonă. Îţi aminteşti Old Glory? Dungile şi stelele? Trebuie să ieşim mai des, Ed, să aflăm ce gândesc oamenii. De la război n-am mai văzut ceva care să-i însufleţească mai mult pe fermieri.

Urmă o altă lungă tăcere înainte să mai vorbească cineva.

— Mă întreb ce gândeşte Joseph despre toate astea – mormăi după un timp Grober.

Gordon se încruntă: recunoscuse vocile slujitorilor de marcă ai lui Cyclops care-i fuseseră prezentaţi. Dar nu-şi amintea să fi cunoscut pe cineva cu numele de Joseph.

— Cred că Joseph s-a culcat devreme – răspunse Taigher. La fel o să fac şi eu. O să mai discutăm altă dată, când vom fi în stare să judecăm rezonabil.

Gordon se îndepărtă grăbit pe coridor, căci un zgomot de paşi se apropia de uşă. Faptul că trebuia să părăsească ascunzătoarea de unde ascultase nu-l afecta: opinia celor dinăuntru nu avea importanţă. Nici o importanţă.

Nu mai voia să audă decât o voce şi porni direct spre locul în care o auzise ultima oară.

***

Dând colţul, se găsi în coridorul elegant unde îl întâlnise pe Herb Kalo; aici era întuneric, dar asta nu-l împiedică să descopere şi să forţeze broasca uşii de la sala de primire.

Avea gura uscată când se strecură în sală şi trase uşa în spatele său, înainte de a face un pas şi luptând împotriva tentaţiei de a merge în vârful picioarelor.

Dincolo de masa de conferinţe, o lumină palidă scălda cilindrul cenuşiu din spatele peretelui de sticlă.

— Doamne – se rugă – fă să mă fi înşelat.

Dacă s-ar fi înşelat într-adevăr, neîndoios că Cyclops ar fi luat în râs întreg lanţul său de false deducţii: şi cum ar mai fi vrut să poată râde împreună cu maşina despre această formă stupidă de paranoia! Se apropie de bariera de sticlă care împărţea încăperea şi de microfonul de la capătul mesei.

— Cyclops? – şopti apropiindu-se şi dregându-şi glasul –, Cyclops, eu sânt, Gordon.

Lumina perlată scăzuse, dar şirul de luminiţe continua să strălucească... urmând o ordine complexă, ce se repeta la infinit, ca un mesaj într-un cod necunoscut, lansat de o navă depărtată... mereu în aceeaşi ordine, hipnotic, la nesfârşit.

Gordon simţi un fior de groază, ca atunci când, copil, îşi găsise bunicul întins, nemişcat, lângă intrarea şopronului şi se temuse să admită că bunul bătrân era mort.

Luminiţele îşi reluară dansul.

Se întrebă câți oameni îşi mai aduc aminte, după iadul ultimilor şaptesprezece ani, că luminile de paritate ale unui computer de mare forţă nu-şi repetă niciodată ordinea. Îşi aminti că prietenul său, cibernetician, îi spusese odată că aceste lumini sânt ca fulgii de zăpadă, fiecare altfel.

— Cyclops – ridică glasul –, răspunde! Cer un răspuns... În numele decenţei! În numele „Statelor U...”

Se întrerupse. Nu putea să opună o minciună altei minciuni: în acest caz, unica minte vie, a lui, ar fi cea înşelată.

Încăperea era mai caldă decât fusese în timpul discuţiilor. Privind înapoi, găsi micile guri de ventilaţie care permiteau dirijarea aerului rece asupra vizitatorului plasat pe fotoliul rezervat lui, pentru a-i da impresia că după panoul de sticlă domneşte un ger cosmic.

— Zăpadă carbonică – murmură. Pentru a-i păcăli pe locuitorii din Oz.

Nici Dorothy, fetiţa din basm, nu s-ar fi simţit mai trădată: Gordon şi-ar fi dat viaţa pentru cel despre care crezuse că există aici, dar acum ştia că este un fals. Modul sofisticat imaginat de o mână de supravieţuitori cultivaţi pentru a stoarce hrană şi îmbrăcăminte de la comunităţile vecine şi a le face să fie recunoscătoare pentru privilegiul ce li s-a acordat.

Creând mitul „Proiectului Millenium" şi o piaţă pentru materialele electronice recuperate, aceşti oameni izbutiseră să-i convingă pe fermieri că aparatele vechi au şi acum o mare valoare în bazinul inferior al fluviului Willamette şi oamenii se dădeau de ceasul morţi ca să colecteze calculatoare de casă, dispozitive electronice şi jucării... din cauză că Cyclops le accepta ca marfă de schimb pentru sfaturile sale.

„Slujitorii lui Cyclops" organizaseră lucrurile astfel încât până şi ţăranii bănuitori ca Herb Kalo nici nu mai puneau la socoteală tributul în hrană şi alte bunuri care se adăuga plăţii, destinat slujitorilor înşişi.

Oamenii de ştiinţă mâncau bine, îşi aminti Gordon, şi nici un fermier nu se plânsese.

— Nu e vina ta – vorbi către maşina care tăcea. Tu ai fi proiectat aparatură, ai fi înlocuit cunoştinţele pierdute... ne-ai fi ajutat să ne regăsim drumul. Tu şi semenii tăi aţi fost cel mai de seamă lucru pe care l-au creat oamenii...

Era tulburat de amintirea glasului plin de căldură şi înţelepciune pe care-l auzise cu atâta vreme în urmă, la Minneapolis. Emoţia îi înceţoşa văzul. Îşi plecă privirea.

— Ai dreptate, Gordon. Nu-i vina nimănui.

Gordon tresări şi, preţ de o clipă, speră că s-a înşelat! Era vocea lui Cyclops! Dar nu venea din direcţia difuzorului. Se întoarse şi văzu... un bătrân slab şezând într-un colţ întunecat al încăperii şi privindu-l.

— Vin deseori aici – continuă bătrânul cu vocea lui Cyclops, o voce tristă şi plină de regrete. Vin aici să ţin companie umbrei prietenului meu de altădată, care a murit de mult, chiar aici, între pereţii aceştia.

Bătrânul se aplecă puţin înainte şi lumina palidă îi scoase chipul din întuneric.

— Mă numesc Joseph Lazarensky, Gordon. Eu l-am construit pe Cyclops, cu mulţi ani în urmă. – învăţatul îşi coborî privirea spre mâinile sale. Eu am supervizat programarea şi educarea lui. L-am iubit ca pe fiul meu. Şi, ca un adevărat părinte, am fost mândru că-mi va fi superior, că va fi mai uman, mai bun decât mine.

Lazarensky suspină.

— A supravieţuit declanşării războiului, asta-i adevărat. Cyclops era într-adevăr în cuşca Faraday, la adăpost de cele mai penetrante radiaţii. Şi a rămas acolo câtă vreme ne-am luptat să-l menţinem în viaţă. Prima şi singura dată când am ucis a fost în acea noapte a răscoalei antitehnologice. Am dat o mână de ajutor la apărarea centralei electrice, trăgând ca un nebun. Dar a fost zadarnic. Generatoarele au fost distruse. Când a sosit miliţia cetăţenească pentru a respinge hoarda în delir... era prea târziu. Minute... ani de zile prea târziu.

Bătrânul dădu mâinile în lături, într-un gest de neputinţă.

— Precum vezi, Gordon, nu mai era nimic de făcut... nimic în afară de a sta lângă Cyclops şi a-l privi cum moare.

Gordon rămase nemişcat, scăldat în lumina spectrală, iar Lazarensky îşi urmă gândul.

— Ne puneam în el cele mai mari speranţe. Înaintea răscoalei, concepusem „Proiectul Millenium” sau, mai curând, Cyclops îl concepuse. Trasase liniile directoare ale unui program de reconstrucţie mondială şi afirma că-i mai trebuie vreo două luni ca să elaboreze detaliile.

Gordon îşi simţi chipul împietrit. Rămase mut, în aşteptare.

— Ştii ceva despre bulele de memorie cuantică, Gordon? În comparaţie cu ele, joncţiunile lui Josephson se desfăşoară cu viteză de melc. Bulele sânt uşoare şi fragile ca gândirea şi permit un ritm al operaţiunilor logice superior de un milion de ori celui al neuronilor. Numai că, pentru ca ele să existe, condiţia este hiperrefrigerarea. Şi, o dată distruse, nu se mai pot reface. Am încercat să-l salvăm pe Cyclops, însă n-am reuşit. – Bătrânul îşi privi iarăşi mâinile. În acea noapte aş fi preferat să mor eu.

— Şi astfel – comentă Gordon sec – aţi hotărât să continuaţi singuri proiectul.

Lazarensky clătină din cap.

— Ştiam, desigur, că este imposibil fără Cyclops. Tot ce puteam face noi, bieţi intelectuali, era să menţinem o speranţă cât de fragilă.

— Speranţă?

Gordon râse cu amărăciune, dar celălalt ridică din umeri.

— Oamenii care aveau probleme veneau să stea de vorbă cu Cyclops, dar de fapt vorbeau cu mine. În general, nu este greu să dai un sfat bun, să cauţi în cărţi o tehnică simplă sau să judeci un litigiu cu ajutorul bunului simţ. Lumea crede în imparţialitatea unui computer chiar şi atunci când se îndoiesc de a unui om.

— Iar când răspunsul dorit nu vă vine, vorbiţi în dodii, ca un oracol.

O altă ridicare din umeri.

— La Delphi şi la Efes a mers, Gordon, şi, cinstit vorbind, ce-i rău în asta? Cei din valea Willamette au văzut prea mulţi monştri însetaţi de putere în ultimii douăzeci de ani pentru a se uni sub conducerea vreunui grup de oameni. Dar şi-au amintit de maşină! Aşa cum şi-au amintit de vechea uniformă pe care o porţi şi pe care, în vremuri mai bune, o respectau prea puţin.

În coridor se auziră paşi apropiindu-se, apoi îndepărtându-se. Gordon trebuia să plece.

— Oh, să nu-ţi fie teamă de ceilalţi – râse Lazarensky. Numai gura e de ei. Nu sânt ca tine.

— Nu mă cunoaşteţi – murmură Gordon.

— Nu? În calitate de „Cyclops" am stat de vorbă ore în şir, iar fiica mea adoptivă şi Peter Aage au discutat cu tine îndelung. Ştim despre tine mai multe decât crezi. Tu eşti o excepţie, Gordon. Nu ştiu cum, acolo, în plină sălbăticie, ai ştiut să-ţi păstrezi o mentalitate modernă, dobândind în acelaşi timp rezistenţa fizică necesară în vremurile noastre. Dacă cei din spatele uşii ar încerca să-ţi facă vreun rău, i-ai înfrânge prin isteţime.

Gordon înainta spre poartă, dar se opri şi se întoarse ca să mai privească o dată lumina cernită a maşinii moarte, punctele de lumină care-şi repetau la nesfârșit secvenţa.

— Nu sânt chiar atât de isteţ.

Respira cu greutate.

— Vezi, eu am crezut!

Înfruntă privirea lui Lazarensky şi, în cele din urmă, bătrânul şi-o plecă pe a sa. Atunci Gordon ieşi din încăpere, lăsând în urmă-i cripta îngheţată şi cadavrele ei.

CAPITOLUL DOISPREZECE
Oregon

Gordon se întoarse la locul unde-şi legase calul când primele raze ale zorilor luminau cerul spre răsărit încalecă, dădu pinteni şi îndreptă iapa către vechiul drum care ducea înspre nord.

Simţea o imensă durere, ca şi cum un cleşte de gheaţă i-ar fi prins inima: sufletul îi încremenise parcă, de teamă să nu atingă ceva extrem de fragil.

Trebuia să dispară de aici, era limpede. Proştii aceştia n-aveau decât să-şi cultive miturile, el pusese punct.

Nu avea să se întoarcă la Sciotown, unde lăsase sacii de poştă; acum aparţineau trecutului. Începu să-şi descheie uniforma, cu gândul de a o zvârli într-una din gropile drumului... împreună cu toată minciuna la acreditarea căreia participase.

Pe neaşteptate, o frază îi răsună în minte.

Şi acum cine îşi va lua răspunderea...?

Poftim? îşi scutură capul ca să-şi limpezească gândurile, însă cuvintele nu voiau să piară.

Şi acum cine îşi va lua răspunderea pentru aceşti copii fără minte? Gordon înjură şi-şi înfipse tocurile în burta calului, care-şi grăbi mersul spre miazănoapte, departe de tot ceea ce Gordon socotise important până în dimineaţa precedentă... dar acum nu mai era decât o mască goală. O jucărie ieftină. Oz.

Cine îşi va lua răspunderea...

Cuvintele îi reveneau mereu în minte, ca un refren.

Aveau ritmul... Îşi aminti în cele din urmă... ritmul acelor luminiţe pâlpâitoare ale bătrânei maşini moarte, luminiţele ce repetau mereu aceeaşi secvenţă.

...pentru aceşti copii fără minte?

Iapa îşi continuă trapul în lumina zorilor, trecând pe lângă livezile mărginite de automobile

distruse şi lui Gordon îi veni un gând ciudat. Poate că... în pragul morţii, în vreme ce ultimele picături de heliu lichid se evaporau şi căldura ucigaşă câştiga teren... poate că ultimul gând al acelei maşini înţelepte şi nevinovate rămăsese într-un chip oarecare înlănţuit şi conservat în circuitele periferice pentru a fi repetat, sfâşietor, la infinit? Un asemenea fenomen ar putea fi socotit o fantomă? Gordon se întrebă care fuseseră ultimele gânduri, ultimele cuvinte ale lui Cyclops.

Un om ar putea fi bântuit de spectrul unei maşini? Clătină din cap. Era obosit, altfel nu i-ar fi trecut prin cap o asemenea prostie.

Nu datora nimic nimănui! Şi, cu siguranţă, nu datora nimic unei grămezi de tinichea şi nici unui schelet-mumificat, găsit într-un Jeep ruginit.

— Stafii!

Gordon scuipă şi râse amar.

Dar cuvintele se repetau fără întrerupere sub fruntea lui.

Acum cine îşi va lua răspunderea...

Era într-atât de absorbit, că se scurseră câteva clipe înainte să perceapă zgomotele din urma lui. Trase frâul şi se întoarse să privească înapoi, cu mâna pe pistol; cine se hazardase să-l urmărească acum o făcea pe riscul său.

Lazarensky avusese dreptate: Gordon era un adversar periculos pentru cei de acolo.

În depărtare, observă o mişcare frenetică în faţa casei lui Cyclops... dar această agitaţie nu avea nici o legătură cu el.

Gordon îşi puse mâna streaşină la ochi, ferindu-şi-i de soare, şi atunci văzu aburii scoşi pe nări de o pereche de cai plini de spume; un om istovit urca treptele casei lui Cyclops şi striga ceva celor care alergau în direcţia lui. Un alt mesager, ce părea grav rănit, zăcea la pământ şi primea îngrijiri.

Gordon distinse unul din cuvintele strigate, care explica totul.

— *Survivaliştii*!

Drept răspuns nu avea de spus decât atât:

— Praf şi pulbere...

Întoarse spatele strigătului şi scutură frâul, îndreptându-și din nou iapa spre nord.

Cu o zi mai devreme ar fi fost gata să sară în ajutor, gata să-şi dea viaţa ca să salveze visul lui Cyclops şi probabil că şi-ar fi pierdut-o.

Ar fi murit pentru o farsă, o scorneală, o glumă! Dacă invazia holniştilor începuse cu adevărat, locuitorii satelor de la sud de Eugene îi vor fi opus o rezistenţă serioasă, şi atunci bandiţii au luat-o spre nord, către frontul mai slab, iar cei din miazănoaptea văii Willamette nu aveau nici o şansă în faţa celor de la Rogue River.

Totuşi, era probabil că holniştii nu erau destul de numeroşi ca să poată ocupa toată valea. Corvallis va cădea, fireşte, însă rămâneau alte locuri în care să se refugieze.

Poate ar face bine s-o apuce pe autostrada 22, ca să coboare apoi la Pine View; ar fi fost plăcut s-o revadă pe doamna Thompson şi poate ar fi ajuns când năştea Abby.

Iapa gonea înainte şi strigătele se stingeau înapoia lui, aşa cum se risipeşte o amintire urâtă. Se întrezărea o vreme frumoasă, prima zi fără nori de mai multe săptămâni, o zi bună pentru drum.

În vreme ce călărea, o pală de vânt rece îl atinse prin haina descheiată şi, după încă o sută de metri, se surprinse torturând un nasture, trăgându-l într-o parte şi în alta.

Uitat, calul încetini, sfârșind prin a se opri, iar Gordon rămase în şa, cu umerii aplecaţi înainte.

Cine îşi va lua răspunderea...

Aceste cuvinte încăpățânate îi răsunau în creier.

Calul scutură din cap şi pufni, dând din copite. *Cine...?*

— La dracu'! – exclamă Gordon, apoi întoarse iapa şi porni în galop spre sud.

Mulţimea de bărbaţi şi femei ce vorbeau agitaţi se dădu înapoi într-o tăcere bruscă atunci când se

opri la intrarea casei lui Cyclops; calul impetuos nechează şi se cutremură, iar Gordon aruncă o privire lungă asupra oamenilor pe care-i avea în faţă.

În cele din urmă Gordon îşi zvârli pe spate poncho-ul, îşi încheie haina şi-şi potrivi pe cap şapca de poştaş astfel ca stema de alamă să reflecte lumina soarelui ce răsărea.

Trase aer în piept şi începu să împartă ordine scurte, însoţite de gesturi precise.

În numele supravieţuirii... şi în numele „Statelor Unite Restaurate", oamenii din Corvallis şi slujitorii lui Cyclops se grăbiră să execute ordinele.

INTERLUDIU

Curentul purta valurile cenuşii acoperite de spumă.

Iarna venise iar şi vântul gemea, murmurând amintiri îngheţate peste întreg Pacificul de nord.

În urmă cu mai puţin de douăzeci de cicluri solare, circulaţia normală a aerului fusese tulburată de mari coloane de fum... ca şi cum o armată de vulcani furioşi ar fi ales aceeaşi clipă pentru a zvârli asupra cerului rafale de pământ.

Dacă episodul nu s-ar fi consumat rapid, probabil că orice formă de viaţă ar fi fost nimicită, iar gheţurile s-ar fi întors pentru totdeauna. Aşa cum se desfăşuraseră lucrurile însă, norii de cenuşă învăluiră Pământul săptămâni în şir înainte ca particulele mai mari să cadă din cer ca o ploaie de noroi. Minuscule fragmente de piatră şi de cenuşă fuseseră dispersate în stratosfera, rarefiind lumina solară.

Trecuseră ani până ce primăvara se întoarse cu adevărat.

Căci revenise. Oceanul... flegmatic şi conservator... emanase o cantitate de căldură abia suficientă pentru a opri procesul fatal doar la un pas de punctul din care nu mai există întoarcere. Treptat, nori calzi impregnaţi de soare acoperiseră iar continentul, arbori noi crescuseră şi ierburile proliferaseră nestânjenite în crăpăturile din asfaltul distrus.

Totuşi vântul puternic mai purta imense cantităţi de pulbere. Din când în când, aerul rece se aventura iarăşi spre sud, amintind Gerul cel Lung. Aburii se cristalizau împrejurul fiecărui grăunte de praf, alcătuind hexaedri şlefuiţi.

Fulgii de zăpadă cădeau mereu mai pufoşi.

Încăpățânată, iarna venise încă o dată să-şi ceară drepturile.

PARTEA A TREIA
CINCINNATUS

CAPITOLUL UNU

Rafalele vântului torceau spirale din zăpada ce se cernea., vârtejuri de fulgi albi săltau ca nişte strigoi peste troienele cenuşii, zburau prin viscol sub dantela copacilor îngheţaţi.

O creangă se rupse, incapabilă să suporte un fulg de zăpadă în plus, iar ecoul frângerii ei se repetă, ca un foc de armă, pe îngustele drumuri forestiere.

Zăpada se aşternea peste ochii opaci ai unui cerb mort de foame, umplea şanţurile adânci dintre coastele lui proeminente; ninsoarea ştersese urmele animalului care în urmă cu doar câteva ore mai scormonea solul îngheţat, căutându-și zadarnic hrana.

Nepărtinitori, fulgii pufoşi acopereau şi alte victime, așternând văluri albe şi moi peste petele de purpură imprimate în zăpada veche şi bătătorită.

Curând cadavrele zăceau sub un giulgiu imaculat, destinse, ca într-un somn fără capăt.

***

Ultimul viscol ştersese aproape toate urmele luptei, când Gordon descoperi cadavrul lui Tracy la umbra deasă a unui cedru albit de iarnă. O crustă de gheaţă oprise hemoragia şi sângele nu mai curgea din gâtul spintecat al nefericitei.

Gordon îndepărtă orice gând amintindu-i-o pe Tracy aşa cum era în scurtul răstimp în care o cunoscuse... totdeauna veselă şi plină de curaj, cu un entuziasm exagerat pentru menirea pe care şi-o asumase. Buzele lui se crispară când descheie cămaşa de lână a fetei pentru a o atinge.

Mai era caldă. Atacul se desfăşurase de puţină vreme.

Întoarse privirea către sud-vest, unde urmele, în parte ascunse de zăpada care cădea, se pierdeau în orbitorul peisaj de gheaţă. Cu o mişcare iute şi aproape neauzită, o formă drapată în alb apăru lângă el.

— Blestem! – îl auzi şoptind pe Philip Bokuto. Tracy era o forţă. Aş fi jurat că bestiile astea nu-s în stare...

— Au fost în stare – îl întrerupse brusc Gordon. Şi nu s-a întâmplat decât acum zece minute.

Apucă fata de centură, o ridică pentru ca şi celălalt s-o poată vedea: sub gluga albă, capul negrului se aplecă.

Tracy nu fusese violentată şi nici mutilată după obiceiul holniştilor. Mica bandă de hipersurvivalişti se grăbea prea tare pentru a-şi respecta tradiţiile macabre.

— Putem să-i ajungem – şopti Bokuto, cu ochii arzându-i de ură. Caut restul patrulei şi în trei minute suntem aici.

Gordon clătină din cap.

— Nu, Phil. I-am urmărit deja prea departe de perimetrul nostru de apărare. Până să dăm de ei, vor avea cu siguranţă timp să pregătească o ambuscadă. Mai bine s-o luăm pe Tracy şi să ne întoarcem cât mai repede acasă.

Maxilarele lui Bokuto se strânseră, tendoanele gâtului său ieşiră la vedere. Pentru prima oară, vocea lui se auzi mai tare decât un murmur.

— Putem să-i prindem pe nelegiuiţi!

Gordon simţi un val de iritare. *Cu ce drept se poartă Philip aşa?*

Bokuto fusese cândva sergent în marină, înainte ca lumea să se prăbuşească, în urmă cu vreo douăzeci de ani: era de aşteptat ca el, şi nu Gordon, să ia decizii practice, oricât de nesatisfăcătoare... să-şi ia răspunderea.

Clătină din cap.

— Nu, nu putem. Şi n-avem ce discuta.

Coborî privirea către tânăra care... până la amiază fusese cel mai bun cercetaş din armata văii Willamette... dar nu suficient de bun, după cum se vedea.

— Avem nevoie de luptători vii, Phil. Ne trebuie oameni hotărâți, nu cadavre.

O clipă cei doi se priviră în ochi; apoi Bokuto îl ocoli pe Gordon şi se aplecă spre forma inertă care zăcea în zăpadă.

— Dă-mi cinci minute înainte de a aduce aici restul patrulei – zise, în vreme ce trăgea cadavrul lui Tracy sub streaşină largă a cedrului şi scotea cuţitul. Ai dreptate, avem nevoie de oameni scoşi din minţi. Tracy şi cu mine vom face astfel încât să-i capeţi.

Gordon clipi.

— Phil. – întinse braţul. Nu face asta.

Bokuto ignoră mâna întinsă şi sfâşie cămaşa lui Tracy dezvelindu-i larg pieptul. Nu ridică ochii, însă vocea îi era frântă.

— Ţi-am zis că ai dreptate. Ca să lupte, fermierii ăştia trebuie scoşi din minţi! E unul din mijloacele pe care Dena şi Tracy ne-ar fi cerut să-l folosim la nevoie...

Lui Gordon i se părea de necrezut

— Dena e nebună, Phil! încă nu ţi-ai dat seama? Te rog, nu face asta!

Apucă bărbatul cu braţele şi-l obligă să se întoarcă, dar trebui să dea înapoi din faţa luciului ameninţător al cuţitului lui Bokuto. Ochii arzători şi îndureraţi ai prietenului său îl ţinură la distanţă.

— Nu-mi face sarcina şi mai chinuitoare, Gordon! Eşti comandantul meu şi te voi asculta câtă vreme ăsta va fi cel mai bun mijloc de a ucide cât mai mulţi holnişti. Dar, Gordon, tu eşti al dracului de civilizat în clipele cele mai grele. Aşa că – dispari! Ai auzit? Nu-ţi dau voie să ne trădezi pe Tracy, sau pe Dena, sau pe mine cu accesele tale de slăbiciune gen secolul douăzeci! Şi acum cară-te, domnule inspector... comandant. – Vocea lui Bokuto era deformată de emoţie. Şi nu uita să-mi laşi cinci minute înainte să-i aduci pe ceilalţi.

În prima clipă Gordon se poticni, buimac, bătând în retragere prin luminişul înconjurat de umbre cenuşii. Philip Bokuto nu se mai revoltase

împotriva lui în felul acesta, cu ochii sălbăticiţi, agitând un cuţit şi refuzând să asculte ordinele...

Apoi îşi aminti.

De fapt nu i-am ordonat nimic. I-am cerut, l-am rugat, dar nu i-am ordonat...

Şi apoi, sânt chiar atât de sigur că nu are dreptate? Poate că eu însumi, în forul meu interior, cred în metodele pe care le susţin Dena şi grupul său de nebune?

Gordon dădu din cap. Philip avea dreptate, fără îndoială, într-o privinţă... e o prostie să te apuci să filozofezi pe un câmp de bătaie. Aici simpla supravieţuire constituia problema principală, iar celălalt război... cel pe care-l ducea în fiecare noapte, în vis... trebuia să-şi aştepte rândul.

Coborî panta, strângând în mână baioneta goală... arma cea mai practică pe o vreme ca aceea. Jumătate din oamenii săi părăsiseră puştile şi arcurile în favoarea cuţitelor lungi... un mijloc de luptă preluat chiar de la duşmanul de moarte, atât de viclean.

El şi cu Bokuto lăsaseră restul patrulei la numai cincizeci de metri în urmă, dar acest parcurs îi păru mult mai lung, atent cum era să nu ducă într-o capcană. Vârtejurile de zăpadă păreau să ia forme concrete, de cercetaşi ai unei armate fantomatice, încă nedecisă de a cui parte să treacă.

Martori eterici şi neutri într-un război fără cuvinte.

Cine-şi va lua răspunderea...? păreau ei că murmură.

Cuvintele nu-l mai părăsiseră din acea dimineaţă fatală în care alesese între un comportament pragmatic şi o condamnabilă tresărire de speranţă.

Asaltul bandei de survivalişti fusese de o sălbăticie neobişnuită, însă fermierii locali se comportaseră peste orice aşteptări. Gordon şi oamenii lui, care făceau o recunoaştere prin vecinătate, interveniseră în luptă chiar în momentul critic.

Practic, armata din valea Willamette înregistrase o mică victorie pierzând numai douăzeci de oameni ca să doboare cinci de-ai duşmanului; probabil că banda de holnişti gonind spre vest nu mai număra decât trei sau patru membri.

Dar, pentru ei, patru asemenea monştri, chiar dacă obosiţi şi cu muniţia pe terminate, erau prea mulţi, iar acum patrula lui Gordon se reducea la şapte oameni, ajutoarele fiind foarte departe.

Să-i lăsăm să se ducă. În curând se vor întoarce.

Drept în faţa lui se auzi o bufniţă, iar Gordon recunoscu semnalul lui Leif Morrison. *E mai bine*, îşi spuse. *Dacă peste un an o să mai trăim, poate o să-i reuşească destul de convingător ca să înşele pe cineva.*

Rotunji buzele, încercând să imite sunetul şi emise două strigăte ca răspuns la cele trei ale lui Morrison, în timp ce traversa fulgerător o potecă deschisă şi se lăsa să alunece în şanţul în care aştepta patrula.

Morrison şi încă doi bărbaţi i se alăturară; bărboşi, purtau şube din blană de oaie pline de zăpadă şi-şi agitau armele cu nervozitate.

— Joe şi Andy? – întrebă Gordon.

Leif, suedezul cel mare, arătă la dreapta şi la stânga.

— De santinelă – răspunse scurt.

Gordon dădu din cap.

— Bine.

La adăpostul unui brad gros, deschise rucsacul şi scoase termosul: faptul că nu trebuia să ceară voie nimănui ca să-şi toarne nişte cidru cald era un privilegiu al gradului său.

Ceilalţi se întoarseră la posturi, dar continuau să-l privească la răstimpuri, întrebându-se ce are de gând „inspectorul”. Morrison, un fermier care în septembrie trecut abia scăpase din dezastrul de la Greenleaf Town, avea privirea clocotitoare a

celui care a pierdut tot ce avea mai scump şi care nu mai aparţine pe de-a-ntregul acestei lumi.

Gordon îşi privi ceasul... un superb cronometru dinainte de război, oferit de tehnicienii din Corvallis.

Bokuto avusese destulă vreme. Acum sergentul trebuia să se întoarcă, ştergându-şi urmele.

— Tracy a murit – le spuse celorlalţi, care păliră în timp ce el continua, pândindu-le reacţiile. Cred că încerca să-i ajungă din urmă pe bandiţi şi să-i reţină până la venirea noastră. Nu mi-a cerut voie. – Făcu un gest de neputinţă. Au luat-o prin surprindere.

Expresiile deconcertate se transformară într-o rafală de înjurături ordinare. *Aşa-i mai bine*, îşi spuse Gordon.

Dar data viitoare holniştii nu vor aştepta ca voi să vă aduceţi aminte să vă înfuriaţi, băieţi. Vă vor ucide în vreme ce voi vă veţi mai întreba încă dacă să vă temeţi sau nu.

Bine antrenat în arta de a minţi, Gordon adăugă pe acelaşi ton:

— Dacă ajungeam cu cinci minute mai devreme, am fi putut-o salva. Aşa cum au mers lucrurile, holniştii au avut timp să ia cu ei suveniruri.

De astă dată, pe chipurile lor ura lupta cu dezgustul şi o arzătoare ruşine le copleşea pe amândouă.

— Să-i urmărim! – îndemnă Morrison. Nu pot fi departe.

Ceilalţi emiseră murmure de consimțământ.

Insuficient de prompt, aprecie Gordon.

— Nu. Dacă a durat atâta ca să ajungem până aici, veţi fi şi mai înceţi când veţi înfrunta inevitabila lor ambuscadă! Avansăm în linie de trăgători şi recuperăm cadavrul lui Tracy. Pe urmă ne întoarcem acasă.

Un fermier... unul dintre cei care ceruseră cel mai insistent să continue urmărirea... se destinse

brusc, dar ceilalţi aruncară spre Gordon priviri întunecate, pline de ură.

Fiţi cuminţi, băieţi, gândi el cu amărăciune. *Dacă aş fi fost un comandant cum trebuie, aş fi găsit un mijloc mai bun ca să vă îndrept spinarea.*

Puse înapoi termosul, fără a oferi celorlalţi cidru cald: subînţelesul era limpede... n-o meritau.

— Haidem – ordonă, trăgându-şi pe spinare raniţa uşoară.

De astă dată se pregătiră în grabă... culegându-şi lucrurile şi căţărându-se în afara şanţului, în zăpadă. La stânga şi la dreapta îi văzu pe Joe şi Andy cum îşi părăsesc ascunzătorile şi iau poziţie în flancuri. Holniştii nu ar fi ieşit la iveală cu atâta uşurinţă, fără îndoială, dar experienţa lor nu se putea compara cu a fermierilor, aceşti soldaţi fără voie.

Cei care aveau puşti îi acopereau pe cei înarmaţi cu cuţite, care înaintau primii, pe când Gordon forma ariergarda, rămânând puţin în urma unghiului alcătuit de fermieri.

Un minut mai târziu simţi lângă el prezenţa lui Bokuto, apărut pe neştiute de după un arbore. Cu toată străduania lor, nici unul din fermieri nu-l văzuse.

Chipul cercetaşului era lipsit de expresie, însă Gordon ştia ce poate să însemne aceasta şi evită să-i întâlnească privirea.

În faţă răsună o exclamaţie de ură şi de surpriză.

Bărbatul din frunte dăduse peste corpul mutilat al lui Tracy.

— Imaginează-ţi ce vor simţi dacă vor descoperi vreodată adevărul, îi şopti Philip lui Gordon. Sau dacă vor afla motivul real pentru care majoritatea cercetaşilor tăi sânt femei.

Gordon ridică din umeri. Era ideea uneia dintre ele, dar el îşi dăduse asentimentul şi vina era numai a lui. Teribilă vină pentru o cauză dinainte pierdută.

Şi totuşi nu-i putea permite nici chiar cinicului Bokuto să pătrundă întreaga măsură a adevărului. De dragul prietenului său, Gordon îşi menţinu o expresie neutră.

— Cunoşti bine care ar fi motivele principale – replică. Dincolo de teoriile Denei şi promisiunile lui Cyclops, dincolo de toate, ştii de ce facem toate astea.

Bokuto dădu din cap şi, pentru o clipă, ceva vibra în vocea lui.

— Pentru „Statele Unite Restaurate” – şopti aproape cu veneraţie.

Minciuni în alte minciuni, gândi Gordon. *Dacă vei descoperi vreodată adevărul, prietene...*

— Pentru „Statele Unite Restaurate” – spuse cu voce tare. Da.

Împreună, lungiră pasul pentru a ţine sub observaţie grupul de bărbaţi îngroziţi şi, pentru moment, plini de mânie.

CAPITOLUL DOI

— E-n zadar, Cyclops.

Dincolo de placa groasă de sticlă, un ochi opalescent îl privea din cilindrul înalt, scăldat în vapori îngheţaţi. Un dublu colier de luminiţe clipeau repetând la nesfârşit acelaşi program complicat. Era fantoma personală a lui Gordon...

Spectrul ce-l bântuia de luni de zile... singurul fals întâlnit vreodată de Gordon care ar fi suferit comparaţie cu al său.

Această încăpere îi părea cea mai potrivită pentru a cântări situaţia. Afară, în zăpadă, după palisadele satelor şi în penumbra şi singurătatea pădurii, bărbaţi şi femei mureau pentru ei doi... pentru ceea ce credeau că reprezintă el, Gordon, şi pentru maşina din spatele panoului de sticlă.

Pentru *Cyclops* şi pentru *„Statele Unite Restaurate”*.

Fără aceşti doi pilaştri ai speranţei, probabil că oamenii din josul fluviului Willamette s-ar fi prăbuşit, iar Corvallis ar fi devenit o grămadă de ruine; bibliotecile, fragila industrie, centralele eoliene, inconstanta lumină electrică, totul s-ar fi întors în haos, la vârsta întunericului. Invadatorii de la Rogue River instauraseră de pe acum în vale o formă de iobăgie, cum făcuseră la vest de Eugene.

Fermierii şi generaţia vârstnică a specialiştilor şi oamenilor de ştiinţă luptau împotriva unui duşman având o experienţă înzecită şi o eficienţă înzecită. Luptau totuşi... nu atât pentru ei înşişi cât pentru aceste două simboluri... pentru o maşină binevoitoare şi înţeleaptă, care de fapt pierise de mult, şi pentru o naţiune de mult spulberată, ce mai exista doar în imaginaţia lor.

Bieţi descreieraţi.

— Nu merge – se adresă Gordon perechii sale întru înşelătorie. Şirul de luminiţe mai repetă o dată motivul care dansa în visurile lui. Miezul

iernii i-a oprit pe holnişti pentru moment şi i-a îndemnat să se retragă în oraşele cucerite astă toamnă. Dar o dată cu primăvara se vor întoarce la atac, distrugând, arzând şi ucigând, până ce satele, unul câte unul, vor sfîrşi prin a le cere „protecţia". Vom încerca să rezistăm, însă fiecare din blestemaţii aceia poate înfrunta o duzină dintre sărmanii mei fermieri şi orăşeni.

Gordon se afundă într-un fotoliu moale, altul decât cel în care stătuse prima oară. Chiar şi aici, în casa lui Cyclops, se simţeau praful şi curgerea nesfârșită a timpului.

Dacă am fi avut vreme pentru instrucţie, pentru pregătire... dacă aici n-ar fi domnit atâta vreme pacea...

Dacă am avea un comandant adevărat.

Cineva ca George Powhatan.

Prin uşa închisă răzbătea o muzică în surdină. De undeva, din clădire, se auzea Canonul lui Pachelbel... un disc vechi de douăzeci de ani pus la un stereo.

Îşi aminti cum plânsese când mai auzise acest gen de muzică. Dorise atât de mult să creadă că mai există pe lume curaj şi nobleţe, fusese convins că le-a găsit aici, la Corvallis. Dar „Cyclops" era rezultatul unei mascarade foarte asemănătoare cu „Statele Unite Restaurate".

Îl mai mira faptul că, în umbra invaziei survivaliste, cele două născociri prosperau mai mult ca oricând; mediul de sânge şi groază le pria, transformându-le într-un fel de ideal pentru care oamenii îşi dădeau, zi după zi, viaţa.

— Pur şi simplu nu-i de ajuns – repetă către maşina moartă, fără să aştepte răspuns. Oamenii noştri se bat, mor, dar nemernicii în salopete de camuflaj se vor întoarce la vară, orice am face.

Asculta muzica aceea tristă, întrebându-se dacă, după ce va cădea Corvallis, va mai avea cine să asculte Pachelbel.

Se auzi o bătaie discretă în uşa dublă din spatele lui şi Gordon îşi îndreptă spatele; în afară de el, numai slujitorii lui Cyclops aveau acces noaptea în edificiu.

— Da – spuse.

Un trapez îngust de lumină se întinse pe mochetă, iar în acest cadru se înscrise umbra unei femei înalte, cu păr lung.

Dena. Dacă exista cineva pe care n-ar fi vrut să-l vadă în momentul acela...

Glasul fetei sună grav şi precipitat.

— Îmi pare rău că te deranjez, Gordon, însă cred că trebuie să afli cât mai curând. A sosit Johnny Stevens.

Gordon sări în picioare, cu inima bătându-i accelerat.

— Dumnezeule, a reuşit să treacă?

Dena dădu din cap.

— A avut necazuri, dar a izbutit să ajungă la Roseburg şi să se întoarcă.

— Şi oamenii! I-a adus... – se întrerupse văzând că Dena îşi pleacă fruntea, după ce în privirea ei nu zărise nici o umbră de nădejde.

— Zece. Stevens a dus mesajul tău oamenilor din sud, iar ei ne-au trimis zece oameni.

Glasul Denei trăda mai curând ruşine decât uimire, ca şi cum toţi l-ar fi părăsit pe Gordon. Apoi se produse ceva fără precedent. Vocea Denei sună spart.

— Oh, Gordon! Nici nu sânt bărbaţi. Sânt copii, nişte *copii*!!

CAPITOLUL TREI

Dena fusese adoptată, încă de când era mică, de către doctorul Lazarensky şi alţi specialişti din Corvallis care scăpaseră cu viaţă, puţin după Războiul Judecăţii, şi crescuse printre slujitorii lui Cyclops. Era mai înaltă decât media femeilor din acea vreme şi mult mai bine pregătită.

Aceasta îl atrăsese mai întâi pe Gordon spre ea.

Mai apoi, totuşi, începu să regrete că Dena nu a citit mai puţine cărţi... sau mult mai multe. Fata elaborase o teorie..., mai rău, devenise o fanatică adeptă a ei, propagând-o în grupul său de tinere femei şi chiar în afara lui.

Gordon se temea că, fără să ştie, a jucat un rol în acest proces şi se întreba încă de ce se lăsase convins de ea să accepte ca unele din fetele sale să devină cercetaşi.

Cadavrul tinerei Tracy Smith întins pe zăpada viscolită... urmele care se pierdeau în albul orbitor...

Înfofoliţi în şube grele, Gordon şi Dena trecură de santinelele de la intrarea în casa lui Cyclops şi ieşiră în gerul tăios al nopţii.

— Dacă Johnny a înregistrat, într-adevăr, un eşec – murmură fata –, ne mai rămâne o singură şansă, Gordon.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. – El scutură din cap. Nu acum.

Îi era frig şi se grăbea să ajungă la sala de mese şi să audă raportul lui Stevens.

Dena îi strânse braţul cu putere şi rămase atârnată de el până ce bărbatul se întoarse şi o privi.

— Gordon, nimeni nu-i mai dezamăgit ca mine de cele întâmplate. Crezi că eu şi fetele mele am vrut ca Johnny să dea greş? Crezi că suntem chiar atât de nebune?

Gordon se abţinu să răspundă la întrebare. În cursul zilei, cu câteva ore mai devreme, trecuse pe

lângă un mic grup de recrute ale Denei... tinere venite din satele părţii de nord a văii Willamette, fete cu glasurile pline de patimă şi ochii strălucitori ai neofiţilor. Aceste fete ofereau un spectacol neobişnuit, îmbrăcate în hainele de piele ale cercetaşilor armatei şi purtând cuţite lungi la şold, pe mânecă şi la glezne, aşa cum stăteau aşezate în cerc, cu câte o carte pe genunchi.

SUSANNE: Nu, nu, Marie. Faci o confuzie. *Lysistrata* n-are nici o legătură cu povestea Danaidelor! Greşeau şi primele, şi celelalte, dar din motive diferite.

MARIE: Nu înţeleg. Şi de ce un grup folosea drept armă sexul şi celălalt spada?

GRACE: Nu, nu-i vorba de asta. Ci de faptul că ambele grupuri erau lipsite de o viziune, de o ideologie...

Discuţia se întrerupsese brusc la vederea lui Gordon.

Se grăbiseră să se ridice în picioare şi să salute, urmărindu-l cu privirea în timp ce el trecea repede, simţindu-se jenat. Aveau toate în ochi o strălucire stranie... ceva ce lăsa impresia că văd în el un ales, un simbol... o privire despre a cărei semnificaţie n-ar fi putut spune nimic.

Tracy avusese aceeaşi privire şi, orice înţeles ar fi avut, Gordon refuza s-o ia în seamă. Suporta destul de greu ideea că din cauza minciunii sale au murit atâția bărbaţi. Iar acum aceste femei...

— Nu – îi răspunse Denei. Nu, nu cred că sunteți atât de nebune.

Ea râse şi-i strânse braţul.

— Bine, pentru moment mă mulţumesc cu atât.

Dar Gordon ştia că discuţia nu era încheiată.

În sala de mese, o altă santinelă le scoase şubele, iar Dena rămase mai în urmă, lăsându-l pe Gordon să primească singur tristele veşti.

***

Magnific lucru e tinereţea. Gordon îşi amintea de sine însuşi, cel de pe vremea când nu avea încă douăzeci de ani, în ajunul Războiului Judecăţii. Pe atunci numai un accident de automobil l-ar fi putut face s-o lase mai moale.

Ceva mai rău decât un accident li se întâmplase unora dintre tinerii care părăsiseră Oregonul de sud cu Johnny Stevens, în urmă cu două săptămâni, iar acelaşi Johnny traversase un adevărat iad.

În ciuda tuturor acestora, el îşi trăda şi acum cei şaptesprezece ani, şezând lângă foc şi sorbind cu înghiţituri mici un bol de supă fierbinte. Băiatul avea nevoie de o baie caldă şi cel puţin patruzeci de ore de somn: pletele blonde şi barba îi ascundeau nenumăratele zgârieturi şi o singură parte din uniforma lui părea intactă... emblema cârpită cu grijă şi purtând inscripţia simplă:

SERVICIUL POŞTAL AL
„STATELOR UNITE RESTAURATE”

— Gordon! – Cu un surâs larg, tânărul se ridică.

— M-am rugat să te întorci sănătos – răspunse acesta îmbrățișându-l.

Împinse deoparte mormanul de scrisori pe care Johnny le scosese din sacul de pânză impermeabilizată... pentru care fusese gata să-şi dea viaţa.

— Le voi vedea peste o clipă. Stai jos şi mănâncă.

Gordon îşi acordă un răgaz ca să privească spre vatra imensă din sala de mese, lângă care se aflau noii recruţi veniţi din sud. Braţul unuia dintre băieţi atârna rupt din umăr, iar un alt tânăr tocmai primea îngrijirile doctorului Pilch, chirurgul armatei, care-i curăţa o tăietură lungă ce-i brăzda coapsa.

Alţii sorbeau din ceşti aburinde şi-l priveau pe Gordon cu o nedisimulată curiozitate: era

neîndoios că Johnny le împuiase capetele cu poveşti, iar ei păreau gata, chiar nerăbdători să lupte.

Dar nici unul nu putea să aibă peste şaisprezece ani.

Aşa piere şi ultima noastră nădejde, îşi spuse Gordon.

Oamenii din centrul şi sudul Oregonului rezistau survivaliştilor de la Rogue River de aproape douăzeci de ani, iar în ultimul deceniu reuşiseră să-i ţină pe loc. Spre deosebire de nordicii lui Gordon, pe crescătorii de vite şi fermierii din Roseburg nu-i moleşiseră anii de pace; erau tenaci şi-şi cunoşteau bine duşmanul.

Aveau şi comandanţi adevăraţi. Gordon auzise vorbindu-se despre unul dintre aceştia, care dăduse peste cap o bandă holnistă după alta, provocându-le pierderi grele. Fără îndoială, această rezistenţă fusese cauza pentru care inamicul elaborase noul său plan. Cu un curaj nebunesc, holniştii porniseră pe mare, spre nord, şi debarcaseră lângă Florence, departe de inamicii tradiţionali.

Fusese o mişcare inspirată şi acum nimic nu-i mai putea opri. Fermierii din sud trimiseseră în ajutor zece băieţi.

Zece copii.

Recruţii se ridicară când Gordon se apropie; trecu de-a lungul şirului, întrebându-l pe fiecare cum îl cheamă şi de unde vine. Băieţii îi strânseră mâna foarte serioşi, fiecare adresându-i-se cu *domnule inspector*. Neîndoios, cu toţii aspirau să cucerească onoarea supremă, aceea de a deveni poştaşi... funcţionari publici ai unei naţiuni pe care erau prea tineri ca s-o fi cunoscut.

Iar Gordon ştia că nici aceasta, nici faptul că naţiunea nu mai exista nu aveau să-i oprească să moară pentru ea.

Îl observă pe Bokuto aşezat într-un colţ; negrul ex-marinar nu scotea o vorbă, iar Gordon înţelese că-i cântărea pe noii veniţi şi era de aceeaşi părere

cu el: dacă vreunul dintre aceşti băieţi se dovedea capabil, avea să intre într-o patrulă de cercetare, indiferent ce ar zice Dena şi fetele ei.

Simţi privirea tinerei fixată asupra lui din celălalt capăt al sălii. Dena trebuia să ştie că planul ei cel nou nu va primi aprobarea lui, nu câtă vreme va mai avea sub comandă armata din valea Willamette.

Nu câtă vreme va mai avea o fărâmă de viaţă în trup.

Petrecu o vreme discutând cu noii sosiţi; când se îndreptă spre uşă, Dena dispăruse, probabil ca să anunţe noutatea bandei sale de amazoane în devenire. Gordon se resemna cu perspectiva unei confruntări inevitabile.

Când Gordon se întoarse la masă, Johnny Stevens îşi făcea de lucru cu sacul de pânză; de astă dată, tânărul n-ar mai fi admis nici o amânare şi Gordon primi din mâna lui mormanul de scrisori aduse de la o asemenea distanţă.

— Îmi pare rău, Gordon – spuse cu voce joasă. Am făcut tot ce-am putut, dar n-au vrut să mă asculte! Le-am înmânat scrisorile tale, dar...

Clătină din cap.

Gordon răsfoi răspunsurile la cererile sale de ajutor, scrise cu peste două luni înainte.

— Vor cu toţii să facă parte din reţeaua poştală – adăugă Johnny, cu o urmă de ironie în glas. Chiar dacă noi o să cădem aici, tot va rămâne o parte a Oregonului liberă şi gata să se alăture naţiunii.

Pe plicurile îngălbenite, Gordon citi numele localităţilor de lângă Roseburg, dintre care, pentru cei din nord, unele intraseră în legendă.

Parcurse răspunsurile: erau pline de respect, manifestau interes, ba chiar entuziasm faţă de evoluţia „Statelor Unite Restaurate”, dar nu promiteau nici un fel de întăriri.

— Şi George Powhatan?

Johnny ridică din umeri.

— Toţi primarii, şerifii şi comandanţii locali consideră că fiecare vorbă a lui e aur curat. Nu vor face nimic până nu-l vor vedea mișcându-se primul.

— Nu văd răspunsul lui Powhatan – remarcă Gordon, care trecuse în revistă toate scrisorile.

Johnny clătină din cap.

— Powhatan a spus că nu are încredere în hârtie, Gordon, şi răspunsul cuprindea un singur cuvânt.

Johnny rosti cu jumătate de glas:

— A zis... „Regret”

CAPITOLUL PATRU

Când se întoarse în camera lui, mult mai târziu, Gordon văzu sub uşă o dungă de lumină şi rămase cu mâna la câţiva centimetri de clanţă; îşi amintea limpede că stinsese lumânarea când plecase către Cyclops.

Un dulce parfum feminin dezlegă misterul înainte să deschidă uşa pe de-a-ntregul. Dena stătea pe patul său, cu picioarele vârâte sub pled până la genunchi. Purta o cămaşă albă din pânză ţesută în casă şi ţinea o carte lângă lumânarea de pe noptieră.

— Îţi strici ochii – îi spuse Gordon lăsând să cadă pe masa de lucru sacul de scrisori al lui Johnny.

Dena îi răspunse fără să-şi ridice privirea din carte.

— Ai dreptate. Dar de ce te-ai întors în epoca de piatră, când în restul clădirii avem lumină electrică? Poate că oamenii ca tine, dinainte de război, mai păstrează totuşi ideea că flacăra lumânării e romantică. Aşa-i?

Lui Gordon i-ar fi venit greu să precizeze de ce scosese toate becurile din camera lui, împachetându-le cu grijă şi punându-le bine. În cursul primei săptămâni petrecute la Corvallis, inima îi zvâcnea de bucurie ori de câte ori întorcea un comutator şi punea electronii în mişcare, ca în zilele tinereţii sale.

Dar acum, cel puţin în camera lui, nu mai putea să rabde luxul iluminatului electric.

Turnă apă şi praf de dinţi pe periuţă.

— Ai în camera ta un bec de patruzeci de waţi – îi aminti. Nu poţi să citeşti acolo? Dena ignoră observaţia şi continuă să ţină cartea deschisă cu palma.

— Nu înţeleg! – izbucni, exasperată. După cartea asta, în ajunul Războiului Judecăţii, America era în plină renaştere culturală. Sigur,

exista şi Nathan Holn, care-şi predica doctrina dementă asupra bărbăţiei... existau problemele cu misticii slavi de peste ocean... dar în ansamblu era o epocă strălucită! În artă, în muzică, în ştiinţă, lucrurile păreau că merg pe drumul unui progres nemaivăzut. Şi totuşi sondajele de la sfârșitul secolului pretind că majoritatea femeilor americane încă nu aveau încredere în tehnologie! Nu-mi vine să cred! E adevărat? Erau toate nişte naive?

Gordon scuipă în lighean şi aruncă o privire pe coperta cărţii pe care se reliefa în pregnante caractere holografice:

CINE SUNTEM – UN PORTRET AL AMERICII ANILOR '90

— Nu-i chiar atât de simplu, Dena. De mii de ani, tehnica era considerată o activitate specific masculină. Până şi în anii nouăzeci, femeile reprezentau numai un minuscul procent de ingineri şi oameni de ştiinţă, chiar dacă se dovediseră foarte, foarte competente...

— N-are nici o legătură! – îl întrerupse Dena, închizând cartea şi scuturându-şi cu violenţă pletele blonde. Ceea ce contează e cine beneficia de tehnică! Deşi era un domeniu aproape cu totul masculin, tehnologia venea mai mult în ajutorul femeilor decât în cel al bărbaţilor! Compară America de pe vremea ta cu lumea de azi şi spune-mi dacă greşesc!

— Prezentul este un iad pentru femei – admise Gordon.

Luă cana de apă şi udă prosopul. Se simţea foarte obosit.

— Ele duc o viaţă mult mai grea decât a bărbaţilor o viaţă brutală, plină de suferinţe, foarte scurtă. Şi, spre ruşinea mea, ţi-am dat voie să trimiţi fete în cele mai rele, mai periculoase...

Dena părea hotărâtă să nu-l lase să încheie o frază. Sau, răscolită de moartea lui Tracy, prefera să schimbe subiectul?

— Perfect! – exclamă. Atunci vreau să ştiu de ce se temeau de tehnologie femeile dinainte de război... dacă e adevărat ce scrie în cartea asta... când ştiinţa a făcut atâta pentru ele. Şi când alternativa era îngrozitoare!

Gordon atârnă la uscat prosopul ud cu care-şi frecase pieptul, braţele şi gâtul. În anii ce trecuseră de atunci, în rătăcirile sale, văzuse orori care ar fi amuţit-o pe Dena dacă ar fi reuşit să-l facă să i le povestească.

Ea era doar o copilă când se prăbuşise civilizaţia. În afara zilelor atroce care precedaseră adoptarea ei şi primirea în casa lui Cyclops... neîndoielnic, de mult şterse din memoria fetei... crescuse în acest unic loc din lumea contemporană în care mai existau vestigii ale confortului de odinioară. Nu era de mirare că, la douăzeci şi doi de ani, nu avea nici un fir de păr cărunt.

— Unii susţin că tehnologia însăşi a dus la pieirea civilizaţiei – strecură el.

Stătea pe un scaun lângă pat şi închisese ochii, în speranţa că Dena va intui că este cazul să se retragă. Continuă să vorbească fără a face vreo mişcare.

— Şi nu-i exclus ca ei să aibă dreptate. Bombele şi viruşii, Iarna de Trei Ani, distrugerea căilor de comunicaţie ale unei societăţi bazate pe o adâncă interdependenţă...

De această dată ea nu-l întrerupse, însă vorbirea i se fărâmiță de la sine. Nu putea să-şi continue litania cu voce tare.

...spitale... universităţi... restaurante... avioane aerodinamice care duceau oamenii în orice loc ar fi vrut...

...copii surâzători şi cu ochi limpezi, sărind sub stropii aspersoarelor de grădină... imagini primite

de pe sateliţii lui Jupiter şi Neptun... visul de a zbura spre stele... miraculoasele maşini înţelepte...

...cunoaşterea...

— Ticăloşii antitehnologice – replică Dena, respingând în două vorbe cele ce-i sugerau cuvintele lui. Oamenii, nu ştiinţa, au distrus lumea. Tu o ştii, Gordon. Un anume tip de oameni.

Lui Gordon îi lipsea până şi puterea de a ridica din umeri: acum, ce importanţă mai avea? Când vorbi iar, glasul fetei se îmblânzise.

— Vino aici.

Gordon dădu să protesteze. În seara aceasta nu voia decât să se ghemuiască în pat şi să lase afară lumea, să amâne hotărârile care-l aşteptau a doua zi, înecându-le într-un ocean de uitare. Însă Dena era puternică şi atrăgătoare; degetele ei îi descheiară nasturii şi-l traseră spre ea, făcându-l să se prăbuşească pe perne. Erau impregnate de parfumul ei.

— Ştiu ce a dat totul peste cap – declară Dena. Cartea o spune corect! Femeile n-au fost destul de vigilente, asta-i tot. Feminismul deviase spre teme în cel mai bun caz marginale, ignorând adevărata problemă, bărbaţii. Voi vă descurcaţi... când e vorba să creaţi, să produceţi, să clădiţi. Aici bărbaţii pot excela. Dar oricine îşi poate da seama că un sfert sau chiar jumătate din voi bat câmpii, violează, ucid. Trebuia să nu vă scăpăm din ochi, să-i cultivăm pe cei buni şi să-i eliminăm pe nemernici.

Dădu din cap, încântată de propria-i judecată.

— Femeile au greşit lăsând lucrurile să se deterioreze.

— Dena, tu ştii că eşti nebună de legat? – mormăi Gordon.

Înţelesese unde voia să ajungă. Era o stratagemă nouă, menită să-l silească să accepte un alt plan dement de a câștiga războiul. Însă de astă dată nu avea să reuşească.

În orizontul periferic al minţii sale dorea ca amazoana în devenire să plece şi să-i dea pace, dar parfumul ei i se şi urcase la cap şi, chiar cu ochii închişi, simţi când, albă, cămaşa Denei căzu la pământ, iar ea stinse lumânarea.

— Poate că sânt nebună – admise –, dar ştiu ce vorbesc.

Ridică pledul şi se strecură lângă el.

— Ştiu. A fost vina noastră.

Atingerea pielii ei mătăsoase fu ca o descărcare electrică, iar trupul lui Gordon reacţiona firesc, pe când, în spatele pleoapelor lui lăsate, bărbatul încerca să-şi salveze mândria şi să se refugieze în somn.

— Dar femeile nu vor permite ca lucrurile să se repete – şopti Dena, sărutându-i gâtul şi trecându-şi degetele pe umerii şi pieptul lui. Am văzut cum sânt bărbaţii... şi acum ştim să distingem între bestii şi eroi. Şi învăţăm să ne cunoaştem pe noi înşine.

Avea pielea fierbinte. Gordon o strânse în braţe.

— De astă dată – şopti Dena – vom face ca lucrurile să decurgă altfel.

Hotărât, Gordon îi acoperi buzele cu ale sale, dacă nu din alt motiv, cel puţin pentru a o face să tacă.

CAPITOLUL CINCI

— Aşa cum vă va demonstra Mark, chiar şi un copil poate folosi noul nostru binoclu de noapte cu infraroşii... combinat cu un laser... pentru localizarea unei ţinte în bezna cea mai adâncă...

Consiliul de apărare al văii Willamette stătea la o masă lungă, pe scena marelui auditoriu al fostei Universităţi din Oregon şi urmărea cu atenţie cum Peter Aage prezenta cea mai recentă „armă secretă" elaborată de slujitorii lui Cyclops.

Când luminile fură stinse şi uşa închisă, Gordon abia mai putu distinge silueta deşirată a inginerului, însă vocea lui Aage se auzea clar şi puternic.

— În fundul sălii se află un şoarece într-o cuşcă, reprezentând un inamic infiltrat pe teritoriul nostru.

În acest moment, Mark acţionează detectorii binoclului. În întuneric se auzi un declic uşor.

— Iar acum caută radiaţiile calorice ale şoarecelui...

— îl văd! – se auzi glasul subţire al copilului.

— Bravo, băiete. Acum tânărul Maik va ţinti animalul cu laserul...

— L-am prins!

— ...o dată raza fixată asupra ţintei, se schimbă frecvenţa laserului, creându-se o zonă de vizibilitate, astfel că şi noi putem vedea... şoarecele!

Gordon cercetă cu privirea extremitatea sălii, dar nu văzu nimic. Acolo continua să domnească întunericul cel mai profund.

Cineva din asistenţă râse.

— L-o fi înfulecat careva! – cârâi o voce.

— Mdaa. Ei, voi, inginerii, trebuia să potriviţi chestia aia ca să găsească măcar o pisică!

Se auzi un mieunat sonor.

Deşi preşedintele consiliului bătea cu ciocănelul în masă, Gordon se alătură în cele din urmă celor

care râdeau cu hohote. Simţi nevoia să adauge şi o remarcă proprie, dar toţi îi cunoşteau glasul, ceea ce-l obliga să fie cât se poate de sobru; şi apoi, mai mult ca sigur, ar fi rănit sentimentele cuiva.

O agitaţie în stânga lui îi arătă că inginerii s-au adunat şi discută foarte gravi între ei. În cele din urmă, cineva ceru să se aprindă lumina. Lămpile începură să strălucească din nou, iar membrii consiliului de apărare clipiră din ochi.

Mark Aage, băieţelul de zece ani pe care Gordon îl salvase de survivalişti în urmă cu câteva luni la Eugene, îşi scoase casca pentru vedere nocturnă şi ridică privirea.

— Am văzut şoarecele – spuse. L-am văzut bine. Şi l-am prins cu laserul. Dar culorile n-au vrut să se schimbe!

Peter Aage era încurcat. Blondul purta obişnuita haină albă tivită cu negru şi privea spre inginerii strânși în jurul aparatului recalcitrant.

— Ieri a funcţionat în cursul a cincizeci de probe – se scuză el. Poate s-a blocat convertizorul parametric. S-a mai întâmplat. Fireşte, este vorba de un prototip, iar aici, în Oregon, nimeni n-a mai încercat să construiască aşa ceva de aproape douăzeci de ani. Oricum, va trebui să eliminăm toate defecţiunile înainte de a trece la faza producţiei.

Consiliul de apărare se compunea din trei grupuri distincte. Doi bărbaţi şi o femeie, care, ca şi Peter, purtau uniforma slujitorilor lui Cyclops, dădeau din cap cu un aer înţelegător, însă restul consilierilor păreau mai puţin binevoitori.

Doi bărbaţi aşezaţi la dreapta lui Gordon purtau cămăşi albastre şi haine de piele identice cu ale sale. Pe umeri aveau câte un ecuson reprezentând un vultur ce se ridica mândru peste un rug, iar pe marginea lui era scris:

„STATELE UNITE RESTAURATE”
SERVICIUL POŞTAL.

„Poştaşii” se priviră unii pe alţii, ridicând ochii la cer cu o expresie de exasperare.

În centru se aflau două femei şi trei bărbaţi, printre care preşedintele consiliului, reprezentând zonele componente ale alianţei: comitate unite cândva prin respectul faţă de Cyclops, mai recent, prin noua reţea poştală şi în cele din urmă prin teama faţă de duşmanul comun.

Îmbrăcămintea lor era diversă, dar toţi purtau brasarde având fixate câte un W şi un V suprapuse – iniţialele văii Willamette.

Litere cromate, recuperate de pe maşinile abandonate, se găseau în cantităţi suficiente ca să poată fi împărţite chiar unei armate întregi.

Primul care vorbi fu unul dintre aceşti reprezentanţi civili.

— Şi câte asemenea dispozitive credeţi c-o să puteţi monta până la primăvară?

Peter socoti în gând.

— Dacă ne străduim, până la sfârșitul lui martie o să avem gata o duzină.

— Şi presupun că toate au nevoie de electricitate.

— Le echipăm cu generatoare portabile, care, împreună cu aparatul, nu vor cântări decât douăzeci de kilograme.

Fermierii se priviră fără cuvinte, iar femeia ce reprezenta comunitatea indienilor din Munţii Cascadelor vorbi în numele tuturor.

— Sânt sigură că aceste binocluri de noapte pot să servească la apărarea câtorva puncte importante de atacuri prin surprindere. Dar vreau să ştiu cu ce ne vor ajuta ele după topirea zăpezii, când holniştii vor începe iar să ardă şi să jefuiască satele şi cătunele, unul câte unul. Nu putem aduna toată populaţia la Corvallis. Am muri de foame în câteva săptămâni.

— Aşa e – interveni un alt fermier. Unde sânt celelalte superarme pe care voi, supradotaţii,

trebuia să le faceţi? Sau l-aţi scos din funcţiune pe Cyclops?

Fu rândul slujitorilor acestuia să se privească în tăcere, iar conducătorul, doctorul Taigher, protestă:

— Nu aveţi dreptate! Noi n-am avut destulă vreme. Iar Cyclops a fost conceput pentru a servi în timp de pace şi trebuie să se reprogrameze ca să se poată ocupa de război. Oricum, chiar dacă Cyclops elaborează planuri măreţe, nouă, bieţi oameni supuşi greşelii, ne revine realizarea lor.

Gordon era mut de admiraţie. Aici, în public, omul acesta părea rănit în adâncul sufletului de faptul că cineva se putea îndoi de maşina oraculară... pe care cei din regiune continuau s-o respecte ca pe vrăjitorul din Oz.

Reprezentanta comunităţii dinspre nord clătină din cap, politicos, dar încăpățânat.

— Voi fi ultima care să-l critice pe Cyclops şi sânt sigură că-şi elaborează ideile cât se poate de repede. Dar nu izbutesc să înţeleg în ce fel acest binoclu de noapte va fi mai bun decât baloanele de care tot vorbiţi sau decât bombele cu gaz sau decât minele. Pur şi simplu, sânt prea puţine ca să slujească la ceva. Şi chiar dacă le-aţi construi cu sutele, cu miile, ele ne-ar servi dacă am lupta împotriva unei armate adevărate, ca în Vietnam sau în Kenya, înaintea Judecăţii. Dar nu-s de nici un folos împotriva blestemaţilor de survivalişti!

Dacă păstra tăcerea, Gordon nu era mai puţin de acord.

Doctorul Taigher îşi privi mâinile. După şaisprezece ani de înşelăciune paşnică şi benignă... de răspândire a unui mic val de minuni reciclate ale secolului douăzeci, folosite pentru a-i menţine pe fermierii din jur ca în puterea unui magician... el şi tehnicienii săi erau acum în căutarea unor miracole adevărate. Repararea jucăriilor şi a generatoarelor eoliene nu mai era de ajuns.

Vecinul din dreapta lui Gordon se însufleţi. Era Eric Stevens, bunicul tânărului Johnny. Bătrânul

purta o uniformă identică celei a lui Gordon şi reprezenta bazinul superior al fluviului Willamette, câteva oraşe din sudul fostului Eugene, care alcătuiseră o alianţă.

— Şi aşa ne-am întors de unde am plecat – spuse bătrânul. Găselniţele lui Cyclops pot fi de ajutor pe alocuri; ba chiar vor întări poziţiile de pe acum puternice. Ele nu vor face însă decât să-l sâcâie pe duşman. Apoi Gordon ne-a spus că nu putem să ne aşteptăm la vreun ajutor din estul civilizat în timp util. Va mai trece un deceniu şi mai bine până ce forţele „Statelor Unite Restaurate" vor izbuti să ajungă aici şi până atunci va trebui să rezistăm singuri toţi aceşti ani şi chiar mai mulţi.

Bătrânul plimbă asupra celorlalţi o privire sălbatică.

— Nu-i decât un singur mijloc de a o face: lupta! – Bătu cu pumnul în masă. Ne-am întors de unde am plecat pentru că oamenii sânt factorul decisiv.

De-a lungul mesei se ridică un murmur de aprobare, iar Gordon era teribil de conştient de prezenţa Denei, care stătea în sală, pândind ocazia de a da consiliul peste cap.

Fata îşi scutura pletele, iar Gordon avea impresia că poate să-i citească gândurile.

Nu numai bărbaţii... spuneau ele. Tânăra înaltă purta veşmântul slujitorilor lui Cyclops, dar Gordon ştia că ea este cu adevărat leală faţă de altceva; şedea lângă trei dintre discipolele sale... femei ce purtau costumul de antilopă al patrulelor de recunoaştere din armata văii Willamette... aparţinând toate excentricei sale grupări.

Până în prezent, consiliul ar fi refuzat cu hotărâre planul pe care-l susţineau; fetele fuseseră primite cu greu în armată, şi asta din cauză că în această vale se mai păstrase, latent, ceva din feminismul veacului douăzeci.

În momentul acela, Gordon simţi disperarea crescândă a celor din spatele mesei. Ştirile aduse de Johnny Stevens din sud constituiau o grea lovitură şi curând, când va înceta să ningă şi vor cădea iar ploile calde ale primăverii, membrii consiliului se vor agăţa de orice plan, fie şi de unul dement.

Gordon hotărî să intre în discuţie înainte ca situaţia să scape de sub control, iar preşedintele îi dădu cuvântul de îndată ce ridică mâna.

— Sânt sigur că întregul consiliu doreşte să-i exprime lui Cyclops... ca şi tehnicienilor săi... mulţumirile noastre pentru eforturile lor continue.

Se auzi un murmur de aprobare, dar nici Taigher, nici Peter Aage nu-l priviră în ochi.

— Avem de partea noastră şase sau poate opt săptămâni de vreme rea înainte de a ne aştepta la o reluare a activităţii inamicului. După ce am ascultat raportul comitetului pentru instrucţie şi al celui pentru artilerie, e limpede că datoria noastră este precisă.

De fapt, cu darea de seamă a lui Philip Bokuto începuse rafala de veşti proaste din acea zi. Gordon îşi recapătă suflul.

— Când a început invazia holniştilor, vara trecută, v-am avertizat să nu aşteptaţi ajutor de la restul naţiunii. Reţeaua de comunicaţii poştale, pe care am încercat s-o creez cu ajutorul vostru, este doar primul pas dintr-un proces îndelungat, care va duce la reunificarea continentului. În anii ce vin, Oregonul va fi singur.

Încerca să mintă prin subînţelesuri, pronunţând cuvinte care, în sens literal, erau adevărate, o artă în care devenise maestru, deşi nu era mândru de asta.

— Vă vorbesc deschis. Faptul că populaţia din Roseburg şi împrejurimi ne-a trimis ajutoare inconsistente este vina noastră, a tuturor. Oamenii din sud au experienţă, pricepere şi mai ales conducerea de care avem nevoie. După mine,

problema prioritară ar fi să-i convingem să fie alături de noi.

Făcu o pauză.

— Pentru aceasta, mă voi duce personal în sud şi voi căuta să-i fac să-şi schimbe părerea.

Această declaraţie provocă tumult.

— Gordon, e o nebunie!

— Nu se poate...

— Avem nevoie de tine aici!

Închise ochii. În patru luni reuşise să pună pe picioare o alianţă destul de puternică pentru a-i harpii pe invadatori şi a le încetini înaintarea. O alcătuise în primul rând datorită însuşirilor sale de povestitor, de impostor... de mincinos.

Gordon nu-şi făcea iluzia că este un comandant adevărat. Imaginea lui menţinea unitatea armatei din valea Willamette... autoritatea sa legendară de inspector, ca expresie a unei naţiuni înviate.

O naţiune a cărei unică scânteie încă aprinsă se va stinge curând pentru totdeauna dacă nu se face de îndată ceva. Nu pot să-i conduc pe aceşti oameni! Am nevoie de un general! De un militar!

Am nevoie de un om ca George Powhatan.

Puse capăt corului de proteste ridicând mâna.

— Voi merge. Şi vreau ca toţi să-mi promiteţi că nu vă veţi lansa în nici o acţiune disperată în lipsa mea.

Privi drept către Dena şi pentru o clipă îi întâlni privirea. Avea buzele strânse, iar după o clipă ochii ei se înrourară şi întoarse capul.

E îngrijorată pentru mine? se întrebă Gordon. *Sau pentru planul ei?*

— Voi fi înapoi înaintea dezgheţului – promise. Şi voi aduce ajutoare.

Iar pentru sine adăugă, neauzit:

— Sau voi muri.

CAPITOLUL ŞASE

Pregătirile cerură trei zile, pe care Gordon le trăi într-o continuă iritaţie, dornic să fi putut pleca fără atâtea complicaţii.

Se pregătea o adevărată expediţie, iar consiliul insistase ca Bokuto şi alţi patru oameni să-l însoţească până la Cottage Grove. Johnny Stevens şi unul din voluntarii din sud plecaseră înainte, pentru a-i deschide calea: era normal ca sosirea unui inspector să fie anunţată.

Pentru Gordon toate acestea nu erau decât prostii. Un ceas de studiere a hărţii dinainte de război împreună cu Johnny ar fi fost destul pentru a stabili cum poate ajunge la ţintă, iar un cal iute şi unul de schimb l-ar fi protejat la fel de bine ca o escortă întreagă.

Cel mai mult îl supăra faptul că urma să-l ia cu sine pe Bokuto, a cărui prezenţă la Corvallis o socotea indispensabilă, dar consiliul rămăsese de neclintit: Gordon trebuia să accepte condiţiile sau să rămână pe loc.

Detaşamentul părăsi Corvallis în primele ore ale dimineţii, traversând terenul de atletism al universităţii cu caii aburind în ger. O coloană de recruţi care mărşăluiau cântând trecu pe lângă ei. Deşi erau cu feţele înfofolite, timbrul vocii le trăda: erau noile luptătoare ale Denei.

Oh, să mor nemăritată,
N-o să iau gură spurcată,
Nici păros şi nespălat,
Râgâind neruşinat.

Oh, mai bine să rămână
Tânără fată bătrână
Decât slugă la mârlan
Cu pretenţii de tiran.

Plutonul făcu atenţie la dreapta când Gordon îl depăşi în fruntea oamenilor săi; expresia Denei era umbrită de distanţă, dar el îi simţi privirea grea.

Despărţirea lor fusese pasionată fiziceşte şi tensionată în plan emoţional. Gordon se îndoia că America dinaintea războiului, cu toate variantele ei în materie de sexualitate, inventase un nume pentru tipul de relaţii care se formase între ei. Plecarea lui era o adevărată uşurare, dar în acelaşi timp ştia că Dena îi va lipsi.

Corul feminin se pierdea în depărtare, iar Gordon simţea un nod în gât; încercă să-l pună pe seama admiraţiei faţă de curajul acestor fete, însă era greu să ignore neliniştea care o însoţea.

Călăreţii trecură în pas grăbit prin livezi desfrunzite şi câmpii îngheţate ca să ajungă la Rowland înainte de apusul soarelui. Liniile de apărare erau atât de apropiate... abia la o zi de mers din centrul neajutorat a ceea ce mai putea trece drept civilizaţie. Mai departe se aflau în teritoriul dominat de bandiţi.

La Rowland auziră noi zvonuri... se părea că o hoardă de survivalişti creaseră un mic ducat pe ruinele fostului Eugene. Refugiaţii vorbeau de bande întregi de barbari în combinezoane albe de camuflaj hibernal care-şi făceau de cap în zonă, arzând fermele şi plecând cu provizii, femei şi sclavi.

Dacă era adevărat, Eugene constituia o problemă, având în vedere că trebuiau să treacă prin apropierea lui.

Bokuto ţinea cu încăpățânare la evitarea oricărui risc; Gordon se supără şi rămase tăcut de-a lungul celor trei zile pe care detaşamentul le pierdu ocolind pe şosele îngheţate, cu asfaltul distrus, la est de Springfield, reluându-și apoi drumul către sud, ca să ajungă în sfârşit la fortificaţiile de la Cottage Grove.

Nu trecuse prea multă vreme de când orăşelele de la miazăzi de Eugene se uniseră cu alte

comunităţi mai prospere din nord, iar acum năvălitorii le izolaseră iar.

Pe harta Oregonului, pe care Gordon o învăţase pe dinafară, două treimi şi mai bine din partea estică erau constituite din dezolante podişuri deşertice, din străvechi revărsări de lavă şi din Munţii Cascadelor, adevărate bastioane inaccesibile.

Cenuşiul Pacificului delimita ploioasa coastă de vest.

La extremităţile de nord şi de sud se mai aflau încă locuri necercetate, iar la miazănoapte de valea fluviului Columbia încă nu scăzuseră radiaţiile datorate bombelor care torturaseră Portland-ul şi aruncaseră în aer barajele.

Un alt loc neumblat începea la o sută cincizeci de kilometri de graniţa sudică a statului vecin cu o Californie necunoscută... el îşi avea centrul în masivul străpuns de canioane, numit Rogue.

Chiar şi în vremuri mai fericite, zona din apropiere de Medford era socotită nesigură, iar înainte de Războiul Judecăţii se considerase că în valea lui Rogue River se află mai multe ascunzători secrete şi depozite clandestine de arme decât în orice altă parte în afară de Everglades.

Pe vremea când autorităţile civile încă luptau, în urmă cu şaisprezece ani, hipersurvivaliştii dăduseră lovitura de graţie întregii lumi civilizate. În Oregonul de Sud, urmaşii lui Nathan Holn fuseseră deosebit de violenţi şi niciodată nu ş-a ştiut cum au sfârşit sărmanii locuitori de acolo.

Înghesuite între deşert şi mare, între radiaţii şi demenţii holnişti, două mici zone ieşiseră din Iarna de Trei Ani cu mijloace care abia dacă le asigurau celor salvaţi o condiţie superioară animalelor... la nord în valea Willamette, iar către sud în jur de Roseburg. La început, cea meridională părea condamnată mai curând sau mai târziu la sclavie sau, mai rău, la supunerea de către noii barbari.

Dar undeva între fluviul Rogue şi Umpqua se întâmplase ceva: cancerul îşi oprise înaintarea, inamicul fusese dat peste cap şi Gordon spera din toată inima să poată descoperi cauza înainte ca răul care-şi schimbase direcţia de propagare să se instaleze pe întreaga vale Willamette, atât de vulnerabilă.

Pe harta din mintea lui Gordon, o invazie sângeroasă, însemnată cu roşu, se întindea dinspre interiorul continentului către capetele de pod ale invadatorilor, la vest de Eugene. Iar acum Cottage Grove era izolat de nordul văii Willamette.

Avură un prim semnal asupra întorsăturii disperate a situaţiei când ajunseră la mai puţin de un kilometru şi jumătate de oraş. Pe marginea drumului se vedeau cadavrele a şase oameni crucificaţi pe stâlpi de telegraf. Iar leşurile nu erau intacte.

— Daţi-i jos – ordonă Gordon. Inima îi bătea cu putere, gura i se uscase – exact reacţia pe care conta inamicul s-o provoace prin această mârşăvie menită să inspire groază.

Era limpede că locuitorii din Cottage Grove nu îndrăzneau să-şi mai trimită patrulele până aici, şi asta nu promitea nimic bun.

Un ceas mai târziu putu să vadă în ce măsură se schimbase oraşul de când îl vizitase ultima oară. Câteva turnuri de pază se ridicau în colţurile valului de pământ care acum întărea palisada, iar în afară clădirile dinainte de război fuseseră rase de pe faţa pământului, pentru a se crea un spaţiu de asigurare contra incendiilor.

Populaţia se triplase din cauza refugiaţilor, dintre care cei mai mulţi trăiau în barăci înghesuite în interiorul palisadei. Copiii se ţineau agăţaţi de fustele femeilor cu feţe crispate şi căscau ochii la călăreţii nou veniţi, în timp ce bărbaţii, în grupuri, îşi încălzeau mâinile în jurul focurilor.

Fumul se împletea cu duhoarea lor, formând o negură greţoasă.

Unii dintre bărbaţi aveau nişte mutre atât de suspecte, încât Gordon se întrebă câţi dintre ei erau holnişti infiltraţi care se pretindeau refugiaţi.

Se mai întâmplase.

Dar îi aşteptau veşti şi mai rele. De la consiliul orăşenesc aflară că primarul Peter Von Kleek murise într-o ambuscadă, cu trei zile în urmă, când, în fruntea unui detaşament, încerca să vină în ajutorul unui sat asediat. Era o pierdere incalculabilă şi o lovitură dureroasă pentru Gordon; era totodată o explicaţie pentru tăcerea îngheţată de pe străzi.

În aceeaşi seară, la lumina torţelor, în piaţa plină de lume, Gordon pronunţă cel mai bun discurs al său, încercând să ridice moralul oamenilor. Dar de astă dată se auziră numai aplauze slabe şi nesigure, iar cuvintele lui fură întrerupte de două ori de zgomotul depărtat al unor focuri de armă trase de pe colinele pline de tufişuri aflate dincolo de valul de pământ.

— Nu rezistă nici două luni după topirea zăpezii – murmură Bokuto în ziua următoare, când ieşeau din Cottage Grove. Două săptămâni dacă blestemaţii de survivalişti îşi dau puţină osteneală.

Gordon tăcu. Oraşul constituia bastionul sudic al alianţei. Când va cădea, nimic nu-l va mai împiedica pe inamic să înainteze spre nord cu toate forţele, până în inima văii, până la Corvallis.

Călăriră spre sud, prin zăpada pufoasă, urcând spre izvoarele Coast Fork, braţul dinspre Pacific al fluviului Willamette. Pădurea de pini, de un verde închis, lucea sub haina ei albă de iarnă, iar ici şi colo scoarţa de un roşu aprins a mirţilor se remarca pe malurile cenuşii ale torentului pe jumătate acoperit de gheţuri.

Şi totuşi câţiva cufundări încăpăţânaţi pescuiau în apele glaciale, încercând în felul lor să iasă în primăvară.

La sud, în oraşul abandonat London, părăsiră fluviul, care acum devenise un râuleţ, şi se treziră

într-o vastă suprafaţă pustie, întreruptă numai de ruinele unor ferme şi din când în când, ale unei staţii de benzină.

Până aici făcuseră drumul în tăcere. Acum puteau relaxa puţin măsurile de siguranţă, căci până şi bănuitorul Philip Bokuto era sigur că ieşiseră din raza de acţiune a patrulelor holniste. Se dădu permisiunea de a se vorbi, se auziră şi câteva râsete.

Depăşiseră cu toţii treizeci de ani, astfel că începură jocul amintirilor... povestind anecdote din trecut ce nu mai aveau nici un sens pentru noua generaţie şi se dondăniră pe teme de sport, de care-şi mai aminteau confuz.

Gordon fu gata să cadă din şa de râs când Aaron Schimmel imită câteva din starurile de televiziune populare în anii nouăzeci.

— Este uimitor cum tinereţea noastră înmagazinată în creier este gata oricând să iasă la iveală – comentă el, întors către Philip. Cândva se spunea că unul dintre semnele îmbătrânirii este faptul că începi să-ţi aminteşti mai uşor întâmplările petrecute cu douăzeci de ani în urmă decât cele recente.

— Mda – făcu Bokuto surâzând şi-şi trecu vocea într-un falset şovăitor. Despre ce vorbeam?

Gordon îşi făcu palma cornet la ureche.

— Cum? Nu te aud, prietene... am ascultat prea mult rock.

Oamenii se mai obişnuiseră cu gerul dimineţii de iarnă şi cu bocănitul copitelor pe interstatala căptuşită cu ierburi degerate. Natura se vindeca... În aceste păduri căprioarele păşteau iarăşi... dar multă vreme oamenii aveau să fie prea puţini pentru a se întoarce şi a repopula satele părăsite.

Lăsară în urmă, rând pe rând, apele ce se vărsau în Coast Fork, străbătură un îngust şir de coline şi, o zi mai târziu, se regăsiră pe malul unui nou curs de apă.

— E Umpqua – explică ghidul.

Cei din nord priviră cu interes torentul îngheţat, care nu se vărsa în paşnicul Willamette, ci în marele fluviu Columbia. Acesta, impetuos, îşi croia drum direct spre vest şi spre ocean.

— Bine aţi venit în Oregonul de Sud, cel scăldat de soare – spuse Bokuto, cu glasul iarăşi scăzut. Cerul strălucea deasupra lor şi chiar arborii păreau mai sălbatici decât cei din nord.

Impresia se păstră şi când întâlniră iarăşi mici aşezări apărate de palisade. Cete de bărbaţi tăcuţi şi atenţi le urmăreau trecerea de la posturile lor întărite de pe coline, fără a rosti un cuvânt. Vestea sosirii lor îi precedase, iar muntenii aceştia nu aveau nimic împotriva poştaşilor; era totuşi evident că nu le place să intre în relaţii cu necunoscuţii.

Când se opriră pentru popasul de noapte în satul Sutherlin, Gordon putu să observe de aproape modul de viaţă al oamenilor din sud. Aveau case simple şi goale, cu nici unul din elementele de confort care se mai aflau la îndemâna celor din nord. Nu era unul care să nu poarte semnele vizibile ale unei boli, ale foamei, ale muncii excesive sau ale războiului.

Fără să-i privească supărător sau să le adreseze vreun cuvânt nelalocul lui, localnicii nutreau faţă de oamenii de pe Willamette sentimente uşor de ghicit.

Prăpădiţii.

Căpeteniile declarară că înţeleg situaţia lor, dar gândurile ascunse ale acestora răzbăteau la suprafaţă. *Dacă holniştii lasă în pace sudul, de ce am interveni?*

O zi mai târziu, în centrul comercial din Roseburg, Gordon întâlni un comitet alcătuit din căpeteniile satelor din zonă. Vitrinele sparte de proiectile lăsau să se vadă distrugeri ce aminteau războiul nimicitor împotriva barbarilor de pe Rogue River, care durase şaptesprezece ani. Un local devastat de o explozie şi cu firma de plastic

deformată şi topită indica locul în care ofensiva cea mai violentă a inamicului fusese respinsă, cu zece ani în urmă.

De atunci, survivaliştii nu mai pătrunseseră atât de adânc, iar Gordon era sigur că fixarea reuniunii în acest oraş avea o semnificaţie fără echivoc.

Diferenţa de temperament şi personalitate dintre oamenii nordului şi cei din sud era vizibilă. Aici nu se prea manifesta curiozitate faţă de legendarul Cyclops ori de incerta regenerare a tehnologiei; nici măcar informaţiile privind lenta renaştere din cenuşă a naţiunii, în estul îndepărtat, nu stârneau decât un ecou vag. Nu fiindcă oamenii s-ar fi îndoit de adevărul celor auzite: pur şi simplu, cei din Glide, Winston şi Lookinglass lăsau impresia unei totale lipse de interes pentru ele.

— Ne pierdem timpul – îi spuse Philip lui Gordon. Aceşti fermieri neştiutori şi-au dus războiul atâta vreme, încât pentru ei nimic nu mai are importanţă în afara traiului de azi pe mâine.

Nu înseamnă oare că pentru momentul în care ne aflăm sânt mai şireţi decât noi? se întrebă Gordon.

Dar Philip avea dreptate: părerile căpeteniilor, ale primarilor sau şerifilor locali nu aveau nici o importanţă.

Oamenii aceştia se mândreau cu autonomia lor, însă era evident că aici există un singur om a cărui părere contează.

Două zile mai târziu, Johnny Stevens apăru dinspre vest, pe un cal aburind. Băiatul nu pierdu o clipă, ci sări în şa ca să fugă înaintea lui Gordon.

De astă dată, mesajul pe care-l aducea era format din două cuvinte.

„*Vă aştept*.” George Powhatan consimţise să-i primească.

CAPITOLUL ŞAPTE

Munţii Callahan mărgineau Camas Valley pe o sută de kilometri, de la Roseburg la mare. La poalele lor, braţul principal al micului Coquille River se grăbea spre vest, pe sub scheletele podurilor aruncate în aer, înainte de a-şi întâlni celelalte două braţe, cel nordic şi cel sudic, la umbra matinală a lui Sugarloaf Peak, Pe ici, pe colo, pe malul nordic al văii, bariere noi delimitau păşunile acoperite acum de o zăpadă pufoasă; de după o palisadă ridicată pe vârful unei coline se înălţa o spirală de fum.

Pe malul sudic însă nu era nimic, numai mine arse, care, treptat, cedau teren în faţa tufişurilor.

Vadurile râului nu erau fortificate, deşi valea fusese punctul ultim de retragere în faţa holniştilor, care nu putuseră depăşi acest loc.

Calvin Lewis încercă să clarifice lucrurile.

Tânărul slab, cu ochi negri îi fusese ghid lui Johnny Stevens în cursul precedentei sale treceri prin Oregonul de Sud. Vorbind, Cal arătă cu mâna de la dreapta la stânga.

— Un râu nu se apără cu posturi întărite – lămuri el cu vorbirea cântată şi lentă de pe acolo. Apărăm ţărmul de nord trimiţând regulat expediţii de recunoaştere pe malul de sud şi ţinând sub ochi tot ce mişcă în zonă.

Philip Bokuto mormăi aprobator şi dădu din cap: era limpede că aşa ar fi procedat şi el. Johnny Stevens nu adăugă nici un cuvânt, căci mai auzise această explicaţie.

Gordon continuă să scruteze arborii, întrebându-se unde se ascund santinelele. Fără îndoială, existau de ambele părţi, astfel încât să-i urmărească de-a lungul întregului parcurs. Din când în când reuşise să întrevadă o mişcare sau fugitivă strălucire a lentilei unui binoclu oglindind o rază de soare, dar aceşti oameni erau foarte bine pregătiţi, mult superiori oricărui luptător din

armata Willamette, poate cu excepţia lui Philip Bokuto.

Aici, în sud, războiul nu se ducea prin ofensive, campanii, asedii şi manevre strategice. El semăna mai curând cu luptele duse cândva de indienii din America... un război în care victoria era obţinută prin raiduri fulgerătoare şi sângeroase şi cântărită după numărul de scalpuri.

Survivaliştii erau experţi în acest gen de gherilă, iar populaţia de pe Willamette, neobişnuită cu o astfel de ameninţare, constituia pentru ei o pradă ideală.

Aici totuşi fermierii îi respinseseră pe holnişti. Nu avea intenţia să emită aprecieri cu privire la tactica lor; îl lăsă pe Bokuto să pună toate întrebările, întrucât ştia că o asemenea pregătire se achiziţionează în cursul unei vieţi întregi. El avea un singur scop... nu să înveţe, ci să convingă.

Panorama devenea impresionantă pe măsură ce urcau serpentinele fostei şosele de pe muntele Sugarloaf, care domina confluenţa celor trei braţe ale Coquillei. Pădurile de pini sub zăpadă nu păreau diferite de cele de dinaintea venirii omului... ca şi cum toate ororile ultimilor şaptesprezece ani ar fi avut vreun sens numai pentru nişte creaturi efemere, fiind irelevante pentru viaţa naturii.

— Câteodată, blestemaţii ăia încearcă să treacă pe furiş în canoe mari – spuse Cal Lewis. Braţul sudic al fluviului coboară până aici direct din Rogue şi, când se uneşte cu braţul central, e teribil de rapid.

Tânărul surâse.

— Dar George parcă ar şti tot ce pun la cale. George e totdeauna gata să-i înfrunte.

Încă o dată acel ciudat amestec de afecţiune şi respect pătruns de teamă care transpărea ori de câte ori era menţionat numele conducătorului din Camas Valley. Dar ce făcea omul acesta? Mânca pietre la micul dejun sau abătea fulgerul asupra

duşmanilor? După atâtea câte i se povestiseră, Gordon era gata să creadă orice despre George Powhatan.

Bokuto adulmecă în jur, trăgând de frâul calului şi în acelaşi timp oprindu-l pe Gordon cu mâna stângă. Ex-marinarul îşi ridică pistolul-mitralieră.

— Ce-i, Phil?

Gordon trase carabina din tocul şeii, ţinând sub observaţie panta plină de tufişuri a muntelui; caii se agitară şi fornăiră, percepând tensiunea călăreţilor.

— Este... – Bokuto trase aer pe nări şi închise ochii cu o expresie de neîncredere... Simt grăsime de urs!

Cal Lewis privi arborii de la marginea şoselei şi surâse.

Dintr-un punct mai ridicat al povârnișului se auzi un hohot de râs gros.

— Bravo, prietene! Ai un miros foarte ascuţit! Sub privirea încordată a lui Gordon şi a celorlalţi, o siluetă se ivi dintre pini, decupată în soarele amiezii.

Gordon simţi un fior şi vreme de o clipă se întrebă dacă e vorba de o fiinţă umană sau de legendarul Sasquatch... omul zăpezilor din nord-vest.

Apoi forma le apăru în faţă şi văzură că este un bărbat de vârstă mijlocie, cu chip colţuros şi plete cărunte aruncate pe spate şi prinse pe frunte cu o banderolă. O cămaşă cu mâneci scurte ţesută în casă lăsa libere braţele viguroase, dar omul nu părea să sufere de frig.

— Sânt George Powhatan – spuse, continuând să surâdă.

— Domnilor, bine aţi venit pe muntele Sugarloaf.

Gordon înghiţi în sec. În glasul bărbatului era ceva care rima cu aspectul său fizic, dar ce? Vocea trăda o forţă naturală într-atât de sigură de sine că

nu era nevoie nici să se laude cu ea, nici s-o demonstreze. Powhatan deschise braţele.

— Vino-ncoace, tu cel cu nasul fin. Veniţi şi voi, cei care purtaţi aceste frumoase uniforme! Zici că ai simţit mirosul grăsimii de urs? Bine, atunci vino să arunci o privire la staţia mea meteorologică. O să vezi la ce serveşte grăsimea de urs.

Vizitatorii se destinseră, liniştiţi de omul acela cu un râs atât de bun. *Nici un Sasquatch*, îşi spuse Gordon, *numai un muntean vioi... nimic mai mult.*

Bătu cu palma crupa calului şi-şi spuse că şi el ar fi trebuit să tresară la mirosul grăsimii de urs.

CAPITOLUL OPT

Seniorul de pe muntele Sugarloaf se slujea de vase pline cu grăsime de urs ca să prezică timpul, ducând mai departe o tehnică tradiţională printr-o scrupuloasă notare a datelor înregistrate. Încrucişa rasele de vite pentru a obţine lapte de calitate superioară şi oile pentru a recolta o lână mai deasă.

Serele lui, încălzite cu biogaz, furnizau legume în tot cursul anului, chiar şi în iernile cele mai aspre.

George Powhatan era cu deosebire mândru de fabrica sa de bere, faimoasă prin producţia ei, cea mai bună din patru comitate.

Pereţii de bârne ai marelui wigwam... centrul domeniului său... erau decoraţi cu tapiserii ţesute cu fineţe şi lucrări de artă executate de copii, expuse cu mult orgoliu. Gordon s-ar fi aşteptat să vadă panoplii de arme şi trofee de război, dar ele nu apăreau nicăieri.

De fapt, o dată depăşită palisada înaltă, înconjurată de un spaţiu de siguranţă, despădurit, nu se mai vedea nici un semn al îndelungatului război împotriva survivaliştilor.

În prima zi, Powhatan îşi petrecu timpul conducându-şi oaspeţii într-un tur al domeniului şi supraveghind preparativele pentru petrecerea organizată în cinstea lor.

Apoi, către amurg, după ce noii veniţi fuseseră conduşi în camerele lor, să se odihnească, stăpânul casei se făcu nevăzut.

— Cred că l-am zărit luând-o spre vest – răspunse Philip Bokuto la întrebarea lui Gordon. Spre faleza de colo.

Gordon îi mulţumi şi porni în direcţia indicată pe un drum care şerpuia printre arbori. Ore în şir, Powhatan ocolise cu dibăcie orice discuţie serioasă, având veşnic ceva nou de arătat sau de povestit din bagajul său inepuizabil de legende locale.

În seara aceea, lucrurile s-ar fi putut desfăşura în acelaşi fel, având în vedere câtă lume venise să-i vadă pe oaspeţi, fără să se ajungă la motivul acestei vizite.

Gordon ştia că nu se cade să-şi manifeste nerăbdarea, dar nu dorea să întâlnească pe nimeni, dorea numai să-i vorbească lui George Powhatan între patru ochi.

Îl găsi şezând pe marginea unei prăpăstii. Undeva, jos, apele mugeau la confluenţa celor trei braţe ale Coquillei, iar către vest munţii Coast Range erau învăluiţi într-o negură vânătă, care trecu rapid prin tonurile de ocru şi portocaliu ale asfinţitului. Nelipsiţi, norii ardeau în sutele de culori ale toamnei.

George Powhatan stătea în poziţia Zen – pe o simplă rogojină de trestie, cu mâinile pe genunchi şi palmele întoarse spre cer. Expresia de pe faţa lui, Gordon o mai văzuse înainte de război... şi în lipsă de ceva mai bun o numise „surâsul lui Buddha".

Să fiu al... îşi spuse. *Ultimul neohippy. Cine ar fi crezut?*

Pe braţul gol al munteanului era vizibil albastrul stins al unui tatuaj reprezentând un pumn strâns având un deget întins, pe care se afla un porumbel. Dedesubt se puteau citi limpede cuvintele:

„TRUPELE AEROPURTATE"

Combinaţia nu-l surprinse prea tare pe Gordon, nici expresia de pe faţa lui Powhatan. Într-un fel, se armonizau.

Ştia că regulile de politeţe nu-i cereau să se retragă... ci doar să nu-l tulbure pe celălalt. Curăţă în linişte o palmă de loc la câţiva paşi în dreapta lui Powhatan şi se aşează privind în aceeaşi direcţie. Nu încercă să ia poziţia lotusului, întrucât n-o mai făcuse de când avea şaptesprezece ani, dar se aşeză cu spatele drept şi încercă să-şi elibereze mintea de

orice preocupare sub culorile cerului reverberând şi trecând unele în altele, departe, spre ocean.

La început reuşi să se gândească numai la trupul său înţepenit şi îndurerat după ce petrecuse nesfârșite zile în şa şi nopţi întregi pe solul dur şi îngheţat.

Rafalele de vânt îl înfrigurară când căldura pieri o dată cu soarele dincolo de munţi, iar gândurile sale deveniră un furnicar de sunete şi imagini, de amintiri.

Curând, fără să vrea, pleoapele începură să i se îngreuneze şi coborâră ca să se oprească apoi, incapabile să se ridice sau să se închidă de tot.

Dacă n-ar fi ştiut ce i se întâmplă, ar fi fost, fără îndoială, cuprins de panică; dar nu era decât o uşoară transă meditativă. *La naiba*, gândi şi se lăsă în voia lucrurilor.

O făcea oare într-un fel de întrecere cu Powhatan? Sau pentru a-i demonstra că el nu e singurul fiu al renaşterii care-şi mai aminteşte? Ori numai pentru că era istovit, iar apusul atât de frumos? Gordon simţi în sine un soi de vid... parcă o parte din fiecare plămân al său ar fi rămas blocată prea multă vreme, încercă să aspire lung şi profund, însă ritmul respiraţiei sale se schimbă prea puţin... ca şi cum corpul său poseda o înţelepciune proprie, care lui îi lipsea. Calmul pe care-l emana chipul său împreună cu briza uşoară păreau să curgă, atingându-i gâtul cu delicateţea unei mâini feminine, trecând peste umerii încordaţi, mângâindu-i muşchii, până ce aceştia se relaxară.

Culorile... gândi, văzând numai cerul. Bătaia inimii îl făcu să se legene uşor.

De o viaţă nu se mai aşezase aşa, uitând de toate. Sau avea prea multe poveri de lepădat?

Ei sânt...

La limita relaxării, senzaţia de blocare a plămânilor dispăru şi respiră. Aerul viciat țâșni afară, luat de vântul dinspre apus, iar noua porţie

de aer aspirat avu o astfel de savoare că expiraţia următoare se auzi ca un suspin.

— *Culorile...*

În stânga lui se produse o mişcare, o tresărire şi un glas liniştit vorbi:

— M-am întrebat adesea dacă aceste apusuri de soare nu sânt ultimul dar al Celui de Sus... echivalentul curcubeului pe care i l-a dăruit lui Noe, numai că de astă dată e un mod de a ne spune,.. „Adio”.

Gordon nu-i răspunse lui Powhatan. Ar fi fost de prisos.

— Dar după ce le-am privit ani în şir, am înţeles că atmosfera se limpezeşte. Nu mai sânt aşa cum erau la sfârșitul războiului.

Gordon dădu din cap. De ce oare oamenii care locuiesc pe malul oceanului sau la munte îşi închipuie că au monopolul apusurilor de soare? îşi aminti cum era cerul preeriei... o dată încheiată Iarna de Trei Ani, iar atmosfera limpezindu-se îndestul pentru a lăsa să se întrezărească soarele. Atunci s-ar fi zis că bolta şi-a revărsat paleta într-o nemărginită risipă de culori, sublimă, dar şi nimicitoare prin frumuseţea ei.

Fără să se întoarcă spre celălalt, Gordon ştia că acesta îşi păstrează poziţia şi surâsul.

— Odată – continuă Powhatan –, acum vreo zece ani, stăteam aici, ca şi acum, pentru a-mi vindeca o rană proaspăt căpătată şi a privi apusul. La un moment dat am văzut o mişcare jos, lângă fluviu. Mai întâi am crezut că sânt oameni. Am ieşit din starea de meditaţie şi am coborât pentru a-i vedea mai bine, deşi ceva îmi spunea că nu-i vorba de duşmani. M-am apropiat făcând cât mai puţin zgomot şi, ajungând la vreo sută de metri de ei, am scos micul binoclu pe care-l am totdeauna cu mine. Nu erau fiinţe omeneşti. Imaginează-ţi surpriza mea când i-am văzut hoinărind pe malul apei, mână în mână, el ajutând-o să treacă prin locurile lunecoase şi ea mormăind uşor şi ducând

ceva înfăşurat într-o legătură. Era o pereche de cimpanzei, cerul mi-e martor. Sau poate unul era cimpanzeu, iar celălalt dintr-o rasă de maimuţe mai mici. Au dispărut în pădure înainte să-mi pot forma o certitudine.

Pentru prima oară după zece minute, Gordon clipi din ochi. Vedea o imagine atât de bine conturată încât avea impresia că priveşte, peste umărul lui Powhatan, în chiar amintirile lui. *De ce îmi povesteşte asta?*

— Scăpaseră poate dintr-un Zoo din Portland – urmă Powhatan – împreună cu acei leoparzi care acum bântuie prin Munţii Cascadelor. Ar fi explicaţia cea mai simplă... că au mers către sud ani întregi, procurându-şi hrană şi ascunzându-se, ajutându-se rând pe rând în vreme ce se îndreptau spre un tărâm pe care-l sperau mai cald. Mi-am dat seama că urmează braţul sudic al Coquillei, mergând înspre teritoriul holniştilor. Ce puteam face? M-am gândit să încerc să-i prind sau măcar să-i determin să schimbe direcţia, însă mă îndoiam că aş fi obţinut altceva decât să-i sperii. Şi apoi, dacă veniseră singuri de la o asemenea distanţă, ce nevoie aveau să-i previn eu de pericolul apropierii de oameni? Trăiseră în cuşti, acum erau liberi. Oh, nu eram atât de naiv încât să cred că vor fi mai fericiţi, dar pentru moment nu erau supuşi voinţei altora. Şi ştiu cât de preţios poate fi acest lucru.

Vocea lui Powhatan devenise un murmur.

Urmă o nouă tăcere.

— I-am lăsat să se ducă – încheie – şi, adesea, când stau aici şi privesc aceste grandioase apusuri de soare, mă întreb ce s-o fi ales de ei.

În cele din urmă, ochii lui Gordon se închiseră de tot.

Liniştea se prelungi. El inspiră adânc şi, cu un efort, se eliberă de senzaţia de greutate. Powhatan încercase să-i transmită un mesaj prin această istorioară ciudată şi, la rândul său, Gordon avea ceva de spus.

— Datoria de a-i ajuta pe alţii nu-i acelaşi lucru cu supunerea în faţa voinţei....

Se întrerupse, ghicind că se petrecuse o schimbare.

Deschise ochii şi, întorcându-se, văzu că Powhatan plecase.

***

În seara aceea veni lume din toate părţile, mai mulţi bărbaţi şi mai multe femei decât ar fi crezut Gordon că trăiesc în această vale cu populaţie rară. În cinstea poştaşului sosit în vizită şi a însoţitorilor săi, oamenii locului organizaseră un fel de serbare folclorică; un grup de copii cântă şi câteva mici trupe jucară scenete.

Spre deosebire de oamenii de la nord, ce îşi aminteau melodii populare din zilele când mai existau televizoare şi aparate de radio, aici lipseau înduioşătoarele refrene publicitare şi se cântau foarte puţine bucăţi de rock transpuse pentru banjo şi chitară. Muzica locală avea izvoare mai vechi.

Bărbaţii cu barbă, femeile care se agitau în jurul mesei în rochii lungi, cântecele intonate lângă foc, la lumina lămpilor... petrecerea putea fi foarte bine una din cele ce se desfăşurau în urmă cu două sute de ani, în epoca primei colonizări a văii de către albi, care se adunau pentru a fi împreună şi a goni frigul iernii.

La serbare, Johnny Stevens reprezenta oamenii nordului. Băiatul adusese cu sine chitara la care ţinea ca la ochii din cap şi-i încântă pe cei de faţă, făcându-i să bată ritmul cu mâinile şi picioarele.

În condiţii normale, pentru Gordon ar fi fost o excelentă ocazie de a se distra, iar el s-ar fi alăturat celorlalţi, etalându-și propriul repertoriu... cel dinaintea prefacerii lui în „poştaş”, când era doar un menestrel vagabond care oferea poveşti şi cântece în schimbul hranei.

Dar în noaptea dinaintea plecării din Corvallis ascultase câteva bucăţi de jazz şi Debussy, iar

acum nu putea să nu-şi pună întrebarea dacă n-o făcuse pentru ultima oară.

Gordon ştia ce vrea să obţină George Powhatan cu această petrecere: să amâne momentul confruntării... lăsându-i pe cei din Willamette să stea şi să rumege... cântărindu-și adversarul.

Impresia pe care şi-o făcuse Gordon acolo, pe munte, nu se schimbase; cu părul său lung şi replica promptă, Powhatan era imaginea însăşi a unui neohippy îmbătrânit, iar acea mişcare din anii nouăzeci, moartă de mult, îşi pusese amprenta pe stilul de conducere al seniorului de pe Sugarloaf.

De pildă, la Camas Valley, toţi erau independenţi şi egali.

Şi totuşi, când George râdea, toţi ceilalţi râdeau cu el, iar lucrul părea normal. El nu împărţea ordine şi nimeni nu părea să aştepte aşa ceva de la el. Iar în wigwam nu se petrecea nimic ce l-ar fi putut supăra.

Aceşti oameni erau la fel de pricepuţi ca şi meșteșugari din valea Willamette în ceea ce odată purta numele de „tehnici uitate”... cele care nu cereau nici metal, nici electricitate. Poate, în unele privinţe, mai pricepuţi şi acesta era, desigur, motivul pentru care Powhatan insistase atâta să le arate ferma lui... ca oaspeţii să-şi dea seama că nu au de-a face cu o societate înapoiată, ci cu oameni civilizaţi ca şi ei.

Şi o parte din planul lui Gordon era să-i demonstreze lui Powhatan că greşeşte.

În sfârşit veni momentul să înmâneze „darurile lui Cyclops” pe care le aduseseră cu ei.

Oamenii făcură ochii mari când Johnny Stevens prezentă un joc video cu desene animate în culori, depanat de tehnicienii din Corvallis. Tânărul le oferi un spectacol cu un dinozaur şi un robot şi, curând, imaginile pline de viaţă şi sunetul încântător îi făcură pe toţi să râdă, adulţi sau copii.

Şi totuşi, încă o dată, Gordon surprinse ceva ciudat în starea de spirit generală: lumea aplauda şi

râdea, dar aplauzele păreau că răsplătesc un truc bine făcut.

Aduseseră aceste aparate pentru a-i face să dorească o întoarcere la tehnologie, dar la vederea darurilor în ochii lor nu sclipi nici o dorinţă, nici o aspiraţie de a se afla din nou în posesia unor asemenea minunăţii.

Câțiva bărbaţi îşi lungiră gâtul când veni rândul lui Philip Bokuto. Ex-marinarul înainta cu o veche valiză de piele roasă şi scoase la lumină armele noi.

Prezentă bombele cu gaz, minele şi explică în ce fel pot fi utilizate pentru apărarea punctelor strategice; descrise şi noile binocluri de noapte, care în curând urmau să fie gata în atelierele lui Cyclops...

Un val de nesiguranţă trecu de la un om la altul... veterani plini de cicatricele unui lung război dus împotriva duşmanului înfricoşător. În timp ce Bokuto vorbea, oamenii trăgeau cu ochiul spre bărbatul instalat într-un colţ.

Powhatan nu spuse şi nu făcu nimic anume: imagine a bunei-creşteri, se mărgini să caşte o dată, ducându-şi civilizat mâna la gură, şi surâse cu indulgenţă la vederea fiecărei noi arme. Gordon era fascinat de modul în care, folosind numai limbajul gesturilor, omul părea să spună că aceste daruri erau nişte curiozităţi, lucruri destul de ingenioase... dar de fapt inutile.

Puiul de căţea. Gordon nu ştia cum să reacţioneze.

Curând, surâsul se răspândi în toată sala şi înţelese că trebuie să intervină pentru a limita pierderile.

Dena se străduise în van să-l convingă să ia cu sine şi daruri alese de ea: ace cu aţă, săpun, eşantioane dintr-o lenjerie de tip nou, amestec de bumbac, pe care fabricile din Salem începuseră s-o producă în chiar ajunul invaziei.

„Vor atrage femeile, Gordon. Vor fi cu mult mai utile decât scamatoriile şi nimicurile voastre. Aveţi încredere în mine.”

Dar ultima dată când avusese încredere în Dena urmarea a fost cadavrul de sub cedrul acoperit de ninsoare, astfel că Gordon ajunsese să respingă tot ce ţinea de pseudofeminismul Denei.

Se poate mai rău? Am luat-o prea repede? Probabil că ar fi trebuit să aducem cu noi şi alte lucruri, mai obişnuite... praf de dinţi, hârtie igienică şi aşternuturi.

Dădu din cap: era prea târziu. Îi făcu semn lui Bokuto să strângă armele şi se pregăti să folosească al treilea atu de care dispunea. Luă o geantă de scrisori şi i-o întinse lui Johnny Stevens.

Se făcu tăcere, iar Gordon şi Powhatan se priviră, în timp ce Johnny... mândru de noua sa uniformă... se ridica în picioare în faţa focului care pâlpâia; băiatul răsfoi câteva plicuri şi începu să strige o serie de nume ca să împartă scrisorile.

În toate colţurile încă civilizate din valea Willamette fusese difuzat un apel în care se cerea oricui avea în sud cunoscuţi sau rude să le scrie o scrisoare. Fireşte că majoritatea destinatarilor muriseră de multă vreme, dar nu încăpea îndoială că unele scrisori ar fi ajuns în mâinile cui trebuie sau în ale vreunei rude a adresantului şi astfel cererea de ajutor ar fi devenit o problemă personală, mai puţin abstractă.

Era o idee bună, dar încă o dată reacţia fu diferită de cea la care se aştepta. Mormanul de scrisori care nu puteau fi înmânate creştea şi, în vreme ce Johnny striga un nume după altul fără a primi răspuns, Gordon îşi dădu seama că efectul obţinut era contrar; oamenilor din Camas, aceste nume le aminteau câți muriseră şi cât de puţini rezistaseră vremurilor negre.

Iar acum, când părea că obţinuseră, în sfârşit, pacea, era lesne de văzut ce resimţeau când li se cerea să-şi pună iarăşi viaţa în primejdie, şi asta

pentru nişte oameni străini, ce trăiseră liniştiţi ani în şir. Cei câţiva care veniră să primească o scrisoare trădau o reţinere şi o puneau deoparte, fără măcar s-o citească.

George Powhatan păru surprins când şi numele lui fu strigat, dar îşi ascunse uimirea, primindu-şi plicul şi coletul ce-i erau adresate cu o ridicare din umeri.

Lucrurile nu merg prea bine, îşi spuse Gordon. Johnny îşi termină scrisorile şi-şi privi superiorul, întrebând parcă ce să facă acum.

Lui Gordon îi mai rămânea o singură carte... aceea pe care o ura cel mai mult... şi pe care ştia cel mai bine s-o joace.

Blestem. Dar nu există o altă alegere.

Se plasă în faţa căminului, înfruntând mulţimea tăcută a celor prezenţi, şi respiră adânc. Apoi începu de-a dreptul... să mintă.

— Aş vrea să vă povestesc ceva – începu. Vreau să vă vorbesc despre o naţiune de odinioară. S-ar putea ca lucrurile să vă pară familiare, dat fiind că mulţi dintre voi s-au născut în sânul ei, dar această istorie trebuie să vă şi surprindă. Pe mine m-a surprins întotdeauna. E o poveste ciudată, ce vorbeşte despre o naţiune de un sfert de miliard de oameni care cândva umpleau cerul şi chiar spaţiul interplanetar cu glasurile lor, aşa cum voi, prieteni, aţi umplut această sală cu muzica voastră. Era un popor puternic, cel mai puternic pe care l-a cunoscut omenirea, dar lucrul acesta părea să nu-l intereseze, iar când s-a ivit ocazia de a cuceri lumea întreagă s-a mulţumit s-o ignore, ca şi cum ar fi avut lucruri mult mai interesante de făcut. Era un popor de oameni care râdeau, construiau, se certau între ei... şi le plăcea să se acuze, ca naţiune, de crime îngrozitoare: tendinţă stranie până ce înţelegi că ţinta lor secretă era dorinţa de a deveni mai buni... fiecare mai bun faţă de celălalt... mai buni decât generaţiile precedente ale Omului. Ştiţi cu toţii că, privind noaptea către Lună sau Marte,

priviţi amprentele lăsate de cei câţiva care au fost acolo, iar unii dintre voi îşi mai aduc aminte că au văzut la televizor cum au fost imprimaţi aceşti paşi.

Pentru prima dată în seara aceea, Gordon simţi că a câștigat atenţia generală şi văzu privirile care-i examinau uniforma şi stema de alamă de pe şapca de poştaş.

— Era un popor nebun, de acord – reluă –, dar era nebun într-un chip strălucit... într-un chip cum n-a mai fost nimeni.

Din mulţime se distingea o faţă brăzdată de o cicatrice.

Gordon recunoscu o rană veche, niciodată vindecată, făcută de un cuţit şi fixă omul în timp ce-şi urma cuvântul.

— Azi trăim ucigând – zise –, dar pe acel tărâm din trecut majoritatea oamenilor îşi rezolvau divergenţele în mod paşnic.

Se întoarse spre femeile vlăguite, prăbuşite pe bănci după ce trebuiseră să taie păsări şi alte animale, să le cureţe şi să pregătească masa pentru atâta lume. Unele purtau urmele variolei sau ale supraoreionului, ale bolilor căpătate în timpul războiului sau ale vechilor epidemii, revenite cu o nouă virulenţă o dată cu prăbuşirea sistemului sanitar.

— Atunci se considera normal un trai desfăşurat în curăţenie şi sănătate – le aminti. O viaţă mai bună şi mai liniştită decât oricând. Şi poate – adăugă aproape în şoaptă – mai bună decât va mai fi vreodată.

Acum oamenii priveau mai curând la el decât la Powhatan, şi nu numai ochii bătrânilor erau înlăcrimaţi. Un băiat care nu putea să aibă peste cincisprezece ani plângea cu sughiţuri.

Gordon deschise braţele.

— Cum era poporul acesta, cum erau americanii? Amintiţi-vă cum se criticau singuri, adesea pe bună dreptate. Erau aroganţi, cârtitori,

uneori nu-şi vedeau lungul nasului... Dar nu meritau ce li s-a-ntâmplat! Dispuneau de puteri aproape divine... construiau maşini gânditoare, îşi înzestrau corpul cu forţe noi şi modelau Viaţa însăşi... dar nu din orgoliul acestor izbânzi li s-a tras prăbuşirea.

Clătină din cap.

— Nu pot să cred aşa ceva! Nu pot să cred că am fost pedepsiţi pentru că am visat, pentru că am fost întotdeauna în frunte.

Strânse pumnii până i se albiră încheieturile.

— Destinul bărbaţilor şi femeilor nu putea fi ca ei să trăiască în veci la fel ca animalele! Sau să înveţe atâtea şi atâtea lucruri degeaba...

Spre uimirea lui, Gordon îşi simţi vocea pierzându-i-se în mijlocul unei fraze, în chiar clipa când trebuia să înceapă să mintă... pentru a-i oferi lui Powhatan, la rându-i povestea sa.

Dar inima îi bătea nebuneşte, gura uscată nu-l mai lăsa să scoată o vorbă. Clipi din ochi. Ce se întâmpla? *Spune-o*, gândi. *Spune-o acum!*

— În est... – reîncepu, conştient că Bokuto şi Johnny nu-l scăpau din ochi. În est, dincolo de munţi şi deserturi, din cenuşa acestei mari naţiuni se ridică...

Se întrerupse iar, abia respirând. Avea impresia că un pumn îi strânge inima, ameninţând să i-o strivească dacă ar fi continuat: ceva îl împiedica să se lanseze într-unul din discursurile sale cele mai elaborate, în basmul său cel mai drag.

Jur împrejur oamenii erau ca sub o vrajă: îi stăpânea, erau gata să cedeze!

Gordon aruncă o privire spre Powhatan, spre faţa lui imperturbabilă şi colţuroasă ca o stâncă în lumina flăcărilor.

Şi atunci, cu o intuiţie bruscă, ştiu ce se întâmplase.

Pentru prima dată încerca să impună mitul „Statelor Unite Restaurate” unui om evident mult, mult mai puternic decât el.

Gordon ştia că nu numai credibilitatea celor spuse contează, ci şi personalitatea ce se află în spatele lor. Ar fi putut să-i convingă pe toţi de existenţa unei naţiuni în curs de renaştere undeva, peste munţii din est, dar faptul n-ar fi avut nici o importanţă... Dacă Powhatan ar fi reuşit să minimalizeze totul cu un surâs, cu o expresie indulgentă, cu un căscat.

Mitul s-ar fi prefăcut în ceva depăşit, un anacronism, un fapt irelevant.

Gordon închise gura sub ochii sălii care-l privea, în aşteptare. Clătină din cap, abandonând povestea şi, o dată cu aceasta, bătălia pierdută.

— Estul este foarte departe – murmură.

Apoi ridică fruntea, iar vocea lui îşi regăsi o anume forţă.

— Naţiunea de care v-am vorbit mai scânteiază sub cenuşă, gata, dacă o ajutaţi, să strălucească din nou, să reaprindă speranţa într-o lume redusă la tăcere. Aveţi încredere şi viitorul va veni aici astă seară. Pentru că, dacă numele Americii a însemnat ceva, el a însemnat un grup de oameni gata să dea ce aveau mai bun când erau vremurile mai rele... şi să se ajute unii pe alţii la nevoie.

Gordon se întoarse să-l privească în faţă pe George Powhatan şi vocea îşi reduse volumul fără să trădeze vreo slăbiciune.

— Iar dacă aţi uitat, dacă nimic din ce v-am spus n-are pentru voi nici o importanţă, atunci tot ce pot să adaug este că vă compătimesc.

Timpul păru că încremeneşte. Powhatan stătea nemişcat, statuia unui patriarh grijuliu, cu tendoanele gâtului scoase în relief ca un snop de frânghii înnodate.

— Înţeleg – spuse – şi poate că aveţi dreptate, domnule inspector. Mi-e greu să vă răspund în două cuvinte, dar cea mai mare parte dintre noi s-au dăruit şi iar s-au dăruit, până ce n-a mai rămas nimic de dat. Desigur, sunteți liber să întrebaţi

dacă există voluntari: nu interzic nimănui să plece cu dumneavoastră. Dar m-aş mira să fie mulţi.

Îşi înclină fruntea.

— Sper că mă credeţi când vă spun că-mi pare rău. Din suflet. Dar ne cereţi prea mult. Ne-am cucerit pacea şi acum ea este pentru noi mai de preţ ca onoarea şi chiar decât compătimirea.

Tot drumul acesta, îşi spuse Gordon. *Am făcut tot drumul acesta degeaba.*

Powhatan îi întinse două foi de hârtie.

— Scrisoarea primită astă seară de la Corvallis... care a rămas toate aceste zile la dumneata. Deşi mi-e adresată mie, adevăratul ei destinatar dumneata eşti. Şi dumitale ar fi trebuit să-ţi fie predată... scrie în fruntea primei pagini. Sper că voi fi iertat pentru că mi-am luat libertatea de a o citi.

În vocea lui Powhatan era un accent de simpatie; Gordon întinse mâna să ia filele îngălbenite şi pentru prima oară îl auzi pe Powhatan repetând, prea încet ca să mai poată auzi cineva.

— Îmi pare rău – spuse Powhatan. Şi asta mă miră cel mai mult

CAPITOLUL NOUĂ

„Mult iubite Gordon,

Când vei citi aceste rânduri, va fi prea târziu pentru a încerca să ne opreşti, aşa că te rog să-ţi păstrezi calmul până termin.

Pe urmă, dacă nu vei putea să treci peste ceea ce am făcut, sper cel puţin că în inima ta o să ne ierţi.

Am vorbit adesea despre asta cu Susanne, Jo şi celelalte fete din armată. Am citit atâtea cărţi câte ne-au permis obligaţiile serviciului militar, ne-am torturat mamele şi mătuşile ca să ne povestească amintirile lor şi în cele din urmă am tras două concluzii.

Prima este simplă. Nu încape îndoială că n-ar fi trebuit ca vreme de atâtea secole să li se permită bărbaţilor să conducă lumea. Mulţi dintre voi sânt fiinţe minunate, mai presus de cuvinte, dar prea mulţi alţii vor fi totdeauna nişte nebuni însetaţi de sânge.

Pur şi simplu, aşa e construit sexul vostru.

Partea sa bună ne-a dat lumină şi energie, ştiinţă şi raţiune, medicină şi filozofie în paralel, partea cea rea şi-a petrecut vremea scornind infernuri de neînchipuit şi transformându-le în realitate.

Câteva din cărţile vechi sugerează MOTIVELE acestei ciudate diviziuni, Gordon, şi poate că ştiinţa era pe cale să le găsească înaintea Judecăţii.

Existau sociologi (în majoritate femei) care studiau problema şi-şi puneau întrebări.

Dar ceea ce au descoperit, orice ar fi fost, este astăzi pierdut, iar nouă ne rămân doar adevărurile cele mai simple Oh, mi se pare că TE AUD, Gordon, zicându-mi că iar exagerez ... că prea simplific lucrurile şi «generalizez pe baza unor date insuficiente»

Se ştie că o mulţime de femei au participat la cuceririle «masculine» şi chiar la răul cel mare De asemenea e clar că majoritatea bărbaţilor ocupă o poziţie de mijloc între categoriile extreme ale binelui şi răului despre care am vorbit.

Dar, Gordon, cei ce se află pe linia de mijloc nu au nici o putere! Ei nu pot schimba lumea nici în bine şi nici în rău. Sânt irelevanţi. Vezi? Pot să răspund la obiecţiile tale ca şi cum ai fi aici! Deşi nu uit în ce fel m-a trişat viaţa, privându-mă de atâtea lucruri, ştiu că am căpătat o educaţie cât se poate de bună pentru o femeie din zilele noastre, iar în acest ultim an am învăţat de la tine şi mai multe. Cunoştinţa cu tine m-a convins că am dreptate în ideile mele despre bărbaţi.

Înfruntă realitatea, marea mea dragoste.

Pur şi simplu, voi, cei buni, sunteţi în număr insuficient pentru a câştiga partida. Tu şi cei care îţi seamănă sunteţi eroii noştri, dar nemernicii învinge. Ei sânt pe cale să instaureze noaptea în locul crepusculului şi tu nu poţi să-i opreşti singur.

EXISTĂ o altă forţă în sânul umanităţii, Gordon, o forţă care ar fi putut influenţa favorabil rezultatul luptei voastre de veacuri în zilele dinaintea Războiului Judecăţii. Dar era leneşă sau distrată... nu ştiu. Oricum, dintr-o cauză sau alta, n-a intervenit, nu în mod organizat.

Iar aceasta este a doua concluzie la care am ajuns noi, femeile din armata văii Willamette că avem o ultimă posibilitate de a compensa falimentul femeilor din trecut.

Îi vom opri noi pe aceşti nemernici. Ne vom asuma, în sfârşit, munca voastră...

Îi vom SELECŢIONA pe bărbaţi, eliminând câinii turbaţi.

Iartă-mă, te rog! Celelalte îmi cer să-ţi spun că te vom iubi întotdeauna. A ta,

Dena ”

– Opreşte!... Oh, Doamne... Nu!

Când se trezi, Gordon se şi afla în picioare. Rămăşiţele focului ardeau la câţiva centimetri de picioarele sale goale şi avea braţele întinse ca pentru a reţine ceva sau pe cineva.

Clătinându-se, simţi cum amintirea visului se risipeşte în bezna pădurii din jur. Spectrul său personal îl vizitase iarăşi, cu câteva clipe înainte, în somn. Glasul maşinii moarte îi vorbise, peste decenii, acuzator.

...Cine-şi va lua răspunderea... acestor copii inconştienţi?

Şiruri de luminiţe intermitente şi o voce marcată de o tristeţe înţeleaptă şi criogenică, deznădăjduită de necontenitul eşec al fiinţei umane.

— Gordon? Ce se întâmplă?

Johnny Stevens se ridică pe jumătate, frecându-se la ochi. Noaptea fără lună era foarte întunecoasă şi numai cărbunii mocnind şi câteva stele palide care clipeau ici şi colo printre ramuri străpungeau bezna.

Gordon îşi frecă braţele, în parte pentru a-şi ascunde frisonul.

— M-am gândit să arunc o privire la cai, să văd ce-i pe-acolo. Culcă-te, Johnny.

Tânărul poştaş ascultă.

— Bine. Spuneţi-i lui Philip şi Cal să mă scoale când vine rândul meu. – Johnny se întinse iar, învelindu-se până la bărbie. Fii atent, Gordon.

Începu să respire liniştit, iar faţa i se destinse. Ai fi zis că această existenţă aspră i se potriveşte lui Johnny, lucru de neînţeles pentru Gordon, care, după şaptesprezece ani, încă nu se resemnase cu acest mod de viaţă.

Şi acum, când se apropia de patruzeci de ani, i se mai întâmplă să se creadă iar în vechiul său dormitor studenţesc din Minnesota, descoperind că mizeria, moartea şi nebunia nu-s decât un coşmar, o lume paralelă, închipuită.

Lângă tăciunii focului se înşirau sacii de dormit; după Johnny, alte opt forme întunecate... Aaron

Schimmel şi ceilalţi luptători pe care izbutise să-i recruteze la Camas Valley.

Patru dintre voluntari erau nişte adolescenţi, abia la vârsta primului ras. Ceilalţi trei erau bătrâni.

Gordon nu voia, dar amintirile îl asaltau în vreme ce-şi trăgea cizmele şi poncho-ul de lână.

În ciuda victoriei sale zdrobitoare, George Powhatan păruse grăbit să-i vadă plecaţi pe Gordon şi trupa lui; aceşti vizitatori îl deranjau pe patriarhul de pe muntele Sugarloaf, al cărui domeniu nu mai putea fi acelaşi până ce intruşii nu aveau să dispară.

Dena expediase două lucruri... acea scrisoare demenţială şi un colet pentru femeile din casa lui Powhatan... trecuse peste refuzul lui Gordon, trimițându-le prin „Poşta U.S.”. În colet se aflau pacheţele patetic de simple cu săpun, ace şi aţă, ca şi broşuri multiplicate. Dena mai trimisese tablete şi pomezi pe care Gordon le recunoscu: proveniența lor era Farmacia Centrală din Corvallis. Şi mai văzuse circulând copii ale scrisorii adresate lui.

Toată operaţia îl dezorientase pe Powhatan, iar scrisoarea Denei îl tulburase tot atât cât cuvântarea lui Gordon.

— Nu înţeleg – spusese, așezându-se călare pe un scaun în timp ce Gordon îşi strângea în grabă lucrurile. Cum a putut o tânără dotată cu o inteligenţă deosebită să formuleze idei atât de bizare? N-a încercat nimeni s-o aducă la realitate? Ce crede ea că poate face contra holniştilor cu fetiţele ei?

Gordon se abţinuse să răspundă, căci n-ar fi putut-o face fără a-l irita pe Powhatan. Şi apoi se grăbea: spera să ajungă la vreme ca să le întoarcă pe fete din drum şi să le oprească înainte de a comite cea mai mare greşeală de la Războiul Judecăţii încoace.

Powhatan continuase să insiste, lăsând impresia că e sincer nedumerit. Şi nu era obişnuit ca întrebările lui să rămână fără un răspuns. În cele din urmă, Gordon se trezise vorbind în apărarea Denei.

— Ce fel de simţ al realităţii ai vrea să aibă? Logica ştearsă a femeilor istovite ce-şi irosesc viaţa lângă plitele pe care pregătesc hrana bărbaţilor plini de ifose de la Camas? Sau ar trebui să vorbească numai când e întrebată, ca sărmanele femei ţinute ca animalele la Rogue, iar acum şi la Eugene? Poate că ele greşesc. Poate că sânt nebune. Dar cel puţin Dena şi fetele ei se preocupă de ceva mai de seamă decât propria lor persoană şi au curajul să lupte pentru a-şi apăra ideile. Tu îl ai, George? Îl ai?

Powhatan privea în pământ, iar Gordon abia putuse să-i înţeleagă răspunsul.

— Unde scrie că trebuie să te preocupi numai de cauzele mari? Eu m-am bătut pentru aceste cauze mari cândva, cu mult în urmă... pentru lege, pentru principii, pentru ţară. Şi unde sânt acum toate?

Ochii lui de culoarea oţelului, închişi pe jumătate şi plini de tristeţe, se întorseseră spre Gordon.

— Am descoperit un adevăr. Am descoperit că marile cauze sânt rele platnice: iau, iau şi nu dau nimic în schimb. Dacă le laşi, îţi sug sângele din vine, îţi fură până şi sufletul. Pe când luptam pentru cauzele mari, mi-am pierdut soţia şi fiul. Aveau nevoie de mine, dar eu plecasem să mântuiesc lumea. – Powhatan pufnise rostind ultima frază. Azi lupt pentru oamenii mei, pentru ferma mea... pentru lucrurile mici... lucruri pe care le pot păstra.

Gordon văzuse mâinile mari, bătătorite ale lui Powhatan strângându-se, ca şi cum ar fi încercat să cuprindă în ele viaţa însăşi. Până atunci nu-i trecuse prin minte că omul acesta putea să

cunoască frica; acum o văzuse, fie şi pentru o clipă.

În ochii lui se citea, indiscutabil, frica, dar o frică anume, o frică rară.

În uşă, Powhatan se întoarse, cu trăsăturile ferme ale obrazului accentuate de lumina tremurătoare a luminărilor de seu.

— În ce mă priveşte, cred că ştiu de ce prietena ta încearcă să-şi pună în practică planul nebunesc, iar motivul nu are nici o legătură cu neroziile „despre eroi şi nemernici" despre care ţi-a scris. Adeptele ei o urmează numai pentru că ea are calităţile naturale ale unui conducător într-un moment disperat şi ele s-au lăsat antrenate, bietele fete. Dar ea... – Powhatan dăduse din cap. Ea crede că o face pentru o cauză mare, însă în spatele ei se ascunde una la fel de măruntă ca toate celelalte. O face din dragoste, domnule inspector. Cred c-o face pentru dumneata.

Se priviseră în ochi pentru cea din urmă oară şi Gordon îşi dădu seama că Powhatan plătise cu dobândă pentru vina pe care poştaşul i-o aruncase pe umeri.

Gordon făcuse un semn de aprobare seniorului de pe muntele Sugarloaf: acceptase povara, oricât de grea ar fi fost.

Părăsind căldura focului, Gordon ajunse pe dibuite la cai şi controlă cu grijă legăturile lor: totul era în regulă, deşi animalele păreau nervoase. Îi istoviseră peste măsură, astfel că lăsaseră deja în urmă ceea ce înainte de război fusese oraşul Remote, precum şi vechiul camping Bear Creek. Dacă în ziua următoare caii ar fi căpătat, literalmente, aripi, Calvin Lewis socotea că ar putea să ajungă la destinaţie, nu mult după apus.

Powhatan fusese generos cu proviziile pentru drum şi le dăduse cei mai buni cai ai lui. Oaspeţii de la nord puteau să obţină orice de la el, dar nu pe George Powhatan însuşi.

Gordon mângâie coama ultimului dintre caii neliniştiţi, şi-şi continuă mersul pe sub copaci; o parte a eului său nu putea să se împace cu gândul că făcuseră zadarnic atâta drum. Eşecul îi lăsase în gură un gust amar.

...lumini intermitente... glasul unei maşini moarte de ani întregi...

Gordon surâse fără bucurie.

— Dacă aş fi putut să-l contaminez cu spiritul tău, Cyclops, crezi că n-aş fi făcut-o? Dar un om ca el nu poate fi convins atât de simplu. E mai tare ca mine.

...Cine-şi va lua răspunderea...?

— Nu ştiu! – şopti Gordon, cu o furie calmă, nopţii care-l înconjura. Şi nici nu-mi pasă!

Era la vreo zece metri de tabăra de noapte şi-şi spuse că, dacă ar vrea, ar putea să-şi continue mersul: dacă s-ar pierde acum în pădure, s-ar afla într-o situaţie mai bună decât cea în care se găsea cu şaisprezece luni în urmă, când, jefuit şi rănit, dăduse peste vechiul Jeep al poştei.

Luase atunci uniforma şi geanta poştaşului pentru a scăpa cu viaţă; dar în cursul acelei nopţi stranii ceva începuse să-l posede, prima dintre fantomele lui.

Legenda involuntară se născuse în micul sat Pine View... acel personaj absurd, „poştaşul”, care de atunci scăpase de sub control, după ce-i lăsase pe umeri o răspundere nedorită: salvarea unei civilizaţii. Din acel moment, viaţa lui nu-i mai aparţinuse, însă acum înţelese că stă în puterea lui să opereze o schimbare!

Ajunge să-ţi continui mersul, îşi spuse.

Gordon îşi căuta drumul pe dibuite prin întunericul compact, servindu-se de ultimul talent pe care nu şi-l pierduse, capacitatea de a se orienta şi a „simţi” relieful, avansând cu pas ferm şi ghicind unde ies din pământ rădăcinile şi unde apar denivelări de teren, apelând la logica specială a celui ce cunoaşte pe dinafară pădurea.

Era nevoie de o concentrare anume pentru a găsi drumul în felul acesta, în plină noapte... un exerciţiu tip Zen, provocând exaltare... dar şi distanţare, totuşi mai activ decât meditaţia de la apusul soarelui, pe care-l contemplase cu două seri în urmă, peste clocotele de la confluenţa celor trei braţe ale Coquillei. Mergând, avea impresia ci se ridică în zone mereu mai înalte, lăsându-și în urmă grijile.

Cine avea nevoie de ochi pentru a vedea şi de urechi pentru a auzi? Era condus de bătaia vântului, de mirosul de cedru roşu, ca şi de urmele imperceptibile de aer sărat trimise de foarte îndepărtatul ocean.

Ajunge să-ţi continui mersul... Cu bucurie îşi dădu seama că descoperise o contraincantaţie! O contraincantaţie capabilă să înfrunte şi să neutralizeze în mintea lui lanţul nesfârșit al micilor lumini pâlpâitoare. Un antidot împotriva fantomelor.

Abia mai simţea pământul sub picioare în timp ce înainta cu paşi mereu mai mari în beznă, repetându-și cu un entuziasm crescând cuvintele magice. *Ajunge să-ţi continui mersul.*

Se rostogoli la pământ fără zgomot, căderea fiindu-i amortizată de o saltea de ace de pin amestecate cu zăpadă; se întoarse în grabă, dar nu izbuti să identifice obstacolul care-l făcuse să cadă, ceva moale la pipăit. Când şi-o retrase, mâna lui era caldă şi lipicioasă.

Pupilele lui erau la limita dilatării, însă groaza realiză imposibilul: Gordon se aplecă şi deodată văzu faţa unui mort.

Tânărul Cal Lewis răspunse privirii sale cu o încremenită expresie de uimire. Gâtul băiatului fusese retezat de o mână expertă.

***

Gordon dădu înapoi până se opri cu spinarea într-un arbore; ca într-un coşmar, îşi dădu seama că nu are la el nici măcar cuţitul. Sub acţiunea vrăjii

care înconjurase muntele lui George Powhatan, făcuse această eroare fatală, poate cea din urmă.

Prin abisul nopţii răzbătea clocotul braţului mijlociu al Coquillei, dincolo de care se întindea teritoriul inamic. Dar duşmanii trecuseră linia fluviului.

Cel care a făcut-o nu ştie că sânt aici, îşi spuse.

I se părea cu neputinţă de vreme ce până mai adineauri mersese cu zgomot şi bombănise cu gândul aiurea, trecuse poate printr-o fisură a cercului ce se strângea.

Poate ceva îi atrăsese în altă parte.

Gordon învăţase foarte bine principiile unei astfel de acţiuni: întâi sânt eliminate santinelele, apoi se cade pe neaşteptate în spatele celor din tabără. Băieţandrii şi bătrânii care dormeau lângă foc nu se mai aflau sub ocrotirea lui George Powhatan. N-ar fi trebuit să coboare din munţi.

Gordon se lipi de pământ. Agresorii nu l-ar mai fi găsit printre rădăcinile ieşite la lumină ale copacilor, cel puţin câtă vreme ar fi păstrat linişte. Când măcelarii îşi vor începe lucrul, când holniştii vor fi ocupaţi să-şi recolteze trofeele, atunci va putea să dispară în pădure fără să lase vreo urmă.

După Dena contau două soiuri de oameni... iar cei care se situau între aceştia nu prezentau importanţă.

Perfect, îşi spuse, *atunci să încercăm poziţia de centru. Laş, erou, bogat, sărac – după moarte, tot un drac*.

Rămase neclintit, una cu pământul, silindu-se să nu iste nici măcar un foşnet.

O crenguţă trosni... aproape de neauzit, în direcţia taberei. Puţin mai târziu, o „pasăre de noapte” scoase un strigăt ceva mai departe; o imitaţie destul de bună, perfect acceptabilă.

Acum când asculta cu maximă atenţie, Gordon simţea cum se închide inelul morţii. Survivaliştii lăsaseră în urmă copacul „său”, lăsându-l în afara lanţului ucigaş.

Tăcere, îşi spuse. *Aşteaptă să termine*.

Încercă să-şi închipuie înaintarea furişă a inamicilor, chipurile înnegrite care rânjeau de pe acum, mâinile ce mângâiau lama lunecoasă a cuţitului.

Nu te gândi la asta!

Închise ochii, strângând pleoapele, încercând să nu asculte decât bătăile inimii sale, în timp ce degetele febrile îşi făceau de lucru cu lănţişorul subţire de la gât. Îl primise împreună cu micul suvenir de la Abby când părăsise Pine View.

Foarte bine, gândeşte-te la Abby. Încercă să şi-o imagineze surâzătoare, veselă şi tandră, dar în minte continua să urmărească mişcarea ce se desfăşura.

Înainte de a dezlănţui atacul, holniştii trebuiau să se asigure că toate santinelele au fost eliminate... şi dacă nu s-au ocupat încă de a doua santinelă... Philip Bokuto... aveau s-o facă.

Mâna i se încleşta pe suvenirul primit de la Abby şi lănţişorul îi pătrunse adânc în carne.

Bokuto... care-şi ocrotea comandantul şi când nu era de acord cu el, care îndeplinise în locul lui Gordon acea îndatorire sinistră sub zăpada ce cădea... care-şi făcea datoria din toată inima de dragul unui mit... pentru o naţiune moartă, ce nu mai avea să renască.

Bokuto...

Pentru a doua oară în acea noapte, Gordon se trezi în picioare fără să ştie cum. Nici mişcarea următoare n-a fost o acţiune volitivă, dar un fluierat prelung şi ascuţit sfâşie noaptea: suflase cu toată puterea în fluierul lui Abby. Apoi strigă, cu palmele făcute pâlnie:

— *Philip! Atenţie!*

— ...ţie! ...ţie! ...ţie!... repetă ecoul, dând impresia că trece dincolo de pădurea nedumerită.

O lungă secundă liniştea rezistă, apoi fii aruncată în aer de trei detunături şi deodată noaptea se umplu de strigăte.

Gordon clipi din ochi, fără să-înţeleagă. Sub orice impuls acţionase, acum era prea târziu ca să dea înapoi; trebuia să joace până la capăt.

— Cad de-a dreptul în cursa noastră! – răcni din adâncul bojocilor. George zice c-o să-i atace dinspre fluviu! Phil, acoperă flancul drept!

Ce improvizaţie reuşită! Chiar dacă, după cum era probabil, cuvintele lui se pierduseră printre împuşcăturile şi strigătele de luptă ale survivaliştilor, datorită vacarmului, planurile lor se duseseră de râpă. Gordon continuă să strige şi să fluiere ca să-l inducă în eroare pe atacant.

Se auziră bărbaţi înjurând, forme negre se rostogoliră prin tufişuri, angajate într-o luptă deznădăjduită, iar flăcările se ridicară înalt din focul aţâţat, proiectând printre arbori siluetele încleştate.

Gordon îşi dădu seama că, dacă lupta continua după două minute întregi, atunci mai rămăsese o scăpare. Începu să strige ca şi cum s-ar fi aflat în fruntea unei întregi companii de întăriri.

— Nu lăsaţi fiarele astea să treacă apa! – Şi chiar părea că au loc unele mişcări în direcţia fluviului.

Sărind de la un copac la altul, se apropie de câmpul de luptă... deşi nu avea nici o armă.

— Blocaţi-i din spate! Nu-i lăsaţi...

Apoi o umbră țâșni de după trunchiul cel mai apropiat.

Gordon se opri la vreo trei metri de petele neregulate, albe şi negre, care făceau atât de greu de distins chipul vopsit în camuflaj. Gura subţire ca o cicatrice se lărgi într-un rânjet larg, dezgolind gingiile goale. Purtătorul acestui surâs duşmănos, avea un trup de uriaş.

— Un tip cam gălăgios – observă survivalistul. Să-l rugăm să se liniştească puţin, ce crezi, Nate?

Ochii întunecaţi aruncară o privire iute în spatele lui.

O fracţiune de secundă Gordon vru să se întoarcă, deşi îşi spunea că trebuie să fie o manevră... că acel pui de căţea e singur.

Atenţia lui slăbi deci preţ de o fracţiune de secundă, dar fu suficient; omul în uniformă de camuflaj se mişcă fulgerător şi o singură directă cu un pumn cât o lopată şi tare ca o stâncă a fost de-ajuns ca să-l pună la pământ pe Gordon.

Lumea era un vârtej de stele şi suferinţă. *Cum e posibil să te mişti atât de repede?* se întrebă înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

A fost ultimul său gând limpede.

CAPITOLUL ZECE

O bură fină şi îngheţată prefăcea cărarea plină de apă într-o adevărată mlaştină în care prinşii luptau cu noroiul, ţinând capul plecat şi încercând să înainteze în ritmul cailor încălecaţi de holnişti. După trei zile, ceea ce mai conta în lumea fără orizont a prizonierilor era să reziste şi să evite pedepsele.

Învingătorii nu păreau mai puţin înspăimântători acum, când nu mai aveau feţele vopsite. În combinezoanele lor albe, călăreau cu un aer triumfător pe caii de la Camas Valley, capturaţi şi ei. Ultimul şi cel mai tânăr dintre holnişti... cu un singur inel de aur în ureche... se întorcea din când în când înapoi pentru a se răsti la prizonieri şi a smuci funia legată de încheietura mâinilor celui dintâi din şir, ceea ce-i făcea pe toţi ceilalţi să grăbească pasul o vreme, poticnindu-se.

Pretutindeni, pe marginile cărării puteau fi zărite urmele valurilor succesive de refugiaţi. După nenumărate ciocniri şi masacre, acum învingătorii ocupau partea cea mai înaltă a teritoriului; acesta era paradisul lui Nathan Holn.

De mai multe ori, caravana străbătu mici aglomerări de cocioabe, adăposturi mizere improvizate din materiale adunate de prin ruinele construcţiilor dinaintea războiului, în fiecare asemenea prăpădită aşezare, o populaţie de creaturi nefericite apăreau pentru a se închina călăreţilor, cu ochii în pământ. Din când în când, câte un amărât se prăbuşea sub plesniturile de bici împărţite fără rost de călăreţi.

Numai după trecerea lor îndrăzneau locuitorii satelor să ridice ochii; în ei nu se vedea nici măcar o sclipire de ură, ci numai foame, pe când urmăreau cu privirea caii bine hrăniţi care se îndepărtau.

Sclavii nu-i socoteau pe prizonieri demni de atenţie, iar lipsa de interes era reciprocă.

Marşul ocupa orele de lumină ale zilelor, mai puţin rarele popasuri. La apusul soarelui, prizonierii erau separaţi pentru a-i împiedica să-şi vorbească şi fiecare era legat de un cal, ca să aibă un dram de căldură fără foc. În zori, după ce dădeau pe gât un terci apos, drumul reîncepea.

În cea de-a patra zi, doi prizonieri muriră, iar alţi doi, prea slăbiţi ca să continue drumul, fură lăsaţi unui baron holnist care ocupa un conac dărăpănat... în locul unor sclavi ale căror cadavre crucificate se mai vedeau pe drum, ca lecţie pentru oricine ar avea inspiraţia să se răzvrătească.

În toate aceste zile, Gordon văzuse numai spatele celui dinaintea sa şi ajunsese să-l urască pe cel ce venea după el, de care depindea viaţa lui, deoarece, ori de câte ori acesta se împiedica, o smucitură bruscă îi provoca junghiuri insuportabile în muşchii îndureraţi ai braţelor şi în şolduri.

Totuşi, aproape că se obişnuise când omul dispăru la rândul său, lăsând numai doi prizonieri să urmeze caii. Gordon se surprinse invidiindu-l pe omul care fusese lăsat în urmă, fără să ştie măcar dacă nu cumva murise.

Drumul părea nesfârşit; imediat ce-şi revenise, Gordon fusese obligat să umble şi de atunci nu-şi mai redobândise conştiinţa de sine. Dincolo de suferinţă, o mică parte a eului său considera această stupoare şi această monotonie ca fiind binevenite: nu mai existau fantome care să-l tulbure, nu mai avea complexe, nu se mai simţea culpabil.

Totul era explicit şi real, punea un picior înaintea celuilalt, mânca puţinul care se împărţea şi ţinea capul jos.

La un moment dat îşi dădu seama că vecinul său îl ajută, luând pe umerii săi o parte din greutatea lui şi totodată luptând contra noroiului. În starea lui de semiconştienţă se întrebă de ce nu mai face nimeni aşa.

Apoi veni momentul în care, clipind din ochi, îşi dădu seama că are mâinile libere; se afla lângă o construcţie de lemn aflată la distanţă de un labirint de barăci înghesuite şi dărăpănate. De undeva, nu prea departe, se auzea mugetul unui torent.

— Bine aţi venit la Agness Town – zise cu voce aspră unul dintre bărbaţi, apoi cineva le înfipse o mână în spate şi le dădu brânci. Se auziră câteva râsete când prizonierii se rostogoliră în baraca de lemn şi căzură pe o rogojină murdară.

Nici unul dintre cei doi nu se osteni să se urnească din locul în care căzuse. Puteau să doarmă, şi pentru moment altceva nu avea importanţă.

Încă o dată un somn fără vise... numai câteva involuntare contracţii ale muşchilor suprasolicitaţi... în tot restul zilei, al nopţii şi al dimineţii următoare.

Gordon se trezi când soarele arzător fii destul de sus ca să-i pârjolească pleoapele închise. Se rostogoli pe o parte cu un geamăt până dădu de umbră şi atunci clipi; de pe ochii lui se ridicară două obloane ruginite.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi focaliza corect privirea şi un alt răstimp ca să-l recunoască pe cel de lângă el. Primul lucru care-i veni în minte fu că surâsului familiar îi lipsea un dinte.

— Johnny – hârâi.

Tânărul avea faţa plină de băşici şi contuzii, dar acelaşi surâs vesel, cu tot dintele lipsă şi celelalte.

— Bună, Gordon. Bun venit printre cei nefericiţi... aflaţi în viaţă.

Îl ajută să se ridice şi-i duse la buze un vas cu apă proaspătă din râu, ca să bea, continuând să vorbească.

— În colţul ăla e ceva de mâncare. Şi l-am auzit pe un om de pază spunând că în curând vom face o baie, ceea ce înseamnă că nu e o întâmplare că n-

au rămas din noi nişte trofee atârnând la centura unuia dintre câinii ăştia. Cred că ne-au cărat până aici fiindcă nu ştiu ce ştab vrea să ne vadă.

Johnny pufni în râs.

— Aşteaptă puţin, Gordon, şi-o să-l ducem pe tip cu flecăreala noastră, oricine ar fi. Cel puţin o să-i putem oferi postul de şef al oficiului poştal sau aşa ceva. Asta înţelegeai când mi-ai vorbit despre adaptarea politicii la cerinţele practicii?

Gordon era prea slab ca să încerce să-l strângă de gât pe Johnny din cauza veseliei lui incredibile şi inacceptabile; încercă să surâdă, însă nu reuşi decât să-şi îndurereze buzele crăpate.

O mişcare produsă în colţul opus le atrase atenţia că nu sânt singuri; în baracă mai erau trei prizonieri... nişte sperietori împuţite, cu privirea sălbăticită, oameni care, nu încăpea îndoială, se aflau de multă vreme aici.

Cei trei îi priviră cu ochii dilataţi şi goi ai celor care şi-au pierdut de mult orice urmă de umanitate.

— A... a scăpat cineva?

Era prima oară când Gordon era destul de lucid ca să întrebe.

— Cred că da. Semnalul tău a făcut să se ducă de râpă atacul prin surpriză al bandiţilor şi ne-a dat posibilitatea să luptăm. Sânt sigur că am doborât doi înainte de a fi copleşit.

Johnny avea ochi sclipitori, iar admiraţia faţă de el a tânărului părea să fi crescut. Gordon îşi întoarse privirea: nu ţinea să fie lăudat pentru modul cum acţionase în noaptea aceea.

— Eu unul sânt sigur că l-am doborât pe puiul de căţea care mi-a spart chitara. Altul...

— Ce s-a întâmplat cu Phil Bokuto? – îl întrerupse Gordon.

Johnny clătină din cap.

— Nu ştiu, Gordon. Şi n-am văzut nici urechi... nici alte lucruri... negre printre „trofeele” culese de nebunii ăştia.

Poate că a scăpat.

Gordon se lăsă să cadă pe podeaua închisorii; de afară se auzea mugetul apei, un zgomot care-i însoţise toată noaptea. Se întoarse şi privi prin fisura dintre două scânduri.

La vreo şase metri era marginea unei prăpăstii. Dincolo de ea, printre fâșii de ceaţă, se zărea un povârniș plin de vegetaţie: malul opus al unui canion tăiat de un torent iute şi îngust.

Johnny păru să-i citească gândurile şi pentru prima dată vocea lui tânără trăda îngrijorarea.

— Asta-i, Gordon. Ne aflăm în inima teritoriului duşman şi cel de colo e chiar el, blestematul de Rogue.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Vreme de o săptămână, ploaia pătrunzătoare şi îngheţată se prefăcu iar în zăpadă. Hrana, deşi mizerabilă, şi repausul le îngăduiseră celor doi prizonieri să-şi refacă, treptat, forţele; nu puteau să vorbească decât între ei, paznicii şi ceilalţi prizonieri comunicând numai monosilabic.

Dar aceasta n-a făcut mai dificilă cunoaşterea situaţiei din imperiul holnist. Masa o aduceau sclave înfricoşate şi tăcute din barăcile vecine şi singurele fiinţe neistovite pe care le văzură, în afară de holnişti, erau femeile destinate plăcerilor acestora. Dar şi ele trebuiau să muncească toată ziua, scoţând apă din torentul îngheţat sau curăţind grajdurile pentru caii bine hrăniţi.

Îndatoririle fiecăruia păreau foarte clare, trădând un mod de trai obişnuit, însă Gordon ajunse la concluzia că societatea cvasifeudală de la Agness traversa o fază de tranziţie.

— Se pregătesc s-o ia din loc – îi spuse lui Johnny, observând sosirea unui nou convoi într-o după-amiază. Alţi sclavi pătrunseră în aşezare cu pasul obosit, trăgându-şi singuri căruţele şi înghesuindu-le în spaţiul restrâns şi supraaglomerat. Era limpede că mica vale n-ar fi putut găzdui îndelung o populaţie atât de numeroasă.

— Folosesc locul ăsta drept centru de regrupare.

— Prizonierii ar putea să ne fie utili – sugeră Johnny – dacă găsim o cale de evadare.

— Hmmm – replică Gordon.

Nutrea prea puţine speranţe că vreunul dintre sclavi ar putea fi de ajutor: aceşti oameni pierduseră orice spirit combativ şi aveau destule probleme şi aşa.

Într-o zi, după masa de prânz, Gordon şi Johnny primiră ordin să iasă din baracă şi să se dezbrace. Două femei tăcute, îmbrăcate în zdrenţe, le adunară veşmintele; în timp ce Gordon şi Johnny

stăteau cu spatele, mai multe găleţi cu apă îngheţată fură zvârlite peste ei. Cei doi începură să tremure şi să tuşească; gardienii mureau de râs, pe când femeile se îndepărtau grăbite.

Holniştii... – purtând combinezoane de camuflaj verde cu negru şi cu câte o ureche încărcată de cercei... se întreceau fără entuziasm la aruncarea cuţitului, proiectând lamele de oţel cu mişcări iuţi şi precise. Până seara, cei doi veniţi dinspre nord au dârdâit lângă un foc debil, încercând să se încălzească.

După apusul soarelui le-au fost înapoiate hainele spălate şi cârpite, şi de astă dată una dintre femei ridică pentru o secundă capul, dându-i lui Gordon ocazia să-i vadă chipul. Putea să aibă douăzeci de ani, deşi ochii încercănaţi o făceau să pară mai în vârstă, iar părul castaniu îi era striat de fire cărunte. Femeia aruncă spre Gordon o privire furişă în timp ce acesta se îmbrăca, dar fugi de îndată ce bărbatul încercă să-i răspundă schițând un surâs.

Cina se dovedi mai consistentă decât terciul obişnuit; printre boabele de porumb apăreau fărâme care puteau fi carne de vânat, dar şi de cal.

Johnny îşi încercă norocul cerând încă o porţie, la care ceilalţi prizonieri clipiră nedumeriţi şi se retraseră mai adânc în colţul lor. Un paznic le luă mormăind vasele golite şi, spre surprinderea generală, le aduse înapoi cu câte o a doua porţie.

Era noapte de-a binelea când trei militari holnişti cu berete informe sosiră în pas de marş, pe urmele unui sclav cocoşat ce ducea o torţă.

— Veniţi – ordonă căpetenia lor. Generalul vrea să vă vadă.

Gordon privi spre Johnny, care se afla în picioare, purtându-şi cu mândrie uniforma. Ochii băiatului erau plini de încredere în sine şi păreau să întrebe ce ar putea suciţii aceia să opună autorităţii cu care era învestit Gordon în calitate de funcţionar „Republicii Restaurate”.

Gordon îşi aminti cum îl ajutase tânărul în cursul marşului lor la sud de Coquille şi, cu toate că nu avea chef să se mai prefacă, hotărî să încerce încă o dată, de dragul lui Johnny.

— Bine, poştaş – îi spuse tânărului său prieten, făcându-i cu ochiul. Prin zăpadă şi noroi, fără teamă de cei răi, de-ale nopţii negre clăi, niciodată înapoi...

Johnny îi restitui surâsul.

— Printre haite de bandiţi, pe sub gloanţe, neclintiţi...

Perfect sincronizaţi, făcură stânga-mprejur şi părăsiră închisoarea, urmaţi de gardieni.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— *Bine aţi venit, domnilor*.

Înainte de toate, Gordon observă focul încins în cămin.

Cantonul forestier dinainte de război era o clădire comodă şi călduroasă: aproape că uitase cum arată aşa ceva.

Al doilea lucru care-i atrase atenţia fu un foşnet de mătase ce se auzi când o blondă zveltă se ridică de pe o pernă aşezată lângă foc; fata contrasta izbitor cu toate celelalte femei pe care le văzuse aici... era îngrijită, avea o ţinută demnă, purta bijuterii ce ar fi valorat o avere înainte de război.

Avea totuşi ochii încercănaţi şi-i privea pe cei doi veniţi dinspre nord ca şi cum ar fi fost nişte creaturi de pe faţa nevăzută a Lunii. Tăcută, se ridică în picioare şi părăsi încăperea, trecând printr-o perdea de şiraguri lungi de perle curgând până la podea.

— Am spus *bine aţi venit*, domnilor. Bine aţi venit în Teritoriul Liber.

În cele din urmă, Gordon se întoarse şi zări un bărbat slab şi pleşuv, cu o barbă bine întreţinută, care, pentru a-i saluta, se ridicase de la o masă de scris plină de hârtii.

Patru inele de aur decorau lobul uneia dintre urechile sale, de celălalt atârnând alte trei... simboluri ale rangului său.

Bărbatul se apropie cu mâna întinsă.

— Colonelul Charles Westin Bezoar, la dispoziţia dumneavoastră, fost membru al baroului din Oregon şi procuror al republicii pentru comitatul Jackson. Actualmente am onoarea să fiu preşedintele tribunalului militar al Armatei Americane de Eliberare.

Gordon înălţă o sprânceană, ignorând mâna întinsă.

— După Prăbuşire s-au ivit o mulţime de armate. Căreia spuneţi că-i aparţineţi?

Bezoar surâse şi lăsă jos mâna fără să se formalizeze.

— Ştiu că unii ne dau alte nume. Dar să renunţăm deocamdată la asta şi să spunem doar că sânt aghiotantul generalului Volsci Macklin, gazda dumneavoastră. Generalul va sosi şi el curând. Între timp aş putea să vă ofer un pahar din berea noastră? – Scoase dintr-un dulap de stejar sculptat o carafă de cristal şlefuit. Orice aţi fi auzit despre asprimea condiţiilor noastre de viaţă, veţi conveni cred că am rafinat unul dintre cele mai vechi meşteşuguri.

Gordon făcu semn că nu doreşte, iar Johnny privea undeva, peste creştetul survivalistului. Bezoar înălţă din umeri.

— Nu? Păcat. Poate altă dată. Sper că nu vă deranjează dacă eu mă servesc. – Îşi turnă un pahar de bere neagră şi arătă două scaune aflate lângă foc. Vă rog, domnilor, ştiu că mai sunteți epuizaţi după drumul acesta. Luaţi loc. Aş vrea să aflu o mulţime de lucruri. De pildă, domnule inspector, ce se mai aude în statele din est, peste munţi şi deșerturi?

Gordon se aşeză netulburat. Aşadar, „Armata de Eliberare” avea servicii de spionaj; nu trebuia să-i surprindă că Bezoar ştia ce este... sau cel puţin ce se credea în Oregonul de Nord că este Gordon.

— Situaţia seamănă foarte mult celei din Vest, domnule Bezoar. Oamenii încearcă să trăiască şi să reconstruiască unde se poate.

În mintea lui, Gordon încerca să recreeze priveliştea inventată de el... locuri de vis ca St. Paul City, şi Odessa, şi Green Bay... imaginea unor oraşe prospere, aflate în avangarda unei naţiuni curajoase, în plină renaştere... o imagine diferită de a oraşelor-fantomă din amintirile sale măturate de vânt, prin care mai rătăceau, în bande sperioase, cei ce scăpaseră cu viaţă.

Cu voce seacă, vorbi despre oraşe aşa cum le visa el.

— În unele locuri, cetăţenii au fost mai norocoşi decât în altele. Au redobândit multe şi au speranţe încă mai bune pentru copiii lor. În alte locuri refacerea este... încetinită. Cei care au distrus această naţiune cu o generaţie în urmă continuă să provoace pagube, atacându-ne curierii şi împiedicând comunicaţiile. Şi, fiindcă veni vorba – urmă Gordon pe un ton glacial –, aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu poşta furată de oamenii dumneavoastră „Statelor Unite”.

Bezoar îşi puse ochelarii prinşi în ramă metalică şi luă de pe masa din faţa lui un dosar gros.

— Despre scrisorile acestea vorbiţi? – Deschise dosarul şi apărură zeci de plicuri bătând în cenuşiu, murdare. Vedeţi? Nici nu mă ostenesc să neg. Cred că trebuie să vorbim deschis dacă vrem ca întâlnirea noastră să ducă la ceva. Da, o patrulă de cercetare a găsit un cal între ruinele din Eugene... al dumneavoastră, cred... şi un sac în care se afla o încărcătură ciudată, aceasta. Ironia sorții, ştiu că în momentul când oamenii noştri puneau mâna pe scrisori, dumneavoastră eraţi implicat în uciderea a doi camarazi de-ai lor în altă parte a oraşului.

Bezoar ridică mâna înainte ca Gordon să poată replica.

— Nu vă temeţi de represalii. Filozofia holnistă nu crede în aşa ceva. Aţi învins amândoi nişte survivalişti într-o confruntare leală şi, din punctul nostru de vedere, asta vă face egalii noştri. Pentru ce alt motiv credeţi că sunteți trataţi omeneşte după capturarea voastră, în loc de a fi castraţi ca sclavii şi vitele?

Bezoar surâse amabil, însă Gordon clocotea în sinea lui.

În primăvara trecută, la Eugene, văzuse ce au făcut holniştii cu cadavrele nevinovaţilor pe care-i prinseseră adunând aparatură. Îşi amintea de mama tânărului Mark Aage, care salvase viaţa lui şi a fiului ei printr-un gest eroic. Bezoar credea, fără

îndoială, în cele ce spunea, dar Gordon găsea că logica lui este revoltătoare şi cinică.

Survivalistul îşi desfăcu braţele.

— Recunoaştem că am capturat scrisorile dumneavoastră, domnule inspector. Putem să ne reducem vina dacă ne recunoaştem ignoranţa? De fapt, până ce scrisorile n-au ajuns în mâna mea, nimeni dintre noi nu mai auzise vorbindu-se despre Statele Unite Restaurate! Imaginaţi-vă uimirea noastră când am văzut aceste lucruri... scrisori duse kilometri şi kilometri de la un oraş la altul, certificate de numire a noilor şefi de oficii poştale şi aceste... – ridică un vraf de documente oficiale –, ...aceste documente ale Guvernului provizoriu din St. Paul City!

Erau formulări conciliante, rostite cu o seriozitate absolută, dar în tonul lor exista ceva... Gordon era incapabil să precizeze ce anume, care îl neliniştea.

— Acuma ştiţi – sublinie. Şi totuşi vă purtaţi la fel; de când aţi invadat nordul, doi dintre curierii noştri poştali au dispărut fără urmă. „Armata Americană de Eliberare" se află de mai multe luni în stare de război cu „Statele Unite", colonele Bezoar. Iar aceasta nu se poate justifica prin ignoranţă.

Minciunile îi veneau pe buze cu multă uşurinţă: de fapt, în esenţă, cuvintele lui exprimau adevărul.

După primele săptămâni care urmaseră „victoriei" în marele război... când Statele Unite mai aveau un guvern, iar alimentele şi materialele puteau fi transportate sub escortă pe autostrăzile principale... adevărata problemă nu o mai constituia inamicul nimicit, ci haosul intern.

Grânele putrezeau în silozurile arhipline în timp ce fermierii erau exterminaţi de epidemii banale, numai pentru că vaccinurile nu erau disponibile decât în marile oraşe, unde mulţimile piereau de foame. Alţi oameni muriseră în urma prăbuşirii generale şi prin încetarea acţiunii legilor... ca

urmare a destrămării reţelei comerciale şi de asistenţă mutuală...

În total mai multe victime decât făcuseră bombele şi bacteriile sau chiar Iarna de Trei Ani.

Lovitura de graţie o dăduseră însă ticăloşi ca acest Bezoar, lăsând milioane de oameni fără nici o speranţă.

— Poate, poate. – Bezoar luă o gură de bere şi zâmbi. De fapt, mulţi s-au proclamat moştenitori de drept ai suveranităţii americane. Astfel, „Statele Unite Restaurate" ale dumneavoastră controlează arii vaste şi populaţii numeroase, iar printre conducătorii lor se numără cel puţin câţiva din vechii umflaţi care obişnuiau să cumpere voturi prin mituiri şi surâsuri televizate. Asta să fie adevărata Americă?

Timp de o clipă, figura calmă şi rezonabilă păru să se descompună, iar Gordon îl întrevăzu sub ea pe fanaticul neclintit sau poate înrăit de-a lungul anilor. Gordon mai auzise tonul acesta... cu mult înainte, la radio, în vocea lui Nathan Holn... înainte ca „sfântul" survivaliştilor să fie spânzurat... şi apoi îl regăsise în glasul discipolilor săi.

Era aceeaşi filozofie solipsistă a ego-ului care alimentase furia nazistă şi cea stalinistă. Hegel, Hoibiger, Holn... acelaşi punct de pornire. Adevăruri pervertite, comode şi sigure, niciodată verificate.

În America septentrională, holnismul nu fusese decât manifestarea marginală a unor descreieraţi într-o epocă altminteri dintre cele mai raţionale, o răbufnire a egoismelor din anii optzeci. Dar o altă versiune a bolii... „Misticismul slav"... cucerise în mod efectiv puterea în emisfera orientală şi această demenţă sfârșise prin a precipita omenirea în Războiul Judecăţii.

Gordon surâse întunecat.

— Cine poate şti ce mai este legitim după toţi aceşti ani? Un lucru e sigur, Bezoar: „adevăratul

spirit american" pare să se fi refugiat într-o pasiune foarte răspândită pentru vânarea holniştilor. Cultul celui mai tare pe care-l promovaţi e detestat... nu numai în „Statele Unite Restaurate", ci pretutindeni. Sate sfâșiate de diferende mai vechi sânt gata să-şi unească forţele dacă se aude că a fost semnalată vreuna din bandele voastre. Şi orice bărbat prins în combinezon de camuflaj este spânzurat pe loc.

Înţelese de îndată că marcase un punct, căci nările ofiţerului se umflară.

— *Colonelul* Bezoar, vă rog! Şi sânt gata să pariez că sânt sectoare în care toate acestea nu sânt adevărate. Florida, poate? Sau Alaska?

Gordon ridică din umeri; ambele state păstrau o tăcere totală din ziua căderii primelor bombe şi erau alte locuri, ca sudul Oregonului, în care miliţia nu îndrăznise să se aventureze nici atunci când reprezenta o forţă.

Bezoar se ridică în picioare şi se apropie de o etajeră, de pe care luă un volum gros.

— L-aţi citit vreodată cu adevărat pe Nathan Holn? – întrebă şi glasul îi redeveni amabil.

Gordon dădu din cap.

— Dar, domnule! protestă Bezoar. Cum să-ţi cunoşti adversarul fără să ştii ce gândeşte? Vă rog, primiţi acest exemplar din *Imperiul pierdut*... cartea în care Holn însuşi a descris viaţa marelui Aaron Burr. Poate vă veţi schimba părerea. Eu am impresia, domnule Krantz, că sunteți tipul de om care poate deveni holnist, şi o ştiţi. Adesea, personalităţilor puternice nu trebuie decât să le deschidă cineva ochii ca să vadă în ce măsură au fost induse în eroare de propaganda celor slabi şi că ajunge să întindă mâna pentru ca lumea să fie a lor.

Gordon îşi înghiţi răspunsul care-i venise pe buze şi primi cartea. Nu era înţelept să-l stârnească fără sens pe omul acesta, ce i-ar fi putut ucide cu un singur cuvânt.

— Foarte bine. Poate-mi va fi de folos în aşteptarea procurării unui mijloc de transport pentru întoarcerea noastră în valea Willamette – răspunse cât se poate de calm.

— Aşa – interveni Johnny Stevens, care nu scosese o vorbă. Şi, dacă tot suntem aici, trebuie să achitaţi suprataxa poştală pentru scrisorile furate, pe care le vom duce înapoi.

Bezoar îi răspunse lui Johnny cu un surâs la fel de îngheţat ca al acestuia, dar, înainte de a putea să-i mai adreseze vreun cuvânt, la intrarea vechiului canton forestier se auziră paşi, uşa se deschise şi intrară trei bărbaţi cu barbă, purtând combinezonul tradiţional de camuflaj verde cu negru.

Unul dintre ei, cel mai scund, incontestabil însă cel mai impunător, purta un singur cercel, dar pe acesta sclipeau imense pietre preţioase...

— Domnilor – zise Bezoar –, permiteţi-mi să vi-l prezint pe generalul de brigadă Macklin, ofiţer în rezervă al armatei „Statelor Unite”, unificatorul grupurilor holniste din Oregon şi comandant al Armatei Americane de Eliberare.

Automat, Gordon se ridică în picioare; pentru moment, tot ce putea face era să-i fixeze pe general şi pe cei doi adjutanţi ai săi, poate cele mai stranii fiinţe umane pe care le văzuse vreodată.

Nimic neobişnuit în bărbile sau în cerceii lor... sau în şirurile de „trofee” uscate pe care le purtau ca pe nişte medalii. Dar toţi trei aveau ciudate cicatrice în orice loc lăsat la vedere de uniformă, iar sub urmele aproape şterse ale unor intervenţii chirurgicale foarte vechi muşchii şi tendoanele păreau să se reliefeze şi să se înnoade într-un mod neobişnuit.

Era deconcertant, însă Gordon îşi aminti că mai văzuse ceva de felul acesta cu multă vreme în urmă, deşi nu-şi amintea unde şi când.

Să fi căzut aceşti oameni victimă uneia din epidemiile de după război? Poate ai

supraoreionului? Sau unei forme de hipertrofie tiroidiană? Deodată, Gordon recunoscu în cel mai solid dintre cei doi adjutanţi ai lui Macklin pe agresorul care-l doborâse atât de rapid în cursul atacului de pe malul Coquillei, pocnindu-l cu pumnul lui gigantic înainte să poată schiţa o mişcare.

Nici unul dintre ei nu aparţinea celei mai tinere generaţii de feudal-survivalişti, băieţi care jinduiau s-o facă pe durii, culeşi din tot Oregonul de Sud. Ca şi Bezoar, noii veniţi erau bărbaţi în vârstă, ce se maturizaseră înaintea Războiului Judecăţii, însă trecerea timpului nu-i făcuse mai puţin sprinteni, dimpotrivă. Generalul Macklin avea în mişcări o rapiditate felină destul de alarmantă; el nu pierdu vremea cu gesturi de politeţe. Un simplu semn cu capul în direcţia lui Johnny fu suficient ca să-l facă pe Bezoar să-i ghicească dorinţele.

Acesta fu direct.

— Ah! Da. Domnule Stevens, aţi avea amabilitatea să-i însoţiţi pe aceşti domni la... uhm... cantonament? Generalul doreşte să vorbească între patru ochi cu superiorul dumneavoastră.

Johnny privi către Gordon: nu aştepta decât un cuvânt ca să se răzvrătească.

Gordon se alarmă citind hotărârea din ochii tânărului: niciodată nu încercase să câștige un asemenea devotament din partea cuiva.

— Du-te, John – îi spuse prietenului său. Vin şi eu îndată.

Cei doi adjutanţi îl însoţiră pe Johnny. Când uşa fu închisă şi zgomotul paşilor se pierdu în noapte, Gordon se întoarse pentru a-l înfrunta pe comandantul forţelor unite ale holniştilor. Nu era momentul pentru remuşcări, dar nici pentru ipocrizie; dacă va fi în stare să mintă destul de convingător pentru a-i trage pe sfoară pe aceşti bastarzi, o va face. Se simţea una cu uniforma lui

de poştaş şi se pregătea să înceapă cea mai bună reprezentaţie din viaţa lui.

— Las-o baltă! – izbucni Macklin.

Omul cu barbă neagră întindea spre Gordon o mână lungă şi puternică.

— Un singur cuvânt despre bazaconia cu „Statele Unite Restaurate" şi te fac să-ţi înghiţi uniforma!

Gordon clipi din ochi, privi spre Bezoar şi văzu că acesta surâdea.

— Mă tem că nu am fost sincer cu dumneavoastră, domnule inspector. – Ultimele două cuvinte fură rostite de Bezoar cu mult sarcasm; colonelul holnist se aplecă să tragă un sertar al biroului său. De cum am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, am trimis patrule în direcţia din care veneaţi. Fiindcă veni vorba, aveţi dreptate când spuneţi că holniştii nu sânt prea populari în unele sectoare, cel puţin nu încă. Două dintre patrule nu s-au mai întors.

Generalul Macklin pocni din degete.

— N-o mai lungi, Bezoar. Am treabă. Să fie adus imbecilul acela.

Bezoar se grăbi să execute ordinul şi trase de cordonul unei sonerii ce atârna la perete, lăsându-l pe Gordon să se întrebe ce încercase să scoată din sertar.

— În orice caz, cercetaşii noştri au găsit în Munţii Cascadelor o bandă de spirite înrudite cu ale noastre, într-o trecătoare la nord de lacul Crater. A fost o neînţelegere şi mă tem că majoritatea bieţilor oameni au pierit, dar am reuşit să convingem un supravieţuitor...

Răsunară paşi, apoi perdeaua de perle se dădu în lături, ţinută de femeia blondă şi suplă care-l măsura cu o privire de gheaţă pe bărbatul în stare jalnică şi cu fruntea bandajată ce trecea pragul încăperii. Omul purta un combinezon de camuflaj decolorat şi cârpit, un pumnal, un singur cercel

minuscul şi îşi ţinea ochii în pământ. Survivalistul nu părea foarte încântat că se află aici.

— Aş vrea să ţi-l prezint pe cel mai recent recrut al nostru, domnule inspector – spuse Bezoar –, deşi cred că vă cunoaşteţi.

Gordon îl privea stupefiat. Ce se întâmpla? După câte ştia, nu-l mai văzuse pe omul acela în viaţa lui! Bezoar îl înghionti pe recrutul timorat, care se hotărî să ridice capul.

— Nu sânt sigur, zise cu ezitare neoholnistul, uitându-se la Gordon. Ar putea fi el. A fost o întâlnire de o clipă, care... nu prezenta importanţă...

Deodată Gordon strânse pumnii. *Această voce!*

— Tu eşti, câine!

Chiar dacă nu mai purta pălăria de vânător, Gordon recunoscu favoriţii grizonaţi şi tenul palid. Roger Septien era departe de a fi la fel de senin ca la ultima întâlnire cu Gordon... pe povârnișul pietros al muntelui, când îi luase tot ce avea pe lume, exersându-și asupră-i sarcasmul muşcător şi abandonându-l unei morţi sigure.

Bezoar dădu din cap satisfăcut.

— Poţi pleca, soldat Septien. Sânt sigur că ofiţerul tău ţi-a găsit un serviciu uşor pentru la noapte.

Fostul pungaş, fostul agent de schimb salută fără viaţă.

Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Gordon şi, fără un cuvânt, părăsi încăperea.

Gordon îşi dădu seama de greşeala de a fi reacţionat atât de prompt; ar fi putut să-l ignore pe omul acela, să se facă a nu-l recunoaşte. Dar, chiar şi aşa, care ar fi fost diferenţa? Macklin părea foarte sigur de el.

— Să terminăm – ordonă generalul.

Bezoar întinse iar mâna în sertar şi de astă dată scoase din el un carnet negru, aflat într-o stare destul de proastă, şi-l întinse spre Gordon.

— Îl recunoaşteţi? Pe prima pagină stă scris numele dumneavoastră.

Gordon clipi. Sigur, era jurnalul său furat... împreună cu tot ce avea... de Septien şi ceilalţi bandiţi de drumul mare cu câteva ore înainte de a descoperi, întâmplător, furgoneta poştală şi de a-şi începe noua carieră de poştaş.

Atunci pierderea îl îndurerase, deoarece în jurnal erau descrise în detaliu rătăcirile lui de când părăsise Minnesota, cu şaisprezece ani mai devreme... în el erau notate observaţiile sale atente asupra vieţii din America de după holocaust.

Acum însă acest mic dreptunghi era ultimul lucru de pe faţa Pământului pe care ar fi vrut să-l revadă. Se lăsă să cadă greu pe scaun, obosit dintr-o dată, conştient până în adâncul fiinţei sale că nu fusese decât jucăria destinului. În cele din urmă, propria-i minciună îl doborâse.

În nici una din paginile jurnalului nu era vorba nici o singură dată despre poştaşi sau despre fantomaticele „State Unite Restaurate”.

Acolo nu se afla decât adevărul.

CAPITOLUL TREISPREZECE
IMPERIUL PIERDUT
de Nathan Holn

„Astăzi, când ne apropiem de sfârșitul secolului al douăzecilea, se spune că marile bătălii ale timpului nostru se dau între aşa-zisa *stângă* şi aşa-zisa *dreaptă*... cei doi mastodonţi ai unui spectru politic prefabricat şi fictiv. Prea puţini dintre oameni par să fie conştienţi că pretinşii *adversari* sânt în realitate numai două feţe ale aceluiaşi monstru bolnav. O orbire generală împiedică milioane de oameni să vadă în ce mod sânt induşi în eroare de această contrafacere.

Dar nu a fost aşa totdeauna. Şi nu va fi totdeauna.

Am vorbit nu o dată despre alte sisteme sociale... despre codurile onoarei din Japonia medievală, despre indienii americani sălbatici şi glorioşi sau despre strălucirea Europei în epoca pe care cercetătorii decadenţi moderni o numesc «întunecatul ev mediu».

Istoria nu face decât să ne repete unul şi acelaşi lucru. În toate timpurile, *unii au comandat, iar alţii au ascult*at. Este vorba de o structură bazată pe lealitate şi putere care sânt în acelaşi timp vrednice de stimă şi naturale.

Feudalismul a fost întotdeauna sistemul nostru social ca specie, încă de pe când bântuiam în hoarde în căutarea hranei şi ne adresam reciproc strigăte de ameninţare de pe vârful unei coline pe al alteia.

Acesta a fost modul nostru de viaţă până când omenirea n-a fost pervertită, iar cei puternici nu s-au lăsat înduioşaţi de propaganda plângăreață a celor slabi.

Amintiţi-vă cum stăteau lucrurile în America secolului al nouăsprezecelea, în zorii acestei naţiuni. Atunci s-a prezentat fără dubiu ocazia de a

lichida tendinţele nesănătoase ale aşa zisului «Luminism». Soldaţii care învinseseră în Războiul de Independenţă alungaseră decadentismul englez de pe majoritatea continentului, graniţele erau deschise şi un spirit individualist plin de sănătate domina în mod absolut naţiunea ce se forma.

Aaron Burr o ştia când pornea să ocupe teritoriile din vestul celor treisprezece prime colonii; visul său era cel al oricărui conducător adevărat... să domnească, să cucerească, să creeze un imperiu! Cum ar fi arătat lumea dacă ar fi învins? Ar fi putut el să împiedice ivirea celor doi avortoni, obsceni şi gemeni, socialismul şi capitalismul? Cine ar putea s-o spună? Eu vă voi spune ce cred eu! Cred că atunci Era Grandorii era la îndemâna noastră, gata să se nască! Dar Burr a fost doborât înainte să-l poată pedepsi pe Alexander Hamilton, vechea unealtă a trădătorilor.

Privind lucrurile la suprafaţă, principalul său adversar a fost Jefferson, escrocul care l-a spoliat de preşedinţie. Dar în realitate conspiraţia mergea mai departe, mult mai departe.

Acel geniu al răului, Benjamin Franklin, el era sufletul... sufletul cabalei care ţinea să distrugă imperiul înainte de a se naşte. Iar instrumentele lui erau multe, prea multe pentru ca un om plin de forţă ca Burr să le poată combate.

Iar cel mai rău dintre aceste unelte a fost *Ordinul Cincinnatus*..."

***

Gordon zvârli volumul deschis pe rogojina sa. Cum putea cineva să citească asemenea murdării, ca să nu mai vorbim despre cel care le publicase? După masa de seară mai era destulă lumină pentru a citi, iar soarele îşi făcuse apariţia după zile întregi de absenţă. Dar Gordon simţi un fior în şira spinării în timp ce dialectica aceea demenţială îi mai răsuna în minte.

Acel geniu rău, Benjamin Franklin...

Nathan Holn îşi susţinea bine convingerea că Franklin fusese mai mult decât un simplu editor-filozof inteligent ce se distra făcând-o pe ambasadorul între o experienţă ştiinţifică şi o fetiţă dulce. Dacă numai o părticică din faptele citate de Holn erau adevărate, atunci Franklin se aflase cu siguranţă în centrul unor evenimente insolite şi, într-adevăr, după Războiul de Independenţă se petrecuse ceva ciudat, ceva care-i blocase pe oamenii ca Aaron Burr şi a făcut să se nască naţiunea, aşa cum o cunoscuse Gordon.

Dar, ceea ce-l impresionase cel mai mult era gravitatea nebuniei lui Nathan Holn. Bezoar şi Macklin trebuiau să fie demenţi ca să-şi închipuie că asemenea divagaţii l-ar putea convinge să îmbrăţişeze planurile lor! Astfel, cartea avusese exact efectul opus; Gordon socotea că, dacă în centrul Agness-ului ar fi erupt atunci un vulcan, ar fi meritat să piară, numai să aibă certitudinea că acel cuib de năpârci va sfârşi împreună cu el.

Nu departe, plângea un copil. Gordon îşi ridică fruntea, dar izbuti cu greu să întrevadă printre scândurile barăcii nişte chipuri palide târându-se în umbra unui tufiş de arini.

Noaptea trecută sosiseră alţi prizonieri, care acum stăteau ghemuiţi, gemând în jurul unui mic foc pe care li se îngăduise să-l aprindă, nefiind consideraţi destul de preţioşi ca să aibă dreptul la o închisoare acoperită.

Gordon şi Johnny ar fi sfârşit curând prin a ajunge lângă aceşti sclavi mizerabili, dacă Macklin ar fi primit de la ei alt răspuns decât cel pe care-l dorea. „Generalul” îşi pierdea răbdarea: în definitiv, din punctul său de vedere, oferta făcută lui Gordon părea foarte rezonabilă.

Gordon dispunea de puţin timp ca să ia o decizie, având în vedere că ofensiva holnistă urma să înceapă o dată cu dezgheţul, cu sau fără cooperarea lui.

Părea că nu are de ales.

Fără voie, prin minte îi trecu amintirea Denei şi se surprinse că-i simte lipsa, că se întreabă dacă mai este în viaţă, că doreşte să fie alături de ea... fie şi sfâșiat de necurmate probleme.

Dar acum, desigur, era prea târziu, după toate probabilităţile, pentru a opri punerea în aplicare a planului sinucigaş hotărât de ea şi discipolele sale. Gordon se întrebă de ce Macklin nu se lăudase încă în faţa lui cu ultimul dezastru suferit de armata din valea Willamette.

Poate-i doar o chestiune de timp, îşi spuse, lugubru.

Johnny sfârşi să spele periuţa de dinţi roasă pe care o împărţea cu Gordon, se aşeză alături de acesta şi luă biografia lui Burr.

Citi o vreme, apoi îşi ridică ochii, cu o expresie uimită.

— Ştiu că şcoala noastră din Cottage Grove era modestă faţă de nivelul dinainte de război, Gordon, dar bunicul mi-a dat să citesc destule cărţi şi mi-a vorbit mult despre istorie şi alte asemenea lucruri. Chiar şi eu observ că acest Holn a inventat jumătate din cele scrise. Cum de-a putut să publice o asemenea carte? Şi cum a putut cineva să-l creadă?

Gordon ridică din umeri.

— Se numea tehnica „minciunii gogonate”, Johnny. Ajungea *să laşi impresia* că ştii despre ce-i vorba, că faptele amintite sânt adevărate, să vorbeşti repede, să împleteşti minciunile astfel încât să acreditezi ideea unui complot şi să-ţi repeţi afirmaţiile la nesfârşit. Cei care caută un motiv pentru a-i urî şi a-i acuza pe alţii... cei care au un ego hipertrofiat, dar inconsistent... vor fi întotdeauna gata să preia o explicaţie simplă şi precisă a cauzei pentru care lumea este ceea ce este. Hitler a reuşit într-un mod strălucit, ca şi misticul din Leningrad. Holn nu era decât încă unul dintre aceşti maeştri ai minciunii gogonate.

Ce se poate spune atunci despre tine? se întrebă Gordon. Avea el, inventatorul „Statelor Unite Restaurate” şi complice la escrocheria cu Cyclops, dreptul să ridice piatra?

Johnny mai citi câteva minute, apoi întoarse cartea deschisă.

— Şi cine era acest Cincinnatus? Holn l-a inventat şi pe el?

Gordon se răsuci pe rogojină, închizând ochii.

— Nu. Dacă-mi aduc bine aminte, a fost un mare general din Roma antică, în epoca republicii. Se spune că într-o zi s-a săturat de lupte şi s-a retras din armată pentru a-şi cultiva pământurile în pace. După un timp, însă, mai mulţi emisari ai cetăţii s-au dus la el; armatele din Roma erau în derută, comandanţii lor se dovediseră incompetenţi, iar dezastrul părea inevitabil. Delegaţia s-a dus la Cincinnatus... care se găsea la coarnele plugului... şi l-a rugat să-şi asume comanda în bătălia hotărâtoare.

— Şi ce-a răspuns Cincinnatus?

— Ei bine – căscă Gordon –, a primit. Dar fără entuziasm. El i-a regrupat pe romani, i-a respins pe invadatori şi i-a alungat până la cetatea lor de origine. A fost o mare victorie.

— Pariez că l-au făcut rege sau aşa ceva – sugeră Johnny.

Gordon dădu din cap.

— Armata voia, voia şi poporul... dar Cincinnatus i-a dat pe toţi naibii şi s-a întors la ferma lui, de unde n-a mai plecat vreodată.

Johnny se scarpină în cap.

— Dar... pentru ce a făcut-o? Nu pricep.

Gordon înţelegea: acum înţelegea de-a binelea legenda, gândindu-se la ea. Motivele acestui gest îi fuseseră lămurite nu cu mult înainte şi nu avea să le mai uite.

— Gordon?

Nu răspunse şi se răsuci cu totul din cauza unei rumori din afară. Privind prin crăpătură, văzu nişte

oameni pe cărarea care suia de la debarcaderul de pe fluviu. O barcă tocmai acostase.

Părea că Johnny nu băgase de seamă, căci insista cu întrebările sale aşa cum făcuse de când îşi reveniseră, după ce fuseseră prinşi. Ca şi Dena, băiatul nu lăsa să treacă nici un prilej de a mai învăţa ceva.

— Roma a existat cu mult înaintea Războiului de Independenţă, nu-i aşa, Gordon? Dar atunci ce-i cu acest – luă iarăşi cartea –, acest Ordin Cincinnatus de care vorbeşte Holn?

Gordon privea procesiunea ce se apropia de închisoarea lor; doi sclavi purtau cu greu o brancardă, supravegheaţi de câţiva holnişti în uniformă kaki.

— George Washington a întemeiat ordinul îndată după Războiul de Independenţă – explică el cu gândul aiurea. Membrii principali erau foştii săi ofiţeri...

Se întrerupse când gardienii lor deschiseră poarta şi rămaseră amândoi să-i urmărească pe sclavi, care intrară şi-şi depuseră povara pe rogojină; apoi şi ei, şi sclavii pe care-i escortau se întoarseră şi ieşiră fără un cuvânt.

— E în stare gravă – spuse Johnny, examinând rana. Pansamentul ăsta n-a fost schimbat de zile întregi.

Gordon văzuse nenumărate răni de când anul său de facultate fusese înrolat în miliţie şi învăţase multe în ceea ce priveşte diagnosticul preliminar în cursul serviciului din plutonul locotenentului Van. Îi ajunse o privire ca să înţeleagă că rănile de glonţ ale omului puteau fi vindecate cu timpul şi printr-o îngrijire adecvată. Dar duhoarea morţii învăluia de pe acum corpul nemişcat, ridicându-se din membrele infectate care purtau semnele torturii.

— Sper că i-a minţit – mormăi Johnny în vreme ce încerca să-l instaleze mai comod pe prizonierul muribund.

Gordon îl ajută aducând învelitorile lor, însă rămase pe gânduri întrebându-se de unde putea să fie omul. Cu siguranţă nu era de pe Willamette şi, contrar majorităţii bărbaţilor din Camas şi Roseburg văzuţi de el, era limpede că avusese obiceiul să-şi radă barba până de curând. Apoi, în pofida modului în care fusese tratat, avea prea multă carne pe el ca să fie un sclav.

Gordon se ridică, clipi din ochi, ca apoi să se întoarcă şi să privească ceva ce-i atrăsese atenţia.

— Johnny, priveşte. E ceea ce cred eu?

Tânărul factor privi ce i se arătă, apoi trase învelitoarea ca să vadă mai bine.

— Să mă ia... Gordon, asta pare o uniformă!

Gordon dădu din cap. O uniformă... lucrată, se vedea bine, după război; ca model şi culoare diferea întru totul de ale holniştilor şi de celelalte uniforme văzute de el şi Johnny în Oregon.

Pe un umăr purta un ecuson brodat cu un simbol pe care Gordon îl recunoscu, deşi îl văzuse cu multă vreme în urmă... un urs grizzly cu blana maronie, mergând pe o bandă roşie... trasată pe un câmp auriu.

După un timp, Gordon fu convocat iarăşi; escorta obişnuită veni să-l conducă la lumina torţelor.

— Omul acesta moare – îi spuse Gordon şefului gărzii.

Holnistul zgârcit la vorbă şi purtând trei cercei ridică din umeri.

— Ei şi? O să vină o femeie să se ocupe de el. Acuma mişcă. Generalul aşteaptă.

În timp ce parcurgeau poteca luminată de lună, întâlniră o siluetă ce venea în sens opus. Femeia cu umerii căzuţi se dădu la o parte din drumul lor şi, lăsând ochii în jos, spre tava cu bandaje şi flacoane pe care o ducea, aşteptă să treacă bărbaţii. Nici unul dintre gardieni nu-i dădu vreo atenţie.

În ultima clipă totuşi, femeia ridică ochii şi-l privi pe Gordon. Acesta o recunoscu pe femeia

scundă cu părul castaniu striat cu fire albe care-i cususe uniforma cu câteva zile înainte. Încercă să-i surâdă în trecere, dar asta păru s-o sperie, căci îşi plecă repede privirea şi dispăru în umbră.

Întristat, Gordon îşi urmă escorta. Femeia i-o amintea puţin pe Abby, şi, gândul la Pine View îl făcu iar să se neliniştească. Patrula holniştilor care găsise jurnalul său ajunsese foarte aproape de acel sat mic şi prietenos. Astfel, nu numai civilizaţia fragilă din valea Willamette era în pericol de moarte...

Nimeni nu se mai afla în siguranţă nicăieri, o ştia... exceptându-l poate pe George Powhatan, care trăia liniştit în vârful muntelui Sugarloaf, ocupându-se de albine şi de urşi, în timp ce restul omenirii pierea în flăcări.

— M-am săturat de subterfugiile tale, Krantz – începu Macklin după ce escorta părăsi cantonul forestier.

— Mă puneţi în încurcătură, generale. Studiez lucrarea pe care mi-a împrumutat-o colonelul Bezoar, încercând să înţeleg...

— Lasă prostiile, de acord?

Macklin se apropie până ce între faţa lui şi a lui Gordon rămase o jumătate de metru.

Văzut de sus, chipul contorsionat în mod straniu al holnistului era impresionant.

— Eu cunosc oamenii, Krantz. Tu eşti unul dintre cei tari şi ai fi un bun vasal. Dar suferi de un sentiment de culpabilitate şi de alte otrăvuri „civilizate”, încep să cred că nu poţi fi de nici un folos cauzei noastre.

Subtextul era limpede, însă Gordon se strădui să nu lase să se vadă că i se muiaseră picioarele.

— Poţi să devii baron de Corvallis, Krantz, un lord al noului nostru imperiu. Ai putea chiar să menţii unele din sentimentalismele tale ciudate şi învechite dacă ţii neapărat... şi dacă vei fi destul de puternic ca să le impui. Vrei să fii amabil cu vasalii tăi? Doreşti să înfiinţezi oficii poştale? Poate vom

găsi o utilitate şi „Statelor Unite Restaurate”. – Macklin îi adresă lui Gordon un rânjet urât mirositor. Numai de aceea Charlie şi cu mine am păstrat jurnalul tău, ca să examinăm ideea ceva mai atent. Pricepe, asta nu pentru că îmi placi, numai pentru că putem trage nişte foloase din cooperarea cu tine. Ai putea să-i conduci pe specialiştii din Corvallis mai bine decât ar face-o oricare dintre oamenii mei. Putem chiar menţine în funcţiune maşina aia, Cyclops, dacă se dovedeşte cu adevărat folositoare.

Aşadar, holniştii mai credeau în legenda marelui computer. Nu că ar fi avut vreo importanţă: ei nu dădeau nici o atenţie tehnologiei, în afara celei cu specific militar. Ştiinţa slujea prea adesea interesul general şi în particular pe al celor slabi.

Macklin apucă vătraiul de lângă cămin şi-l plesni de palma stângă.

— Alternativa, desigur, e că la primăvară ocupăm noi Corvallis. Numai că, dacă o facem în felul nostru, îl ardem şi atunci nu vor mai fi nicăieri oficii poştale. Şi nici maşini isteţe.

Macklin întinse vătraiul până ce atinse uşor filele de pe masa de scris, lângă care se aflau o călimară şi un toc.

Gordon ştia ce aşteaptă de la el omul acesta.

Dacă i-ar fi cerut doar să fie de acord cu planurile sale, Gordon ar fi făcut-o imediat şi ar fi intrat în jocul lor până s-ar fi ivit ocazia s-o rupă cu ei.

Dar Macklin era viclean: el voia ca Gordon să scrie consiliului de la Corvallis şi să-l convingă să cedeze câteva oraşe-cheie ca dovadă de bună-credinţă înainte de a-i reda libertatea.

Şi nu avea decât cuvântul lui Macklin în ce priveşte promisiunea de a fi numit „baron de Corvallis” în etapa a doua; Gordon avea tot atâta încredere în cuvântul lui Macklin ca într-al său.

— Crezi poate că nu suntem destul de puternici ca să putem strivi ridicola „Armată a Văii

Willamette” fără ajutorul tău?

Macklin râse şi se întoarse către uşă.

— Shawn!

Gorila generalului pătrunse în încăpere aproape instantaneu, oricum prea iute pentru ca Gordon să-i poată urmări mişcările. Închisese uşa în spatele său, se apropiase de superior şi rămăsese în poziţie de drepţi.

— O să-ţi încredinţez un secret, Krantz; Shawn cu mine şi pisica sălbatică din pădure, aia care te-a capturat, suntem ultimii exponenţi ai rasei noastre.

Gordon clipi din ochi, nedumerit, dar deodată totul căpătă sens: ireala rapiditate a mişcărilor generalului, reţeaua de cicatrice de pe corpul său şi al celor doi adjutanţi.

— Ranforsaţi! Macklin dădu din cap.

— Eşti un băiat isteţ. Ai fost foarte pe fază pentru un biet universitar care-şi storcea creierii cu psihologia şi etica.

— Dar noi credeam că sânt zvonuri! Înseamnă că, într-adevăr, nişte soldaţi au fost modificaţi ca să...

Se întrerupse, fixând muşchii exagerat de umflaţi ce se vedeau pe braţele goale ale lui Shawn: oricât părea de neverosimil, era, probabil, adevărat. Altă explicaţie nu exista.

— Ne-au pus la încercare prima dată în Kenya, iar guvernul a fost mulţumit de rezultatele obţinute în luptă, chiar dacă n-a fost la fel de încântat de cele ce s-au întâmplat când s-a încheiat pacea şi ne-au adus înapoi.

Gordon urmări mişcarea vătraiului, pe care Macklin îl întinsese gorilei sale. Shawn apucă cealaltă extremitate... nu cu toată mâna lui de uriaş, ci între două degete şi policar. Macklin prinse extremitatea opusă în acelaşi fel.

Cei doi trăgeau, dar, fără ca măcar să i se accelereze câtuşi de puţin respiraţia, Macklin îşi urmă ideea.

— Experienţele au continuat la sfârșitul anilor optzeci şi începutul anilor nouăzeci, îndeosebi în cadrul forţelor de intervenţie speciale. Erau aleşi numai tipi ca noi, mai bine înzestraţi de natură.

Vătraiul de oţel nu tremura, nu vibra. Rămânând la fel de rigid, începu să se întindă.

— Oh, i-am ciopârțit ca lumea pe cubanezi – ricana Macklin, fixându-l pe Gordon. Însă armatei nu i-a plăcut cum s-au purtat unii veterani când s-a încheiat războiul şi ne-am întors acasă cu toţii. Se temeau de Nathan Holn, mă înţelegi, încă de pe atunci. El se adresa celor tari, iar ei ştiau. Şi astfel programul de ranforsare a fost întrerupt.

Metalul se înroşise la jumătatea vătraiului, care aproape că se dublase ca lungime, când începu să se rupă fâșii, ca o panglică. Gordon aruncă o privire către colonelul Bezoar, aflat în picioare între cei doi ranforsaţi şi văzu că holnistul îşi trece nervos limba peste buzele uscate, profund nefericit, deşi nu se putea ghici ce gândeşte.

Avea în faţă o forţă pe care nu o putea egala, căci chirurgii şi clinicile ce făcuseră posibilă această performanţă pieriseră de mult. După credinţa lui Bezoar, aceşti oameni trebuiau prin natura lucrurilor să-i fie stăpâni.

Jumătăţile vătraiului se separară cu zgomot, iradiind o căldură perceptibilă de la distanţă. Nici unul dintre cei doi militari nu se clinti măcar.

— Asta-i tot, Shawn.

Macklin azvârli bucăţile de metal în cămin, pe când adjutantul făcea stânga-mprejur şi ieşea din încăpere. Generalul îi aruncă lui Gordon o privire maliţioasă.

— Mai pui la îndoială faptul că în mai vom fi la Corvallis? Cu sau fără tine? Chiar şi unul din băieţii neranforsaţi din armata mea face cât douăzeci dintre ţăranii tăi greoi... sau decât nostimele tale soldăţoaice.

Gordon ridică deodată privirea, dar Macklin continuă.

— Chiar dacă proporţiile ar fi mai echitabile, tot n-aţi avea nici o şansă! Crezi oare că noi, ranforsaţii, n-am putea să ne strecurăm noaptea într-unul din punctele voastre întărite şi să-l radem de pe faţa pământului? Putem face bucăţi cu mâinile goale zidurile voastre de apărare. Să nu te îndoieşti o clipă de asta.

Generalul împinse către Gordon hârtia şi condeiul.

Acesta privi filele îngălbenite. Ce importanţă mai avea? Încă sub impresia revelaţiilor lui Macklin, simţi că ştie cum stau de fapt lucrurile. Îl privi în ochi pe general.

— Sânt impresionat. Profund. A fost o demonstraţie convingătoare. Dar, generale, dacă sunteți atât de puternici, cum de nu aţi intrat încă în Roseburg?

Faţa lui Macklin se împurpura, însă Gordon îi surâse uşor.

— Şi, fiindcă veni vorba, ce vă alungă de pe locurile voastre? Aş fi vrut de mult să înţeleg de ce duceţi războiul într-un stil atât de dur şi grăbit şi de ce vă adunaţi sclavii şi toate bunurile pentru a porni în masă spre nord. În istorie, cea mai mare parte a năvălirilor barbare au început în felul acesta, aşa cum un dinte îl scoate pe cel dinainte. Aş vrea numai să ştiu, generale: cine şi ce vă calcă pe urme cu atâta violenţă încât vă obligă să părăsiţi Rogue?

Chipul lui Macklin se descompuse şi braţele uriaşe îşi contractară valul de muşchi, formând nişte pumni duri şi albi de încordare. Gordon se aştepta să plătească scump, dintr-o clipă în alta, ieşirea lui, care-i dăduse o mare satisfacţie.

Menținându-și cu greu controlul, Macklin nu-şi luă o secundă privirea din ochii lui Gordon.

— Ia-l de aici! – explodă întorcându-se spre Bezoar.

Cu o ridicare din umeri, Gordon întoarse spatele ranforsatului, care clocotea de furie.

— Şi la întoarcere vreau să mă lămureşti, Bezoar! Vreau să ştiu cum s-a aflat!

Vocea lui Macklin îl urmă pe şeful serviciului de informaţii până la treptele de afară, unde gardienii îi însoţiră pe cei doi.

Mâna lui Bezoar, care-l ţinea de cot pe Gordon, tremură tot drumul până la închisoare.

***

— Cine l-a adus pe omul ăsta înăuntru? – strigă colonelul Bezoar când îl văzu pe muribund întins pe rogojină între Johnny şi femeia înspăimântată.

— Isterman, cred – răspunse un gardian. Abia s-a întors de pe frontul de la Salmon River...

...*Frontul de la Salmon River*... Gordon recunoscu numele unui curs de apă din California septentrională.

— Taci! – răcni Bezoar, însă Gordon primise confirmarea care-i lipsea: războiul acesta era mai complicat decât ştiuse până în seara aceea.

— Duceţi-l de aici! Apoi aduceţi-l pe Isterman la casa mare! Gardienii se grăbiră să asculte.

— Ei, mai încet! – strigă Johnny când îi văzu apucându-l pe omul fără cunoştinţă ca pe un sac de cartofi.

Bezoar îi adresă o privire întunecată, apoi îşi descarcă furia trăgând o lovitură de cizmă în direcţia sclavei; dar femeia avea un instinct bine antrenat şi ieşise pe uşă înainte ca holnistul s-o atingă.

— Ne vedem iarăşi mâine – îi zise apoi Bezoar lui Gordon. Între timp ar fi bine să te gândeşti la scrisoarea pentru Corvallis. Purtarea ta de astă seară n-a fost prea înţeleaptă.

Gordon îi aruncă o privire distrată, ca şi cum abia l-ar fi băgat în seamă.

— Ceea ce se întâmplă între mine şi general nu te priveşte – îi răspunse. *Numai egalii au dreptul să se ameninţe sau să se sfideze.*

Citatul din Nathan Holn îl făcu pe Bezoar să se clatine, ca şi cum ar fi fost lovit. Colonelul rămase

cu ochii asupra lui Gordon, care şedea pe rogojină, cu braţele sub ceafă, ignorându-l cu desăvârșire pe fostul avocat.

Numai după ce Bezoar plecă şi liniştea se lăsă iarăşi în închisoarea întunecată, Gordon se ridică şi se grăbi să se alăture lui Johnny.

— Soldatul acela cu ursul pe ecuson a spus ceva?

Johnny dădu din cap.

— Nu şi-a mai venit în simţiri.

— Şi femeia? Ea a zis ceva?

Johnny privi îndărăt, însă ceilalţi prizonieri erau îngrămădiţi în colţul lor, cu faţa la perete, cum făceau de săptămâni.

— N-a scos o vorbă, dar mi-a strecurat asta.

Gordon luă plicul mototolit şi recunoscu filele îngălbenite.

Era scrisoarea Denei... cea pe care o primise din mâinile lui George Powhatan, pe muntele Sugarloaf. Probabil că rămăsese în buzunarul pantalonilor, iar femeia care îi luase lucrurile la spălat o păstrase.

Nu era de mirare că Bezoar şi Macklin nu-i pomeniseră de scrisoare!

Gordon ţinea cu tot dinadinsul ca generalul să nu pună mâna pe scrisoare; oricât erau de nebune, Dena şi prietenele ei meritau să li se lase o şansă. Începu să rupă hârtia, cu intenţia de a o înghiţi bucată cu bucată, dar Johnny întinse mâna şi-l opri.

— Nu, Gordon! A scris ceva pe ultima pagină.

— Cine? Cine a scris...

Gordon întoarse paginile astfel încât să le ţină sub lumina palidă a lunii care se strecura printre scândurile acoperişului şi în cele din urmă văzu câteva mâzgălituri aşternute în grabă, litere de tipar grosolane ce contrastau cu scrisul curgător al Denei.

„e adevărat?

femeile sânt atât de libere în Nord?
există bărbaţi şi puternici şi buni?
o să moară pentru tine?”

Gordon privi îndelung aceste cuvinte simple şi triste.

Fantomele sale îl urmăriseră pretutindeni, trecând peste resemnarea lui din ultima vreme. Iar ceea ce spusese George Powhatan despre Dena îl mai tulbura încă.

Cauzele mari nu te lasă să pleci.

Mâncă scrisoarea încet şi nu-i dădu voie lui Johnny să împartă cu el acea stranie cină, prefăcând fiecare bucată într-o penitenţă şi un sacrament.

***

După o vreme afară începu o mare agitaţie... se pregătea un fel de ceremonie. Prin luminişul din faţa fostului magazin din Agness, o dublă coloană de soldaţi holnişti mărşăluia în ritmul rar al tobelor: în mijloc era un bărbat înalt şi blond. Gordon îl recunoscu pe unul dintre soldaţii în combinezon de camuflaj care-l aduseseră pe prizonierul muribund cu câteva ore mai devreme.

— Trebuie să fie Isterman – spuse Johnny, fascinat. Asta-i va învăţa să se mai întoarcă la unitate fără să raporteze înainte de toate unui superior.

Gordon observă că Johnny văzuse la videoteca din Corvallis prea multe filme vechi despre Al Doilea Război Mondial.

În coada coloanei celor din escortă, Gordon îl zări pe Roger Septien. Chiar şi pe întuneric, era limpede că ex-banditul de drumul mare tremura şi reuşea cu greu să ţină arma în mină.

Glasul sonor al lui Charles Bezoar trăda şi el o urmă de nervozitate când colonelul citi actul de acuzare. Isterman se sprijini cu spatele de un arbore gros, cu chipul impasibil, cu lanţul de trofee care-i trecea peste piept ca o bandulieră de

gloanţe... ca nişte medalii macabre, nepreţuite pentru el.

Bezoar se trase înapoi şi generalul Macklin înaintă ca să-i vorbească celui condamnat; îi strânse mâna şi-l sărută pe ambii obraji înainte de a lua poziţie lângă adjutantul său ca să asiste la execuţie. Un sergent cu doi cercei în urechi dădu nişte ordine seci şi plutonul îngenunche, ţinti şi trase la unison.

În afară de Roger Septien, care leşină.

Ofiţerul holnist înalt şi blond zăcea încovoiat într-o baltă de sânge, la poalele copacului. Gordon se gândi la prizonierul muribund ce împărţise cu ei închisoarea atât de scurtă vreme şi care le revelase atât de multe fără să mai deschidă ochii.

— Dormi în pace, californianule – murmură. Ai reuşit să duci cu tine pe unul de-ai lor. Rămâne să facem şi noi la fel.

CAPITOLUL PAISPREZECE

În noapte aceea, Gordon visă că-l priveşte pe Benjamin Franklin jucând şah cu o sobă de fier pântecoasă.

— Este o problemă de echilibru – spuse căruntul om de stat şi de ştiinţă invenţiei sale, ignorându-l pe Gordon şi contemplând eşichierul. M-am gândit la asta. Cum putem organiza un sistem care să-i încurajeze pe indivizi întru autodepăşire şi în depăşirea celorlalţi şi în acelaşi timp să le inculce compasiunea faţă de cei slabi şi o atitudine intransigentă faţă de nebuni şi de tirani?

După grila sobei, flăcările se agitau ca nişte şiruri de luminiţe jucăuşe. În termeni mai curând vizuali decât sonori, ele întrebară:

— *...Cine-şi va lua răspunderea...?*

Franklin mută calul alb.

— O întrebare bună – acceptă el îndreptându-se de spate. Foarte bună. Desigur, putem stabili controale şi garanţii constituţionale, dar ele nu vor avea nici un sens dacă cetăţenii nu vor face astfel încât aceste măsuri de protecţie să fie luate în serios. Cei lacomi şi cei ce râvnesc la putere sânt mereu în căutarea unei modalităţi de a încălca legile sau de a le folosi în propriul interes.

Flăcările țâșniră prin grilă şi atunci, nu se ştie cum, un pion negru făcu o mutare.

— *...Cine...?*

Franklin scoase o batistă şi-şi tampona fruntea.

— Cei ce aspiră să devină tirani, iată cine... ei au o panoplie de metode verificate de secole... ştiu să manipuleze omul simplu, să-l mintă, să-l priveze de credinţa în sine. De obicei, oamenii cu mintea întreagă sânt atraşi de alte lucruri decât de putere, iar când trebuie să acţioneze consideră că o fac în numele şi în limitele unui mandat. Dimpotrivă, tiranul încearcă să domine şi de aceea este nesătul şi fără scrupule.

—... *copii inconştienţi*... – pâlpâiră flăcările.

— Da – fu de acord Franklin şi-şi şterse ochelarii. Totuşi cred că unele inovaţii ar putea să ajute. Miturile benefice, de pildă. Apoi, dacă Binele acceptă să facă unele sacrificii... – întinse mâna, luă regina şi, după o scurtă şovăire, depuse delicata piesă de fildeş de cealaltă parte a eşichierului, în faţa grilei încinse.

Gordon ar fi vrut să-l avertizeze: poziţia reginei era foarte expusă şi în preajmă nu se afla nici un pion care s-o apere.

Cele mai negre temeri ale sale se concretizară pe loc; flăcările înaintară şi, într-o clipă, un rege negru stătea pe o grămăjoară de cenuşă acolo unde ceva mai devreme fusese figurina imaculată.

— Oh, Doamne, nu! – gemu Gordon, care, prin somn, ştia ce se întâmplase şi ce simboluri se ascundeau aici.

— *Cine-şi va lua răspunderea...* – mai întrebă soba.

Franklin evită răspunsul şi-şi schimbă poziţia, lăsându-se pe spătarul fotoliului, care scârţâi când omul de stat se întoarse într-o parte, privindu-l pe Gordon peste aurul ochelarilor.

— *Şi tu?* Gordon simţi că tremură. *Dar ce vreţi cu toţii de la mine?*

Flăcările linseră grila. Franklin surâse.

***

Se trezi tresărind, aţintindu-şi privirea în beznă, până îl distinse pe Johnny Stevens aplecat deasupra lui şi gata să-i atingă umărul.

— Gordon, ai face bine să arunci o privire. Se întâmplă ceva cu garda.

Gordon se ridică, frecându-se la ochi.

— Arată-mi.

Johnny îl conduse spre peretele dinspre răsărit al barăcii, lângă uşă; după ce-şi obişnui privirea cu lumina lunii, Gordon îi distinse pe cei doi soldaţi care-i supravegheau.

Unul dintre ei zăcea pe o bancă de lemn, cu gura căscată şi ochii goi îndreptaţi către cerul acoperit

de nori joşi.

Celălalt holnist mai tresărea, zgâriind pământul şi încercând să se târască înspre armă: teaca lucioasă a cuţitului strânsă într-o mână sclipea la lumina focului; lângă genunchii lui se afla o cană de bere răsturnată şi o pată maronie se lăţea de la buza ei spartă.

După câteva secunde, şi al doilea gardian îşi lăsă capul să cadă, iar zvârcolirile îi încetară cu o tuse abia perceptibilă.

Johnny şi Gordon schimbară o privire, apoi, ca un singur om, se repeziră să controleze uşa, care însă era bine închisă. Johnny scoase un braţ printr-o spărtură dintre scânduri, încercând să apuce uniforma gardianului cel mai apropiat. Cheile...

— Blestem! E prea departe!

Gordon dădu să desprindă o scândură, gândindu-se că magazia părea destul de şubredă ca să poată fi demolată cu mâna, dar, când începu să tragă, cuiele ruginite scoaseră un scârțâit care le ridică părul măciucă.

— Ce facem? – întrebă Johnny. Dacă smucim cu putere amândoi, putem să smulgem o scândură; ieşim repede şi fugim pe cărare până la canoe...

— Şt! – Gordon ceru tăcere: văzuse o siluetă mișcându-se în întuneric.

Cu paşi nesiguri, dar repezi, o mică formă în zdrenţe înainta până la rariştea luminată de lună din faţa barăcii, îndreptându-se către locul unde zăceau paznicii.

— E ea! – şopti Johnny. Şi Gordon o recunoscu pe sclava cu părul negru, autoarea acelui patetic adaos la scrisoarea Denei. O urmări cum luptă să-şi învingă groaza şi condiţionarea de o viaţă întreagă, apropiindu-se de fiecare dintre cei doi gardieni pentru a se convinge că sânt morţi de-a binelea.

Tremura din tot trupul în timp ce căuta inelul de chei de la centura celui de-al doilea gardian; ca să le apuce, trebui să-şi strecoare degetele printre

trofeele sinistre purtate de holnist, dar închise ochii şi în cele din urmă reuşi să le smulgă cu un clinchet imperceptibil.

Fiecare secundă în care sclava se luptă pe bâjbâite cu zăvorul fu o adevărată agonie, însă încuietoarea cedă.

Salvatoarea lor se ghemui într-o parte când cei doi bărbaţi ieşiră şi fugiră spre paznici, luându-le cuţitele, muniţia şi puştile, înainte să tragă cadavrele în baracă şi să încuie uşa.

— Cum te cheamă? – o întrebă Gordon pe femeia ghemuită, aplecându-se spre ea.

— H... Heather – răspunse aceasta, cu ochii în pământ.

— Heather, de ce ne-ai ajutat?

Ea îşi ridică ochii, şovăitoare.

— Femeia... femeia ta a scris...

Sclava făcea eforturi să-şi păstreze cumpătul.

— Nu mai credeam în ce povesteau bătrânii despre timpurile de odinioară... însă câţiva dintre prizonierii cei noi ne-au spus cum era în nord... şi apoi tu... N... n-o să mă baţi pentru că ţi-am citit scrisoarea, nu-i aşa?

Femeia dădu înapoi speriată când Gordon întinse mâna s-o mângâie pe obraz, astfel că renunţă; tandreţea era ceva prea străin acestei biete făpturi.

Îi veniră în minte fraze liniştitoare, dar se rezumă la cea mai simplă... una pe care s-o înţeleagă.

— N-o să te bat pentru nimic în lume – răspunse. Niciodată.

Johnny apăru lângă el.

— La canoe nu-i decât o santinelă, Gordon. Cred că pot să-i ajung în spate fără să mă simtă. O fi omul din Rogue, dar nu se aşteaptă să fie atacat şi-i putem veni de hac.

Gordon dădu din cap.

— O vom lua cu noi – zise arătând-o pe femeie.

Johnny era sfâșiat între milă şi spirit practic; era evident că pentru el prima îndatorire consta în a-l îndepărta pe Gordon cât mai mult de locul acela.

— Dar...

— Vor afla cine i-a otrăvit pe gardieni. Dacă rămâne, va fi crucificată.

Johnny clipi din ochi, apoi consimţi, uşurat că dilema lui a fost rezolvată atât de hotărât.

— Foarte bine! Să fugim!

Heather îl apucă pe Gordon de braţ.

— Am o prietenă – explică şi se întoarse, făcând un semn cuiva ascuns în umbră.

De sub copaci țâșni o siluetă zveltă îmbrăcată cu pantaloni şi o cămaşă prea mare pentru talia ei, susţinute de o centură largă. În ciuda vestimentaţiei, profilul celei de-a doua femei era inconfundabil; femeia lui Charles Bezoar îşi legase părul blond la spate şi ducea în mână un pachet.

Deşi părea cu neputinţă, era şi mai îngrozită decât Heather.

De fapt, gândi Gordon, ea are cel mai mult de pierdut în această încercare de fugă şi faptul că ţinea să se alăture celor doi necunoscuţi din miticul Nord constituia fără echivoc un semn al disperării.

— O cheamă Marcie – spuse femeia care-i salvase. Nu era sigură c-o să vreţi s-o luaţi cu voi, aşa că v-a adus ceva.

Cu mâini tremurânde, Marcie desfăcu un pachet negru şi lucios.

— Aici sânt... scrisorile tale – spuse, ţinând filele cu grijă, ca şi cum s-ar fi temut să nu le păteze cu atingerea ei.

Gordon fu cât pe ce să izbucnească în râs când zări scrisorile care nu aveau nici o valoare, dar se opri la timp când văzu ce mai avea fata în mână: un carnet mic, negru, aflat într-o stare jalnică. Gordon rămase uluit gândindu-se ce risc trebuise să-şi asume Marcie pentru a pune mâna pe el.

— Bine – zise, primind pachetul. Urmaţi-ne în linişte! Când vă fac semn, vă întindeţi la pământ şi

aşteptaţi.

Amândouă femeile dădură din cap cu solemnitate, iar Gordon se întoarse către Johnny cu gândul de a stabili cu ce să înceapă, însă Johnny era departe, coborând poteca ce ducea la malul apei.

Nici un cuvânt de astă dată. La naiba, are dreptate.

Libertatea era un lucru miraculos, dincolo de orice închipuire. Dar era însoţită de un blestem: Datoria.

Detestându-se pentru faptul că este iarăşi „important”, Gordon se aplecă la rândul său şi-l urmă pe Johnny, conducându-le pe cele două femei spre canoe.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În privinţa drumului de urmat nu exista nici o alegere: dezgheţul începuse, Rogue era un torent, astfel că unica soluţie rămânea s-o ia la vale, fără a uita să se roage.

Johnny era încă plin de satisfacţie pentru succesul obţinut în eliminarea santinelei; omul nu se întorsese până nu ajunsese la doi paşi de el şi murise în tăcere după ce Johnny îi înfipsese cuţitul în gât şi pusese capăt zvâcnirilor lui cu alte trei lovituri rapide.

Mîndru de curajul său, tânărul de la Cottage Grove împreună cu Gordon le instalară pe cele două femei în ambarcaţie. O împinseră înspre curentul apei, urcându-se apoi şi ei.

Gordon nu se simţise în stare s-o spună tânărului său prieten, dar, înainte de a zvârli în fluviu trupul santinelei, îi văzuse chipul: bietul Roger Septien avea o expresie de uimire..., care nu evoca deloc tipul supraomului holnist.

Gordon îşi aminti cum ucisese prima oară, cu vreo douăzeci de ani înainte, când fusese obligat să tragă asupra celor care jefuiau şi incendiau, când mai exista un corp de comandă, iar unităţile de miliţie nu se dizolvaseră în masa de autori ai dezordinilor cărora ar fi trebuit să le pună capăt. Nu ţinea minte să se fi simţit mândru atunci: în acea noapte plânsese, îndurerat pentru oamenii pe care-i omorâse.

Însă acum erau alte vremuri, şi un holnist mort era un lucru bun, oricum ar fi fost ucis.

Lăsaseră în urmă micul golf semănat cu canoe distruse.

Fiecare secundă de întârziere era un supliciu, dar trebuiseră să facă ceva ca să nu fie urmăriţi prea uşor.

Cele două femei stăteau ghemuite în mijlocul canoei, în timp ce Johnny şi Gordon foloseau pagaiele ca să conducă ambarcaţia prea puţin

familiară lor; luna continua când să se iveascâ, când să se ascundă printre nori în vreme ce ei manevrau, încercând să se adapteze curentului.

Nu peste mult dădură de primul repeziş: o clipă mai târziu, străbăteau ca fulgerul pragurile înspumate, evitând cu greu stâncile lucitoare pe care abia dacă le vedeau în ultima clipă.

Cursul de apă venea impetuos la vale, alimentat de zăpada topită; huruitul său umplea văzduhul, iar spuma reflecta lumina lunii. Era imposibil să te opui curentului, să-l faci să ducă fragila canoe printre obstacolele abia întrevăzute.

La primul pasaj mai liniştit, Gordon scoase ambarcaţia de pe firul apei, conducându-o spre o porţiune cu ape calme, iar el şi Johnny se odihniră sprijiniţi în rame; se priviră şi deodată izbucniră în râs. Marcie şi Heather îi măsurară nedumerite pe cei doi bărbaţi... care râdeau fără să se poată opri sub acţiunea adrenalinei şi a suflului de libertate care le biciuiau sângele şi le bubuiau în urechi. Cu un strigăt de bucurie, Johnny lovi apa cu pagaia.

— Haide, Gordon. E o joacă de copii! Să continuăm!

Gordon trase aer în piept şi-şi şterse ochii de spumă.

— De acord – zise, scuturând capul. Dar fii atent.

Reluară vâslitul, iar ambarcaţia se înclină brusc atunci când curentul o luă iarăşi în stăpânire.

— Oh, drace! – izbucni Johnny. Şi eu care credeam că ultimul repeziş...

Restul frazei sale se pierdu în vacarm, dar Gordon o completă în minte.

Şi eu care credeam că ultimul repeziş a fost afurisit de greu!

Trecerile printre stânci erau strâmte şi iuţi. Canoea se angaja pe cel dintâi, îl traversă frecându-se îngrozitor, apoi țâșni cu puterea unui obuz, înclinându-se într-o glisadă vertiginoasă.

— Aplecaţi-vă într-o parte! – strigă Gordon.

Acum nu mai râdea, ci lupta pentru a-şi scăpa viaţa.

Ar fi trebuit să mergem pe jos... ar fi trebuit să mergem pe jos... ar fi trebuit să mergem pe jos...

Inevitabilul se produse mai repede decât se aştepta... la mai puţin de cinci kilometri în aval. Un trunchi prăbuşit la nivelul apei., ascuns de o stâncă la o cotitură bruscă a canionului... o porţiune de apă aflată în întuneric şi fu prea târziu ca să facă altceva decât să înjure şi să afunde pagaia într-o ultimă încercare de a schimba direcţia.

O canoe de aluminiu ar fi suportat impactul, însă după război nu mai existau, iar exemplarul acesta din lemn şi scoarţă de copac se dezmembra cu un scrâșnet agonizant care se contopi cu strigătele celor două femei şi toţi patru se treziră în apa îngheţată.

Frigul brusc avea un efect paralizant. Gordon respiră profund şi prinse cu o mână coca răsturnată; cu cealaltă căuta pe sub apă, încercând s-o prindă de păr pe Heather... tocmai la vreme pentru a n-o lăsa să fie luată de valuri.

Trebui să se lupte cu ea ca să-i menţină la suprafaţă capul şi s-o împiedice să se agațe de el... în acelaşi timp chinuindu-se să respire prin spuma înăbuşitoare.

În cele din urmă simţi nisipul sub picioare şi-şi mobiliză ultimele resurse ca să scape din braţele apei, izbutind s-o scoată din fluviu pe femeia pe jumătate sufocată şi să se prăbuşească pe stratul de vegetaţie putredă de pe taluzul înalt Heather tuşea şi suspina lângă el, iar Gordon, auzindu-i pe Johnny şi Marcie gâfâind ceva mai încolo, înţelese că s-au salvat şi ei. Nu mai avea putere să se bucure şi rămase întins, respirând şuierător, incapabil să se mişte un răstimp care i se păru nesfârşit.

— În ce privește bagajul, nu aveam ce pierde – spuse într-un târziu Johnny. Totuşi cred că muniţia

mi s-a udat. Puşca ta s-a dus, Gordon?

— S-a dus.

Se ridică pe jumătate cu un geamăt şi atinse tăietura superficială pe care i-o făcuse în frunte una din spărturile ambarcaţiei.

Nimeni nu era rănit grav, dar tuşea îi zguduia şi începeau să tremure.

Îmbrăcămintea de împrumut a lui Marcie se lipise de trupul blondei în aşa fel că pentru Gordon ar fi fost foarte plăcut s-o privească dacă nu s-ar fi simţit atât de rău.

— Şi... şi acum ce facem? – întrebă blonda.

— Pentru început – răspunse Gordon cu o ridicare din umeri – ne întoarcem în apă ca să dăm drumul la vale spărturilor.

Ceilalţi făcură ochii mari.

— Dacă nu le vor găsi – explică el –, vor crede că în noaptea asta am ajuns mult mai departe, şi acesta ar putea fi micul nostru avantaj. După ce terminăm, o luăm pe uscat, îndepărtându-ne de fluviu.

— N-am fost niciodată în California – observă Johnny, iar Gordon surâse: de când descoperise că holniştii mai aveau un inamic, băiatul nu mai vorbea despre altceva.

Era o idee tentantă şi era sigur că urmăritorii nu s-ar fi aşteptat ca ei să pornească spre sud.

Dar asta însemna să traverseze fluviul, apoi, dacă totul mergea bine, Salmon River era mult mai departe. Şi chiar dacă ar fi reuşit să parcurgă fără a fi surprinşi trei sute de kilometri aflaţi în stăpânirea baronilor holnişti, nu le-ar fi ajuns timpul. Acum, când primăvara era aproape, trebuiau să se reîntoarcă acasă.

— Aşteptăm printre coline până ce urmăritorii ne depăşesc – hotărî el – apoi pornim spre Coquille.

Johnny, mereu vioi şi plin de voinţă, nu se lăsă descurajat de dificultatea care-i aştepta.

— Atunci să ne ocupăm de canoe – zise şi sări în apa îngheţată, ce-i venea până la mijloc.

Gordon rupse o creangă groasă ca s-o folosească drept cange şi-l urmă pe băiat ceva mai şovăitor, apa nu era mai puţin rece decât înainte şi simţi cum degetele de la picioare îi amorţesc.

Aproape ajunseră la resturile ambarcaţiei când Johnny scoase un strigăt şi arătă cu degetul:

— *Poşta*!

Într-un vârtej provocat de canoe, un pachet lucea plutind mereu mai aproape de curentul impetuos.

— Nu! – strigă Gordon. Ducă-se!

Dar Johnny se şi lansase cu capul înainte în torent, înotând cu energie spre pachetul care se tot îndepărta, în timp ce Gordon continua să răcnească:

— Înapoi, Johnny, nebuniile! Nu merită! *Johnny!*

Rămase să privească neputincios cum băiatul şi pachetul pe care-l urmărea trec de cotul apei. Nu departe se auzea mugetul altor nemiloase şi puternice repezişuri.

Înjurând, Gordon sări în torent şi înotă din toate puterile ca să-şi ajungă prietenul, cu inima bătându-i ca o tobă şi apa îngheţată intrându-i în gură la fiece respiraţie. Cu greu reuşi să nu-l urmeze pe Johnny dincolo de curbă; se prinse de o creangă ce-i atârna deasupra şi se ţinu strâns de ea...

Prin perdeaua de spumă, îl văzu pe tânărul său prieten rostogolindu-se în urma pachetului în direcţia celui mai rău repeziş pe care-l mai văzuse, un clocot de colţi de abanos şi spumă.

— Nu – şopti Gordon răguşit şi rămase privind cum Johnny şi pachetul trec după un prag şi se scufundă.

Continuă să privească fluviul prin părul lipit peste ochi şi valul pişcător şi orbitor al picăturilor

de apă, dar minutele treceau şi nu se vedea decât acel teribil vârtej.

În cele din urmă, simţind că strânsoarea mâinii slăbeşte, începu să se retragă de-a lungul crengii până ajunse la apa joasă de lângă mal. O dată aici, îşi obligă picioarele să se mişte; trecu prin faţa celor două femei care-l urmăreau cu ochi dilataţi spre rămăşiţele canoei.

Trase ambarcaţia într-un punct proeminent al canionului, şi, folosind o ramură groasă, o făcu bucăţi, lovind-o până o reduse la o grămadă de nerecunoscut.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, continuă să biciuiască apa multă vreme după ce sfărâmăturile se scufundară sau fură luate de fluviu.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Petrecuseră ziua printre rămăşiţele invadate de buruieni ale unui bunker de beton. Înainte de Războiul Judecăţii fusese poate vizuina nepreţuită a unui survivalist, însă acum nu mai era decât o grămadă de ruine... zdrobite, lovite de gloanţe, jefuite.

Cândva Gordon citise că în zonele rurale se găseau regiuni întregi diseminate cu ascunzători ca acestea... pline de oameni al căror hobby era să discute despre prăbuşirea iminentă a oricărui sistem social şi despre mijloacele de a supravieţui într-o asemenea eventualitate.

În epocă, survivaliştii îşi avuseseră grupurile lor de studiu, expoziţiile, revistele de specialitate... o întreagă industrie apăruse pentru a răspunde „nevoilor” lor, care le întreceau cu mult pe cele ale turiştilor sau ale amatorilor de camping.

Unora le plăcea pur şi simplu să viseze cu ochii deschişi sau făcuseră o pasiune inocentă pentru armele de foc şi prea puţini erau discipoli ai lui Nathan Holn; în majoritate fuseseră îngroziţi când văzuseră transformându-li-se fantasmele în realitate.

După război, cei mai mulţi dintre survivaliştii izolaţionişti muriseră singuri în bunkerele lor.

Luptele şi ploile distruseseră puţinul rămas după valurile succesive de prădători. O ploaie rece picura pe blocurile de beton, în timp ce fugarii făceau de gardă şi dormeau pe rând.

O dată auziră câteva strigăte şi copite de cai plescăind în noroi; Gordon făcu eforturi să pară încrezător, pentru a nu speria femeile. Avusese grijă să rămână cât mai puţine urme, dar cele două însoţitoare ale sale nu aveau nici măcar experienţa modestă a cercetaşilor din Armata Văii Willamette, iar el nu era sigur că poate să şteargă orice semn al trecerii lor în faţa celor mai buni căutători de urme

care au existat de la faimosul indian Conchise încoace.

Călăreţii se îndepărtară în sfârşit şi, după câteva minute, cei trei fugari se destinseră puţin. Gordon aţipi.

De astă dată nu visă: era prea sfârşit ca să aibă energie de irosit cu fantomele sale.

În aceeaşi noapte trebuiră să aştepte să iasă luna înainte de a putea porni la drum; poteci nenumărate se intersectau, dar Gordon izbuti să menţină-direcţia cea bună, ghidându-se după gheaţa care persista pe partea nordică a trunchiurilor de copaci.

La trei ore după apus ajunseră printre ruinele unui mic oraş, cu aspect medieval.

— Illahee – îl identifică Heather.

— A fost părăsit – observă Gordon. Oraşul-fantomă răsfirat sub clarul de lună avea un aspect ireal şi fusese golit de orice lucru folositor, de la castelul baronului până la cel mai umil bordei.

— Toţi soldaţii şi sclavii au fost trimişi în nord – explică Marcie. Mai multe aşezări au fost evacuate în ultimele săptămâni.

Gordon dădu din cap.

— Se bat pe trei fronturi. Macklin era sincer când spunea că va fi la Corvallis în mai: ori ocupă Willamette, ori piere.

Peisajul însuşi părea lunar: peste tot creşteau boscheţi şi ierburi tinere, însă nu exista nici un arbore înalt, iar Gordon înţelese că se află pe unul din locurile în care holniştii încercaseră să cultive pământul. Dar acesta nu era fertil ca în valea Willamette şi experimentul dăduse, probabil, greş.

Heather şi Marcie se luaseră de mână şi înaintau aruncând priviri înfricoşate în toate direcţiile. Lui Gordon îi venea greu să nu le compare cu Dena şi curajoasele sale amazoane sau cel puţin cu sprintena şi optimista Abby, din Pine View.

Înţelese că adevăratele veacuri ale întunericului aveau să fie vremuri de adâncă nefericire pentru femei. Cel puţin în această privinţă Dena avusese dreptate.

— Să aruncăm o privire la casa mare – decise Gordon. Poate găsim ceva alimente.

Asta le trezi din toropire şi cele două femei alergară înaintea lui Gordon spre palisada şi terenul curăţat care înconjurau o construcţie solidă, dinainte de război.

Când le ajunse din urmă, le găsi ghemuite alături de două forme imobile aflate în ocol; tresări când îşi dădu seama că jupuiau cadavrele a doi mari dogi germani.

Stăpânul nu-i putuse lua cu el pe mare. Gordon era sigur că baronul holnist din Illahee suferea pentru pierderea celor două animale de preţ mai mult decât pentru pieirea tuturor sclavilor morţi în cursul exodului spre ţara făgăduinţei din nord.

După miros, carnea nu părea excesiv de proaspătă şi Gordon hotărî să se abţină. Femeile însă nu făcură nazuri.

Până aici avuseseră noroc. Pe cât se părea, căutările fuseseră orientate spre vest, departe de calea luată de fugari.

Poate că până acum oamenii generalului Macklin găsiseră cadavrul lui Johnny, interpretând această descoperire ca pe o confirmare a ipotezei fugii spre mare.

Timpul singur avea să arate până când norocul va ţine cu ei.

La ieşirea din părăsitul Illahee, un curs de apă îngust şi rapid se îndrepta spre nord, iar Gordon hotărî că nu poate fi decât braţul meridional al Coquillei. Desigur, nu avea la îndemână o canoe – oricum torentul nu părea navigabil – aşa că urmau să meargă pe jos.

Un drum vechi ţinea malul estic al apei, în direcţia în care mergeau; altă alegere nu era, indiferent câte pericole ascundea calea pe care

porniseră. Ceva mai departe se ridicau munţii ameninţători, masivi pe fondul norilor luminaţi de lună, blocând orizontul.

Acum vor putea să înainteze mai repede decât pe cărările umede din păduri sau cel puţin aşa nădăjduia Gordon. Le încuraja pe cele două femei atât de stoice să păstreze un pas moderat, dar constant. Marcie şi Heather nu se plângeau şi nu făceau vreo tentativă de răzvrătire, iar în ochii lor nu era urmă de reproş, astfel că Gordon nu putea şti ce anume le mâna mereu înainte, kilometru după kilometru: curajul sau resemnarea.

La drept vorbind, el nu mai ştia nici de ce persevereză el însuşi. La ce bun? Ca să trăiască într-o inevitabilă şi nemiloasă lume de întuneric? Socotind viteza cu care se multiplicau fantomele ce-l tulburau, acest „mare salt" ar fi fost o adevărată eliberare.

La ce bun? se întrebă. *Sânt cu adevărat ultimul idealist al secolului douăzeci aflat în viaţă?*

Poate, îşi spuse. *Poate că idealismul este de fapt o boală şi o înşelătorie, cum l-a definit Charles Bezoar.*

Şi George Powhatan avea dreptate: nu avea nici un rost să lupţi pentru cauze mari... pentru civilizaţie, de pildă. Tot ce obţineai era să convingi băieţii şi fetele să creadă în bine, şi să-şi piardă viaţa în gesturi gratuite, care nu duceau la nimic.

Bezoar avusese dreptate. Şi Powhatan avusese dreptate, însuşi Nathan Holn, deşi era un monstru, enunţase un adevăr esenţial cu privire la Ben Franklin şi ceilalţi constituţionalişti... afirmând că îmbrobodiseră oamenii ca să-i facă să creadă în iluzii. Fuseseră nişte propagandişti atât de abili, încât Himmler şi Troţki păreau nişte amatori pe lângă ei.

... Căci noi socotim astăzi toate acestea ca adevăruri vădite...

Ah! Apoi fusese Ordinul Cincinnatus, constituit din ofiţerii lui George Washington care... după ce,

într-o noapte, aproape că se angajaseră într-o lovitură de stat... fuseseră somaţi de austerul comandant să depună un jurământ solemn... acela de a rămâne în primul rând cetăţeni şi agricultori şi de a acţiona ca soldaţi numai când ţara îi va chema în ajutor.

Cine avusese ideea jurământului acestuia fără precedent? Promisiunea fusese ţinută o întreagă generaţie, destul ca să se nască un ideal. În esenţă, el continuase să existe chiar şi pe vremea armatelor profesioniste şi a războiului tehnologic.

Continuase să existe până spre sfârșitul secolului douăzeci, când anumite puteri hotărâseră că unii soldaţi trebuie transformaţi în ceva mai mult decât oamenii obişnuiţi.

Gândul la Macklin şi la veteranii lui ranforsaţi care năvăleau peste locuitorii neştiutori ai văii Willamette îi strânse inima lui Gordon. Iar el nu le putea sta împotrivă...

Nu-i nimic de făcut, îşi spuse. *Însă asta nu va împiedica blestematele de fantome să mă bântuie.*

Cursul Coquillei meridionale se tot umfla cu fiecare kilometru istovitor pe care-l parcurgeau, mulţumită afluenţilor ce coborau de pe colinele înconjurătoare. O ploaie deasă începu să cadă şi tunetele bubuiau în contratimp cu mugetul torentului din stânga lor. La o cotitură a drumului, pe cerul dinspre nord se văzură lumini îndepărtate.

Continuând să privească norii alburii, Gordon aproape se lovi de spatele lui Marcie, căci fata se oprise deodată, întinse mâna, s-o împingă uşor, aşa cum era obligat să facă adesea în cursul ultimilor kilometri, dar de astă dată picioarele ei păreau înfipte în pământ.

Marcie se întoarse, îl privi, iar Gordon îi desluşi în ochi o deznădejde care depăşea tot ce văzuse în cei şaptesprezece ani de război. Îngheţat de o presimţire neagră, trecu în faţa ei şi examina drumul.

La treizeci de metri mai departe se aflau ruinele unui magazin ridicat la marginea şoselei. O firmă veche anunţa că se vindeau la preţuri senzaţionale suveniruri din lemn de mirt. Carcasele ruginite a două automobile zăceau pe jumătate înecate în mâzga dinaintea intrării.

Patru cai şi o şaretă pe două roţi se vedeau lângă vitrina sfărâmată a magazinului; aşezat pe banca de pe veranda clădirii, generalul Macklin, cu braţele încrucişate, îi surâdea lui Gordon.

— Fugiţi! – le strigă Gordon femeilor şi se aruncă în tufişurile de la marginea drumului, rostogolindu-se după un trunchi acoperit de muşchi şi armând puşca lui Johnny.

În timp ce se adăpostea, înţelese că se poartă ca un imbecil.

Macklin mai putea să aibă motive să-l ţină în viaţă, dar dacă se ajungea la un schimb de focuri era pierdut.

Acţionase instinctiv... ca să le îndepărteze pe femei, ca să atragă atenţia asupra lui şi să le ajute să scape.

Idealist fără minte, îşi spuse.

Marcie şi Heather se opriseră în drum, prea obosite sau prea resemnate pentru a face vreo mişcare.

— Ceea ce încerci nu-i prea inteligent – spuse Macklin pe un ton foarte amabil şi cu atât mai periculos. Crezi că poţi să mă doborî, domnule inspector?

Acelaşi gând trecuse şi prin mintea lui Gordon: problema era dacă ar fi reuşit să se apropie destul şi dacă muniţiile vechi de douăzeci de ani ar mai fi luat foc după baia forţată în Rogue.

Macklin nu se clintise. Ridicând capul, Gordon îl văzu printre frunze pe colonelul Bezoar în spatele generalului; amândoi bărbaţii păreau ţinte uşoare şi expuse. Dar în timp ce trăgea siguranţa puştii şi sărea înainte, Gordon îşi dădu seama cu groază că în faţa lui erau patru cai.

În aceeaşi clipă auzi un zgomot deasupra capului şi, înainte de a putea reacţiona, o greutate de plumb i se lăsă pe spate, strivindu-i sternul de patul armei.

Gordon deschise gura, însă nici un fir de aer nu-i pătrundea în plămâni! Cu greu reuşi să contracte un muşchi, când se simţi ridicat de guler. Puşca îi scăpă din mâinile amorţite.

— E posibil ca tipul ăsta să fi expediat pe lumea cealaltă doi de-ai noştri anul trecut? – strigă plin de o veselie batjocoritoare o voce de dincolo de mormânt în urechea stângă a lui Gordon. Mie-mi pare o zdreanţă.

Dură o eternitate, dar în cele din urmă ceva începu să se destindă în corpul lui Gordon şi el putu să respire iar.

Inhala cu zgomot aerul, interesat mai mult de supravieţuire decât de salvarea onoarei.

— Nu-i uita pe cei trei soldaţi din Agness – strigă Macklin omului său. Nu putem decât să-i trecem în contul lui. În total are cinci urechi holniste la centură, Shawn. Domnul Krantz al nostru e demn de respect. Acum du-l înăuntru, te rog. Sânt sigur că fie el, fie doamnele nu vor refuza să se încălzească la foc.

Picioarele lui Gordon loveau jalnic solul în vreme ce soldatul care-l capturase îl purta ca pe un obiect prin tufişuri şi pe şosea. Ranforsatul nici măcar nu respira mai greu atunci când îl zvârli, fără ceremonie, pe verandă.

Sub acoperişul deteriorat, Bezoar îi aruncă lui Marcie o privire întunecaţi.

Dar Marcie şi Heather continuau să se uite la Gordon în tăcere.

Macklin se aplecă spre acesta.

— Admir totdeauna un bărbat care ştie să se poarte cu doamnele şi trebuie să recunosc că tu ştii cum să le tratezi, Krantz.

Râse ironic, apoi făcu semn adjutantului său.

— Du-le înăuntru, Shawn. Doamnele au nişte lucruri de făcut, iar eu şi cu inspectorul trebuie să încheiem o discuţie.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

— Ştiu totul despre muierile tale.

Privirea lui Gordon nu se putea opri asupra nici unui detaliu din magazinul dărăpănat ce se rotea în juru-i şi cu atât mai puţin asupra omului cu care vorbea.

Atârna de o frânghie legată de gleznele sale şi mâinile îi spânzurau la vreo şaizeci de centimetri de podeaua de lemn putred. Generalul Macklin stătea lângă foc cioplind un baston şi se uita la el de fiecare dată când rotaţia constantă a prizonierului îi făcea să se găsească faţă în faţă. Cel mai adesea holnistul surâdea.

Frânghia care tăia gleznele lui Gordon, durerea din frunte şi cea din stern erau neglijabile pe lângă vuietul sângelui ce-i năvălea în creier. De după uşa din spatele magazinului se auzea un plâns înăbuşit... sfâșietor în sine, dar care constituia o adevărată uşurare după strigătele din ultima jumătate de oră. Macklin sfârșise prin a-i ordona lui Bezoar să înceteze şi să pună femeile la lucru. În încăperea alăturată se mai afla un prizonier, şi generalul nu ţinea ca Heather şi Marcie să fie astfel bătute încât să nu mai fie bune de nimic.

Fără a mai socoti că Macklin dorea puţină linişte pentru a-şi încheia discuţia cu Gordon.

— Câteva dintre spioanele tale nebune din Willamette au supravieţuit destul ca să fie interogate – spuse cu glas potolit comandantul holnist. Cea din camera vecină încă n-a primit să coopereze, dar, cum dispunem şi de rapoartele forţei noastre de invazie, ne-am format o idee limpede asupra situaţiei. Felicitări, Krantz, pentru planul foarte original. Păcat că n-a putut fi realizat

— Habar n-am despre ce dracu' vorbeşti, Macklin.

Gordon făcea eforturi ca să articuleze cuvintele din cauza limbii umflate.

— Ah, dar văd pe figura ta că înţelegi – i-o întoarse torţionarul. Acum păstrarea secretului nu mai are sens. Şi nici grija faţă de vajnicele tale fetiţe-soldat. Modul aparte în care ne-au atacat ne-a făcut să înregistrăm câteva pierderi, însă mai puţine, pariez, decât ai sperat. În prezent, aşa cum se şi cuvenea, „cercetaşele din Willamette" sânt moarte sau în lanţuri, dar te felicit din nou pentru această manevră ingenioasă.

Gordon îşi simţea capul zvâcnind.

— Câine. Nu-mi atribui mie meritul. A fost ideea lor. Eu nici nu ştiu ce au pus la cale!

Pentru a doua oară de când se cunoşteau, Gordon văzu o expresie de surpriză pe faţa lui Macklin.

— În regulă – spuse în sfârşit şeful suprem al barbarilor. Dar ce spui de asta! Feministe aflate încă în circulaţie pe timpurile noastre şi după atâția ani. Dragă inspectore, cred că am sosit la vreme pentru a-i salva pe bieţii bărbaţi din valea Willamette!

Surâsul reapăru.

Mulţumirea de sine de pe chipul celuilalt era intolerabilă şi Gordon încercă s-o zdruncine.

— N-o să învingi niciodată, Macklin. Chiar dacă o să treci Corvallis prin foc, dacă o să ştergi orice sat de pe faţa pământului şi o să-l faci bucăţi pe Cyclops, oamenii nu vor înceta să vă opună rezistenţă.

Deocamdată cel ce rezistă fu surâsul generalului, care clătină din cap cu îndoială.

— Crezi că suntem de ieri, de alaltăieri? Dragă prietene, cum au făcut normanzii ca să pună stăpânire pe saxonii cei atât de viteji şi numeroşi? Ce armă secretă au folosit romanii ca să-i supună pe gali? Trebuie să fii un romantic pur-sânge ca să subestimezi puterea fricii. Şi apoi – urmă Macklin instalându-se mai comod şi reluându-şi ocupaţia –, ţine minte că nu vom rămâne multă vreme năvălitori străini. Vom înrola recruţi dintre oamenii

tăi. Mulţi tineri vor vedea cu cât mai avantajos este să fii stăpân decât sclav şi că, spre deosebire de nobilimea evului mediu, feudalii de tip nou consideră că toţi bărbaţii au dreptul să-şi dobândească primul cercel. Asta-i adevărata democraţie, amice, aceea spre care se îndrepta America înaintea trădării constituţionaliştilor. Chiar şi fiii mei vor trebui să ucidă ca să devină holnişti, altfel se vor duce să zgârie pământul ca să-i întreţină pe cei capabili s-o facă. Vom avea recruţi mai mult decât suficienţi, crede-mă. Cu populaţia voastră uimitor de numeroasă din nord, într-un deceniu putem avea o armată cum nu s-a mai văzut de când civilizaţia lui „Franklinstein" s-a prăbuşit sub greutatea propriei ipocrizii.

— Ce te face să crezi că ceilalţi inamici ai voştri vă vor dărui aceşti zece ani? – horcăi Gordon. Californienii îţi vor permite oare să rămâi pe teritoriile cucerite întreg răstimpul necesar ca să-ţi vindeci rănile şi să-ţi constitui armata?

Macklin ridică din umeri.

— Vorbeşti pe baza unor cunoştinţe prea sărace în materie, dragul meu. O dată ce noi ne retragem, dulcea confederaţie a sudului se va desface în bucăţi şi ne va uita. Şi chiar dacă admitem că ar hotărî să renunţe la litigiile lor nesfârşite şi minore şi să se unească, acestor „californieni" despre care vorbeşti le-ar trebui o generaţie ca să ajungă pe noile noastre domenii, iar atunci vom fi gata să-i contraatacăm. Apoi... şi asta e partea cea mai nostimă... chiar dacă ar vrea să ne urmărească, pentru a înainta până la noi ar trebui să dea peste cap forţele prietenului tău de pe muntele Sugarloaf!

Macklin izbucni în râs văzând expresia de pe faţa lui Gordon.

— Credeai că nu sânt la curent cu misiunea ta? Oh, Krantz, dar de ce crezi că am organizat ambuscada şi am dat ordin să fiţi aduşi la mine? Ştiu totul cu privire la refuzul seniorului de pe

muntele Sugarloaf de a ajuta pe oricine se află dincolo de zona dintre Roseburg şi mare. Nu e fantastic? „Stâlpul Munţilor Callahan”, faimosul George Powhatan, va rămâne în valea lui şi astfel ne va apăra flancul în timp ce noi ne vom consolida poziţiile din nord... până ce vom fi gata să declanşăm Ofensiva cea Mare.

Generalul surâse meditativ.

— Am regretat adesea că n-am putut pune mâna pe Powhatan. De câte ori ne-am găsit faţă în faţă, el a fost întotdeauna mai suplu, întotdeauna gata să lovească în altă parte. Dar aşa e şi mai bine! Să-şi mai vadă vreo zece ani de fermă, până ce cuceresc Oregonul. Pe urmă va veni şi rândul lui. Sânt sigur că şi tu, din punctul tău de vedere, vei fi de acord că orice i se va întâmpla va fi pe merit, nu-i aşa, domnule inspector?

Nu există nici un răspuns în afară de tăcere. Macklin îl atinse pe Gordon cu băţul pe care-l cioplea, numai atât cât prizonierul să înceapă iar să se rotească. Drept urmare, Gordon nu observă la vreme că uşa de intrare se deschisese şi se trezi sub nas cu o pereche de mocasini imenşi.

— Bill şi cu mine am cercetat versantul muntelui – îl auzi pe Shawn raportând comandantului. Am găsit aceleaşi urme ca data trecută pe malul apei. Sânt sigur că e vorba de acelaşi câine de negru care a retezat grumazul santinelelor noastre.

Acelaşi câine de negru...

Gordon rosti în gând un nume. *Phil?*

Macklin râse.

— Iarăşi, Shawn, vezi? Nathan Holn nu a fost rasist şi nici tu nu trebuie să fii. Am regretat mereu că minorităţile etnice au fost lovite atât de rău de tulburările şi de haosul de după război; chiar şi cei tari din rândurile lor n-au avut decât prea puţine ocazii să se afirme. Gândește-te numai la soldatul acela negru de afară. A tăiat gâtul a trei dintre

santinelele noastre. E puternic şi ar fi un recrut de mâna întâi.

Chiar şi cu capul în jos şi rotindu-se, Gordon nu putu să nu observe expresia ironică a lui Shawn, însă ranforsatul nu-şi contrazise comandantul.

— Îmi pare rău că nu avem timp de pierdut ca să ne distrăm puţin cu tipul – adăugă Macklin. Du-te, Shawn, şi omoară-l.

Provocând un vârtej de aer, uriaşul veteran se întoarse şi ieşi fără un cuvânt şi fără cel mai mic zgomot.

— Sincer, aş fi preferat să-l avertizăm pe cercetaşul tău – se confesă Macklin. Ar fi fost mai sportiv dacă omul tău de afară ar şti că se află înaintea unui adversar... neobişnuit. – Macklin râse iar. Vai, în zilele noastre nu totdeauna e bine să joci fair-play.

Până acum Gordon crezuse că ştie totul despre ură, dar nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată ceva similar cu turbarea rece care-l cuprinse.

— Philip! *Fugi*! – urlă din toate puterile, rugându-se ca sunetul glasului său să nu fie sufocat de tamburinele ploii.

— Atenţie, sânt nişte...

Bastonul lui Macklin se puse brusc în mişcare, plesnindu-l peste faţă şi împingându-i capul cu violenţă înapoi.

Lumea deveni o ceaţă nediferenţiată, plonjând în obscuritate, şi trebui să treacă o vreme până ce ochii lui Gordon să se limpezească şi să se elibereze de lacrimi. Simţi gustul sângelui.

— Da – dădu Macklin din cap. Eşti cu adevărat un bărbat, recunosc. Şi când va veni momentul voi avea grijă să mori ca atare.

— Nu vreau nici o favoare – bâigui Gordon, însă Macklin se mulţumi să surâdă şi se întoarse la bastonul pe care-l cresta.

Câteva minute mai târziu, uşa din spatele magazinului în ruine se deschise.

— Înapoi şi ţine femeile sub observaţie! – izbucni Macklin.

Charles Bezoar se grăbi să închidă uşa către depozitul fără ferestre... unde probabil că Marcie şi Heather o îngrijeau pe cealaltă prizonieră, pe care Gordon încă n-o zărise.

— Precum se vede, nu orice om puternic e şi simpatic – remarcă Macklin acid. Oricum, e folositor. Deocamdată.

Gordon ar fi fost incapabil să spună dacă trecuseră ore sau minute; deodată, prin vitrinele sparte şi acoperite cu scânduri se auzi un tril. Îşi spuse că este vorba de cine ştie ce pasăre măruntă de apă, dar Macklin reacţiona fulgerător, stingând mica lampă de ulei şi înăbuşind focul.

— E un prilej prea rar ca să-l pierd – zise apoi. Se pare că tipul prilejuieşte o vânătoare superbă. Scuză-mă pentru câteva minute.

Îl apucă pe Gordon de păr.

— Dacă te hazardezi să emiţi un singur sunet în lipsa mea, când mă întorc te ucid. Ţi-o promit.

În poziţia în care se afla, lui Gordon îi era imposibil să ridice din umeri.

— Du-te pe urmele lui Nathan Holn – răspunse.

— Cândva, fără îndoială c-o s-o fac – surâse ranforsatul şi ieşi în beznă şi ploaie.

Gordon rămase inert până ce mişcarea pendulară se stinse treptat; apoi respiră adânc şi se puse pe lucru.

De trei ori încercă să se ridice la înălţimea nodului care-i frângea gleznele şi de fiecare dată recăzu înapoi cu un geamăt de durere. La a treia încercare crezu că a atins limita suportabilului: urechile îi bubuiau în aşa hal încât avu impresia că aude voci.

Prin vălul lacrimilor ce-i acopereau ochii, întrevăzu un public urmărindu-i eforturile; toate fantomele stârnite de-a lungul anilor păreau aliniate pe lângă pereţi. Se gândi că încheie pariuri cu privire la succesul întreprinderii sale.

...pariez şi... eu... zise Cyclops în numele tuturor, vorbind printr-un cod constituit din luminiţele intermitente ce se mai vedeau în jarul focului aproape stins.

— Căraţi-vă – bolborosi Gordon, furios pe propria-i imaginaţie.

Nu avea timp şi nici forţe de risipit cu astfel de jocuri. Trase cu zgomot aer în piept, pregătindu-se pentru a patra tentativă, apoi se proiectă spre înalt, mobilizându-și toate puterile.

De astă dată atinse în ultima clipă frânghia lunecoasă şi se agăţă de ea cu ambele mâini. Trupul îi tremura din cauza tensiunii şi a efortului, dar lui Gordon îi lipsea curajul de a da drumul nodului şi apoi nu mai dispunea de energie pentru încă o încercare.

Cu mâinile ocupate nu putea să dezlege nodul şi nici nu avea cu ce să-l taie. *Mai sus*, îşi spuse. *O să meargă mai bine dacă o să ajungi în poziţie verticală.*

Cu încetineală şi răbdare, se ridică pe frânghie, punând o mână înaintea alteia. Muşchii îi vibrau, amenințând să se blocheze în orice moment şi provocându-i o durere intensă în torace şi de-a lungul coloanei vertebrale, însă în cele din urmă se regăsi „în picioare”, cu gleznele tăiate de frânghia strânsă în jurul lor, ținându-se agăţat şi legănându-se ca o lampă.

La perete, Johnny Stevens aplauda fără rezerve, iar Tracy Smith şi celelalte fete din armată surâdeau. *Nu-i rău pentru un bărbat*, păreau să spună.

Cyclops stătea în mijlocul norului său de vapori înghеţaţi jucând şah cu soba fumegândă a lui Franklin. Şi ei lăsau impresia că-l aprobă.

Gordon încercă să se lase în jos ca să ajungă la noduri, însă nu reuşi decât să strângă şi mai tare frânghia în jurul gleznelor, astfel că aproape leşină de durere. Trebui să se ridice iar.

Nu aşa. Ben Franklin clătină din cap. Marele Manipulator îl privea peste marginea ochelarilor.

— Peste marginea... peste... Gordon se uită în sus, la bârna groasă de care era legată frânghia.

În sus atunci.

Mâinile lui urcară de-a lungul frânghiei şi o răsuciră peste ele. *Ai mai făcut asta la orele de gimnastică, înainte de război,* îşi spuse, începând să tragă.

Da, dar acum eşti bătrân.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz când porni să se caţere, o mână după alta, ajutându-se cu genunchii atunci când era cu putinţă. În ceaţa care-i tulbura vederea, spectrele păreau cu atât mai reale cu cât sforţarea se prelungea.

Din simple jocuri ale imaginaţiei deveniseră adevărate halucinaţii.

— Hai, Gordon! îi strigă Tracy.

Locotenentul Van îi făcu un semn de încurajare. Johnny Stevens îl urmărea cu un surâs larg, la fel ca şi femeia care-i salvase viaţa în minele de la Eugene.

O formă scheletică într-o cămaşă cadrilată şi haină de piele rânji şi ridică în aer o falangă albită. În vârful craniului era cocoţată o şapcă albastră cu insigna ei lucioasă de alamă.

Chiar şi Cyclops încetase să-l chinuiască văzând că Gordon îşi concentrează toate forţele în ascensiunea lui fără sfârşit.

Sus... gemu cu mâinile încleştate pe cânepa lunecoasă şi luptând cu greutatea strivitoare a trupului său. *Sus, intelectual nenorocit... Mişcă-te sau mori...*

Un braţ se ridică peste bârna grosolană. Ţinându-se agăţat cu el, Gordon îi alătură şi celălalt.

Era sfârşitul. Nu mai avea nimic de dat; rămase suspendat, incapabil să mai facă o mişcare. Prin vălul ce-i acoperea ochii, întrevăzu fantomele care-l priveau cu un aer dezamăgit.

— Oh, duceţi-vă naibii – înjură în sinea lui, căci nu mai avea putere să vorbească.

...Cine-şi va lua răspunderea... Cuvintele străluceau în tăciunii din cămin.

— Eşti mort, Cyclops. *Toţi* sunteți morţi! Lăsaţi-mă în pace!

Epuizat cu desăvârșire, Gordon închise ochii pentru a-şi alunga fantomele.

Numai că, în întunericul ce urmă, întâlni singura fantomă care mai rezistase, cea de care se slujise fără pic de ruşine şi care la rândul ei se folosise de el.

Spectrul unei naţiuni. Al unei lumi.

Atâtea chipuri, acum limpezi, acum şterse, după mişcarea petelor luminoase ce-i dansau sub pleoape... milioane de figuri trădate şi lovite, dar care mai luptau...

...pentru „Statele Unite Restaurate”.

...pentru o Lume Restaurată.

...pentru o himeră... însă o himeră ce refuza cu încăpățânare să moară... care nu putea să moară... nu, câtă vreme el continua să trăiască.

Consternat, Gordon se întrebă dacă pentru asta reuşise să reziste atât, pentru asta scornise şi răspândise asemenea fantezii... pentru că el avea nevoie de ele?

Îşi răspunse singur.

Fără ele m-aş fi ascuns într-un ungher şi aş fi murit.

Era ciudat că niciodată nu mai privise lucrurile cu atâta limpezime: în tenebrele sale interioare stăruia visul... chiar dacă, din tot universul, nu mai exista decât acolo... strălucind ca un diatomit... ca o particulă fosforescentă plutind într-un ocean de întuneric.

Cufundat cum era într-o obscuritate totală pentru oricare altul, Gordon avu impresia că se află în faţa lui, că-l poate lua în mână, uluit de sclipirile sale. Iar giuvaerul creştea şi pe

nenumăratele lui faţete apăreau mai mult decât simpli oameni sau chiar generaţii.

Un viitor se întrupa în el, învăluindu-l şi pătrunzându-i în suflet.

Când redeschise ochii, Gordon era întins pe bârnă, fără să-şi amintească în ce fel izbutise să ajungă acolo. Nevenindu-i să creadă, se ridică puţin şi clipi: o lumină spectrală părea să emane din el în toate direcţiile, străbătând pereţii în ruină ai clădirii ca şi cum ei ar fi fost aparenţă şi luminiscenţa aceea adevărata realitate. Scurtă vreme avu impresia că întotdeauna va vedea lucrurile în această optică.

Apoi, la fel de misterios cum începuse, fenomenul încetă şi energia păru să se întoarcă la izvorul din care o sorbise Gordon, oricare ar fi fost el. Drept urmare, senzaţiile fizice reveniră şi o dată cu ele concretul epuizării şi al durerii.

Tremurând, Gordon se chinui să dezlege nodurile frânghiei din jurul gleznelor sale; picioarele lui zgâriate erau golite de sânge şi când, în sfârşit, izbuti să biruie nodurile, restabilirea circulaţiei îl făcu să creadă că milioane de insecte furibunde se sfâșie sub pielea lui.

Cel puţin fantomele pieriseră; parterul care aplaudase părea să fi fost absorbit de acea stranie luminiscenţă, indiferent de natura ei. Gordon se întrebă dacă fantomele sale îl vor mai bântui vreodată.

Apoi, în clipa în care ceda ultimul nod, focuri de armă răsunară în depărtare, primele de când Macklin părăsise baraca. Nădăjduia că ele reprezintă semnul că Philip Bokuto se mai află în viaţă. Fără cuvinte, îi dori noroc prietenului său.

Auzind zgomot de paşi apropiindu-se dinspre depozit, se lipi de bârnă; uşa se deschise încet şi Charles Bezoar măsură încăperea goală şi frânghia ce spânzura în aer. În panică, îşi scoase automatul şi înainta câţiva paşi.

Gordon ar fi preferat să aştepte ca omul să ajungă chiar sub el, însă Bezoar nu era un imbecil: cu o expresie întunecată fostul avocat ridică ochii.

Gordon sări. Ţeava armei de 45 tresări bubuind, în aceeaşi clipă în care se produse coliziunea dintre cei doi bărbaţi.

În exaltarea luptei, lui Gordon îi fu imposibil să-şi dea seama încotro pornise glonţul şi al cui os trosnise atât de sonor în momentul ciocnirii. Se rostogoli pe podea încleştat de holnist, încercând să-i smulgă pistolul.

— ...te ucid! – răcni Bezoar, îndreptând arma spre faţa lui Gordon, care fu nevoit să se eschiveze lateral; arma bubui din nou şi simţi cum pulberea fierbinte îi arde pielea gâtului.

— Stai! – continuă Bezoar pe tonul celui obişnuit să fie ascultat. Lasă-mă numai...

Proptit în adversarul său, Gordon dădu drumul armei şi îşi folosi dreapta ca să lovească; în clipa în care automatul cobora în direcţia lui, pumnul drept pocni de jos în sus bărbia lui Bezoar. Trupul holnistului chel se cutremură şi căzu, iar capul i se izbi violent de podea. Arma trase de două ori în perete.

După care Bezoar nu mai mişcă.

Acum toată durerea din Gordon se concentra în mâna dreaptă. Se ridică făcând mişcări lente şi precaute, adăugând la lunga sa listă de leziuni şi o coastă ruptă.

— Când te baţi nu vorbeşti – îi spuse omului fără cunoştinţă din faţa lui. Este un obicei urât.

Marcie şi Heather ieşiră în fugă din depozit şi-i luară lui Bezoar cuţitele. Când le ghici intenţia, Gordon fu pe punctul de a le opri şi a le ordona să-l lege pe colonelul care leşinase.

Dar tăcu. Le lăsă să facă ce voiau şi se întoarse spre uşa care dădea în depozit.

Acolo întunericul era mai adânc, dar, când ochii i se obişnuiră cu el, distinse într-un ungher o

siluetă întinsă pe o cuvertură murdară. O mână se ridică în direcţia lui şi o voce slabă se auzi:

— Gordon, ştiam că o să vii după mine... Ce prostie! Sună... sună ca o poveste, dar... într-un fel ştiam.

Gordon se lăsă în genunchi lângă muribundă. Cineva încercase să-i spele şi să-i panseze rănile, însă părul încâlcit şi veşmintele pătate de sânge ascundeau fără îndoială leziuni pe care Gordon nu avu curajul să le privească.

— Oh! Dena!

Gordon întoarse capul într-o parte şi închise ochii. Mâna ei o strânse pe a lui.

— I-am hărţuit fără milă, dragul meu – şopti ea cu glasul tot mai stins. Eu şi celelalte fete... Uneori i-am prins cu pantalonii în vine!...

Dena trebui să se întrerupă din cauza unui acces de tuse care o făcu să se încovoaie şi-i aduse pe buzele crăpate un fir de sânge.

— Nu vorbi – o rugă Gordon. O să te scot de aici.

Dena se agăţă de cămaşa lui.

— Nu ştiu cum au descoperit planul nostru... în peste jumătate din cazuri au fost preveniţi înainte să putem lovi... poate că una dintre fete s-a îndrăgostit de cel ce o violase, cum spune legenda că a fost cu Hypermnestra... Dena clătină din cap neîncrezătoare. Eu şi cu Tracy ne-am temut de această eventualitate; mătuşa Susan ne-a povestit că s-a mai întâmplat...

***

Gordon nu ştia despre ce vorbeşte Dena. Fata bolborosea lucruri de neînţeles. În sinea lui, Gordon căuta o idee, o posibilitate de a transporta o femeie rănită milă după milă prin teritoriul inamic, şi aceasta fugind, înainte ca Macklin şi ceilalţi holnişti să revină.

Cu moartea în inimă, trebui să admită că nu exista nici una.

— Cred că am ratat, Gordon... dar cel puţin am încercat! Am încercat...

Dena clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi. Gordon o strânse în braţe.

— Da, iubito, ştiu. Ştiu că ai încercat.

Şi ochii lui se aburiră: prin mirosul dulceag de transpiraţie şi cel înăbuşitor al rănilor purulente simţi parfumul ei şi atunci... prea târziu... îşi dădu seama cât de importantă era pentru el fata aceasta. O strânse mai tare decât ar fi trebuit, refuzând s-o lase să dispară.

— O să fie bine. Te iubesc. Sânt aici şi o să am grijă de tine.

Dena suspină.

— Eşti aici. Eşti... – i se agăţă de braţ. Tu...

Trupul fetei se încorda brusc şi fu străbătut de un frison.

— Oh! Gordon! – strigă Dena. Văd... Şi tu...?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui pentru o clipă. Strălucea înăuntrul lor o lumină pe care Gordon o recunoscu.

Apoi fu sfârșitul.

— Da, am văzut – spuse în şoaptă Gordon, ținându-i încă în braţe trupul. Poate nu tot atât de limpede, dar am văzut şi eu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Într-un colţ al încăperii principale, Marcie şi Heather, întoarse cu spatele, făceau cu osârdie ceva despre care Gordon nici nu voia să ştie.

Avea s-o plângă mai târziu pe Dena. Acum trebuia să îndepărteze din acest loc femeile; şansele de reuşită erau cât se poate de firave, dar, dacă ar fi putut să le ducă până în Munţii Callahan, acolo ele s-ar fi aflat în siguranţă.

Oricât păreau de irealizabile, alte obligaţii îl solicitau. Pe orice cale, indiferent cât de nebunească, avea să se întoarcă la Corvallis şi să încerce să întrupeze imaginea ridicolă şi superbă pe care Dena şi-o făcea despre un erou... fie şi murind pentru a-l apăra pe Cyclops ori conducând o şarjă disperată a „poştaşilor" împotriva duşmanului de neînvins.

Se întrebă dacă pantofii lui Bezoar sânt pe măsura lui sau dacă, având în vedere gleznele sale umflate, n-ar fi mai bine să rămână desculţ.

— Aţi pierdut destulă vreme – le spuse aspru femeilor. Trebuie să plecăm de aici.

Dar, în momentul în care Gordon se apleca să ia de pe jos arma lui Bezoar, o voce gravă şi dură se făcu auzită.

— Un sfat cât se poate de bun, tânărul meu prieten. Ştii, mi-ar plăcea să pot numi prieten un om ca tine.

Gordon lăsă pistolul acolo unde se afla şi se ridică fără grabă; generalul Macklin bloca intrarea; în mână avea o dagă cu lama sclipind sinistru, gata să fie aruncată în direcţia lui.

— Îndepărtează arma cu piciorul – ordonă el calm.

Gordon ascultă şi pistolul se duse rostogolindu-se într-un colţ plin de praf.

— Aşa-i mai bine. – Macklin îşi puse daga la loc în teacă şi făcu femeilor un semn cu capul.

Plecaţi. Fugiţi. Încercaţi să trăiţi dacă ţineţi la asta şi dacă puteţi.

Cu ochi dilataţi, Marcie şi Heather se strecurară pe lângă Macklin şi se pierdură în noapte. Gordon nu avea nici o îndoială că vor alerga prin ploaie până când vor cădea, epuizate.

— Presupun că nu e valabil şi pentru mine, aşa-i? – întrebă Gordon cu glas potolit Macklin zâmbi.

— Urmează-mă; am nevoie de ajutorul tău afară.

O lampă de vânt lumina o parte a spaţiului liber de cealaltă parte a drumului, însoţită din timp în timp de câte un fulger depărtat sau de o rază de lună scăpată dintre nori.

Gordon ieşi șchiopătând pe urmele lui Macklin şi în câteva minute ploaia îl udă până la piele. Gleznele îi mai sângerau, înroşind apa bălţilor în care călca.

— Negrul tău e mai bun decât credeam – zise holnistul trăgându-l pe Gordon sub conul strălucitor al lămpii. Sau are ajutoare, însă aceasta e puţin probabil. Dacă ar fi avut vreun însoţitor, băieţii mei care patrulează de-a lungul apei ar fi văzut şi alte urme decât ale lui. Oricum stau lucrurile, Shawn şi Bill şi-au plătit imprudenţa.

Pentru prima dată, Gordon avea un indiciu asupra celor ce se petrecuseră.

— Vrei să spui...

— Încă nu te bucura – izbucni Macklin. Trupele mele sânt la un kilometru şi ceva de aici, iar în desagii calului meu se află un pistol de semnalizare. Dar nu sânt eu omul care să cheme în ajutor, nu-i aşa?

Holnistul surâdea iarăşi.

— Acum o să-ţi expun esenţa războiului acestuia. Şi tu, şi omul tău faceţi parte dintre bărbaţii puternici, care ar fi trebuit să fie holnişti. N-aţi devenit din cauza propagandei în favoarea

celor slabi în mijlocul cărora aţi crescut, şi voi profita de ocazie pentru a-ţi demonstra cât v-a slăbit ea.

Strângând ca într-un cleşte de fier mâna lui Gordon, Macklin strigă în noapte:

— Negrule! Sânt generalul Volsci Macklin! Îl am aici pe comandantul tău... pe inspectorul poştal al Statelor Unite! – declamă el cu ironie. Vrei să obţii eliberarea lui? Oamenii mei vor fi aici în zori, aşa că ai puţin timp să te hotărăşti. Ieşi la lumină! Ne vom duela pentru el! Alege armele!

— Nu primi, Philip! E un ran...

Avertismentul lui Gordon se pierdu într-un geamăt; Macklin îi smucise braţul cu atâta putere că aproape i-l scosese din umăr. Violenţa mişcării îl făcu să cadă în genunchi, iar coastele îndurerate îi trimiseră valuri de suferinţă în tot trupul.

— Haida-de; dacă omul tău n-a înţeles încă de la Shawn cum stau lucrurile, înseamnă că l-a doborât numai din întâmplare. În care caz nu merită prea multă consideraţie, nu crezi?

Cu preţul unui efort de voinţă imens, Gordon reuşi să înalţe capul şi să fluiere cu dinţii strânși. Luptând cu valurile succesive de greaţă, se ridică stângaci în picioare; deşi totul se învârtea în jurul său, nu avea de gând să se lase văzut în genunchi la picioarele lui Macklin.

Holnistul îi răsplăti strădania cu un mormăit surd, care voia să spună că nici nu se aştepta la altceva din partea unui adevărat bărbat. Ranforsatul fremăta din toţi muşchii... anticipând lupta. Cei doi rămaseră în aşteptare, la marginea cercului de lumină; minutele treceau, iar ploaia cădea cu intermitenţe.

— Ultima şansă, negrule!

Dintr-o mişcare, Macklin atinse gâtlejul lui Gordon cu lama cuţitului, în vreme ce, strângându-l cu o putere de anaconda, îi bloca braţul stâng, întorcându-i-l pe spate până sus, către omoplaţi.

— Dacă nu te arăţi, inspectorul tău va muri în treizeci de secunde. Cu începere de acum!

Acea jumătate de minut se scurse mai lent decât oricare alta din viaţa lui Gordon, care totuşi, într-un fel straniu, se simţea detaşat, aproape împăcat.

În cele din urmă, Macklin îşi clătină capul, dezamăgit.

— Păcat, Krantz. – Lama cuţitului se deplasă către urechea stângă a lui Gordon. Am impresia că-i mai viclean decât...

Gordon tresări. Nu auzise nimic, dar deodată îşi dădu seama că o altă pereche de mocasini trec marginea cercului de lumină, la mai puţin de cinci metri.

— Mă tem că oamenii tăi l-au omorât pe soldatul pe care-l chemi.

Vocea calmă a noului venit abia se auzi, că Macklin se întoarse instantaneu, plasându-l pe Gordon în faţă, ca scut.

— Philip Bokuto a fost un om curajos – continuă glasul. Am venit eu în locul lui să răspund provocării tale.

O banderolă pentru păr brodată cu perle străluci în lumina lămpii şi un bărbat lat în umeri pătrunse în cercul de lumină. Pletele lui cenuşii erau legate cu o panglică, iar trăsăturile chipului său exprimau o tristă seninătate.

Gordon îl simţi pe Macklin tresărind de bucurie.

— Perfect, perfect. După descrierile auzite de mine, nu poate fi decât seniorul de pe Sugarloaf, care a coborât în sfârşit de pe muntele său! Sânt mai onorat decât vă puteţi imagina. Fiţi cu adevărat binevenit.

— Powhatan – scrâşni Gordon, incapabil să înţeleagă de ce se află acolo acest om. Fugi, imbecilule! N-ai nici o şansă! E un ranforsat!

Phil Bokuto fusese unul dintre cei mai buni luptători pe care-i cunoscuse Gordon. Dacă el nu reuşise să-i doboare pe demonii aceia şi-şi

pierduse viaţa, ce şanse de reuşită putea să aibă un bătrân?

Powhatan ascultă spusele lui Gordon şi se încruntă.

— Serios? Vorbeşti despre experienţele de la începutul anilor nouăzeci? Credeam că ranforsaţii au fost cu toţii ucişi sau readuşi la o stare normală înainte de războiul slavo-turc. Fascinant. Asta explică multe din evenimentele ultimilor douăzeci de ani.

— Atunci ai auzit de noi – interveni Macklin.

Powhatan consimţi.

— Am auzit vorbindu-se. Ştiu şi din ce motive a fost întrerupt experimentul... în primul rând fiindcă se făcea pe oameni de cea mai joasă speţă.

— Aşa spuneau cei slabi – replică Macklin. Făcuseră prostia să accepte voluntari dintre cei puternici.

Powhatan clătină din cap. Dădea impresia că este adâncit într-o discuţie academică asupra termenilor folosiţi şi numai respiraţia lui grăbită trăda o anumită emoţie.

— Au acceptat războinici... – reluă el –, genul de oameni aproape nebuni, folositori când ai nevoie de ei, dar care devin o calamitate după ce părăsesc armata. A fost o lecţie dintre cele mai dure în anii nouăzeci, căci ranforsaţii demobilizaţi şi întorşi acasă, nesătui de lupte, au provocat o mulţime de neplăceri.

— Neplăceri e cuvântul – râse Macklin. Lasă-mă atunci să-ţi prezint aceste neplăceri, Powhatan.

Parcă răzgândindu-se, holnistul îl zvârli pe Gordon într-o parte şi puse cuţitul în teacă, înaintând către vechiul său inamic.

***

Gordon căzu pentru a doua oară într-o baltă şi nu putu decât să rămână în noroi şi să geamă. Partea stângă a corpului îi ardea de parcă ar fi fost jupuit. Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa şi

rămase treaz numai pentru că îşi interzisese din toate puterile să se lase în voia lucrurilor.

Când fu iar în stare să ridice capul, străbătând un tunel de suferinţă, îi văzu pe cei doi rotindu-se unul în jurul celuilalt la marginea cercului de lumină.

Era evident că Macklin se distrează cu adversarul său.

Powhatan era un bărbat impresionant pentru vârsta lui, dar formele monstruoase care umflau gâtul, braţele şi coapsele lui Macklin făceau ca, prin comparaţie, muşchii unui om normal să pară demni de plâns. Gordon îşi aminti de vătraiul rupt în două ca o bucată de hârtie.

George Powhatan respira sacadat şi se înroşise la faţă.

Cu toate că asista la o înfruntare disperată, un crâmpei din sufletul lui Gordon, cel mai adânc, fu mirat să remarce vizibile simptome de teamă pe chipul seniorului de pe muntele Sugarloaf.

Toate legendele se bazează pe o minciună, îşi spuse Gordon. *Exagerăm, iar după o vreme sfârşim prin a crede noi înşine în spusele noastre.*

Numai vocea lui Powhatan părea să păstreze o aparenţă de calm.

— Cred că trebuie să ţii seama de ceva, generale – spuse între două respiraţii iuţi.

— Mai târziu – mârâi Macklin. Mai târziu o să putem discuta despre creşterea vitelor şi fermentarea berii. Acum vreau să-ţi fac o demonstraţie din aria unei arte cu mult mai practice.

Iute ca o pisică, lovi. Powhatan sări în lături, abia evitându-l, dar Gordon simţi un val de entuziasm când omul se răsuci în jurul său şi proiectă înainte un picior, pe care Macklin îl evită cu doar câţiva centimetri.

Gordon începu să spere. Poate că Powhatan era unul dintre oamenii dotaţi de natură, a căror iuţeală... chiar la o vârstă înaintată... ar putea-o

egala pe a lui Macklin. Dacă lucrurile stăteau astfel... şi cum alonja lui era mai mare decât a adversarului... erau şanse ca Powhatan să se menţină la distanţă de strânsoarea de menghină a inamicului...

Ranforsatul sări iarăşi, agățând și sfâșiind cămaşa adversarului. De astă dată, Powhatan scăpă ca prin urechile acului, lepădându-și veșmântul în mâna dușmanului şi evitând o ploaie de lovituri din care şi una singură ar fi putut ucide un bou. Fu cât pe ce să-i administreze lui Macklin o lovitură în rinichi, când acesta se azvârli într-o parte. Dar apoi, cu o mişcare pe care viteza o făcea invizibilă, holnistul execută o voltă şi prinse încheietura mâinii lui Powhatan.

Sfidându-și destinul, acesta se lăsă o clipă în priză, însă îşi eliberă braţul cu o întoarcere.

Macklin se aştepta la o astfel de manevră; se rostogoli dincolo de adversar, iar când acesta se întoarse ca să-i urmeze mişcarea îi încleşta din nou mâna. Macklin surâse când Powhatan încercă să se degajeze, de astă dată fără izbândă.

Bărbatul de la Camas Valley se trase îndărăt cât îi permitea lungimea braţului, gâfâind. Deşi ploaia era îngheţată, se sufoca de căldură.

S-a isprăvit, îşi spuse Gordon, dezamăgit. Uitându-și divergenţele cu Powhatan, căută un mijloc de a-l ajuta; privi în jur, după un obiect pe care ar fi putut să-l arunce asupra monstrului ranforsat, în speranţa de a-i distrage atenţia îndestul pentru ca, profitând, celălalt să se elibereze.

Dar în jur nu vedea decât noroi şi câteva crengi pline de apă; iar Gordon n-ar fi avut puterea să se mişte. Putea doar să zacă acolo unde se afla şi să privească, așteptându-și rândul.

— Şi acum – zise Macklin adresându-se noului său captiv – poţi să spui ce aveai de spus. E preferabil să fie nostim. Câtă vreme mă faci să zâmbesc, rămâi în viaţă.

Powhatan se forţă să-şi smulgă mâna, ca pentru a pune la încercare strânsoarea de oţel a lui Macklin. Trecuse peste un minut, dar nu înceta să respire greu, iar pe faţa lui se instalase o expresie absentă, de om resemnat. Când, în cele din urmă, răspunse, rostirea lui părea să corespundă unui ritm straniu.

— N-am vrut-o. Am spus că nu pot... prea bătrân. Viaţa mea s-a dus... – Respiră adânc şi suspină. I-am rugat să nu mă silească. Şi acum să sfârșesc aşa...? – Ochii lui cenuşii străluciră. E ceva fără capăt... în afară de moarte.

S-a prăbuşit, îşi spuse Gordon. *E un om distrus.*

N-ar fi vrut să asiste la o asemenea umilire. *Iar eu am părăsit-o pe Dena pentru a porni în căutarea eroului acesta plin de faimă...*

— N-ai nici un haz – îl avertiză rece Macklin. Nu mă agasa dacă ţii la ultimele clipe care-ţi rămân.

Însă Powhatan părea distrat, ca şi cum s-ar fi gândit într-adevăr la altceva, ca şi cum s-ar fi concentrat să-şi amintească un lucru important şi nu întreţinea dialogul decât din politeţe.

— Am crezut că ştii... în program s-au produs modificări... după tine.

Macklin dădu din cap încruntându-și sprîncenele.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Powhatan clipi şi trupul său fu străbătut de un fior care-l făcu pe Macklin să surâdă.

— Vreau să spun... că guvernul nu avea de gând să renunţe la ceva atât de promiţător ca ranforsarea... numai fiindcă la început s-au produs defecţiuni.

— Erau prea fricoşi ca să continue – scrâșni Macklin. Se temeau prea tare de noi!

Pleoapele lui Powhatan clipeau neîncetat; continua să respire profund, în tăcere.

Privirea lui Gordon se fixă asupra lui. Cu omul acesta se întâmpla ceva. O transpiraţie izvora în

picături sclipitoare pe umerii şi pe pieptul său mereu spălate de rafalele ploii, iar muşchii îi vibrau ca prinşi de cârcei.

Gordon se întreba dacă Powhatan nu se desface în bucăţi sub ochii lui.

Acum vocea bătrânului se auzea ca venind de departe, meditativă.

— ... cei nou implantaţi erau mai puţin impozanţi şi puternici... ranforsarea venea mai curând să completeze formarea lor în spiritul unor arte orientale... şi se baza pe biofeed-back...

Macklin lăsă capul pe spate şi izbucni într-un răsunător hohot de râs.

— *Ranforsaţi neohippies?* Oh, e bună, Powhatan! Frumos bluf! Măreţ!

Dar Powhatan nu părea să asculte: era concentrat, buzele lui se mişcau ca şi cum ar fi recitat ceva încrustat de mult în memorie.

Gordon îl privea din nou cu cea mai mare atenţie. Linii subţiri apăreau pe umerii şi pe braţele lui Powhatan, încrucișându-se pe gât şi pe torace. Tremurul spori până atinse un ritm constant, care acum nu mai părea haotic, ci... avea o direcţie.

— Este un proces care cuprinde şi o mare nevoie de aer – spuse liniştit George Powhatan şi începu să se îndrepte, continuând să aspire profund.

În acest moment, Macklin încetă să râdă şi îl aţinti cu neîncredere.

— Suntem prizonieri în celule similare – continuă Powhatan pe un ton cordial – ...chiar dacă ţie pare să-ţi placă... amândoi am căzut în cursa ultimei sfidări a unui timp al sfidării...

— Nu eşti şi tu...

— Hai generale. – Powhatan surâse fără ironie. De ce acest aer surprins?... N-ai crezut cumva că generaţia ta e ultima?

Macklin ajunsese la aceeaşi convingere ca şi Gordon... şi anume că Powhatan vorbeşte ca să câștige timp.

— Macklin! – strigă Gordon, dar holnistul nu se lăsă distras.

Într-o fracţiune de secundă îşi înhaţă cuţitul în formă de maceta, care luci o clipă în lumina lămpii înainte de a se abate asupra dreptei mereu imobilizate a lui Powhatan.

Încă nepregătit, Powhatan reacţiona printr-o contorsionare bruscă, datorită căreia cuţitul nu-i făcu decât o zgârietură superficială, în vreme ce mâna sa liberă bloca încheietura mâinii care ţinea arma.

Holnistul scoase un strigăt şi lupta corp la corp fu reluată, cu deosebirea că acum generalul, mai puternic, cobora tot mai jos lama pe care se scurgeau picături de apă.

Deodată Powhatan se lăsă să cadă pe spate, iar Macklin zbură peste capul lui; generalul ateriza în picioare, fără să dea drumul mâinii şi, la rându-i, se răsuci înapoi. Cei doi continuară să se azvârle pe rând la pământ, din ce în ce mai repede, până ce dispărură în bezna din afara cercului de lumină. Se auzi o bufnitură, apoi alta şi Gordon avu impresia că ascultă zgomotul care însoţeşte lupta dintre doi elefanţi într-o pădure de tufişuri.

Strâmbându-se de durere la cea mai mică mişcare, Gordon se târî destul de departe de cercul de lumină ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul şi se aşeză la poalele unui cedru de pe trunchiul căruia şiroia ploaia. Scrută direcţia în care dispăruseră cei doi bărbaţi, însă izbuti să urmărească lupta numai după zgomot şi după ţipetele micilor vietăţi ale pădurii care fugeau departe de tăvălugul ce le distrugea lăstărişul.

Când cele două namile încleştate se rostogoliră din nou în spaţiul iluminat, îmbrăcămintea le atârna în zdrenţe, iar trupurile lor purtau urmele a nenumărate zgârieturi şi tăieturi. Cuţitul dispăruse, dar şi dezarmaţi cei doi luptători arătau îngrozitor: nici un tufiş, nici un arbust nu rezistase treceri lor, iar după ei rămăsese o zonă devastată.

În această luptă nu era nici urmă de ritual sau eleganţă; cel mai scund, însă şi cel mai robust se repezea cu sălbăticie asupra adversarului său, încercând să-l înlănţuiască, în timp ce bărbatul înalt făcea eforturi să menţină distanţa şi aplica lovituri care păreau să despice văzduhul.

Nu exagera, îşi spuse Gordon. *Nu-s decât nişte oameni şi pe deasupra nu prea tineri.*

Totuşi, o parte a eului său se simţea mai aproape de antici, care credeau în giganţi... oameni ca zeii... ale căror înfruntări făceau să clocotească mările şi mutau munţii din loc. În vreme ce adversarii piereau iarăşi în noapte, Gordon căzu pradă unui val de reflecţii abstracte, din acelea care-i răsăreau în minte atunci când se aştepta mai puţin.

Detaşat, îşi spuse că ranforsarea, la fel ca atâtea alte descoperiri, îşi aflase prima folosinţă în război. Mereu fusese aşa... înainte de a se găsi alte utilizări... în chimie, în aviaţie, în zborul spaţial...

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost Războiul Judecăţii... dacă noua tehnologie s-ar fi contopit cu idealurile mondiale ale unei Noi Renaşteri şi ar fi fost pusă sub controlul tuturor oamenilor? Ce-ar fi putut înfăptui atunci specia umană? Ar mai fi rămas ceva ce n-ar fi fost la îndemâna ei?

Agățându-se de trunchiul rugos al cedrului, Gordon reuşi să se ridice în picioare, tremurând. Rămase o clipă locului, clătinându-se, apoi puse un picior înaintea celuilalt... şi şchiopată, un pas după altul, în direcţia din care nu înceta să se audă zgomot de luptă. Nici nu-i trecea prin minte să fugă, voia numai ca, în bătaia ploii şi la lumina fulgerelor, în această pădure din era întunericului, să asiste la săvârșirea ultimului miracol al secolului douăzeci.

Lampa proiecta umbre prin arboretul devastat, dar curând Gordon se află în afara bătăii ei; urmă direcţia zgomotului până ce acesta, deodată,

încetă. Nu se mai auziră nici strigăte, nici lovituri, numai rostogolirea tunetelor şi vuietul torentului.

Când, în sfârşit, ochii lui se obişnuiră cu întunericul, văzu... proiectate pe cenuşiul norilor... două forme însângerate, în picioare, pe un promontoriu care domina fluviul. Una din ele era aplecată, masivă şi cu ceafa lată a minotaurului din legendă; figura celuilalt avea o linie mai umană, iar pletele-i lungi fluturau în vânt ca un drapel.

Acum erau cu desăvârșire goi, doi ranforsaţi faţă în faţă, legănându-se şi gâfâind în furtuna dezlănţuită.

Apoi, ca la un semn, se încleştară o ultimă dată.

O scară de trăsnete orbitoare lovi muntele dincolo de torent, iar bubuitul tunetului făcu arborii să freamete.

În strălucirea orbitoare a ultimului fulger, Gordon văzu o umbră cu braţele ridicate înălțând în aer o altă umbră, cane se zbătea. Lumina dură destul ca Gordon să distingă silueta dreaptă care se întindea, se apleca şi o zvârlea pe cealaltă în văzduh. Întunecatul proiectil uman se ridică timp de o secundă întreagă înainte ca descărcarea electrică să se stingă şi bezna să cadă ca o cortină.

Gordon avu impresia că din imaginea ce-i rămăsese gravată pe retină lipseşte ceva. Ştia că silueta care se rostogolea în aer avea să cadă... în canionul torentului îngheţat de dedesubt. Dar cu închipuirea o văzu urmându-și zborul către înalt, de parcă ar fi fost proiectată departe de Terra.

Puternice rafale de ploaie biciuiau aerul, purtate spre sud pe aripa vântului, prin defileul îngust. Pe dibuite, Gordon se întoarse până la un copac doborât şi se lăsă să cadă pe el. Rămase în aşteptare, incapabil să mai facă o mişcare, cu amintirile care i se amestecau în minte ca într-un vârtej.

În sfârşit, la stânga lui se auzi un zgomot de crengi fiinţe şi o siluetă ieşi lent din întuneric, îndreptându-se cu pas ostenit către el.

— Dena spunea că numai două tipuri de bărbaţi prezintă importanţă – zise Gordon. Totdeauna mi s-a părut că este o idee absurdă. Dar nu-mi dădusem seama că şi puterea ajunsese la aceeaşi concluzie înaintea sfârșitului.

Omul se prăbuşi lângă el pe trunchiul aspru. Sub pielea lui, mii de fibre fine pulsau şi vibrau, iar sângele curgea din tăieturile împrăştiate pe tot trupul; avea respiraţia grea şi privea în gol.

— Şi-au schimbat politica, nu-i aşa? – întrebă Gordon. În cele din urmă au regăsit înţelepciunea.

Ştia că George Powhatan îl auzise şi înţelesese. Dar nu-i răspundea.

Gordon începu să fiarbă: avea nevoie de un răspuns.

Dintr-un motiv sau altul, trebuia să ştie dacă, în ultimii ani dinaintea Prăbuşirii, Statele Unite fuseseră guvernate de bărbaţi şi femei demni de respect.

— Vorbeşte, George! Ai spus că renunţaseră să folosească noul tip de luptător. Ca să facă ce? Au ales oare modelul opus? Personalităţi având o aversiune faţă de putere? Oameni care puteau să lupte, dar lipsiţi de dorinţa de a o face?

O viziune: a tânărului Johnny Stevens... mereu dornic să înveţe... care încerca să pătrundă enigma unui mare conducător ce refuzase o coroană de aur, preferind plugul.

Nu-i explicase niciodată până la capăt băiatului, iar acum era prea târziu.

— Atunci? Au readus la viaţă idealul antic? Au pus la încercare, cu adevărat, soldaţii ce se socoteau înainte de toate cetăţeni?

Apucă umerii fremătători ai lui Powhatan.

— La dracu'! De ce nu mi-ai spus, după ce făcusem atâta drum de la Corvallis ca să-ţi cer ajutor? Nu crezi că eu aş fi putut înţelege mai bine decât oricine?

Obrajii seniorului de la Camas Valley erau supţi.

Powhatan întâlni privirea lui Gordon timp de o clipă, apoi se întoarse iar, cutremurându-se.

— Oh, poţi să fii sigur că aş fi înţeles, Powhatan. Ştiam ce ai în minte când spuneai despre Cauzele Mari că sânt nesătule. – Gordon strânse pumnii. Cauzele Mari îţi iau tot ce iubeşti şi cer tot mai mult. Tu o ştii, eu o ştiu... sărmanul Cincinnatus o ştia când spunea celor ce-i ofereau coroana aceea stupidă să şi-o păstreze! Dar greşeala ta a fost să crezi că asta poate sfârși vreodată, Powhatan! – Gordon se ridică în picioare şi se eliberă de ură strigând la omul de lângă el. Ţi-ai închipuit cu adevărat că ai scăpat de orice răspundere?

În cele din urmă, Powhatan vorbi şi Gordon fu obligat să se aplece ca să-l poată auzi prin bubuitul tunetelor.

— Am sperat... am fost sigur că pot...

— Că poţi spune nu tuturor marilor minciuni! – Gordon izbucni într-un râs plin de ironie şi de amărăciune. Că poţi spune nu onoarei, şi demnităţii, şi patriei? Şi ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? Ai râs de Cyclops şi promisiunile tehnologiei. Nici Dumnezeu, nici mila, nici „Statele Unite Restaurate” n-au reuşit să te clintească! Atunci spune-mi, Powhatan, ce putere a fost în stare să te determine să-l urmăreşti pe Philip Bokuto până aici şi să mă salvezi?

Aşezat cu mâinile strânse, cel mai puternic om în viaţă... unica relicvă a unui timp al semizeilor... păru că se închide în sine ca un copil istovit şi ruşinat.

— Ai dreptate – gemu. Nu se mai sfârșește. Mi-am jucat rolul, de atâtea ori am făcut-o!... Tot ce doream era să fiu lăsat să îmbătrânesc în pace. Oare ceream prea mult? Prea mult?

Avea ochii întunecaţi.

— Dar nu se termină niciodată, niciodată.

Aici George Powhatan ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Gordon şi susținându-i-o pentru prima

oară.

— Din cauza femeilor – murmură ca răspuns la întrebarea lui Gordon. După venirea ta şi după blestematele tale de scrisori, au continuat să vorbească, să întrebe. Apoi, până şi în valea mea a sosit vestea celor întâmplate în nord. Am încercat... am încercat să le spun că ceea ce făceau amazoanele tale era o nebunie, dar ele...

Vocea lui Powhatan se pierdu, iar el clătină din cap.

— A venit Bokuto şi a plecat iarăşi încoace singur... şi când s-a întâmplat asta ele au început să mă privească... m-au sfâșiat din priviri iar, şi iar, şi iar...

Gemând, îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Sfinte Dumnezeule din Cer, iartă-mă. Femeile m-au obligat.

Gordon îl privi fără să înţeleagă. Amestecate cu picăturile ploii care nu încetase, lacrimi curgeau pe faţa marcată de timp a ultimului ranforsat, o faţă devastată de durere. George Powhatan tremura, zguduit de un plâns sfâșietor.

Gordon se întoarse şi se aşeză gânditor pe trunchi, lângă el, pătruns de un val de emoţie care creştea ca şi apele Coquillei învecinate, umflate de dezgheţ. Un minut mai târziu şi buzele sale începură să tremure.

Fulgerele sfâșiau cerul, fluviul mugea în apropiere. Iar cei doi bărbaţi plângeau în ploaie... aşa cum numai bărbaţii pot să se plângă pe sine.

INTERLUDIU

Neînduplecată Iarna zăbovea,
Oceanul să-şi îndeplinească datul.
Şi-l hărţuia la cot cu Primăvara.

PARTEA A PATRA
NICI HAOSUL

CAPITOLUL ÎNTÂI

O nouă legendă se răspândise în Oregon, de la Roseburg până în Columbia, de la munte la mare; era povestită în scrisori sau prin viu grai, înflorită de fiecare dată.

Era o legendă mai tristă decât cele două dinaintea ei... cea despre o maşină înţeleaptă, şi cea despre o naţiune în renaştere. Ea tulbura sufletele. Şi totodată această poveste nouă avea ceva în plus faţă de celelalte.

Era adevărată.

Legenda spunea despre patruzeci de femei... femei nebune, susţineau cei mai mulţi... care juraseră în taină să facă tot ce le stătea în putinţă ca să pună capăt unui teribil război, şi asta înainte ca toţi oamenii buni să piară încercând să le apere.

A fost un gest de iubire, tălmăceau unii. Alţii susţineau că femeile o făcuseră pentru ţara lor.

Se spunea chiar că aceste conspiratoare socotiseră pogorârea lor în infern ca pe un fel de penitenţă menită să răscumpere un antic faliment al sexului feminin.

Se propuneau interpretări diverse, însă morala era veşnic aceeaşi, fie că legenda se transmitea oral, fie că se răspândea prin Poşta Statelor Unite.

În fiecare aşezare, sat sau fermă, mame, şi fiice, şi neveste citeau scrisorile şi ascultau povestea... şi o făceau să circule la nesfârşit.

***

Bărbaţii,pot să fie nişte fiinţe puternice şi geniale, îşi şopteau una celeilalte. Dar bărbaţii pot fi şi nebuni, iar câţiva nebuni pot să distrugă lumea.

Femei, voi trebuie să-i cântăriţi...

Nu vom îngădui ca lucrurile să mai ajungă până acolo, îşi spunea una celeilalte, gândindu-se la sacrificiul femeilor din armata văii Willamette.

Să nu mai primim ca lupta străveche dintre buni şi răi s-o dea numai bărbaţii.

Femei, trebuie să împărţiţi cu ei răspunderea... şi să aruncaţi în luptă calităţile voastre!...

Şi conchidea morala: nu uitaţi că şi cei mai buni dintre bărbaţi... – eroii înşişi – pot uneori să-şi nesocotească îndatoririle.

Femei, voi trebuie să-i întoarceţi din când în când la raţiune!...

CAPITOLUL DOI
28 aprilie 2012

Stimată doamnă Thompson,

Vă mulţumesc pentru scrisori. Mi-au fost de mare ajutor în timpul convalescenţei ... căci mă temeam că inamicul ar putea să ajungă la Pine View. Faptul că acum ştiu că dumneavoastră şi Abby sunteţi în afară de pericol este mai important pentru mine decât vă puteţi imagina.

În legătură cu Abby, spuneţi-i, vă rog, că l-am văzut ieri pe Michael!

A sosit împreună cu alţi cinci voluntari de la Pine View... pe care i-aţi trimis să ne sprijine în acest război. La fel ca mulţi alţi recruţi, mi-a făcut impresia că nu vrea decât să se arunce în luptă.

Sper că nu i-am răcorit prea tare ardoarea povestindu-i unele din experienţele trăite de mine în contact direct cu holniştii.

În orice caz, l-am determinat să fie mult mai atent la instrucţie şi mai puţin grăbit să câştige războiul de unul singur. Ceea ce dorim este ca Abby şi micuţa Caroline să-l revadă întreg.

Spuneţi-i lui Abby că am înmânat scrisoarea ei unor profesori care vor să organizeze o şcoală. S-ar putea să avem şi un fel de universitate peste un an sau doi... dacă războiul va decurge aşa cum sperăm.

Fireşte, nu putem fi siguri de nimic.

Lucrurile s-au schimbat, dar mai avem de luptat multă, multă vreme împotriva unui duşman teribil.

(...)

Ultima întrebare pe care mi-aţi adresat-o m-a pus în încurcătură, doamnă Thompson, şi mi-e teamă că nu sânt în măsură să vă răspund. Nu mă surprinde faptul că povestea despre sacrificiul femeilor-cercetaş a ajuns până la dumneavoastră,

sus, în munţi. Dar trebuie să ştiţi că nici noi, aici, nu ştim precis cum s-au desfăşurat lucrurile.

Tot ce pot să vă spun este că da, o cunoşteam bine pe Dena Spurgen şi că nu, nu cred că am înţeles-o. Şi mă întreb dacă o voi înţelege vreodată.

Gordon stătea pe o bancă în faţa Oficiului Poştal din Corvallis.

Se sprijinea de peretele rugos, bucurându-se de soarele dimineţii şi se gândea la cele ce nu puteau fi spuse în scrisoarea destinată doamnei Thompson... lucruri pe care nu putea să le traducă în cuvinte.

Până când nu ocupaseră satele Cheshire şi Franklin, oamenii din Willamette ştiau totul numai din zvonuri, căci nici una dintre femeile-cercetaş nu se întorsese din misiunea pe care nimeni n-o autorizase.

După lansarea contraatacului însă, mai multe sclave eliberate începuseră a povesti câte ceva din cele întâmplate şi încet, încet piesele jocului şi-au găsit fiecare locul.

O zi de iarnă... la numai patruzeci şi opt de ore după plecarea lui Gordon de la Corvallis în lunga sa călătorie spre sud, femeile-cercetaş începuseră să dezerteze, în grupuri mici, se strecuraseră spre miazăzi şi spre apus şi se predaseră inamicului dezarmate.

Unele au fost ucise de îndată; pe altele le-au violat şi torturat descreieraţii care se prăpădeau de râs fără să asculte măcar declaraţiile lor pregătite cu grijă.

Totuşi, în majoritate au fost primite... după cum sperau... din cauza poftei neistovite de femei a holniştilor.

Cele care izbutiseră să-şi joace rolul convingător explicaseră că erau sătule să fie neveste de fermier şi doreau compania unor „bărbaţi veritabili”.

Urmaşii lui Nathan Holn erau foarte dispuşi să asculte asemenea cuvinte şi să le creadă, sau cel puţin pe această presupunere se bazaseră autoarele planului.

Ceea ce a urmat va fi fost foarte greu, dincolo de aşteptările lor, deoarece femeile trebuiau să fabuleze de o manieră credibilă până la sosirea nopţii „cuţitelor lungi" dinainte fixată... noaptea în care aveau să salveze ultimele rămăşiţe, atât de firave, ale civilizaţiei de monştrii care le distrugeau.

Ceva nu mersese cum trebuia, ce anume nu se ştia nici acum, când contraofensiva de primăvară dusese la recucerirea primelor sate. Poate că unul dintre invadatori, bănuitor, o torturase pe una din bietele fiinţe până o făcuse să vorbească. Ori una dintre fete se îndrăgostise de un barbar şi-şi deschisese inima într-o confesiune trădătoare. Dena avusese dreptate să spună că în istorie au existat asemenea cazuri şi că ele se pot repeta.

Sau unele dintre fete nu izbutiseră să mintă destul de verosimil şi să-şi ascundă sila când noii lor stăpâni se apropiau de ele.

Oricare ar fi fost cauza, noaptea aceea a fost cu adevărat sângeroasă. Acolo unde semnalul s-a dat la vreme, aşa cum se prevăzuse, femeile furaseră cuţitele de bucătărie şi, în crucea nopţii, se strecuraseră dintr-o cameră în alta, ucigând şi ucigând mereu, până sfârșiseră de mâna duşmanului.

În alte locuri, ele au fost singurele victime şi n-au putut decât să-şi blesteme şi să-şi scuipe în faţă adversarii până în ultima clipă.

Evident, fusese un eşec şi oricine l-ar fi putut prevedea. Chiar şi acolo unde planul a fost încununat de „succes", invadatorii uciși au fost prea puţini pentru ca numărul lor să conteze. Sacrificiul femeilor-soldat nu servise la nimic din punct de vedere militar.

Fusese un tragic fiasco.

Dar ştirea se răspândise dincolo de linia frontului, până în adâncul văilor. Bărbaţii ascultau cu mirare şi clătinau din cap, increduli. Femeile aflară şi ele şi duseră vorba mai departe. Discutară şi căzură pe gânduri.

În cele din urmă, vestea sosi în sudul îndepărtat.

Prefăcută apoi în legendă, ajunse şi pe muntele Sugarloaf.

Şi acolo, la confluenţa vijelioasă a Coquillelor, femeile-cercetaş obţinuseră victoria.

Tot ce pot să spun este că sper ca din toate acestea să nu ia naştere o dogmă, o religie.

În coşmarurile mele cele mai negre văd femei care îşi îneacă fiii de cum dau semne că vor creşte nişte brute. Le văd îndeplinindu-şi datoria, pronunţând sentinţe de viaţă şi de moarte înainte ca băiatul să poată deveni o ameninţare pentru cei din jur.

Poate că o parte dintre noi, bărbaţii, suntem „prea nebuni ca să fim lăsaţi în viaţă". Dar, dusă la extrem, o astfel de „soluţie" mă îngrozeşte... ca ideologie este ceva ce mintea mea nu poate să conceapă.

Evident, e mai mult ca sigur că lucrurile se vor soluţiona de la sine. Femeile sânt prea raţionale ca să ajungă extremiste. Şi poate că tocmai în aceasta rezidă speranţele noastre.

Acum este vremea să expediez scrisoarea. Voi încerca să vă scriu şi de la Coos Bay. Până atunci rămân al dumneavoastră devotat...

Gordon

— Băiete!

Gordon strigă după un adolescent care trecea purtând jeanşii şi haina de piele ale poştaşilor. Tânărul se apropie în grabă şi-l salută, iar Gordon îi întinse plicul.

— Vrei să depui asta pentru mine la poştă pentru curierul de est?

— Da, domnule. Imediat, domnule!

— Nu-i nici o urgenţă – surâse Gordon. E ceva personal...

Dar băiatul se şi depărta în fugă.

Suspină.

Trecuseră vremurile de odinioară, când îi cunoştea pe toţi cei din „serviciul poştal”. Acum ocupa un loc prea înalt în ierarhie faţă de aceşti poştaşi tineri ca să le surâdă ori să stea cu ei la o şuetă.

Da, de mult era vremea.

Se ridică şi, cu un icnet, îşi ridică desagii.

— Aşa deci, ai hotărât să pleci înaintea festivităţilor?

Se întoarse.

Eric Stevens era rezemat în uşa laterală a Oficiului Poştal, mestecând un fir de iarbă în vreme ce-l măsura din ochi, cu braţele la piept.

Ridică din umeri.

— Cred că-i mai bine să plec. Nu vreau nici o serbare în cinstea mea. N-ar fi decât o pierdere de timp.

Stevens dădu din cap cu înţelegere. Forţa calmă a bătrânului fusese o binecuvântare pentru Gordon în cursul convalescenţei... dar hotărâtor pentru refacerea lui fusese modul ferm în care combătuse încercările lui Gordon de a-şi asuma vina pentru moartea nepotului său.

După Eric, Johnny murise aşa cum şi-ar dori orice bărbat: contraofensiva fusese pentru el o probă suficientă, iar Gordon renunţase să mai discute.

Bătrânul îşi apără ochii cu mâna, privind peste grădinile din apropiere către capătul dinspre sud al autostrăzii 99.

— Vin alţii de la miazăzi.

Gordon se întoarse şi văzu o coloană de bărbaţi călări care înaintau fără grabă spre nord, în direcţia taberei militare principale.

— Drace – zâmbi Stevens. Uită-te cum îşi zgâiesc ochii. Să crezi că n-au mai văzut un oraş.

Într-adevăr, flăcăii necioplţi şi bărboşi din Sutherlin şi Roseburg, din Camas şi Coos Bay traversau oraşul uluiţi de ceea ce vedeau... generatoarele eoliene şi cablurile electrice care zumzăiau, atelierele duduind de activitate şi zecile de copii curaţi şi bine îmbrăcaţi ce se jucau în curtea şcolii.

Să numeşti aşa ceva un oraş înseamnă să exagerezi puţin, îşi spuse Gordon, dar Eric nu greşea.

Drapelul înstelat flutura peste Oficiul Poştal Central; la intervale, curieri în uniformă săreau în şaua calului şi porneau în galop spre nord, est şi sud, cu sacii doldora de scrisori.

Pe ferestrele casei lui Cyclops se revărsau armoniile unei muzici din alte vremuri, iar în apropiere un mic dirijabil de recunoaştere sălta în parâmele care-l ţineau la sol, în timp ce lucrătorii în salopete albe din juru-i discutau în vechiul şi tainicul jargon al specialiştilor.

Pe o latură a micului balon era pictat un vultur care se ridica deasupra unui rug; pe cealaltă se vedea stema Statului Suveran Oregon.

În sfârşit, pe câmpul de instrucţie, noii veniţi întâlniseră cu adevărat mici grupe de femei-soldat cu privirea limpede... voluntare din tot lungul văii... care veniseră să-şi îndeplinească datoria.

Pentru aceşti meridionali cam din topor era destul de greu să înghită dintr-o dată atâtea noutăţi. Gordon surâse privind expresiile de pe feţele luptătorilor încruntaţi şi păroşi, amintindu-şi cum stăteau lucrurile odată.

Pe atunci tinerii veneau cu ideea că sânt salvatorii unui nord vlăguit şi aflat în decadenţă. Dar se întorceau acasă schimbaţi.

— Adio, Gordon – spuse, concis, Eric Stevens. Spre deosebire de alţii, bătrânului nu-i plăceau

despărţirile lungi. Drum bun şi să mai vii la noi când vei putea.

— O să vin – dădu Gordon din cap. Adio, Eric.

Îşi aruncă desagii pe umăr şi porni spre grajduri, lăsând în urmă agitaţia de la Oficiul Poştal.

Vechiul teren de sport era transformat într-o mare de corturi printre care fornăiau caii, iar oamenii se grăbeau la ale lor. În cealaltă parte a terenului, Gordon recunoscu figura inconfundabilă a lui George Powhatan, ocupat să-i prezinte pe noii ofiţeri vechilor săi camarazi şi să reorganizeze armata fragilă a văii Willamette într-o Ligă de apărare a Commonwealth-ului din Oregon.

În timp ce Gordon trecea, bărbatul cel înalt ridică privirea o clipă, întâlnind-o pe a lui.

Gordon salută cu capul, un adio fără cuvinte.

Învinsese în cele din urmă... izbutise să-l aducă aici pe seniorul de pe Sugarloaf... chiar dacă preţul acestei victorii avea să-l plătească toată viaţa.

Powhatan răspunse cu o umbră de surâs. Acum ştiau şi unul, şi celălalt ce trebuie să facă un om cu o asemenea răspundere.

Să şi-o asume, răsună în mintea lui Gordon.

Poate că odată vor putea să se aşeze alături în paşnicul wigwam cocoţat pe munte, având pereţii ornaţi cu desene ale copiilor... ca să discute despre creşterea cailor şi despre arta subtilă a fermentării berii. Dar vremea aceea va veni numai când Cauzele Mari îi vor lăsa în sfârşit liberi pe amândoi. Şi nici unul dintre ei nu va cunoaşte răgaz până atunci.

Powhatan avea de dus un război. Gordon avea de împlinit o misiune cu totul diferită.

Duse mâna la şapca de poştaş, apoi îşi reluă drumul.

Îi lăsase descumpăniţi pe toţi în ajun, când îşi prezentase demisia înaintea Consiliului de Apărare.

— Am obligaţii faţă de întreaga naţiune, nu numai faţă de o parte a ei – le spusese, făcându-i să

creadă lucruri care, în fond, nu erau minciuni.

— Acum, că Oregonul este salvat – adăugase –, trebuie să-mi duc mai departe misiunea principală. Alte locuri trebuie incluse în reţeaua poştală, alţi oameni izolaţi de compatrioţii lor de cine ştie câtă vreme. Voi puteţi merge înainte foarte bine şi fără mine.

Toate protestele au fost inutile, întrucât cele spuse erau adevărate: dăduse tot ce avusese de dat aici şi acum ar fi putut fi mai folositor aiurea. Oricum nu putea să rămână; în valea aceasta, totul îi amintea răul pe care trebuise să-l facă de dragul binelui.

Gordon hotărâse să plece în loc să ia parte la sărbătorirea pe care i-o pregăteau. Era destul de refăcut ca să poată călători fără să se obosească prea tare şi spusese adio celor ce se mai aflau în viaţă... lui Peter Aage şi doctorului Lazarensky... şi învelişului acelei sărmane maşini moarte de a cărei fantomă nu se mai temea.

Îngrijitorul cailor îi aduse o iapă tânără pe care Gordon o alesese pentru prima parte a călătoriei. Încă pierdut în gânduri, prinse de şa desagii ce cuprindeau lucrurile sale şi vreo două kilograme de scrisori... primele adresate unor oameni care locuiau în afara Oregonului.

De un lucru era foarte sigur: războiul fusese câștigat, chiar dacă mai aveau în faţă luni şi ani de lupte grele. O parte din misiunea lui consta în căutarea de noi aliaţi, de noi modalităţi de grăbire a încheierii conflictului. Dar acum această încheiere devenise inevitabilă.

Nu-i era teamă că, după victorie, George Powhatan s-ar putea preface într-un tiran; după spânzurarea ultimului holnist, poporul din Oregon va trebui să hotărască singur dacă îşi ia soarta în propriile mâini sau se duce dracului. Gordon ar fi vrut să fie aici ca să asiste la explozia de furie a lui Powhatan în cazul în care cineva s-ar hazarda vreodată să-i ofere coroana.

Slujitorii lui Cyclops vor continua să-şi apere mitul, încurajând o renaştere a tehnologiei. Şefii oficiilor poştale numiţi de Gordon aveau să meargă înainte, minţind fără să ştie, slujindu-se de basmul naţiunii restaurate pentru a lega iarăşi diferitele părţi ale teritoriului până în ziua în care basmul n-o să mai fie necesar.

Sau până în ziua în care, având încredere în ei, oamenii îl vor face să devină realitate.

Şi apoi, da, femeile vor continua să vorbească despre cele petrecute în iarna aceea, vor reciti însemnările Denei Spurgen şi vechile cărţi dragi fetelor-cercetaş, vor discuta despre modul în care trebuie judecaţi bărbaţii.

Gordon ajunsese la concluzia că acum nu mai prezenta importanţă dacă Dena a avut sau nu dreptate: efectele de durată ale gestului ei nu puteau fi prevăzute înainte de trecerea câtorva generaţii, iar el nu avea nici influenţa necesară pentru a ridica vreun obstacol în calea legendei şi nici dorinţa de a o face.

Trei mituri... şi George Powhatan. Oamenii din Oregon erau pe mâini bune şi puteau să se descurce singuri.

Calul sprinten nechează când Gordon săltă în şa, iar călăreţul îl mângâie şi-i vorbi ca să-l liniştească.

Animalul tremura, nerăbdător să pornească. Escorta îl aştepta la ieşirea din oraş, gata să-l însoţească până la Coos Bay, unde avea să se îmbarce pentru restul călătoriei.

Până în California... îşi spuse.

Îşi aminti ecusonul cu ursul şi soldatul tăcut, pe moarte, care-i revelase atâtea fără să pronunţe un singur cuvânt. Rămânea dator faţă de omul acela. Şi faţă de Phil Bokuto. Şi faţă de Johnny, care dorise atât de mult să ajungă în sud.

Şi Dena... cum aş fi vrut să poţi veni cu mine.

În numele lor avea să afle cum stau lucrurile acolo.

Acum erau toţi împreună cu el.

Californie tăcută, ce-ai făcut în anii aceştia? se întrebă.

Întoarse calul şi o apucă pe drumul către sud, lăsând în urmă agitaţia şi vacarmul unei armate de oameni liberi şi siguri de victorie... soldaţi care vor fi fericiţi să se întoarcă la fermele lor şi în satele lor atunci când împovărătoarea corvoadă a războiului va lua sfârşit.

Deocamdată vorbeau cu toţii prea tare, ireverenţioşi, hotărâți şi nerăbdători.

Gordon depăşi o fereastră deschisă de la care, neobişnuit de sonor, se auzea muzică. Cineva risipea electricitatea. Cine să ţină cont de aşa ceva? Poate că era o extravaganţă în onoarea lui.

Ridică fruntea, iar calul îşi ciuli urechile: era o veche bucată cântată de Beach Boys, îşi spuse, una pe care n-o mai auzise de peste douăzeci de ani... o melodie inocentă şi impregnată de un optimism robust.

Pariez că şi în California există electricitate, îşi spuse Gordon plin de speranţă.

Şi poate...

În aer se simţea primăvara. Bărbaţi şi femei aplaudară când micul balon se ridică şovăitor în aer.

Gordon atinse iapa cu tocurile, îndemnând-o la galop.

Odată afară din oraş, nu mai privi îndărăt.

Sfârșit

[1] În traducerea fragmentelor din „Macbeth” sânt folosite infidel, conform cu cerinţele textului de faţă, crâmpeie din tălmăcirea semnată de Ion Vinea.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
PRELUDIU
- CAPITOLUL UNU
- CAPITOLUL DOI
- CAPITOLUL TREI
- CAPITOLUL PATRU
- CAPITOLUL CINCI
- CAPITOLUL ŞASE
- CAPITOLUL ŞAPTE
- CAPITOLUL OPT

INTERLUDIU
PARTEA A DOUA
- CAPITOLUL UNU
- CAPITOLUL DOI
- CAPITOLUL TREI
- CAPITOLUL PATRU
- CAPITOLUL CINCI
- CAPITOLUL ŞASE
- CAPITOLUL ŞAPTE
- CAPITOLUL OPT
- CAPITOLUL NOUĂ
- CAPITOLUL ZECE
- CAPITOLUL UNSPREZECE
- CAPITOLUL DOISPREZECE

INTERLUDIU
PARTEA A TREIA
- CAPITOLUL UNU
- CAPITOLUL DOI
- CAPITOLUL TREI
- CAPITOLUL PATRU
- CAPITOLUL CINCI
- CAPITOLUL ŞASE
- CAPITOLUL ŞAPTE
- CAPITOLUL OPT
- CAPITOLUL NOUĂ
- CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ŞAISPREZECE
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
INTERLUDIU
PARTEA A PATRA
CAPITOLUL ÎNTÂI
CAPITOLUL DOI

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
PRELUDIU 3
CAPITOLUL UNU 4
CAPITOLUL DOI 33
CAPITOLUL TREI 34
CAPITOLUL PATRU 43
CAPITOLUL CINCI 52
CAPITOLUL ŞASE 62
CAPITOLUL ŞAPTE 68
CAPITOLUL OPT 71
INTERLUDIU 100
PARTEA A DOUA 101
CAPITOLUL UNU 102
CAPITOLUL DOI 106
CAPITOLUL TREI 123
CAPITOLUL PATRU 140
CAPITOLUL CINCI 148
CAPITOLUL ŞASE 155
CAPITOLUL ŞAPTE 163
CAPITOLUL OPT 169
CAPITOLUL NOUĂ 175
CAPITOLUL ZECE 178
CAPITOLUL UNSPREZECE 179
CAPITOLUL DOISPREZECE 190
INTERLUDIU 194
PARTEA A TREIA 195
CAPITOLUL UNU 196
CAPITOLUL DOI 204
CAPITOLUL TREI 207
CAPITOLUL PATRU 213

CAPITOLUL CINCI 218
CAPITOLUL ŞASE 225
CAPITOLUL ŞAPTE 233
CAPITOLUL OPT 237
CAPITOLUL NOUĂ 251
CAPITOLUL ZECE 263
CAPITOLUL UNSPREZECE 268
CAPITOLUL DOISPREZECE 271
CAPITOLUL TREISPREZECE 282
CAPITOLUL PAISPREZECE 298
CAPITOLUL CINCISPREZECE 304
CAPITOLUL ŞAISPREZECE 310
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE 318
CAPITOLUL OPTSPREZECE 331
INTERLUDIU 346
PARTEA A PATRA 347
CAPITOLUL ÎNTÂI 348
CAPITOLUL DOI 350